

Thâm Viện Nguyệt

Contents

Thâm Viện Nguyệt	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	57
25. Chương 25	59
26. Chương 26	62
27. Chương 27	64
28. Chương 28	66
29. Chương 29	69
30. Chương 30	72
31. Chương 31	74
32. Chương 32	76
33. Chương 33	79
34. Chương 34	81
35. Chương 35	84
36. Chương 36	86
37. Chương 37	90
38. Chương 38	93
39. Chương 39	96
40. Chương 40	99
41. Chương 41	101

42. Chương 42	103
43. Chương 43	105
44. Chương 44	109
45. Chương 45	111
46. Chương 46	114
47. Chương 47	117
48. Chương 48	122
49. Chương 49	124
50. Chương 50	128
51. Chương 51	130
52. Chương 52	132
53. Chương 53	134
54. Chương 54	136
55. Chương 55	138
56. Chương 56	141
57. Chương 57	144
58. Chương 58	147
59. Chương 59	149
60. Chương 60	153
61. Chương 61	156
62. Chương 62	160
63. Chương 63	164
64. Chương 64	166
65. Chương 65	168
66. Chương 66	171
67. Chương 67	174
68. Chương 68: Phiên Ngoại Cực Ngắn Cát Tường	177
69. Chương 69: Phiên Ngoại Cực Ngắn Tử Hê	179
70. Chương 70: Phiên Ngoại Như Ý	181

Thâm Viện Nguyệt

Giới thiệu

Nam nữ chủ đều là người bị tổn thương quá nặng, cực đoan, lãnh tình tới cực điểm, đối với “tình thân”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-vien-nguyet>

1. Chương 1

Nền đỏ đốt cao giọt nến lã chã, ngẫu nhiên sẽ nổ tí tách vài tiếng, trong đêm yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

Ép buộc cả một ngày, Chỉ Hạnh theo lý nên mệt đến mê man lại mở to mắt, nhìn màn hỉ ẩm áp dưới ánh nến.

Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của nàng, nói ra nên là ngày quan trọng nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời...

Nhưng nàng nghĩ lại là vấn đề quan hệ đến sống chết.

Trước khi gả đến đây, nàng đã có chuẩn bị tâm lý, mặc dù ở mặt ngoài thoạt nhìn nàng được gả vào nhà cao cửa rộng... Tốt xấu gì Phùng gia cũng là thế gia, đại tộc mấy đời nối tiếp nhau. Nhưng nàng lại xuất giá trong sự thương hại chế giễu kiêu vui sướng khi người gập họa của đám tỷ muội cách bụng.

Phùng Tam Lang, cơ nhược tuyết, mạo như hoa, Phượng Tê cung khuyết hạ. (Da tựa tuyết, dung mạo như hoa, ở Phượng Tê cung xuống)

Mấy câu trẻ con kinh thành ngâm nhiều đến thuộc này nghe qua rất không tệ đúng không? Nhưng cũng giống như hôn sự này của nàng, chỉ là ngoài mặt không tệ.

Phùng tam lang chính là lang quân nàng gả, tên Tiến tự Tư Thoái, năm nay vừa tròn hai mươi hai, là quan thất phẩm, quan chức nhìn nhỏ, lại là một tri huyện lang, đi theo bên người thánh thượng chủ chương văn chương bút mực. Đường kim tuổi trẻ, cũng lớn hơn không bao nhiêu, đối với vị tri huyện lang này rất yêu thích, yêu thích đến mức thường giữ lại trong cung, truyền ra vài lời đồn đãi không quá dễ nghe.

Mười chín tuổi liền thi đỗ thám hoa, thánh thượng kinh diễm phi thường, trực tiếp chọn hắn làm tri huyện lang, vinh sủng đến nay. Đại khái cũng biết lời đồn truyền rất không giống ai, dứt khoát chỉ hôn, không biết như thế nào liền chỉ đến đích nữ của Hình bộ viên ngoại lang không chút tiếng tăm như nàng.

Hình bộ viên ngoại lang, cũng là quan nhỏ tông thất phẩm, nói khó nghe chút, cũng chỉ tra những án tập nhàm. Cha nàng Hứa đại nhân xuất thân hàn môn, dòng dõi mẫu tộc cũng coi như là thi thư thế gia, nhưng so với Phùng gia còn kém rất xa.

Cuộc hôn sự này, hai bên đều không thích, ngại cho thánh thượng chỉ hôn, chỉ có thể miễn cưỡng tiến hành. Cũng là bên ngoài nhìn náo nhiệt, bên trong trống vắng.

Vốn nàng còn tự bơm hơi bản thân, nghĩ theo hướng tích cực. Nhưng khi tân lang vén khăn che, nàng ngẩng đầu, lại như đổ một chậu nước đá lên sống lưng.

Xác thực da tựa tuyết mặt như hoa... Nếu không phải còn hô hấp, thực tưởng là người chết xinh đẹp.

Trong ánh mắt không có một chút sinh khí, chứa ý cười nhàn nhạt, cũng không có một chút vui vẻ. Vở ngoài đúng là xinh đẹp, bên trong lại chết rồi.

Ngay cả bộ hỉ bào đỏ rực, hắn mặc vào cũng tạo thành khí vị bi thương thê mỹ.

Sau lại tân lang đi kính rượu, nàng ở trong phòng suy nghĩ thật lâu, ngay cả hạ sách nhất nuôi con nuôi cũng nghĩ qua. Vừa ngoài ý muốn cũng không ngoài ý muốn, Phùng Tam Lang quả nhiên chạm cũng không chạm vào nàng, chỉ rửa mặt nằm ngủ, mặt hướng vào tường

Lòng của nàng chìm lại chìm, đây so với nàng tưởng tượng còn tệ hơn. Bị bắt đối mặt với cửa ải sống chết, sao còn chờ được đến bước nhận con nuôi đây.

Nằm trên gối nghe tiếng mõ, đã qua canh ba.

Làm sao, muốn sống sao khó như vậy. Nàng cảm khái.

Liếc mắt nhìn Phùng Tam Lang ngủ xoay mặt vào tường, cách nàng không xa, cùng đắp một cái chăn gấm, ở giữa lại trống không, khoảng cách đâu chỉ xa như sông Ngân.

Tuy nói nàng năm nay đã mười tám, là cô nương già. Nhưng dù sao cũng là thiên kim nhà quan, tuân thủ nghiêm ngặt khuê nghi, cũng không có mặt mũi tự mình áp lên.

Thật cẩn thận ngồi dậy, Tam Lang hô hấp đều đều, có lẽ đã ngủ say. Nàng nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, từng chút một kéo khăn trắng lót trên giường ra, rất sợ làm phu quân thức giấc, nàng thật sự là cẩn thận đến không thể cẩn thận hơn, vừa kéo ra được, thời tiết thoáng chập, trán đã đầy mồ hôi.

Xong, có thể báo cáo kết quả nhiệm vụ.

Nàng lại rón ra rón rén đi đến bàn trang điểm sờ soạng, tìm được một cây dao nhỏ. Ngón tay không thể cắt, nhất định bị nhìn thấy. Cổ tay ước chừng cũng không được, vụn nhắt mẹ chồng thường vòng tay... Đó là tự lộ dấu vết hoạt nhìn chỉ có thể ở khuỷu tay rạch một đao... cầm máu cũng dễ dàng.

Ánh sáng ảm đạm, nàng đang tìm chỗ nào sẽ không chảy máu quá nhiều, khi đang muốn đâm... cổ tay nàng bị nắm được.

Lần này kinh hãi không phải là nhỏ, nếu không phải khuê huấn cực nghiêm chỉ sợ cũng thét ra tiếng. Cố hết sức đem thanh âm nuốt xuống, ngẩng đầu lại giật mình một cái. Cặp mắt lạnh như băng, không chút sinh khí của Tam Lang đang nhìn chằm chằm nàng, tóc tai bù xù, hoàn toàn giống xác chết vùng dậy.

Tam Lang lặng yên không một tiếng động đoạt dao bạc trên tay nàng, Chỉ Hạnh không dám chống đối hẳn, nếu ngộ thương hẳn nàng thực sự khỏi phải sống nữa rồi.

“Sao phải tự hại mình?” Ngay cả giọng nói cũng lạnh, tuy rằng trầm thấp thuần hậu, âm điệu lại cứng ngắt, như là dưới lòng đất truyền lên vậy.

Chỉ Hạnh khó xử. Việc này rất xấu hổ, làm sao nói ra miệng đây? Nhưng nhớ tới trước khi mẫu thân mất nàng đã thề, cắn răng một cái, trực tiếp nói thẳng, “Thiếp thân không muốn bị trầm đường.”

Đôi mắt vẫn ảm đạm không sinh khí của Tam Lang xuất hiện một chút kinh ngạc, nhìn vãi trắng Chỉ Hạnh giờ lên, rất cục giật mình.

Không có lạc hồng, cô dâu không trinh, cho dù là Hoàng thượng chỉ hôn, Phùng gia yêu quý thanh danh thế gia chắc chắn sẽ trả tân nương về, không nói đến hoàng thượng tức giận, Hứa đại nhân đại khái cũng chỉ có thể mở từ đường xử tội con gái, kết cục chừng chính là trầm đường.

Trầm mặc một hồi lâu, Tam Lang thần nhiên hỏi, “Người không muốn chết? Sống có gì tốt?”

Thẳng thắn mà nói, Chỉ Hạnh cũng không cảm thấy sống có gì tốt... Nàng đã nghĩ không ra sống có gì vui vẻ. Gã ột phu quân vừa có tiếng xấu lại giống như hoạt tử nhân, nàng cũng không cảm thấy tương lai sẽ có chuyện tốt gì.

Nhưng nàng hít sâu một hơi, bình tâm tĩnh khí nói, “Chết có nhẹ như lông hồng, nhưng thiếp thân nguyện chết nặng tựa thái sơn.”

Tam Lang trầm mặc, lấy vãi trắng trên tay nàng, một lần nữa trải lên giường, giọng nói rất hờ hững, “Người suy nghĩ thật chu toàn, nhưng không đơn giản như người nghĩ vậy.”

Đám ma ma đỏ ánh mắt đều sắc bén, như hổ rình mồi ước gì bắt được điểm sai, sao có thể để nàng giả mạo qua cửa như vậy được?

Chỉ chỉ giường, “Đi lên. Ta để người hoàn thành nhiệm vụ.”

Chỉ Hạnh mặt hoa thoáng đỏ, cứng đờ trên ghế không biết làm sao.

“Hay là người chỉ biết nói, muốn trầm đường?”

... Vì sao ngài có thể hé ra khuôn mặt người chết, dùng giọng nói người chết bình tĩnh như vậy, nói những câu khiến người ta buồn bực như thế?

Sau khi người trời giao chiến, nàng thất bại cúi đầu bò lại lên giường nằm.

Không biết vì sao, khi Tam Lang đè trên người nàng, nàng có một loại ảo giác như bị bóng đè.

2. Chương 2

Ngày hôm sau, nàng có thể báo cáo kết quả công tác không cần trầm đường... Nhưng ngoại trừ đau, vẫn là đau. Một chút cảm tưởng khác cũng không có.

Tam Lang sắc mặt cũng không tốt lắm, càng giống người chết. Nàng trong đáy lòng có chút buồn bực hồ nghi, vị phu quân cùng thánh thượng truyền ra thanh danh phong lưu này sao so với người học nghề như nàng còn... Ít nhất nàng bị mẫu thân buộc học phụ khoa, tốt xấu gì cũng mơ mơ hồ hồ biết một chút, phu quân lại qua cửa không vào đầu dây mớ hôi, thật vất vả, nàng đau phát khóc, phu quân nhẩn mặt nhẩn mày, thoát nhìn có chút sinh khí, nhưng bộ dáng... cũng đau đến không nhẹ.

Thì ra mẫu thân không dễ dàng như vậy. Chưa sinh con đã phải chịu đựng đau khổ như vậy. Nàng lại có nghi vấn mới... thoát nhìn không phải chỉ nữ nhân đau, nam nhân cũng đau. Vì sao phụ thân lại nạp một đồng di nương tự tìm khổ? Hơn nữa còn rất vu thích ở trong đó...

Một bụng nghi vấn, nhưng không biết hỏi ai, chỉ có thể nuốt vào.

Nàng giãy dụa đứng lên mặc quần áo rửa mặt chải đầu, ở sau bình phong bôi chút thuốc cho bản thân... thật đau. Sửa sang lại xong, ra bình phong, Tam Lang đã thức dậy tự mặc quần áo, nàng đến hầu hạ, Tam Lang lãnh đạm nhìn nàng một cái, lại mặc nàng, không có cự tuyệt. Chỉ là phục sức đã chỉnh, hấn vô cùng tự nhiên cầm lấy lược, tự mình chải đầu.

Chỉ Hạnh chần chờ một lát, thật cẩn thận hỏi, “Tam gia, có cần gọi người đến vì ngài chải đầu hay không?”

“Chuyện của ta không thích người ngoài làm.” Hấn lạnh như băng trả lời.

Chỉ Hạnh gặp khó. Nàng là bị hoàng thượng cứng rắn nhét cho hấn, có tính người ngoài không...? Nhưng theo “Vợ chồng có nghĩa” mà nói, nàng không tính người ngoài.

Đã hợp lễ cùng lý, nàng lập tức an tâm, mỉm cười hỏi, “Tam gia, thiếp thân chải đầu cho ngài nhé?”

Tam Lang ngừng tay, suy nghĩ một lát, yên lặng đưa lược cho nàng, xem như ngầm đồng ý.

Chỉ Hạnh âm thầm thở ra, cẩn thận giúp hấn chải tóc buộc t

Mặc kệ thế nào, nàng đã gả cho Phùng Tam Lang. Nàng cũng không dám cầu sung ái... đó căn bản là mây bay trên trời. Chỉ cầu khách khách khí khí, sống qua ngày không khiến người ghét.

Phùng Tam Lang có lẽ chán ghét nữ nhân đi... Nàng từng nghe nói qua cái loại công tử ca phong lưu chỉ yêu nam tử này. Tuy rằng luôn giả vờ không biết, nhưng nàng rút cuộc vẫn là giúp đỡ kẻ mẫu thuẫn gia, khó tránh khỏi sẽ nghe được một ít tin đồn, nha đầu ma ma bên người, ai ai cũng nhiều chuyện. Tuy rằng không hiểu rõ lắm, vẫn biết một ít... nhà mẹ còn có một biểu ca thích dạng này, đánh chửi thế nào cũng không thể sửa, nữ tử nào cũng khinh thường không đụng tới.

Tam Lang nguyện ý chịu đựng chán ghét cùng đau đớn giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ, đáy lòng vẫn rất cảm kích phu quân như hoạt tử nhân này.

Vài năm sau, nhất định không con cái. Khi đó nàng có thể ôm một bé gái đến nuôi... hoàn thành tâm nguyện của người mẹ đã mất.

Buộc tóc xong, Tam Lang chỉ chọn một cây ngọc trâm. Mặt ngọc mắt phượng, người thật như hoa đào... hoạt tử nhân.

Lúc này bên ngoài mới truyền đến tiếng gõ cửa chần chờ, nàng nhìn Tam Lang trong gương, thấy hấn gật đầu, mới lên tiếng cho người vào.

Quá

Nha đầu ma ma đều vô cùng cung kính, ngay cả hai nha đầu nàng từ nhà mẹ đẻ mang đến cũng ở trong đám người không dám thở mạnh, cả đám quý chúc mừng, lại không có cảm giác vui mừng gì.

Nàng gật gật đầu, cho hai nha đầu phát hà bao, hơn nữa dụ ngoạn để ma ma giúp nàng chải búi tóc phụ nhân.

Tất cả đều im ắng. Xuyên qua gương, nàng có thể nhìn thấy Tam Lang ở ghế dài phía sau nàng xem sách chờ. Vào đông tối mờ, ánh nến chiếu đỏ cả mặt, rõ ràng dung nhan đẹp đẽ, thoát nhìn lại giống như nữ quỷ đẹp thê lương trong truyện truyền kỳ đi ra.

Nếu không phải còn biết lật sách, thực một chút sinh khí cũng không có.

Có chỗ nào đó không quá thích hợp. Chỉ Hạnh nghĩ. Những chỗ không thích hợp này, khi nàng theo Tam Lang chuẩn bị bái kiến cha mẹ chồng... càng gia tăng.

Ngoài rèm cửa rõ ràng nghe được tiếng nói cười vui vẻ, ấm áp như than nóng. Nhưng sau khi nha đầu đi vào thông báo, đột nhiên ngừng hẳn, lại là một mảnh im lặng.

Sau đó nha đầu đi ra gọi bọn họ vào, trong yên lặng, cha mẹ chồng nghiêm túc tiếp trà của nàng, nghiêm túc thường lễ, lại cùng đại bá nhị bá (anh chồng) cùng trực lý (chị em dâu) gặp, cũng đều nghiêm túc... Thậm chí có chút có lệ

Trước kia nàng chưa gả chỉ biết đại bá của nàng là con vợ kế, nhị bá cùng Tam Lang là con trai trưởng, hơn nữa là song sinh. Quả nhiên hai người cực kì tương tự, nhưng ai cũng sẽ không nhận nhầm... Nếu nói Tam Lang là trăng cô quạnh trên bãi tha ma, nhị bá chính là mặt trời Đoan Ngọ. Giống như đã chiếm hết sinh khí của đôi song sinh, khiến Tam Lang hết sức ảm đạm hư vô.

Lúc trước cảm thấy Phùng gia đích tôn ở kinh thành dân cư đơn giản, hiện tại lại cảm thấy phi thường không đơn giản.

Ngoài ý muốn, cha mẹ chồng không có giữ lại dùng cơm, cũng miễn bọn họ thăm hỏi sớm chiều, nói trời lạnh không cần đi về như vậy, liền cho bọn họ về.

Tam Lang đứng dậy cúi người, Chỉ Hạnh cũng vái chào, đi theo phía sau Tam Lang. Mới bước ra cửa, phòng vốn im lặng, không biết đại tẩu nói gì đó, một trận cười truyền ra, vui sướng.

Tam Lang đi phía trước bước chân hơi ngừng, lại không nhanh không chậm đi về phía trước.

Từ từ, tuyết lại rơi. Nha đầu ma ma đi theo mở ô, Tam Lang lại cầm ô qua, một mình đi trước.

Tuyết dần dần lớn, sắc trời âm u, chỉ loáng thoáng thấy áo choàng đỏ thắm của Tam Lang, thoạt nhìn vô cùng cô độc.

3. Chương 3

Ngày tuyết như vậy, trở lại viện của mình đã đông lạnh không nhẹ, kết quả đồ ăn phòng bếp đưa tới cũng không còn nóng.

Ngày nước đóng thành băng như vậy, lại ăn một bụng khí lạnh, thật không chịu được. Nhưng Tam Lang lại hồ hởi ăn, hẳn vừa nhắc đùa, nha đầu ma ma đều lui sạch sẽ, hai nha đầu hồi môn của nàng về mặt xấu hổ bị ma ma cùng kéo ra ngoài.

“... Tam gia, viện chúng ta dường như có phòng bếp nhỏ?” Chỉ Hạnh thử hỏi.

“Không có đầu bếp.” Tam Lang trả lời, hơi ngừng, “Nếu người không quen, bảo người ta hâm nóng thức ăn đi.”

Chỉ Hạnh cười khổ, giống như nàng quen được nuông chiều vậy... Cũng không phải không có phòng bếp nhỏ, có thể tránh bệnh liên tận lực tránh, làm gì tự tìm khổ sở?

Nhưng nàng vẫn kêu người, hâm nóng canh. Hơn nữa dặn dò cơm chiều cũng phải nóng mới được đem vào. Ma ma nói thầm, “Tam gia nhiều năm nay đều ăn như vậy, cũng không thấy có gì.”

Kẻ hầu khác không để ý, nhưng Cát Tường Như Ý hai nha đầu hồi môn đã biến sắc. Nhanh tiến lên bưng canh, cười trừ, “Cô nương nói cái gì, đây là chuyện nô tỳ phải l

Tứ cô nương đã búi tóc phụ nhân, chỉ nhếch nhếch môi, ôn hòa cười cười với các nàng, không nói thêm gì, chỉ liếc ma ma kia một cái.

Cát Tường cùng Như Ý dùng một loại ánh mắt “bà muốn chết”, thực thương hại nhìn nhìn ma ma kia, vội vàng đi hâm canh.

Nghe nói đó còn là vú nuôi của cô gia, thật không có mắt, bắt nạt cô nương mặt non sao? Không biết bao nhiêu di nương nghĩ cô nương mặt non chịu thiệt trong tay cô nương, bị sửa trị có khổ không nói nên lời, lại càng không nhắc đến một ít nô tỳ kiêu ngạo ý thân phận rơi vào tay cô nương...

Tứ cô nương trong mắt chỉ có gia pháp, cũng không có nhân tình. Quản người là người của ai, cho dù là hoàng đế thưởng, y luật xử trí, nửa hèo cũng đừng mong thiếu, nên bán nên giữ, trốn cũng trốn không thoát.

Mười ba tuổi giúp đỡ kế phu nhân quản gia đến mười tám, uy nghiêm nặng bao nhiêu a! Nhưng người ta chính là kiêu nhỏ mặt non, ôn ôn nhu nhu, thoát nhìn rất dễ bắt nạt... Chờ bị lột vài trăm lớp da mới hối hận, đã quá muộn rồi. Dao cùn cắt thịt là đau nhất, những người này còn không biết sống chết.

Hai nàng thông minh nhanh đi hâm canh, thuận tiện nấu chút canh ng gà. Đáng tiếc trù nghệ chỉ có bao nhiêu, Nhưng biểu thị trung tâm luôn là đúng chỗ.

Kết quả Tam Lang kinh ngạc uống canh nóng, còn có canh ng gà mới nấu. Ăn đồ nóng vào bụng, cái loại tử khí bức người của hắn giảm đi

Sau khi ăn xong vốn định đến thư phòng, nhưng hắn chần chờ một lát, vẫn thông thả vào Noãn Các, Chỉ Hạnh đang ngồi trên kháng thêu hoa, nhìn thấy hắn liền quay đầu, định đi xuống, hắn khoát tay, tự cởi giày lên kháng, cùng Chỉ Hạnh cách một cái bàn, lặng yên đọc sách.

Sắc trời càng tối, Chỉ Hạnh có chút lo lắng nhìn ngọn đèn sắp tắt trên bàn, trầm ngâm một lát, gọi Cát Tường vào, bảo cô ấy đi lấy đèn nàng quen dùng.

Đó là một cái đèn bằng đồng, mặt trong mài nhẵn, giống như gương. Chỉ châm ngọn nến, cả phòng liền sáng rực lên.

Vật thật tinh xảo. Trong đôi mắt tinh mịch của Tam Lang xẹt qua một tia kinh ngạc. Nhưng dù gì cũng là đồ cưới của nương tử, hắn không tiện hỏi nhiều, chỉ cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Đó là một quyển tạp ký về sông núi, văn từ bình thường, chỉ là nội dung tươi mới được ưa thích, ghi lại rất nhiều cảnh thật về sông núi xa gần. Chỉ có chìm vào trong đó, hắn mới có thể tạm thời rời khỏi tất cả, có được một chút bình tĩnh vui sướng.

Chỉ Hạnh lặng lẽ nhìn hắn, rốt cục có chút giống người sống. Chỉ là bản sơn thủy tạp ký kia rất là bình thường... Ít nhất so với mười rương sách lớn hồi môn của nàng đưa đến, nhạt nhẽo vô vị. Lúc trước sau khi nàng thích cái tên xem qua một lần, rất là thất vọng, không nghĩ đến Tam Lang xem đến sách mềm mại, trên bìa còn xù lông.

Có lẽ phu quân... không giống hoạt tử nhân như nàng tưởng tượng vậy?

Thình lình, Tam Lang đột nhiên phá vỡ bình tĩnh, “Người cho rằng, chết nặng tựa thái sơn, là nên chết như thế nào?”

Chỉ Hạnh thiếu chút nữa đâm xuyên qua đầu ngón tay của mình, rút tay về nhanh, bằng không hà bao này sẽ bị hủy.

... Phu quân, ngài hỏi gì không được, lại dùng giọng nói quý khí dày đặc này hỏi vấn đề mà ngay cả Khổng lão phu tử cũng trả lời cho có lệ “không biết sống làm sao biết chết”?

Nàng không thể học trả lời qua loa có lệ... đây không phải là con đường đúng đắn. Muốn cột vào nhau cả đời, lừa qua dối lại, ngày sau càng nhiều phiền phức, không bằng dứt khoát nói thẳng.

Cho nên nàng nghiêm mặt, “Nam tử như thế nào, thiếp thân không biết. Nhưng nữ tử là vì con cái mà chết, có chết cũng không hối từ.”

“?!”

Trầm mặc một chút, Chỉ Hạnh ngăn chặn chưa sót thê lương dâng lên, bình giọng nói, “Ngô mẩu chỉ có một con gái là thiếp, mẹ sinh khó cơ hồ bỏ mình. Lại vì thiếp thân... Nhịn chết mười hai năm, dùng thuốc mạnh kéo dài mạng, không khác gì ngày ngày uống thuốc độc, thảm trạng này khó có thể kể hết...”

Trên có bà ngoại, bà cố ngoại đủ loại, “Sống không bằng chết, nhịn chết, vì con cái mà chết. Đây mới là cái chết nặng tựa thái sơn của nữ tử.”

Cả phòng tĩnh mịch. Đôi mắt lạnh như băng của Tam Lang nhìn chăm chăm mặt nàng, nàng vừa nhấc đầu liền bị bắt giữ, động cũng không dám động.

“Nếu con cái giết người phóng hỏa, người lại làm như thế nào?” Môi mỏng của hắn phun ra hai câu này, đã có loại ý vị u lãnh âm trầm.

Con ta làm sao có thể... Nàng rất muốn trả lời như vậy, nhưng vẫn cẩn thận suy nghĩ.

“Có oan liêu chết giải oan, nếu thực sự làm chuyện như vậy... đương nhiên giao cho quốc pháp xử quyết.” Nàng cắn răng, “Đợi những đứa con khác đã lớn, ta tự tìm sợi dây thừng giải quyết. Dạy dỗ ra đứa con như vậy, đáng chết nhất chính là ta!”

Rầm một tiếng, những thứ trên bàn đều nhảy dựng lên, nếu không phải nàng vươn tay đỡ đèn đồng, không biết có gây ra hỏa hoạn gì đó hay không.

“Tam gia?” Nàng run run hỏi, “Tay ngài... đau không?” Dùng lực đập bàn như vậy, không đau sao?

Tam Lang không trả lời, ánh mắt như bén lửa, như là đột nhiên sống lại...

Nhưng càng

Ta nói sai cái gì? Không đồng ý cũng không sao nha, mọi người từ từ nói, làm gì tức giận như vậy...

Nhưng chỉ trong chốc lát, ngọn lửa rất nhanh dập tắt, tựa như tro tàn. Hắn cười một tiếng, nghe qua làm cho người ta trong lòng phát lạnh, “Người nghe ngóng rất kĩ, cũng coi như để tâm.”

Liền không mở miệng nữa.

Chỉ Hạnh buồn, thực buồn. Ta nghe ngóng gì chứ? Có cái gì để ta nghe ngóng sao? Ta vào cửa mới một ngày thôi, ngay cả thời gian cùng nha đầu nói chuyện riêng cũng không có, ta có thể hỏi thăm cái gì?

Tam Lang ít lời như trước, vẫn là dáng vẻ hoạt tử nhân xinh đẹp. Nhưng thời gian nghỉ kết hôn bảy ngày của hắn, ngày ngày đều ở cùng Chỉ Hạnh, hắn đọc sách, Chỉ Hạnh làm nữ hồng. Có đôi khi mỗi mắt, liền nhìn khoảng không ngẩn người, rất ít cùng nàng nói chuyện, cũng chưa từng chạm qua nàng.

Nhưng mà, không còn lạnh như băng, cũng không cự tuyệt Chỉ Hạnh hầu hạ chải đầu. Buổi tối ngủ vẫn quay mặt vào tường, nhưng sẽ dựa vào nàng một chút, tỉnh ngủ phát hiện sẽ không nói gì, hắn vẫn như trước quay mặt vào tường cuộn thành một đám, lại gắt gao dựa vào cánh tay nàng.

Nàng nhìn không ra ý tứ của Tam Lang, đây coi như là... không chán ghét

Khi Tam Lang hết phép phải lên triều, Chỉ Hạnh đưa ra hà bao nàng làm mấy ngày nay, xuân lan thu quế rất lịch sự tao nhã. Thấy hà bao hắn mang theo bên người đã có chút cũ, nàng cảm thấy vẫn là thay cái khác có vẻ tốt hơn.

Đôi mắt hắn vẫn lạnh như băng không có tình cảm, lại nhận lấy, đem tạp vật trong hà bao cũ trút vào hà bao mới, sau đó đưa hà bao cũ cho nàng, “Thu.”

Người này, liền đứng bất động như vậy. Hà bao mới để trên bàn, hà bao cũ trên tay nàng, nên đi, nhưng người này vẫn đứng đàng kia.

Tam gia cầu người, có chuyện nói thẳng đừng đánh đổ ta như vậy chứ? Ta cũng là lần đầu lập gia đình, không có kinh nghiệm a! Nàng thật khóc không ra nước mắt.

Linh cơ vừa động, nàng đặt hà bao cũ xuống trước, sau đó thất hà bao mới lên người Tam Lang. Ngay cả cười cũng không cười cho người ta một cái, chỉ chờ nàng thất xong, vuốt vạt áo, khoát áo choàng, hắn mới gật gật đầu, chạy lấy người.

Mới bước qua bậc cửa, Tam Lang lại quay đầu, do dự một hồi lâu, mới nói, “Nếu về trễ, ta sẽ cho gã sai vặt trở về báo.”

“Dạ.” Nàng còn muốn đưa, lại bị Tam Lang giữ ở cửa ngăn cản.

“Lạnh, đừng đưa.” Sau đó bước

... Đây thật sự là, không chán ghét, đúng không?

Nàng cảm thấy huyết thái dương có chút đau.

4. Chương 4

Nàng xuất giá vào đầu tháng chạp. Nhưng lại không có lại mặt (ngày thứ ba sau khi kết hôn hai vợ chồng sẽ về thăm nhà vợ gọi là lại mặt).

Đây là lão cha nàng nói, “Trời rét đông lạnh, tứ nha đầu bị ta sủng nên yếu ớt. Dù sao năm mới ở trước mắt, mừng hai về nhà mẹ để kết hợp lại mặt là được rồi, sao phải ép buộc tứ nha đầu cùng cô gia?”

Nói thì rất dễ nghe, nhưng cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi.

Lão cha nàng ước gì nàng vĩnh viễn đừng trở về, đỡ phải nhìn thấy nghiệt nữ này liền thịt đau đến đâm ngực dậm chân.

Kỳ thật ông ta có gì mà thịt đau? Chỉ Hạnh hồ hững nghĩ. Đồ cưới nàng mang tới, tất cả đều là đồ cưới lúc trước của mẫu thân nàng, còn bị nuốt không ít, lão cha nàng một văn cũng không cho thêm, sinh lễ lại không chút khách khí nhận

Nếu không phải nương trước lúc lâm chung đã ủy thác một nửa cho các cậu nhà mẹ trông nom, sau khi chỉ hôn tới cửa tranh cãi muốn kéo đến kiện trước mặt thánh thượng, lấy về được một nửa của một nửa, nếu tất cả đều ở trong tay lão cha nàng, nàng đã sớm tay trắng ra khỏi nhà.

Nói đến buồn cười, nhà khác đều là kẻ mấu quan tâm đến đồ cưới của con vợ trước, nghĩ biện pháp chiếm lấy, Hứa gia môn phong lại không giống bên ngoài, chính là cha ruột nắm chặt không buông, luôn miệng mắng nàng bất hiếu, muốn cáo nàng ngỗ nghịch.

Cũng không nghĩ, mẫu thân vốn sinh ra đã yếu ớt bản tính kiêu thúy, mọi thứ luôn nói thẳng, lúc còn trẻ phụ thân còn không phải nhờ mai mối cưới vào cửa sao. Lừa gạt quản lý điền sản đồ cưới của mẫu thân, trên tay có tiền, một cái hai cái a miêu a cầu gì đó đều kéo vào cửa... Đúng lý hợp tình chỉ trích mẫu thân không thể sinh dục, cần khai chi tán diệp vân vân...

Lấy tiền của vợ cả mua tiểu lão bà, thật có tiền đồ. Nàng lớn lên chút hiểu chuyện, thường thường châm chọc nghĩ như vậy.

Kết quả thật buồn cười, đám tiểu lão bà này thật chịu khó nở hoa, trước nàng liền có ba tỷ tỷ. Sau lại mẫu thân có nàng, thiếu chút nữa chết vì sinh khó, vẫn là nữ nhi. Sau vẫn là hai muội muội, một nhà sáu thiên kim.

Khai chi tán diệp chỗ nào?

Mẫu thân sớm nản lòng thoái chí, chỉ cố chấp một chuyện. Nữ nhi của bà còn chưa lớn lên, không thể dứt trên tay bà, đồ cưới không thể tiện nghi cho tên lang sói nhẩn tâm kia.

Không có con trai trưởng? Có lỗi với tổ tông Hứa gia? Ai quản hần. Con cháu Hứa gia còn lang tâm cầu phước có lỗi với bà kia. Có đích nữ là được, bà không thể có lỗi với thái tổ nãi nãi Phó thị, làm cho Phó thị đích truyền mẹ truyền con gái, truyền hơn hai trăm năm lại gián đoạn ở đời bà.

Những lời này, nương của Chỉ Hạnh cho tới bây giờ không nói cho nàng, ngay cả một câu oán hận phụ thân cũng chưa từng nói với nàng. Nhưng nàng cũng không phải kẻ ngốc, từ nhỏ mắt lạnh nhìn đến lớn, chẳng lẽ còn nhìn không ra nhìn không thấu? Vậy nàng còn dám nói mình là Phó thị đích truyền sao?

Nàng cả đời ôn nhu uyển chuyển, chỉ ở năm mười hai tuổi nổi bão một lần. Khi đó mẫu thân đã chống đỡ không nổi nữa, lão cha tự mình không có mặt mũi đến đòi, xui khiến năm di nương đến tranh cãi ầm ĩ phân đồ cưới.

Mẫu thân đã nói không nên lời, nhưng cũng không nhìn đám di nương tranh cãi ầm ĩ này. Ánh mắt chỉ quỵên luyến nhìn nàng, đầy cõi lòng không đành cùng thương tiếc.

Nàng chung quy cũng muốn cho mẫu thân yên tâm.

Thấp giọng cùng Lý ma ma trước mặt nương nhỏ nhẹ nói vài câu, Lý ma ma ngạc nhiên, đều đã quên khóc. “... Tứ cô nương? Ngài là nói, giới xích (thước)?”

“Giới côn.” Chỉ Hạnh trầm mặt, “Qua bốn gia đưa giới côn

Họ Hứa mặc dù không phải thế gia, ở địa phương cũng là đại tộc. Ở bốn gia nói chuyện, tộc trưởng lớn nhất, bồi phận không đủ, quan dưới tam phẩm, đừng nghĩ cùng tộc trưởng ngồi nói chuyện, ngoan ngoãn đứng đi. Nguyên vọng lớn nhất đời của lão cha nàng chính là làm đến quan tam phẩm, cáo lão hồi hương, có thể cùng tộc trưởng ngồi nói chuyện, tốt nhất tương lai còn có thể lên làm tộc trưởng.

Ở nhà này, cái gì cũng không lớn hơn giới côn đưa từ bốn gia đến.

Lý ma ma mạnh mẽ lau nước mắt, “Tứ cô nương, nô tỳ đi ngay!”

Nói là giới côn, trên thực tế chỉ là cây đòn gánh sơn đen, dựng thẳng lên còn cao hơn nàng lúc đó, đánh người có thể đau đến xương tủy.

Nàng cầm lấy giới côn, hung tợn mắng một trận “Đích ở trước trưởng, thê đứng đầu thiếp, lễ pháp có khác, cao thấp có phân”, liền múa giới côn đem năm di nương cùng ba tỷ tỷ ra sức đánh một chút, ngay cả đám hầu vọt vào muốn ngăn cản cũng bị nàng một đường đánh ra ngoài, “Trong ngoài hỗn tạp, nhà này cao thấp không có mặt trời!”, khê kêu quản gia theo gia pháp trừng phạt, để nàng tra được nể tình nhẹ tay, một là tự bán ra, không thì đến lĩnh giới côn của nàng.

Sau lại lão cha thấy làm loạn không giống ai, lại muốn tát nàng, ai nghĩ tới, làm sao cũng đánh không được. Tức giận đến thẳng mắng nàng bất hiểu, còn giương giọng nói nàng trúng tà, muốn mời cao nhân đến trừ ma.

“Cha, ngài cời!” Nàng cười lạnh, “Hôm nay có ai đến, ta cho hắn xem náo nhiệt! Một bút không viết ra được hai chữ Hứa. Hai tỷ tỷ của ta còn chưa xuất giá, hai muội muội còn chưa đính thân! Nào có đạo lý một mình ta trúng tà? Cả phòng di nương thứ tỷ, vì sao đều đến chỗ chủ mẫu tranh cãi ầm ĩ kêu khóc? Rõ ràng chính là Hứa gia đều trúng tà! Ta không sợ, cùng lắm thì ta đi xuất giá, còn vừa quý vừa lạ đến nhà tộc trưởng bốn gia xin ra khỏi gia phả!”

Nàng hướng về phía thứ trưởng tỷ bên cạnh cười lạnh, “Ngài đã xuất giá, còn nhúng tay vào chuyện Hứa gia... Để ta đi nhà ông thân gia hỏi một câu, có đạo lý thứ trưởng tỷ đến hiếp bức chủ mẫu, ức hiếp đích muội như vậy hay không!?”

Thứ trưởng tỷ vốn trừng mắt muốn đến véo nàng, kết quả nàng ột trận giới côn, cộp một tiếng bẻ nát khối đá xanh lót nhà, thứ trưởng tỷ chân nhuyển quỵ xuống, lưng bị đánh lại từng trận phát đau, ô ô khóc cầu xin tha thứ.

Nàng nghênh ngang mà đi, ở trước giường mẫu thân, từng chuyện từng chuyện, nói tỉ mỉ rõ ràng.

Mẫu thân vừa lòng nghe, gật đầu, lại có chút tiếc nuối, nói chỉ nghe tiếng thở, “Trách ta thân thể không tốt, không đem võ nghệ học hết... Chỉ có thể dạy con để không bị bắt nạt.”

“Nương, con sẽ hiểu thấu tất cả điển tịch, dạy dỗ ra một Phó thị đích truyền kiệt xuất nhất.” Nàng thận trọng thề.

Mẫu thân gật gật đầu, ánh mắt có chút tan rã, “Đừng để Phó thị ngừng trên tay con. Như vậy, ta có thể an tâm đi gặp bà ngoại con... cùng Phó thị thái tổ nãi nãi... Đáng tiếc ta không nhìn thấy con ta phong quang đại giả... biểu tình của lão cha con nhất định rất thú vị

Vài ngày sau, mẫu thân liền bình yên đi.

Nàng cái gì cũng không quản, chỉ xử lý tang sự. Phụ thân tìm đến nàng âm ỉ, nàng không kiên nhẫn, đem chìa khóa cùng sổ sách quản gia ném hết cho lão cha.

Ngoại trừ linh đường, toàn bộ Hứa gia bắt đầu những ngày gà bay chó sủa, nàng chỉ để ý tang mẹ. Thằng đến đưa tang, làm hết tất cả hiếu nghi của con gái cùng con trai phải làm, về sân đóng cửa giữ đạo hiếu, chẳng thèm quản nhà ông ta náo loạn.

Một năm sau, kể mẫu vào cửa, là một thứ nữ nhà phú hộ lớn hơn nàng ba tuổi, nhát gan sợ hãi. Nàng thật không biết phụ thân có thể háo sắc vô sỉ như vậy... Đem cô nương nhỏ như vậy vào cửa. Thứ trưởng tử còn lớn hơn tiểu kể mẫu nửa tuổi.

Tiểu cô nương như vậy làm sao đầu lại dám đi nương làm mưa làm gió ở hậu trạch này? Làm không tốt, gấp đến độ muốn treo cổ.

Phụ thân bắt đắc dĩ, đành phải đến cầu nàng, Chỉ Hạnh ngay cả lông mi cũng không nâng, chỉ niệm kinh. Tức giận đến chửi ầm lên, nghe được chỉ là một chuỗi tiếng mõ, làm cho ông ta đầu đều đau.

Cuối cùng là tiểu kể mẫu thất cổ không thành khóc sụt sùi tìm đến nàng nhờ giúp đỡ. Lần này nàng có gặp mặt... Để một phụ nữ có thai ở bên ngoài khóc tổng không phải là cách, tốt xấu cũng đều là dòng chính, nàng sớm muộn gì cũng phải gả ra ngoài, giúp kể mẫu cũng tốt hơn giúp lão cha.

Ai biết lão cha nàng xác thực không phải thứ tốt, dám đem hôn sự của nàng kéo dài, cứng rắn kéo tới nàng mười tám, đại khái trông cậy vào kéo dài tới thành bà lão, đồ cưới của mẹ ruột nàng có thể vào túi của lão cha nàng hết.

Tiểu kể mẫu gấp đến độ không còn cách nào, chỉ khóc, trái lại con vợ trước này còn phải an ủi. Chỉ Hạnh cũng biết, tiểu kể mẫu đã tìm khắp các bà mối, bắt đắc dĩ lão cha nàng cắn chết một mực lắc đầu.

Ai biết cha nàng ngang, ông trời so với ông ta còn ngang hơn. Sét đánh giữa trời quang, hoàng thượng chỉ hôn.

Các cậu rốt cục có cơ tốt đến nháo, đồ cưới đầy ngập, cố ý đưa tới Hứa gia bày khiến lão cha nàng thêm nhỏ dãi kiềm dấm ngực dậm chân, bắt đắc dĩ bị nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, một chút cũng không cho ông ta nhúng tay, so với đề phòng cướp còn nghiêm hơn.

Ông ta nảy sinh ác độc, ngay cả một người cũng không cho nữ nhi làm hồi môn, vẫn là kể mẫu nói chết nói sống, còn đem ấu ố ôm ra khóc, “Không có Hạnh Nhi lúc trước nhìn ra giúp đỡ an thai, độc đinh này của ông cũng không có.”

Vì thế mới miễn cưỡng cho Cát Tường Như Ý cùng đi. Gả đến thế gia hào môn như vậy, chỉ có hai nha đầu hồi môn, cha nàng đúng là độc nhất.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy được trút giận. Tuy rằng Phùng gia thoát nhìn chính là đầm rồng hang hổ... Nhưng có thể phong quang đại gả, thành toàn nguyện vọng của mẫu thân nàng, nàng cũng cam nguyện xó một lần.

.....

Chẳng qua nàng âm thầm nghĩ cách ứng đối với người một nhà nhìn như không dễ thân, kết quả gả cho phụ quân như hoạt tử nhân, còn ở nơi thanh tịch như sung quân biên cương, giống như cứng rắn đánh một quyền vào bông, rất khó chịu.

Đột nhiên từ “bận rộn đến muốn điên”, đến “rảnh rỗi đến mức chỉ có thể sửa sang lại đồ cưới”, nàng nhìn nhìn chữ “Tù Thân Uyển” ở cửa viện, nhớ tới câu chuyện của một quyển truyền kỳ nào đó trong mười rương lớn kia...

Tám biển này đổi thành “Hoạt tử nhân mộ”, thật đúng là sát đề vô cùng, cảm giác rất hợp.

5. Chương 5

Nàng còn tưởng rằng chỉ là suy nghĩ của mình, không nghĩ tới nửa tiếng thét chói tai của Như Ý khiến nàng sau khi đi qua á khẩu không nói được gì.

Trong một phòng trống, đoan đoan chính chính bày một cái quan tài. Nàng là người tự tay làm qua tang sự, cho nên kinh sợ lúc ban đầu qua đi, cẩn thận nhìn đã biết là rỗng. Sợ cũng không có tác dụng gì... không bằng...

Xóc ván quan tài lên, quả nhiên trống không.

Nhìn quanh bốn phía, càng xem càng khó xử. Đây không khỏi cũng chuẩn bị quá đầy đủ đi. Đầy đủ đến chỉ thiếu người chết nhập quan, có thể đưa tang mà hoàn toàn không thất lễ.

Càng ngày càng cảm thấy thật sự treo biển “Hoạt tử nhân mộ” mới là đúng đắn.

Nàng còn đang nhíu mi trầm tư, lão ma ma bên ngoài đã cao giọng mắng to, “Đồ hai tiện nhân người! Cũng không nhìn xem đây là chỗ nào, bản thân là đồ hạ lưu thế nào, tùy tiện liền dám vào? Là ai cho các người gan chó như vậy đi loạn...”

Càng nói càng không ra thể thống gì. Vốn nghĩ, Từ ma ma này tốt xấu gì cũng là bà vú của Tam Lang, không có công lao cũng có khổ lao, không muốn làm khó bà ta. Nhưng nàng vào cửa, lại ra sức khước từ không chịu giao chìa khóa cùng sổ sách, vẫn là kinh động tam Lang đi ra, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Từ ma ma, mới khiến bà ta run sợ trong lòng mà giao ra.

Thiếu hụt trong đó, vốn không muốn tính toán... Cô dâu mới vào cửa luôn phải thẹn thùng dụi dụi chút.

Quả nhiên vẫn là không thể buông lỏng. Thẹn thùng dụi dụi vẫn chôn trong đồng tuyết là tốt nhất. Tránh cho người ta chỉ cây dâu mắng cây hòe, bên ngoài mắng nha đầu của nàng, thật ra là ngầm mắng nàng.

Chỉ Hạnh đi ra ngoài, bình tĩnh nhìn Từ ma ma, cười nhàn nhạt, “Ma ma làm gì phát hỏa lớn như vậy?”

Quy củ của Phùng gia, lão bộc hầu hạ qua trường bối cùng bà vú của thiếu gia tiểu thư, thân phận tôn quý hơn tiểu bối chút. Cũng chỉ có thể gia hào môn mới chú ý cái gì yêu ai yêu cả đường đi, tạo ra một ít chủ tử nhị đẳng hoành hành ngang ngược.

Từ ma ma qua loa hành lễ, đầu gối còn không có cong liền đứng thẳng dậy, trừng mắt ồn ào nói, “Tam gia ngàn dặn vạn dặn, phòng này ai cũng không được vào! Tam nãi nãi cũng đừng che chở người nhà mẹ đẻ, làm hỏng quy củ sau này ngẫm như thế nào còn có thể đứng thẳng lưng ở trong viện này nữa...”

Chỉ Hạnh ánh mắt lại nhạt đi một chút, “Vậy Từ ma ma có nói quy định này cho hai nha đầu của ta biết không? Cát Tường? Như Ý?”

“Bẩm tam nãi nãi, Từ ma ma chưa bao giờ nói qua!” Hai nha đầu này tuy rằng kinh hồn chưa yên, vẫn trăm miệng một lời.

Từ ma ma im bất một lúc lâu, cái chày cái cối nói, “Nhưng quy củ chính là quy củ, không phải nói câu không biết liền xong! Nếu ai cũng tranh luận như thế, nhà này đã sớm loạn làm vua...”

“Nói phải lắm.” Chỉ Hạnh thản nhiên, quay đầu nói với Cát Tường, “Xem xem, đây mới là gia phong nhà giàu người ta, một bà vú cũng có thể chỉ vào mũi chủ tử mắng. Mỡ mang kiến thức đi, chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo đích thực không được như vậy. Nói đến thật sự là tin sách không bằng không sách... Thì ra thánh hiền gia huấn mọi người khác, gia pháp của từ đường Hứa gia chúng ta, đều là để lừa gạt đám nhà nghèo như chúng ta.”

Khóe mắt nàng thoáng thấy một bà tử dè dặt chạy ra cửa viện, nhưng cũng không quan tâm. Chỉ cười lạnh một tiếng, “Cát Tường Như Ý, các người đi khóa phòng Từ ma ma ở lại, nhất định đừng để mất thứ gì. Từ ma ma tuổi lớn như vậy, còn ở đây làm lụng vất vả, người ngoài biết, không biết nói tam gia chúng ta như thế nào đâu... cũng nên vinh dưỡng, hưởng phúc khí của con cháu.”

“Người dám!” Từ ma ma đánh tới, vẫn là nha đầu ma ma bên cạnh bưng tỉnh vội vã kéo bà ta, không nháo ra cái gì... Từ ma ma tự mình làm vua quen, Tam gia lại không quan tâm, bà ta càng không biết trên dưới, bọn họ không được gì tốt, cũng không bị u mê.

“Lời này nói thật khiến người ta đau lòng.” Chỉ Hạnh hơi lộ ra ưu thương, sắc mặt vừa trầm, mắng Cát Tường Như Ý, “Sai không được à? Đứng ở đây làm gì? Ngày thường chính là quá nuông chiều các người, cao thấp tôn ti đều điên đảo!”

Như Ý tính tình thật thà chút, hốc mắt đỏ lên, định nói nàng rất có quy củ, lại bị Cát Tường đập một cước, ủy ủy khuất khuất cùng nhau phúc lễ, đi tìm người khóa phòng ở.

... Sao mọi chuyện đột nhiên liền biến thành như vậy? Từ ma ma nhìn hai nha đầu bước nhanh như bay, không khỏi khẩn trương. Bao nhiêu năm gom góp, hiện tại bà thật sự có một số thứ không rõ lai lịch. Nhìn

Tam gia giống như người chết, lại không nói nhiều, càng lớn mật. Vốn bà nghĩ tam nãi nãi này cửa nhỏ nhà nghèo, nhìn mặt non ôn nhu, nói chuyện cũng uyển chuyển hòa nhã, tìm chút lỗi nhỏ, dọa dọa là có thể thu lại quyền quản lý viện này trở về...

Lại không nghĩ rằng, đây là sói đội lột cừu, không thốt không hừ liền hướng cổ người chặt xuống.

“Tam nãi nãi,” bà bùm một tiếng quỳ gối trên tuyết, bang bang dập đầu, “Lão nô cũng là một mảnh hộ chủ sứt ruột nha, tính tình Tam gia chúng ta nãi nãi cũng biết, bệnh nhẹ để một số người không có ý tốt nói, truyền tới truyền đi sẽ không dễ nghe... Là lão nô nhất thời nóng nảy, tam nãi nãi ngài giờ cao đánh khẽ, Tam gia chính là mạng của lão nô, từ trong bụng mẹ ra chính là lão nô hầu hạ...”

Nàng còn tưởng rằng thế gia như Phùng gia sẽ có thể có thủ đoạn siêu phàm nhập thánh gì chứ... Kết quả còn không phải như nhà bình thường. Kể tình cũ, cáo ủy khuất, thuận tiện còn âm thầm uy hiếp một phen.

Đáng tiếc lão hóa này tính sai rồi. Phùng Tam Lang thanh danh đã đến đấy cốc, tới tuổi này dựa vào hoàng thượng chỉ hôn mới có nương tử. Trong nhà chứa quan tài có nhằm gì? Chỉ là tính trước thôi... Cụ ông cụ bà nhà nào không trịnh trọng tìm quan tài tốt từ trước, hàng năm đem ra sơn?

Đại quân gia phụng mệnh bà bà, trời giá rét đông lạnh đầu đầy mồ hôi chạy đến, tự mình dẫn người trói Từ ma ma lại, lại từ trong phòng tìm ra chút vàng bạc châu báu, ấn gia quy, phải đánh chết.

“Vậy không tốt đâu, đại quân gia.” Chỉ Hạnh cười dài ngăn lại, “Tốt xấu gì Từ ma ma cũng là bà vú của Tam gia, của cải này không chừng là Tam gia thưởng. Không phân tốt xấu đem người đánh chết... Ta phải ăn nói thế nào với Tam gia đây? Từ ma ma không biết nhiều chữ, khoản này ta cũng không đối chứng được... quá khứ bỏ qua đi. Về sau ta sẽ làm thành sách, cẩn thận tỉ mỉ... Làm phiền người lần này, ta cũng đi cảm tạ bà mẫu, khiến lão nhân gia người phải quan tâm nhiều rồi.”

Kết quả là, Từ ma ma lấy chút trâm cài đồ trang sức, một túi quần áo, cho bà ta về nhà “vinh dương”. Còn lại đưa cho bà mẫu, cũng bị trả về, nếu đã qua đường sáng, nàng cũng liền an tâm nhận lấy.

Đây cũng chỉ là chuyện nhỏ, giải quyết lưu loát nhanh chóng như vậy.

Nhưng Phùng gia cao thấp lại bởi vậy mà cả kinh, càng không nói đến toàn thể nô bộc của Tu Thân Uyển đều kẹp chặt cái đuôi, trong lòng không yên.

Quan mới nhậm chức ba năm lửa, ai chẳng biết? Cũng chỉ có Từ ma ma lão hóa kia dám trêu chọc, ai biết nhìn là con mèo nhỏ, một phen trêu ghẹo mới biết đã vuốt râu hổ.

Nhưng nàng đánh người? Không. Giết người lập uy? Không. Điều điều là đạo lý, câu câu là quy củ. Ngoài mặt nói “trước đây không truy xét”, nhưng sau này... Chỉ sợ đập cái đĩa cũng có chuyện!

Đúng là ba năm lửa, nhưng người khác là lửa to xào đốt, tương lai nói không chừng còn có chỗ để nắm được. Nhưng vị tam nãi nãi thoát nhìn ôn nhu mặt non này của bọn họ, rõ ràng là lửa nhỏ, làm cho người ta ngay cả chút lỗi cũng tìm không được.

Đừng nói đến, lửa nhỏ hằm người mới là khó chịu nói không nên lời... còn không thể không vào nôi. Xem xem, Từ ma ma làm mưa làm gió nhiều năm như vậy, thoáng cái đã bị rơi đài, xám xịt về nhà “vinh dương”. Ai có thể cao hơn vú nuôi của Tam gia hay là người phu nhân ban cho? Đừng tự kiếm mất mặt.

Lúc này chủ tớ ba người Chỉ Hạnh lại ở phòng bếp nhỏ. Chuyện hôm nay, cũng làm cho Chỉ Hạnh hiểu được thái độ bà mẫu. Bà đối với Tam Lang, vừa hận vừa sợ đến khó hiểu, chỉ cầu tránh xa không nhìn thấy hẳn, ngay cả nghĩ tốt nhất cũng đừng nghĩ, bao gồm con dâu như nàng.

Chỉ Hạnh nói cái gì cũng được cả, mẹ chồng chỉ muốn nàng nhanh chóng khuất mắt. Cho nên nàng thừa dịp này muốn tự mở phòng bếp, bà mẫu cũng đồng ý.

Cho nên nàng cảm thức ăn phòng bếp lớn đưa tới, rửa tay làm canh.

Nói tới trù nghệ, Cát Tường Như Ý hai nha đầu này, chỉ biết nhóm lửa, thêm nữa chỉ là canh trứng gà, không còn gì khác.

Lúc này Cát Tường còn đang nhỏ giọng mắng Như Ý, khiến Như Ý hốc mắt đều đỏ.

“Đừng mắng cô ấy.” Chỉ Hạnh nhàn nhiên, “Để Như Ý ngốc đi, làm mỗi nhử mới tốt. Chúng ta quá nghiêm ngặt, người ta cũng không biết xuống tay từ đâu, mọi thứ quá hoàn mỹ luôn không tốt.”

“Cô nương!” Như Ý không phục, “Nô tỳ ngốc chỗ nào? Chỉ là tâm địa không gian giáo quá thôi...”

“Không cứu được thực sự là không cứu được.” Cát Tường cúi đầu chọn đồ ăn, “Cô nương nói phải. Chỉ là cũng không thể để cô nương ngày ngày làm cơm... nữ đầu bếp vẫn phải mướn.”

“Nhị tẩu nhà Như Ý không phải không có việc gì làm? Kêu đến đây đi.”

Như Ý hơi sững sốt. Nhị tẩu nhà nàng rất đáng thương, trời sinh tâm địa, nhị ca hư hỏng không ra gì, nhưng vẫn ghét bỏ nhị tẩu không được việc. Ngay cả nàng tâm địa mềm cô nương cũng kêu đến, nhưng nhị tẩu tâm... ngay cả ở Hứa gia cũng chịu đủ bắt nạt, cuối cùng còn bị đuổi ra ngoài.

“Nhưng tẩu tử tôi... không nói được.” Như Ý lúng ta lúng túng nói.

“Ta bảo cô ta đến nấu cơm, cũng không phải bảo cô ta kể chuyện.” Chỉ Hạnh thản nhiên.

Như Ý lại đỏ đôi má, thật sâu hành lễ, “Tạ cô nương thưởng.”

Cát Tường thật có vài phần đồng tình nhìn Như Ý. Nha đầu ngốc này, luôn thương xót kẻ yếu, cùng nhị tẩu nhà nàng cảm tình tốt nhất. Chiêu này của cô nương cao đáng sợ, lập tức mua được hai kẻ ngốc trung thành và tận tâm.

Thấy Chỉ Hạnh cười cười nhìn nàng, Cát Tường không khỏi đổ mồ hôi. Cũng may nàng mặc dù có chút tinh ranh, nhưng vẫn biết phải ôm chân ai mới là đúng đắn. Thế đạo này, hiện nay là cành cây cao, ai biết ngày mai lâu có sụp không. Tứ cô nương là người ổn trọng, cái gì đại phú đại quý, cùng nha đầu bán đứt như các nàng có quan hệ quái gì. Ngồi dưới đại thụ bình an mới là lẽ phải.

Nha đầu kia một bụng quỷ. Chỉ Hạnh cười thầm. Thử canh thêm gia vị. Nhưng nàng chỉ chọn Cát Tường Như Ý, cũng có đạo lý của nàng. Một thông minh khôn ngoan, một đơn giản thật thà, một mặt đen (trong tuồng cổ, người vẽ mặt đen sẽ đóng vai trung thành, thật thà) một mặt trắng (người vẽ mặt trắng đóng vai phản diện, gian ác), tuồng diễn này mới có thể diễn thật hay thật náo nhiệt... Vạn nhất không thể không hát hí khúc.

Có thấy không, hôm nay vừa hát tuồng này xong, Tam Lang mới vào cửa, đã có người vội vàng tới báo tin, về mặt lấy lòng.

“Hôm nay các người vất vả chút,” Chỉ Hạnh phân phó, “Ngày mai chờ chị dâu Như Ý đến, chọn vài nha đầu dưới tay cho cô ấy, trước ủy khuất các người làm nha đầu nhóm lửa đi.”

Nàng cười đi ra, nhanh nhẹn thay quần áo, nghênh đón Tam Lang che ô, gương mặt lạnh đến hơi xanh.

Sắc trời âm trầm, đèn lồng mờ mờ, mặc quan bào thất phẩm màu xanh...

Thấy thế nào cũng là nữ quỷ thê diễm nữ giả nam trang.

Cửa viện này... Thật sự không đổi thành hoạt tử nhân mộ sao? Nàng thật sự cảm thấy tám biển Tu Thân Uyển kia hoàn toàn không thích hợp a.

6. Chương 6

Đôi mắt lạnh như băng vẫn ảm đạm không có sinh khí, thản nhiên cười lại chỉ là lễ phép. Cả người lộ ra hơi thở người lạ chớ gần, chớ trách Cát Tường nói Như Ý quay đầu nhìn thấy cô gia, trở về gặp ác mộng cả đêm.

Nhìn thấy nàng chào đón, hần cũng dừng lại. Tự thu ô đưa a ma bên cạnh, chỉ yên lặng theo vào Noãn Các, sau đó giống người gỗ ngồi trên kháng. Đưa hần lò sưởi tay liền ôm, thay giày thay tất hần liền thuận theo, giúp hần dùng nước ấm lau mặt, hần liền nhắm mắt lại.

Nhìn hần tay chân đều đông lạnh, nam nhân ở bên ngoài cũng không dễ dàng.

Tuy rằng không quá hợp quy củ, nhưng không muốn hấn mới ngồi hơi ẩm lại lạnh, Chỉ Hạnh hỏi hấn, “Tam gia, rất lạnh... dùng cơm trên kháng được không?”

Tam Lang dùng đôi mắt tối tăm làm người ta sợ hãi kia nhìn nàng một hồi lâu, gật gật đầu.

Cát Tường Như Ý mang đồ ăn lên liền lui ra. Qua vài ngày các nàng đều hiểu được, cô gia xinh đẹp khiến người ta sồn gai ốc này, là người quái gở, ghét có người ở trước mặt. Kẻ không biết tốt xấu, đều bị hấn dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm, nhìn đến người đó quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, trở về không thể không gặp ác mộng hoặc bệnh một hồi.

Sao cô nương lại có thể cười ôn hòa, bình thản ung dung đối mặt với cô gia khủng bố như vậy chứ?

Kỳ thật Chỉ Hạnh ngay từ đầu cũng không bình tĩnh như vậy, chỉ là lâu ngày, liền cảm thấy thoát nhìn lạnh chút, không thích nói chuyện thôi. Thời gian nghỉ kết hôn bảy ngày, Tam Lang cho nàng mặt mũi, đều ở trong phòng nàng. Đừng nói Phùng gia có cổ quái, phàm là một nữ nhân có thẳng được thất lưng hay không, vẫn là phải xem nam nhân có chịu làm chỗ dựa hay không.

Rõ ràng không thích, nhưng Tam Lang vẫn giúp nàng thoát bị trầm đường, càng ngoài ý muốn cho nàng chỗ dựa. Bánh ít đi, bánh quy lại, ai đối tốt với nàng, nàng liền tốt với người đó. Về phần tương lai không tốt, tương lai nói sau.

Hiện tại Tam Lang đối với nàng không tệ, nàng liền làm tròn trách nhiệm nương tử.

Ăn mấy miếng, Tam Lang ngoài ý muốn có chút biểu tình, “Đây không phải đồ ăn của phòng bếp.”

Chỉ Hạnh cười cười, “Thiếp thân trù nghệ không tinh, chỉ được cái nóng sốt, Tam gia ăn tạm, ngày mai có nữ đầu bếp...”

Tam Lang gật gật đầu, so với bình thường ăn nhiều hơn một chén cơm, non nửa nồi canh.

Ăn xong dọn xuống, nàng nói với Tam Lang chuyện hôm nay đuổi Từ ma ma, hấn cũng không nói gì, chỉ dùng đôi mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm Chỉ Hạnh.

“Trong viện người làm chủ.” Nói cả buổi trời, hấn mới phán một câu.

“Vậy... còn quan tài?”

Tam Lang dời mắt, “Cứ để đó.”

Đợi một hồi, Tam Lang lại không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm khoảng không ngẩn người, như một u hồn.

Chỉ Hạnh cũng lấy giỏ châm tuyến ra, tiếp tục làm nữ hồng.

Kỳ thật những thứ vụn vặt tùy thân của quan viên rất nhiều, hà bao khăn tay một đồng thứ đều có. Kết quả nàng thu, châm tuyến mặc dù tốt, cơ hồ đều là cũ. Tam Lang thoát nhìn mọi chuyện không quan tâm, trên thực tế cũng rất soi mói. Trong nhà không phải không có phát, nhìn như đẹp để kỳ thật thô ráp, hấn liền sử dụng những món đồ thêu cũ.

Không để ý đến y phục của hấn không biết, thực loạn so với nam nhân độc thân tầm thường còn không bằng. Ngay cả áo đơn cũng có vết chắp vá, tay áo quan bào cũng xù lông, không ai sửa sang cho hấn.

Thình lình, Tam Lang đột nhiên mở miệng, “Ta muốn chết.”

Đột nhiên gió gào thét, ánh nến còn lay động, chiếu gương mặt xinh đẹp mà tĩnh mịch của Tam Lang lơ mơ. Sống lưng của Chỉ Hạnh phát lạnh.

Đây không khỏi quá hợp với phong cảnh.

Vỗ vờ ngực vì kinh hoảng mà đập thình thịch, nàng cố trấn định, cúi đầu có chút đau lòng, mới rồi nàng đâm vào tay, áo đơn may xong dính chút máu, uống công rồi, không biết giặt có sạch không đây...

“Ai mà không chết chứ? Sớm hay muộn thôi.” Nàng tức giận trả lời, xuống kháng đi bổ cứu.

Đợi nàng đi rồi, Tam Lang yên lặng xem những thứ trong giỏ châm tuyến của nàng. Đều là làm cho ta? Vì sao? Nàng rốt cuộc là biết hay không biết?

Biết thì sao? Không biết lại thế nào? Dù sao... đều không sao cả.

Hắn như mọi ngày chìm đắm trong sách, mang mình đi rất xa, rất xa. Thẳng đến Chỉ Hạnh gọi hắn tỉnh lại, yên lặng đi rửa mặt, yên lặng nằm nghiêng quay mặt vào tường, nhưng hắn ngủ không sâu, một chút tiếng gió cũng khiến hắn sợ hãi tỉnh lại.

Ngủ không ấm.

Nương tử tướng ngủ luôn tốt lắm, nằm thẳng ngủ yên, hai tay bắt chéo trước ngực, ngay cả xoay người cũng rất ít. Lưng dựa vào cánh tay nàng, liền cảm thấy ấm hơn, có thể yên tâm ngủ.

Nếu có thể như vậy ngủ luôn thì tốt rồi. Không bao giờ tỉnh lại nữa.

7. Chương 7

Quản gia nhiều năm như vậy, Chỉ Hạnh có thói quen thức sớm.

Chỉ là có chút không biết nói gì, sinh sôi bị đẩy một thước (1/3 m), lại đẩy nữa sẽ rơi xuống giường. Tam Lang lại đoạt nửa gối đầu của nàng, lưng dính sát vào nàng, mặt hướng tường cuộn thành một đoàn.

Đây rốt cuộc là ghét, hay không ghét? Chỉ Hạnh rối rắm.

Nếu luận về quản gia, nàng từ khi mới biết đi liền theo cạnh mẫu thân xử lý công việc, sau lại giúp đỡ tiểu kế mẫu, nàng dám nói mặc dù mình không đứng đầu, cũng là người có khả năng. Võ nghệ đủ để phòng thân ở hậu trạch, y thuật cũng miễn cưỡng, cầm kỳ thi họa tuy rằng chỉ có thể nói là biết chút ít, nhưng nữ hồng trù nghệ thì tuyệt đối có tự tin.

Chỉ trách nàng bận quá, đọc sách về tài tử giai nhân liền ngáp liên tục, cảm thấy vô cùng nhàm chán, sớm quăng. Đến nỗi bây giờ rốt cuộc có làm phu quân ghét cay ghét đắng hay không đều suy nghĩ không ra.

Nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, nhìn Tam Lang, lại cảm thấy có điểm đáng thương. Ước chừng là ngủ say, cái loại quý khí dày đặc cũng sẽ không có. Có lẽ là sợ lạnh, hơn nữa khuôn mặt chôn trong chăn bông, chỉ có một mớ tóc đen ở ngoài gối.

Nàng thở dài trong lòng, cẩn thận nhét chặt chăn, sờ sờ cái trán lộ ra ngoài vẫn ấm, nàng mới an tâm mặc quần áo ra cửa nhỏ giọng phân phó nước ấm.

Chỉ Hạnh không biết là, nàng vừa thức dậy, Tam Lang ngủ không sâu liền tỉnh. Chỉ nhắm mắt, yên lặng để nàng dịch chăn, yên lặng để nàng sờ trán. Sau đó lại yên lặng, ôm chăn ngồi dậy.

Chỉ Hạnh đang vội vàng súc miệng, qua loa chải tóc ngẩng đầu lên sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Bất luận kẻ nào trong lúc sáng sớm sắc trời lơ mờ thời tiết rét đậm nhìn thấy mỹ nhân tóc tai bù xù, hai mắt vô thần chỉ mặc áo đơn trắng, không bị dọa sợ có được mấy người.

Nhưng hắn liền ngồi như vậy, không nói gì, cũng không động dậy.

Hiện tại là... như thế nào? Trời lạnh đến rách da, ăn mặc mỏng manh như vậy không có chuyện gì mới lạ đó! Có phải còn chưa tỉnh ngủ, hay là muốn đi giải quyết vân vân? Chỉ Hạnh nghĩ nghĩ, cầm áo ngoài định phủ thêm cho hắn, hắn lại tự động xỏ vào tay áo... Sau đó lại bất động.

Chỉ Hạnh khước mắt hơi co giật, bình tĩnh từng món từng món hầu hạ Tam gia mặc vào, ngay cả hài cũng là nàng mang, cả quá trình Tam Lang một chữ cũng không phát.

Chỉ Hạnh trong lòng rơi lệ. Tam gia, ngài hé răng sẽ chết sao? Trước kia ngài không phải đều tự cấp tự túc, thức dậy liền tự mình mặc quần áo mang hài sao? Nếu ngài lạnh không muốn động, nói thẳng là được. Nương tử hầu hạ phu quân thiên kinh địa nghĩa (chuyện tất nhiên), ngài cũng không cần vừa sáng tỉnh mơ liền dọa người kiểm khảo nghiệm chỉ số thông minh chứ?

Chờ Chỉ Hạnh hầu hạ hắn súc miệng, chải tóc, mặc quan phục, hắn mới nói hai chữ: “Đói bụng.”

... Đây là khảo nghiệm đúng không? Đúng không đúng không? Nàng sớm rời giường như vậy chính là muốn đi làm điểm tâm... Chị dâu Như Ý còn chưa đến a! Kết quả trì hoãn thời gian ở trong phòng làm nha hoàn cho Tam gia, hiện tại kêu đói, sao ta làm kịp...

Nhưng nàng không phải dễ đánh ngã.

Cát Tường Như Ý mở to hai mắt nhìn, không dám lên tiếng. Tuy nói trời giá rét đông lạnh, cơm cách đêm cũng sẽ không hư, nhưng cô nương như thế nào lại lấy cơm cách đêm trực tiếp hầm thành cháo... cái này còn chưa tính, đồ ăn thừa tối hôm qua liền chọn lựa cho vào cháo...

Kỳ quái là, làm sao có thể thơm như vậy, thơm đến các nàng liên tục nuốt nước miếng.

Múc ra một nồi, Chỉ Hạnh đáy lòng phát sầu. Sao lại còn thừa, cái này không thể để người ta biết được a... Nhìn hai nha đầu bên cạnh, nàng nhỏ giọng nói, "Còn lại... các người nhanh xử lý"

Ý nàng là nhanh đổ vào thùng cơm thừa, để người ta bắt được nàng cho Tam Lang ăn đồ thừa, không biết lại nói thành cái gì. Hai nha đầu này lại rất cố ý hiểu lầm, toàn bộ xử lý vào bụng mình, đối với tay nghề sâu không lường được của cô nương nhà các nàng lại ngưỡng mộ vô cùng.

Ngay cả Tam Lang thích soi mói cũng ăn hai chén mới dừng tay. Hắn trầm tư nhìn nương tử chậm rãi ăn cháo, càng cảm thấy khó hiểu.

Lúc trước hắn đối với thức ăn đều rất thờ ơ, món ngon vật lạ gì vào miệng hắn cũng chỉ là vì duy trì sự sống. Nhưng đồ ăn nương tử làm cho hắn, hắn lại cảm thấy có tư có vị.

Hoàng thượng chọn việc hôn nhân cho hắn như thế nào, hắn biết rõ, thậm chí ở đó nhìn. Chính là viết tên tiểu thư nhà quan dưới ngũ phẩm tuổi tác thích hợp trong kinh thành lên thẻ tre, lung tung quăng ống thẻ, cái nào rơi xa nhất liền chọn.

Lôi đình mưa móc, đều là quân ân. Không có đường cho hắn không thích. Hơn nữa, hắn cũng không cảm thấy có gì đáng để chấp nhất. Về phần cô dâu gả vào... không vui là tất nhiên. Cách xa chút là được, cũng đừng làm hồng trong sạch của người ta. Hoàng thượng chỉ là cao hứng, không bao lâu liền quên. Đến lúc đó cô dâu muốn tái giá, hoàng thượng muốn trị tội cũng không nhớ ai là ai.

Nhưng hắn không hiểu tiểu nương tử này. Ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi, còn dám nói với hắn không muốn trầm đường. Vốn nghĩ đến nàng là có nỗi khổ gì... Nhất thời thương hại, muốn giúp đỡ che lấp, kết quả vẫn có lạc hồng, có gì cần che l

Rõ ràng đối với nàng lạnh lùng, nàng lại mọi chuyện nghĩ cho hắn, ăn, mặc ở, đi lại đều rất săn sóc, đây lại là vì sao?

Vốn nghĩ rằng nàng lấy lòng như vậy là vì phụ huynh trong nhà cầu quan cầu tước, nhưng hoàng thượng lại cười to nói với hắn, cô nương này là người cương cường, chưa xuất giá liền cùng cữu gia làm âm ỉ với phụ thân, muốn hắn lúc lại mặt da căng chặt chút.

Cương cường?

Hắn cao thấp đánh giá Chỉ Hạnh, khiến nàng nổi cả da gà. Thật đúng là nhìn không ra... Cũng chỉ khi luận nặng tựa Thái Sơn, mới mơ hồ lộ ra một chút tâm huyết.

Đáng tiếc. Gả ột người như hắn vậy. Nếu gả cho người khác, sẽ là thê mẫu thích hợp biết bao nhiêu. Tổng so với gả cho người muốn chết không được như hắn tốt hơn nhiều.

Nhìn nàng mang giày khoác áo choàng, còn muốn đưa hắn ra cửa... Tam Lang vẫn là ngăn cản. Đại cô nương mười tám tuổi, thân còn không cao bằng tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, phong sương mưa móc, làm sao chịu được.

Nhìn Tam Lang đi xa, Chỉ Hạnh ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng cũng là rơi lệ đầy mắt. Tam gia a, ngài có chuyện thì nói a! Đừng chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn người ta chứ... Nhìn đến cháo trong bụng ta cũng đã đóng thành khối rồi, quá khó tiêu hóa a!

Tam gia rốt cuộc có ghét ta hay không? Chỉ Hạnh lâm vào rối rã tự kiểm điểm lại mình.

8. Chương 8

Nếu không kể đến những chần chờ cùng rối rắm kia, kỳ thật Chỉ Hạnh không thấy là mình gả kém.

Tuy rằng Phùng gia có quái lạ, nhưng có mẹ chồng như không có mẹ chồng, cũng ít bị chị em bạn dâu chèn ép, ngược lại thoải mái đơn giản. Phu quân tuy rằng ít lời lại có chút đáng sợ, nhưng so với lão cha nói dai cùng tham lam háo sắc của nàng, nàng thấy phu quân như vậy ít nhất là yên lặng dễ chịu, rất biết suy nghĩ đến mặt mũi của nàng, toàn bộ viện hỏi cũng không hỏi liên giao cho nàng.

Đồng dạng là hời hợt, lão cha thoát nhìn chính là kẻ bỉ ổi tửu sắc quá độ, phu quân nàng ít nhất là hoạt tử nhân xinh đẹp.

Kẻ bỉ ổi cùng hoạt tử nhân, hoạt tử nhân thắng.

Nàng cũng thật sự nhìn không ra, Phùng gia rốt cuộc là nghĩ như thế nào. Hoạt tử nhân mộ này... Xin lỗi, Tu Thân Uyên tuy rằng là viện xa xôi nhất trong đại trạch Phùng gia, nhưng độ lớn cũng chỉ xếp sau nhà chính Từ Hi Đường.

Nghe nói là nơi thái tổ gia gia của Phùng gia tĩnh tu lúc về già... Làm sao có thể để một đứa cháu chiếm cái viện này

Nếu nói không coi trọng... tiểu viện xa xôi vẫn có, sao đến phiên Tam Lang. Nếu nói coi trọng... Phùng gia cao thấp lẫn tránh kiêng chán ghét, cô dâu mới gả lại đây không đến một tháng như nàng cũng cảm giác được, nô bộc trong viện nàng như người chết, có cơ hội liền muốn chạy khỏi.

Khiến nàng hoang mang là, Phùng gia là đại tộc ở kinh thành, từ đường tế điền ở ngay ngoại ô, tộc nhân vô số. Sau khi lão thái thái cùng lão thái gia qua đời đã ở riêng, đích tôn xác thực được tổ ốc... nhưng lại không phải tộc trưởng của Phùng gia.

Việc này rất quái dị. Cha chồng nàng sớm trí sĩ, tốt xấu cũng là quan lớn nhị phẩm cáo lão mà? Người đứng đầu đích trưởng phòng lại không thành tộc trưởng, ngược lại là chi thứ hai kế thừa, thật khiến người ta không thể hiểu được.

Nhưng cô dâu mới vào cửa hỏi đông hỏi tây, rất lỗ măng. Cho nên nàng kiềm chế nghi vấn trong lòng, tâm bình khí hòa sắp xếp giá trang (của hồi môn) xử lý việc nhà.

Bằng vào phu quân như hoạt tử nhân kia của nàng không nhồi vào viện thông phòng cùng thiếp thất khiến nàng tăng thêm phiền toái phải xử lý, nàng liền rất nguyện ý đối tốt với vị phu quân khiến người ta nhìn không thấu kia một chút.

Ngẫm lại từ nhỏ tới nay đều thân trong rối loạn, xuất giá có thể an nhàn một ngày liền tốt một ngày.

Cái viện như vậy, quản lý cũng không đủ nàng dùng một ngón tay, cho nên nàng rảnh rỗi đến có thể ở tĩnh thất tập võ, ừ đầu bếp cầm Huệ tẩu suy nghĩ chút món ăn, cùng Cát Tường Như Ý thương lượng cát may xiêm y bốn mùa cho Tam Lang, cuộc sống kể ra cũng an nhàn bình sinh hiếm gặp.

Chỉ là cuối năm càng đến gần, Tam Lang vẫn mỗi ngày vào triều. Quy củ của Đại Yến hai mươi hai tháng chạp nghỉ đến qua năm mới, riêng hần mỗi ngày vẫn vào cung.

Nàng hỏi qua một lần, Tam Lang theo thường lệ trầm mặc một lúc lâu, mới nói, “Hoàng thượng chuyên cần chính sự.”

... Nàng từng nghe nói rất nhiều chuyện hoang đường của hoàng đế, lại chưa từng nghe cái gì chuyên cần chính sự. Kỳ lạ là có một hoàng đế đầu gà cười ngựa như vậy, Đại Yến vẫn có thể vững như Thái Sơn... Chỉ có thể nói liệt tổ liệt tông của hoàng thất thật sự đã phù hộ.

Hôm nay, bà mẫu gọi người bên người nàng đi truyền lời, nàng phái Cát Tường đi, kết quả quỷ linh tinh này khi trở về lại gắt gao cắn môi dưới, không bình tĩnh khác thường, nhìn Chỉ Hạnh muốn nói lại thôi.

Rất không thích hợp.

“Chúng ta quét tước phòng thăng quan của Tam gia đi.” Chỉ Hạnh thản nhiên nói, mang theo Cát Tường Như Ý đi đến phòng chứa quan tài.

Nơi này người người đều ngại xui, không sợ người nghe!

Lúc này Cát Tường đôi mắt đỏ lên, “Cô nương... Phu nhân muốn ngài ở nhà chủ trì tế tổ.”

... Nói không đầu không đuôi như vậy là sao? Nếu nói nhà tổ ở xa xôi ngàn dặm, ở nhà tế tổ cũng không gì đáng trách. Nhưng từ đường ở ngay ngoại ô, đi xe ngựa hai khắc liền đến. Nàng từng hỏi thăm qua quy củ, tế tổ là tế ở từ đường, hơn nữa nàng vừa vào cửa, cũng nên nhân cơ hội kính báo tổ tông Phùng gia, đưa nàng vào gia phả mới đúng.

Hơn nữa, tế tổ chuyện lớn như vậy, làm sao có thể rơi xuống đầu con dâu như nàng?

“Đừng quanh co, người biết cô nương ta hận nhất là giải đổ.” Chỉ Hạnh nhún mày, “Nói trọng điểm!”

Không nghĩ tới, vừa nghe nàng liền mờ mịt. Ngoài mặt là chủ trì tế tổ, trên thực tế là muốn nàng đem giao thừa liền cùng Tam Lang quỳ gác đêm đến mừng một.

“Nghe được cái gì?” Nàng phất Cát Tường đi, chính là vì nha đầu này tinh linh quỷ quái, luôn có thể sử dụng phương pháp an toàn nhất nghe được tin tức đầy đủ nhất.

Cát Tường cứng da đầu, đẩy cửa cái cửa sổ nhìn xung quanh, mới đóng hết tất cả các cửa, tụ lại với cô nương các nàng nhỏ giọng nói, “... Tôi nghe lén được nhị nãi nãi phát giận nói, nói Tam gia chúng ta năm mười hai tuổi phóng hỏa thiêu từ đường... Còn nhốt nha đầu của mình ở bên trong cùng nhau chết cháy... Kết quả liên lụy toàn bộ đích tôn...” Phi thường lưu loát che miệng Như Ý, tránh cô ấy thét chói tai ra

Chỉ Hạnh gương mặt cũng không còn chút máu.

Đốt từ đường, đây chính là hành vi tội ác tày trời tới cực điểm. Với nước chính là mưu phản, với nhà bị đánh chết quan phủ cũng không truy cứu, có thể nói là đại nghịch.

Trong đó còn liên lụy tới một nha hoàn... Khiến người ta nghĩ theo hướng không tốt.

Nhưng lại có chút không thích hợp.

“Nhị nãi nãi nói lời này, sau đó thế vào?” Chỉ Hạnh vắt giẻ, lau quan tài hỏi.

Lần này Cát Tường thực phục rồi. Lúc nàng nghe được hoảng sợ vô cùng, tuy là tiểu nha đầu, nhưng dù sao xuất thân ở nhà quan. Hứa lão gia là người miệng không có cửa, ở nhà có chuyện gì liền nói um sùm, không muốn nghe cũng nghe đến nát.

Ngay cả văn tự hơi chút khác người cũng bị tấu đến mất chức, chuyện đại nghịch bắt đạo như vậy còn không bị tấu đến mất đầu? Không ngờ cô nương có thể bình tâm tĩnh khí hỏi như vậy.

“Tôi nghe được tiếng tát tay, nhị gia hùng hổ mắng, phu nhân cùng lão gia cũng khiển trách nhị nãi nãi.”

Chỉ Hạnh gạt gạt đầu, tiếp tục lau quan tài “Bên trong rất có vấn đề.”

Như Ý sùng bái nhìn cô nương. Tứ cô nương này của chúng ta quản gia nhiều năm, nói tiếng thanh thiên cũng không quá. Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà, hoàn toàn là xử án như thần a! Cô nương nói có vấn đề, vậy nhất định là Tam gia chúng ta trong sạch bị oan.

“Ngây ngốc cái gì? Đi lau linh bàn (bàn đặt linh vị).” Chỉ Hạnh tức giận vỗ vỗ đầu Như Ý.

Cát Tường không tin tưởng nhiều như thế, nhưng cũng nhanh chóng đem tìm sắp nhảy ra ngoài nhét trở lại ngực. Nhìn cô nương lau quan tài mặt không đổi, liền khiến lòng người yên tâm.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Chỉ Hạnh mở miệng, “Giao thừa các người trở về nhà, ăn bữa cơm đoàn viên. Cát Tường, ta nhớ rõ tứ ca người làm tiểu nhị ở tiệm cơm, Như Ý nhị ca kia của người hình như có quen với đủ hạng người. Chuyện Phùng gia nhất định sẽ có lọt ra ngoài... Không câu nệ thật giả, đều nói với ta. Huệ tẩu liền ở lại cùng ta... Mừng một nhớ quay về, mừng hai ta còn phải lại mặt.”

Hai nha đầu này hoàn toàn là hưng phấn, không nghĩ tới còn có thể làm thần bộ một ngày a! Đã nói đi theo tứ cô nương, ngày tháng tuyệt đối thú vị!

Chỉ Hạnh thầm than trong lòng, đất Thục không đại tướng, ăn mày làm tiên phong a. Chỉ có thể chấp nhận dùng hai nha đầu này đi tìm hiểu tin tức... Nhân tài thật đúng là khó tìm.

Kỳ thật trực tiếp hỏi Tam Lang mới là cách tốt nhất. Nhưng nghĩ đến bộ mặt hoạt tử nhân dùi đâm không la một tiếng của hắn... Nàng vẫn là quyết định tự lực cánh sinh.

9. Chương 9

Nhưng nếu nghĩ rằng Chỉ Hạnh là loại người ngấm làm mọi chuyện sau lưng liền sai lầm rồi.

Binh pháp một đường, chính kỳ hỗ trợ. Trị nước lớn như hầm cá tươi, trị gia so với hành quân cũng không ít gian nguy hơn chút nào.

Lấy việc vẫn đứng ở lập trường lẽ cùng lý đường đường chính chính, mưu đồ mới lâu dài, lén lút quỷ quyết chỉ là nhất thời, hơn nữa càng che càng lộ, hậu họa vô cùng.

Mặc dù biết Tam Lang đâm không lên tiếng, khi vào Noãn Các, nàng vẫn nghiêm mặt nói ra những gì nghe được, cùng với những gì định làm.

Kết quả Tam Lang chỉ dùng đôi mắt u ám bình tĩnh nhìn nàng, sau đó chuyển tới trên sách, quả nhiên không nói một lời.

Dù sao đã làm hết nghĩa vụ nói rõ mọi chuyện, nàng cũng cúi đầu làm nữ hồng. Tam Lang trở về tay chân luôn lạnh đến phát xanh, ước chừng là áo choàng quá mỏng. Ở hoàng đế, quan phục không thể chỉnh sửa, nhưng ngay cả cái áo choàng ấm chút cũng không được mặc thì đúng là quá thảm. “Tích tụ” của Từ ma ma này đã khiến nàng dư dả, mua da cáo tốt nhất.

Chẳng qua quần áo và đồ dùng vụn vặt của Tam Lang thiếu nhiều lắm, muốn bổ sung đầy đủ cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Người tra là được.” Thịnh linh, Tam Lang đột nhiên mở miệng, lời nói kia thật sự rất nhẹ, hại nàng lại thiếu chút nữa đâm vào tay.... Tam gia người không thể sáng khoái giáp mặt nói cho ta biết sao?! Vì sao muốn ta tra? Ta ngay cả cáo mệnh cũng chưa có đâu...

Đầu năm nay lại không thịnh hành nữ thanh thiên!

Thẳng thắn mà nói, nàng tính tình cũng không phải rất tốt, chỉ là bị dạy thật sự nghiêm, cũng rất tự giác cảm thấy mình quá nóng nảy, lúc nào cũng cảnh giác. Nhưng hiện tại thiếu chút nữa đã khắc chế không được xúc động muốn lật bàn.

Lúc lên giường ngủ, đương nhiên cảm xúc không phải tốt lắm. Bất quá phu quân này của nàng thực không thể dùng lẽ thường mà xem, đột nhiên xoay người đè lên nàng, chống hai khuỷu tay, đôi mắt u lãnh đen nhánh dưới ánh nến mờ mờ u ám, ả ả phát sáng... Không khỏi khiến người ta nhớ tới ma trơi.

Hơn nữa người bình thường sẽ không nhìn chằm chằm vào mắt người ta như vậy đúng không? Huống chi là cứ như thế giường mất bức hôn nương tử của mình...?

... Hắn cùng hoàng đế có ái muội, quả nhiên chỉ là lời đồn đãi. Nàng cũng không tin hôn môi là cần, này cần cần kia cần cần, hắn còn nghiêng đầu suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào. Lần này cũng không qua cửa không vào, lúc bắt đầu không quá đau... Sau đó liền lạnh người.

Một viết “chà đạp”, hai viết “tàn phá”, đại khái có thể tổng kết cảm tưởng lần này bị bóng đè.

Nước mắt giàn giụa có thừa, nàng rất muốn đem kẻ lỗ mãng thô lỗ không hiểu chuyện này đá xuống giường, kết quả vị quan văn thất phẩm nhìn như yếu đuối không chịu nổi một trận gió này, ngoài ý muốn biết võ có sức, lại khiến nàng than thở hậu quả nghiêm trọng của việc không học giỏi võ nghệ.

Rốt cục ép buộc đủ, Tam Lang kéo nàng ngồi dậy, đột nhiên ôm chặt một cái, khiến nàng thét lớn một tiếng. Nếu không phải nàng biết y, chắc cũng đã nghĩ rằng xương sườn của mình gãy mấy cây.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, Tam Lang đã buông nàng ra, nằm xuống quay mặt vào tường, lại cuộn thành một đoàn.

... Lúc này nàng thật muốn học mèo cào, nếu có tấm ván nào dày chừng tắc, không chừng đã bị nàng cào xuyên qua.

Tam gia ngài có thể mở miệng vàng ngọc hay không? Tiểu nhân tình nguyện ngài ngồi mà nói còn hơn tự đứng đứng dậy đi a!!

Nhưng nàng thật sự quá mệt mỏi, nhắm mắt liền ngủ mê man. Mơ mơ màng màng, có người ở trên mặt nàng sờ tới sờ lui, nàng mệt mỏi không mở mắt ra được, dứt khoát xoay người ôm lấy, quả nhiên an phận xuống, để nàng an tâm ngủ

Ngày hôm sau, nàng toàn thân phát đau, tinh thần ủ rũ, Tam Lang lại giống như không có việc gì sáng sớm liền tự sửa soạn ỉnh, như không hề xảy ra chuyện gì. Cùng ăn sáng, như trước hờ hững nhả nhận, lời thoại ra cửa không cho đưa cũng giống nhau như đúc.

Cát Tường cùng Như Ý trở mắt nhìn cô nương nhà các nàng, chỉ dùng đầu ngón tay, cứng rắn bào nẹp cửa thành những lát dài mỏng, cho dù thợ mộc dùng dao bào cũng không chỉnh tề đồng đều như vậy.

“Đi ra ngoài giải sầu, không cần theo.” Nàng quăng một câu, bước ra ngoài.

Tu Thân Uyển cái khác không có, cây cối thật nhiều. Để nàng cào thống khoái mới có thể nguôi giận. Thiết tưởng công học được giỏi như vậy có công dụng cái rắm gì? Nàng lại không thể lấy chiêu này đi cào đầu phu quân nàng, cào cũng không biết hấn suy nghĩ gì! Còn không bằng học cầm nã thủ giỏi chút... nhưng nàng lại chỉ học được bình thường!

Sau khi hết giận nàng âm thầm hối hận, cũng không có chuyện gì vì sao lại nóng nảy như vậy... Nhìn mẫu thân nàng xem, nửa đời triền miên trên giường bệnh vẫn là Phó thị đích truyền đứng trước núi băng mặt không biến sắc, cứng cỏi kiên định.

Trái lại bản thân... vẫn nôn nôn nóng nóng không được việc gì như vậy... Mặt mũi của Phó thị các đời đều bị nàng đánh mất.

Nàng bên này đang tự thẹn tự kiểm điểm, trên thực tế cũng rất khó trách Chỉ Hạnh. Ở trong gia đình trên từ lão cha di nương thứ tỷ muội đến một đám nô bộc thượng bất chính hạ tắc loạn, đến thánh nhân cũng nổi điên.

Có đôi khi, tính tình nóng nảy cũng là bị hoàn cảnh kích thích ra.

Chẳng qua nàng cũng buồn bực, vì sao lại đột nhiên bùng nổ. Dù là thông minh trí tuệ, nàng vẫn còn rất trẻ, không nghĩ tới chân lý “càng để ý càng cầu toàn”.

Thẳng đến giao thừa, nàng mới mơ mơ hồ hồ có chút tri giác.

Cả nhà vô cùng náo nhiệt đi từ đường tế tổ đón giao thừa, Từ Hi Đường trống vắng. Lạnh lạnh thanh thanh bày đồ cúng, nàng cùng Tam Lang sóng vai quỳ, từ giờ Hợi quỳ đến hết giờ Tý (khoảng 3 – 4 tiếng). Bên ngoài tiếng pháo náo nhiệt, Từ Hi Đường càng phá lệ tịch mịch.

Tam Lang trước kia... đều là quỳ như vậy? Một mình quỳ?

Không hiểu sao, Chỉ Hạnh có chút chua xót trong lòng.

“Qua giờ Tý, là năm mới.” Tam Lang đột nhiên mở miệng, sau đó kéo nàng lên.

Bà tử đang ngủ gật bừng tỉnh, trừng lớn mắt. Tam gia dúi đám không lên tiếng không phải đều quỳ đến hùng đông sao? Như thế nào lại tự mình đứng

“Tam gia...” Bà ra tiếng ngăn cản, nhưng khuôn mặt vốn không có sinh khí của Tam gia đột nhiên âm u, cả Từ Hi Đường vắng vẻ cũng âm u theo.

Bà tử chân mềm nhũn, cố gắng kiềm chế... Thiếu chút nữa liền xấu mặt. Bị dọa tiểu ra quần sẽ bị cười cả đời.

Tam Lang không nói một lời, gắt gao nắm tay Chỉ Hạnh, trầm mặc đi về phía trước.

Tuyết ngừng, so với khi tuyết rơi còn lạnh hơn. Trong tầm tối chỉ có một vầng trăng âm đạm chiếu cùng tiếng nói cười vui vẻ ngoài tường.

Nhưng lòng bàn tay Tam Lang thực ấm, vô cùng ấm. Để hẩn nắm đi, thực an tâm.

Nàng đã biết một chút vì sao bỗng nhiên cúi kính.

Thôi. Cho dù là như vậy một đường để hẩn dắt đến âm tào địa phủ... cũng được.

10. Chương 10

Đêm mừng một, Cát Tường Như Ý trở về dập đầu, Tam Lang hờ hững gật gật đầu, liền ra Noãn Các.

Hai nha đầu còn đang run sợ không giải thích được, không nghĩ tới sấm sét thật sự vẫn còn ở phía sau. Cô nương các nàng vì sao có thể dùng giọng nói bình tĩnh như vậy nói hết không chút gì giấu giếm cô gia.

Đây không phải định tội các nàng là kẻ nhiều chuyện khua môi múa mép hay sao? Chuyên ở sau lưng nói xấu người ta!

Hai nha đầu trong lòng rơi lệ đầy mắt, áp lực ít nhất lớn bằng ba ngọn núi. Trước mắt là cô nương đầy sát khí, sau lưng là cô gia khủng bố, đầu năm nay sao làm nha đầu cũng khó như vậy?

“Tính tình của ta các ngươi cũng biết, có gì nói đó.” Chỉ Hạnh lạnh lạnh nói.

Gì kia... Huyện quan không bằng hiện quản. Hiện quản vẫn là cô nương sát khí đến có thể bào cạnh cửa. Cô gia xin lỗi ngài, có gì chúng tôi cũng chỉ có thể nói đó.

Còn thật không nghĩ tới, Phùng gia chuyện này đã xảy ra mười năm, không ngờ ký ức vẫn còn mới mẻ khiến người ta bàn tán say sưa. Dù sao cũng là kinh thành vọng tộc a, có chút việc nhỏ người ta cũng nói huyền thuyên, huống chi là chuyện lớn như trong tuồng vậy.

Nói thì phải từ đầu, lúc trước từ đường là ở trong đại trạch tổ truyền của Phùng gia. Hàng năm trong tộc tế tổ đón giao thừa, đều là các lão gia phu nhân phận cao trong tộc cùng nhau náo nhiệt. Ngày đó tế tổ cũng giống như bình thường, sau đó được mời đến đại viện Từ Hi Đường mở tiệc đón giao thừa.

Kết quả vài vị lão gia ở gần từ đường thưởng tuyết ngâm thơ đối câu, lại nhìn thấy từ đường sáng không bình thường, đi qua xem thử. Vừa nhìn, đã thấy Tam Lang đang khóa cửa, lên tiếng hỏi, hẩn lại chạy mất. Tiếp đó liền có ánh lửa, từ đường bốc cháy.

Loạn a, thật sự là không cần phải nói. Từ đường này là căn cơ của bộ tộc a, bài vị liệt tổ liệt tông a! Lại càng không nói đến tấm biển từ đường còn là tiên hoàng tự tay viết ngự ban cho. Các đại lão gia bất kể già trẻ, đều cùng nô bộc cướp nước dập lửa, nhưng từ đường vốn làm bằng gỗ, bên trong nhang nến dầu hỏa rất nhiều, miễn cưỡng cứu được tấm biển ngự ban, thứ khác đều cháy hết, bên trong còn có thi thể... tra danh sách, chỉ thiếu nha đầu của Tam Lang.

Đây chính là tội đại nghịch bất đạo, lập tức Phùng đại lão gia quân pháp bắt vị thân, trói Tam Lang lại. Nhưng hẩn chết cũng không nhận sai, mãi cho đến tra tấn vẫn không chịu nhận. Phùng đại lão gia lập tức theo gia pháp đánh một trăm trượng, che miệng đến trượng thứ hai mươi, Tam Lang liền ngất đi.

Ai biết sau đó có chuyển biến, Phùng di nương của Phùng đại lão gia lao tới cầu tình, than thở khóc lóc, nói lão gia con nói dòng không nhiều, thân là thiếp bà nguyên lĩnh trách phạt còn lại, chỉ cầu lưu lại một mạng cho con của phu chủ.

Phùng di nương này là họ hàng xa chỉ thứ của Phùng gia, rốt cuộc vẫn là người của Phùng gia. Hành động trượng nghĩa này khiến cho việc xấu này có chút đẹp mặt. Thành thật chịu tám mươi trượng, tuy rằng không chết, nhưng cũng đánh đến liệt. Cũng nhờ di nương này ra mặt, bảo vệ mạng của Tam Lang, đích tôn chỉ đánh mất vinh hàm tộc trưởng, tổn chút tiền tài xây lại từ đường ở ngoại thành, đích tôn có người thiếp có nghĩa, nên không khiến đích tôn quá khó c

Chỉ Hạnh nghe, trầm ngâm một lát, “Vậy Phùng thái di nương kia đâu?”

Cát Tường hạ giọng nói, “Nghe ca tôi nói. Tam gia đầu xuân đổ thám hoa, cuối thu đã qua đời. Hoàng thượng không biết nghĩ như thế nào, lướt qua phu nhân, trực tiếp phong Phùng thái di nương là Nghi Nhân, còn cho chôn trong tổ phần. Khi đó cũng có âm ỉ...”

Chỉ Hạnh thở dài, lại hỏi một ít chuyện các nàng cảm thấy không quá quan trọng, có cái nghe được, có cái không nghe được, chỉ thấy cô nương này càng nhủ chặt.

Tam gia của các nàng, sẽ không thật sự là...

“Tam gia chịu ủy khuất.” Chỉ Hạnh thần nhiên nói, “Việc này không cần hỏi lại.”

Cát Tường cùng Như Ý hai mặt nhìn nhau, Chỉ Hạnh lại chỉ phân phó các nàng đi xuống nghỉ ngơi, liền gõ gõ bàn trầm tư.

Phụ thân nàng làm được hình bộ viên ngoại lang này, có thể nói hoàn toàn là công lao của mẫu thân nàng. Nếu không phải mẫu thân nàng giúp đỡ phá vài vụ án, cha nàng vẫn là quan cửu phẩm tếp riu, không khác gì tiểu lại (một chức quan không có phẩm cấp, chuyên đi bắt người). Là mẫu thân nàng nắn lòng, đem cha nàng hạ thấp đến chỉ còn địa vị cho có, bằng không mò được chức hình bộ thượng thư cũng không phải không có khả năng.

Năng lực này, nàng thật sự rất giống mẫu thân.

Năm đó xảy ra chuyện, Nhị Lang trúng tú tài, Tam Lang cả ngày chỉ thích múa đao giơ côn, tự nhiên không có tên trên bảng. Trước năm đó, Nhị Lang cùng Tam Lang giống nhau vô cùng, chỉ có người thân cận mới phân ra được.

Nếu không bị phát hiện, vậy thì thôi. Nhưng chuyện đã như thế, hai đứa nhất định phải bỏ một, đương nhiên là giữ lại đứa có công danh kia.

Trước lợi ích của gia tộc, thân tình cái gì, cũng đều là phù vân.

Đại khái không nghĩ tới, đứa bị bỏ kia, không ngờ tính tình đại biến, quá quan trọng tướng thẳng đổ thám hoa, còn là cận thần của hoàng đế. Đứa được bảo vệ, miễn cưỡng mang cái đuôi cử nhân, đến nay chỉ bình thường.

Nàng ra Noãn Các, vốn định vào phòng ngủ... bước chân dừng một chút, qua hành lang gấp khúc, đi thư phòng. Quả nhiên, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, ngay cả chậu than cũng không có, ở thư phòng gió lạnh vào xương, Tam Lang xem sách, ánh mắt lại như xuyên qua.

Sống không lưu luyến, muốn chết lại không được.

Nàng đối với cảm giác này có một loại chua xót quen thuộc. Khi mẫu thân vừa qua đời, nàng thật muốn đi theo mẫu thân.

Dù sao nhớ tới đều không có chuyện gì vui vẻ, chỉ có một mối nói không nên lời, thấm vào xương cốt.

“Đừng bắt nạt thiếu niên nghèo.” Giọng điệu của nàng có chút buồn bã. Dù sao bọn họ cũng không đối tốt với mình, làm gì tự chuốc khổ.

Ngoài ý muốn, gương mặt tĩnh lặng của Tam Lang lại có biểu tình, cũng là chăm chọc cùng bất đắc dĩ càng làm lòng người chua xót, “Bắt nạt thì sao?”

Đúng vậy, có thể làm gì? Lật lại bản án thì thế nào? Được trong sạch, nhưng đích tôn liền hoàn toàn bị hủy.

Chỉ Hạnh tiến lên, cầm tay giống như hàn băng của hắn. Đôi mắt tối tăm của Tam Lang xẹt qua một chút mờ mịt.

Nàng có biết mình đang làm gì không? Hắn phải vĩnh viễn mang theo tội nghiệt không thuộc về mình này, ép tới vĩnh viễn không thể nổi. Hắn không có khả năng có tiền đồ gì... Mặc kệ hoàng thượng dẫn dắt hắn như thế nào cũng vô dụng.

Trên trán hắn đã sớm in tội danh gian nịnh đại nghịch, tấu chương Ngự Sử tấu hắn đều đã mang.

Nàng tin ta? Hoặc giả làm ra vẻ tin? Nhưng hai cái đều không có gì khác biệt. Nếu là người thông minh nên cách xa chút

“... Qua một thời gian, hoàng thượng liền quên.” Đồng tử của hần từng chút từng chút một chìm xuống, “Mới giả nghe cha, tái giả tùy mình...”

Hần trở mặt nhìn nương tử mảnh mai ôn nhu, vẻ mặt cứng cỏi, trên án thư của hần bào ra một miếng gỗ mỏng, vô cùng đều đặn.

Phi thường im lặng, thậm chí trầm tức.

Nhưng Chỉ Hạnh vai khẽ run, “Phùng Tam Lang, chàng nói thẳng đi, có ghét ta hay không? Ta sẽ không làm khó chàng...” Đã sắp khóc.

Chán ghét? Làm sao có thể? Nếu không phải... Làm sao có thể trước khi nha đầu của nàng mang tin tức chuyện cũ đau khổ về đến, muốn lưu lại một chút trí nhớ ấm áp?

... Cho dù nàng lợi hại đến có thể bào thư án bằng gỗ hoàng dương ra dễ dàng, hần cũng chỉ hơi kinh ngạc.

“Chán ghét cái gì... Tuyệt đối không có.” Hần đáp ứng nửa ngày, cũng chỉ có thể nói ra một câu lạnh lùng cứng nhắc.

“Vậy là bị dọa sao?” Chỉ Hạnh khóc lên, “Ta tính tình không tốt, nhưng ta cũng sẽ không...”

Tam Lang đứng dậy hôn nàng. Môi kia... thật sự là lạnh. Giống như bị người chết hôn, hại nàng quên khóc.

Nhưng người sống dường như còn càng đáng sợ hơn.

Ánh nền nhoáng lên một cái, Tam Lang mặt mày như họa thoát nhìn càng âm trầm thâm lương, nhưng khi hần yên lặng nắm tay Chỉ Hạnh, nàng lại cảm thấy, tay hần không có độ ấm như thế nào, lòng mình vẫn thực ấm.

Thật nhiều lỗ kim. Tam Lang nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay nàng. Bào gỗ gọn gàng như thế, nhưng vì hần làm nữ hồng đến có nhiều lỗ kim như vậy.

Đây là lần đầu tiên, Chỉ Hạnh nhìn thấy Tam Lang mỉm cười với nàng.

Thật sự là cực kỳ xinh đẹp... Nếu ánh nền không lay động mạnh như vậy, cuồng phong gào thét, nàng cũng sẽ không nghĩ đến chuyện ma quái gì đó.

11. Chương 11

Mùng hai về nhà mẹ đẻ kiểm lại mặt, không chút ngoài ý muốn lại âm ỉ.

Làm cho nàng thật sự ngoài ý muốn là, Tam Lang ở nhà luôn âm u lạnh lẽo, ở ngoài liền hơn vài phần khí người. Cười trên ngựa anh tuấn dị thường, gương m như tô như vẽ tràn đầy nghiêm túc, thoát nhìn rất khó thân cận, nhưng ít nhất sẽ không dọa người chạy.

Ở Phùng gia đối với hần thật sự không có gì tốt. Chỉ Hạnh yên lặng nghĩ.

Nhưng mà... cũng không có lý do gì để hần rời khỏi Phùng gia. Cha mẹ còn không được ở riêng, chữ hiếu này áp chế nặng đến ngàn cân. Hần đã đi lên con đường làm quan, là cận thần của hoàng đế, đang ở kinh thành, càng không có lý do gì ở riêng. Đúng là khổ cực.

Khi nàng chuẩn bị ra cửa đã đề cập với Tam Lang qua nhà mẹ đẻ ước chừng sẽ nháo thành chuyện cười như thế nào, Tam Lang chỉ yên lặng gật đầu. Không nghĩ tới hần có thể ứng đối tốt như vậy... Nghĩ đến cũng phải, thân là cận thần của hoàng đế nhiều năm như vậy, nếu đều là dạng hoạt tử nhân kia, mấy cái dùi đâm cũng không lên tiếng, đã sớm xuống đài.

Hần lạnh nhạt mà rất đúng mực ứng đối với nhạc phụ nọ như chó Nhật, cũng thản nhiên ứng phó các tỷ phu minh trào ám phúng, còn có thể chặn họng trở lại, nên nàng yên tâm chút, cùng tiểu kếp mẫu nói một ít chuyện riêng.

Gả ra ngoài nàng lo lắng nhất không phải phụ thân tỷ muội có cùng huyết thống, ngược lại là tiểu kế mẫu tâm địa rất mềm, không lớn hơn nàng bao nhiêu này.

Tiểu kế mẫu có chút mệt, nhưng còn không đến mức lao lực quá độ. Nhìn đến ấu đệ, mỗi một này cũng biến mất, đáng về có con mọi việc đủ.

“Đừng lo cho ta, viện này ta vẫn là t tuổi nhất bộ dạng tốt nhất...” Tiểu kế mẫu tự giễu, “Cha con còn rất yêu thích ta. Hơn nữa ta còn sinh con trai cho ông ta. Muốn nói khóc, ta so với đám di nương già kia khóc cũng đẹp hơn, nên cũng không sao.”

Nhà này đúng là loạn, nhưng trong loạn có trật tự. Kế nữ này là người rộng lượng, vào cửa liền giúp nàng đùa tâm nhân học quản gia, nàng cũng không phải ngu không chịu đựng nổi, không dám nói học được hết, nhưng cũng ra hình ra dáng.

“Ngược lại là con... thế nào?” Tiểu kế mẫu kéo Chỉ Hạnh bắt đầu lo lắng, “Cô gia thoát nhìn là người lạnh lùng... con có... có khỏe không?”

Người lạnh lùng? Độ ấm của Tam Lang khi ra ngoài đã cao lắm rồi... so với ở trong nhà.

“Tam gia nhìn lạnh lùng, nhưng đối xử vô cùng tốt.” Chỉ Hạnh nói súc tích.

Tiểu kế mẫu gật gật đầu, muốn nói lại thôi, kéo tay kế nữ, lại không biết nói gì. Hoàng thượng cùng Phùng Tam Lang ái muội phong lưu mọi người đều biết, tứ cô nương làm sao có thể tốt? Đây quả thực là vừa vào cửa đã sống góa. Nàng muốn an ủi lại không biết an ủi từ đâu, mắt đỏ lên, chỉ cố nén.

Chỉ Hạnh cũng rất khó giải thích. Nàng tôn kính tiểu kế mẫu là trên lễ pháp, đáy lòng ngược lại thương hại chiếm đa số. Cái nhà gà bay chó nhảy này liền đủ khiến tiểu kế mẫu đau đầu, sao phải lấy nhà chồng càng phức tạp khiến người ta phiền lòng.

Cho nên nàng khéo léo chuyển đề tài, tha thiết dặn đừng chịu hư ấ đệ, đặc biệt đề phòng lão cha hồ đồ của nàng, dù gì ấu đệ mới là chỗ dựa duy nhất của tiểu kế mẫu.

Tiểu kế mẫu liên tục lau nước mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

... Đôi khi Chỉ Hạnh có loại ảo giác, nàng mới là trưởng bối, tiểu kế mẫu là tiểu cô nương nghe lời. Nàng còn có cậu bên nhà mẹ giúp đỡ làm âm ỉ, tiểu kế mẫu chỉ là thứ nữ nhà phú hộ, thân phận kém một mảng lớn, nào dám lên tiếng?

“Nếu có chuyện gì, phu nhân không cần khách khí, sai người đến nói với ta.” Chỉ Hạnh trịnh trọng dặn dò, “Lại nói như thế nào, ta chỉ có đệ đệ này. Tương lai ta còn phải nhờ vào nó lớn cho ta chỗ dựa, bằng không ta ở nhà mẹ đẻ sẽ không có ai.”

Tiểu kế mẫu nước mắt rơi như mưa, kéo nàng thút thít.

Vốn muốn khuyên, nhưng Chỉ Hạnh vẫn để mặc kế mẫu khóc, cũng không nói với kế mẫu cái gì điềm xấu trong năm mới. Còn có gì xui xẻo hơn gả cho lão cha nàng làm vợ kế chứ? Không thiếu chút này.

Hơn nữa, không để nàng khóc, kêu tiểu kế mẫu đi khóc với ai đây? Để nàng giải tỏa một chút cũng tốt, kẻo buồn bực thành bệnh sẽ không tốt.

Dùng xong bữa trưa, bọn họ trở về. Dù sao lão cha nàng sắc mặt quá khó xem, có thể thấy không được toại nguyện – nàng sớm đoán được sẽ có chiều này. Chỉ Hạnh gả cho ai ông ta mới không quan tâm, có thể giúp ông ta thăng quan là được. Có con rể là cận thần của hoàng đế, nhất định sẽ được như mong muốn mới phải... lại đụng vô số đinh không mềm không cứng.

Chỉ Hạnh cũng không kiên nhẫn cùng đám di nương và thứ tỷ muội khẩu chiến... Cũng chỉ có lão cha cực phẩm này mới không có não để cho di nương lên cùng bàn, hoàn toàn không có lễ pháp, vạn năm không thể thăng quan thật sự là một chút cũng không sai.

Rời Hứa gia không bao lâu, Tam Lang quay ngựa đến, cách màn xe chần chờ, “Nương tử, có thể theo ta đi tế di nương không?”

Màn xe vén lên, Chỉ Hạnh vẻ mặt cổ quái nhìn hần. Tam Lang lại không mở mắt, gáy tuyết trắng cùng mặt ngọc dưới ánh mặt trời càng có vẻ thê lương tang thương, “... Hôm nay là ngày sinh của di nương.”

Ngày giỗ không thể quang minh chính đại tế bái, cũng chỉ có thể chọn ngày này sao?

Suy nghĩ một chút, Chỉ Hạnh rất dứt khoát, “Được.”

Tổ phần của Phùng gia ở ngoại ô kinh thành, cũng không quá xa. Chẳng qua lại ở trên đỉnh núi, nàng để Cát Tường Như Ý cùng hạ nhân ở lại chân núi, chỉ cùng Tam Lang sóng vai lên núi.

Đường núi có chút dốc, Tam Lang lại yên lặng nắm tay nàng, tay kia thì xách giỏ đồ cúng.

Đầu năm, cũng sẽ không có ai cố ý tìm xui, cho nên trên đường vắng vẻ không có ai.

Mộ của Phùng di nương không lớn, lại rất sạch sẽ. Có thể thấy là có người thường đến sửa sang lại. Tam Lang thấp hương nén, kéo Chỉ Hạnh quỳ xuống, “Di nương, ma ma, Tam Lang đã cưới vợ, đưa cô dâu đến bái kiến.”

Chỉ Hạnh theo Tam Lang cung kính dập đầu lạy ba cái, mới bắt đầu đốt giấy tiền.

Đôi mắt vốn có chút sinh khí, lại từng chút từng chút chìm xuống.

“Xin lỗi.” Hần nhẹ giọng nói. Đầu năm mới, lại không nói trước với nương tử một tiếng.

“Đây là nên làm, có gì phải xin lỗi?” Chỉ Hạnh ngược lại vẫn bình tĩnh như thường. Nếu Tam Lang không quan tâm đến ân nhân cứu hần một mạng, bạc bẽo hám lợi, nàng mới là người muốn khóc.

Đốt tờ giấy tiền, Tam Lang âm thầm khổ sở nói, “Di nương... vốn không phải muốn cứu ta. Bà muốn chết... Nhưng lại sợ liên lụy người nhà. Cho nên... nhân cơ hội kết thúc.” Nhìn ánh lửa, hần lại đốt tiếp, “Nhưng bà chung quy cũng đã cứu ta.”

Phùng di nương là đồng tông, luận bối phận là đường muội(em bên nội) họ hàng xa của Phùng đại lão gia. Nhưng gia đình bà chỉ là một nhà nông, không phải rất giàu có, nhưng cơm no áo ấm, tính tình bà có chút táo bạo mạnh mẽ, nhưng ở trong mắt nhà nông, đây là con dâu rất tốt, cũng không phải chuyện

Vốn bà rất có thể được gả cho một nông phu, sau đó sinh con đẻ cái, có thể cãi nhau cùng chồng mà vùng chày cán bột, con cái không nghe lời liền cầm chổi quét, nhưng cũng là mạnh mẽ nhanh nhẹn cả đời.

Không ngờ bà lại bị Phùng đại lão gia lúc ấy vẫn là tộc trưởng kiêm quan lớn coi trọng. Cha bà không hồ đồ, khéo léo từ chối. Dòng kênh cung cấp nước cho ruộng nhà họ liền bị lấp. Gia đình nông dân bình thường, sao có thể chống lại tộc trưởng có chức quan nhị phẩm?

Vì thế tiểu cô nương xinh đẹp mạnh mẽ kia, bị kiêu nhỏ nâng vào Phùng phủ, thành Phùng di nương.

“Thương thế ta vừa lành, liền nghĩ mọi cách lên đến thăm di nương.” Giọng nói của hần thật nhạt, nhạt đến trống rỗng, “Nhưng di nương hất trà vào mặt ta, bảo ma ma đuổi ta ra. Nói bà hận tất cả mọi người của Phùng gia, đặc biệt không muốn nhìn thấy ta.”

“... Di nương là đang bảo vệ chàng.” Chỉ Hạnh thương cảm, “Danh là thứ mẫu, trên thực tế bà chỉ là thiếp thất của phụ thân chàng, khi đó chàng cũng đã không phải trẻ con...”

“Nàng thông minh hơn ta.” Tam Lang hơi nở nụ cười, nhưng ngoại trừ cô tịch, vẫn là cô tịch. “Khi đó ta không biết, khi biết...” Giọng nói càng mông lung, “Không còn kịp rồi...”

Kỳ thật hần thật đúng là nhớ không ra Phùng di nương bộ dạng thế nào. Chỉ nhớ bà dựng thẳng lông mày rất mạnh mẽ. Chỉ có bà cùng Trần ma ma ngẫu nhiên sẽ đến thăm hần, lén lút ăn quần áo, cũng không nói lời gì tốt.

Khi đó hần bị nhốt, Trần ma ma đến mắng hần hại cô nương nhà bà, vì cô nương bọn họ mà thấy không đáng, cứu đưa ăn chơi ngay cả tú tài cũng không đậu.

Thi đậu tú tài, Trần ma ma vẫn mắng hần không có gì giỏi, có bản lĩnh thì đậu cử nhân xem. Thi được cử nhân, Trần ma ma vẫn mắng hần, sau đó hần đỗ thám hoa, được phong làm tri huyện lang.

Cuối thu ngày di nương mất, Trần ma ma đến tìm hắc, cho hắc một cái hộp, lần đầu tiên cười ôn hòa với hắc, sờ sờ đầu hắc, trở về liền đựng đầu theo chủ.

Cái hộp kia, đầy tràn, cả hộp đều là những thứ vụn vặt như hà bao khăn tay đuôi kiếm vân vân. Một đường kim một mũi chỉ đều là ý tốt.

Bảy năm đó. Hắc vẫn cảm thấy mình là từ từ, từ từ bị bóp chết. Ai cũng không quan tâm hắc, chỉ có chán ghét, chỉ có oan khuất.

Nhưng hộp này... Những món đồ thêu này.

Khoảnh khắc đó, hắc cảm thấy mình mới thật sự tắt thở.

“Cho nên vị đó... muốn ta làm gì cũng được.” Gió lạnh thê lương cuộn cuộn nổi lên, mang theo một chút sương tuyết, khiến ánh mắt ảm đạm như chết của Tam Lang thoát nhìn càng thê thảm bi thương, không giống người trên thế gian, “Hắc có thể cho di nương một tang lễ trọng thể, ta làm gì cũng được.”

Từ khi thành thân với hắc tới nay, đây là lần đầu tiên Tam Lang nói nhiều như vậy. Chỉ Hạnh cảm khái, cuối cùng, cũng coi nàng như người thân, nguyện ý thổ lộ tình cảm. Đáy lòng thật sự là nhẹ nhẹ đau, Tam Lang đã chịu khổ nạn rồi, đáng thương.

... Chỉ là vì sao lại thổ lộ tình cảm ở mộ a? ! Mộ vào lúc hoàng hôn so với trời tối càng khủng bố hơn!

Nàng thu thập giỏ đồ cúng, tức giận dắt tay Tam Lang, “Vậy cũng không có nghĩa có thể để mặc vị đó đùa bỡn chàng, lấy chút chuyện căn bản không có, đem thanh danh chàng càng bôi càng đen.”

Tam Lang cứng lại.

Chỉ Hạnh kéo hắc đi, đáy lòng âm thầm mắng. Thái tử nữ nãi nói rất đúng, nhà Mộ Dung chuyên ra những kẻ lòng lang dạ sói, không một thứ tốt.

12. Chương 12

Càng đến gần Phùng phủ, Tam Lang ngồi chung xe ngựa với Chỉ Hạnh, sinh khí trong mắt từng chút từng chút một biến mất, nói càng ngày càng ít, cảm xúc cũng xuống.

Chờ đoàn người bọn họ vào cửa hồng Phùng gia, ý muốn sống của hắc lại chết hết.

Thẳng lưng, hắc đi trước, Chỉ Hạnh theo phía sau. Lại mặt là chuyện lớn, phải về báo với cha mẹ mới được. Nhưng không biết là bọn họ về quá muộn, hay là có nguyên nhân gì khác, nha đầu đi vào bẩm báo, bọn họ lại ngay cả cửa cũng không thể vào.

Chỉ nói lão gia phu nhân đều mệt mỏi, ở ngoài cửa dập đầu là được.

Ở trong tuyết dập đầu?

Tam Lang yên lặng cởi áo choàng muốn trải trên đất cho Chỉ Hạnh, lại bị nàng đè tay lại, giành trước quỳ xuống. Tam Lang cũng yên lặng quỳ xuống theo, ở cửa tuyết rơi không ngừng dập đầu ba cái.

Yên lặng nắm tay Chỉ Hạnh, trầm mặc về Tu Thân Uyển.

Chỉ Hạnh lưu ý hạ nhân bên đường, đều lui rất xa, cúi đầu. Khinh miệt sợ hãi cùng chán ghét không thể che giấu, nhất là nha đầu có vài phần tư sắc, hận không thể núp vào chân tường.

Nhưng đây còn không phải tệ nhất. Càng tệ hơn là, Huệ tử nước mắt lưng tròng chào đón, khoa tay múa chân với Như Ý, lại dập đầu.

Như Ý thiếu chút nữa cũng khóc theo, “... Cô nương, phòng bếp không phát nguyên liệu...”

Ngay cả cơm cũng không cho ăn?

“Huệ tử, không phải lỗi của người, dừng quỳ.” Chỉ Hạnh cười cười, “Đồ ăn của nha đầu ma ma, phòng bếp có cho không?”

Huệ tẩu gật gật đầu, xấu hổ rụt vai.

“Người nhanh đi ăn no... Như Ý cùng Cát Tường cũng đi.” Chỉ Hạnh an ủi, “Ăn no mới có sức làm việc. Mấy ngày nay gà vịt thịt cá, ta cũng ngán. Không bằng đơn giản chút... làm cho ta cùng Tam gia hai chén mì ngật đập là được rồi.”

Vào Noãn Các, không ngờ vẫn là lạnh. Bọn họ vừa ra khỏi cửa, ma ma trông chừng lửa than coi như không còn chuyện của mình. Nàng gọi người, một đám vừa động, vẻ mặt thực khó xử, nhưng không ai lên tiếng.

Nàng vẫn lấy lò sưởi tay cho Tam Lang ôm trước, giúp hắn thay đổi hài bị tuyết làm ướt nhẹ, không nhìn đám nô bộc lười biếng này, tóm lại, động tác dù chậm, vẫn làm nóng kháng, khiến phòng ấm lên.

Cát Tường Như Ý vội vàng bưng hai chén mì tiến vào, nhỏ vài giọt dầu mè, còn có cái ng cùng một chút hành tăng vị. Xem ma ma trông chừng lửa than còn đang rề rà, dứt khoát qua làm thay, sợ cô gia cùng cô nương bị lạnh.

“Danh sách ở chỗ nàng?” Tam Lang uống miếng canh, âm trầm hỏi.

“Viện của chúng ta là ở chỗ ta.” Chỉ Hạnh buông bát canh trả lời.

“Nên đánh nên bán, viện này nàng làm chủ.” Tam Lang giọng nói càng u lãnh, ma ma trông lửa còn đang dây dưa động tác đột nhiên nhanh hẳn, than cháy hay chưa cháy đều nhanh chóng đưa vào.

Tam Lang ăn mì, rất kỹ, rất chậm. Giống như là lần cuối cùng, rốt cuộc ngay cả nước dùng cũng uống hết. Cùng hắn thành thân thời gian tuy rằng không bao lâu, nhưng Chỉ Hạnh đã biết Tam Lang thực không thích để thừa đồ ăn, sợ hắn miễn cưỡng ăn, đều cẩn thận tính lượng ăn vừa đủ.

Nhưng lúc này cảm xúc của hắn đặc biệt suy sụp... Đã có thể cảm thấy như có lửa quỷ đang bay. Cát Tường cùng Như Ý đến thu kháng bàn, run rẩy đến chén bát va nhau lạch cạch.

Chờ chỉ còn lại hắn cùng Chỉ Hạnh, hắn mới thản nhiên mở miệng, có chút cứng ngắc, “Nương, biết ta hôm nay đi tế bái di nương.”

“... Lướt qua phu nhân, di nương có cáo mệnh trước, khó tránh khỏi... có chút cảm xúc.” Chỉ Hạnh không dám nói bà mẫu làm sai, có oán hận khúc mắc như thế nào, ai cũng không muốn nghe thân nhân mình bị nói dài nói ngắn.

Tam Lang hơi cong khóe miệng, tràn ngập lạnh lùng châm chọc, “Bà ấy đẩy ta đi chết không thành, liền như vậy. Chỉ cần nhắc đến di nương một câu... ta không có cơm ăn, bà ấy đi phá phòng ở của di nương.”

Trong lòng hắn oán, so với tưởng tượng còn sâu hơn. Vết thương trong lòng, so với nàng nghĩ đến còn nặng hơn.

Tam Lang bỗng nhiên đứng lên, đột nhiên kéo Chỉ Hạnh qua ôm lấy, khiến nàng sợ nhảy dựng, “Tam gia?!”

Hắn lại không nói một lời ôm Chỉ Hạnh đi về phía phòng ngủ, đá rất nhiều cửa, còn không kiên nhẫn xé rèm cửa chắn đường, ném Chỉ Hạnh lên chăn gấm, đè nặng trên người nàng, hai tay chống cạnh đầu nàng, đôi mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào mắt nàng, giống như muốn nhìn thấu nàng.

Chỉ Hạnh muốn quay đầu, lại bị hắn cứng rắn xoay trở về, cơn tức bị kích phát ra, “Tam gia cầu xin chàng có chuyện gì cứ nói thẳng! Ta lại không biết đọc suy nghĩ, sao ta...”

Tam Lang lại cầm lấy tay nàng đang vỗ ngực, đặt ở cổ họng mình, tay hắn nắm tay Chỉ Hạnh, càng siết càng chặt.

Chỉ Hạnh rốt cuộc cũng bùng nổ. Nàng lưu loát nhổ trâm cài trên tóc mình xuống, đưa đến mạch máu ở cổ.

Hắn từ từ rời lỏng tay, đoạt lấy trâm cài của Chỉ Hạnh, quăng ra ngoài màn. Xụi lơ xuống, đem mặt chôn ở gáy Chỉ Hạnh

“... Ngu ngốc.” Chỉ Hạnh lửa giận càng ngày càng cao, “Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc! Chàng nghĩ rằng ta thương hại chàng? Chàng cho ta là cái gì? Ta là vợ chàng! Chàng hôm nay chưa thấy rõ? Chàng

còn tưởng rằng ta có nhà mẹ đẻ? Ta có đường lui? Chẳng có hiểu cái gì là đập nổi chìm thuyền hay không? Hay là thám hoa lang không biết điển cố này?...”

Tam Lang hôn nàng, dán môi một lần lại lần nhẹ giọng nói đúng không ngừng, sau đó nàng nếm được vị mặn.

Tri huyện lang cận thần của hoàng đế, lệ nóng không ngừng, khóc tựa như đứa nhỏ.

Chuyện cũ như nước. Nhớ tới mẫu thân đau đớn cùng tâm tàn, thời thơ ấu không có tiếng cười, nhà khó có thể gọi là nhà. Nước mắt của nàng cũng dần dần nổi lên, ôm lưng Tam Lang khóc rống.

Trước kia nàng đều nói với bản thân phải kiên cường, để nương yên tâm, Phó thị đích truyền phải cứng cỏi, cho nên có khó khăn đến thế nào cũng không rơi một giọt lệ.

Nàng không có chịu đòn roi, nhưng nàng hiểu được cái loại đau đớn đến tận xương của Tam Lang. Dao của người thân chặt xuống, so với lăng trì còn thê thảm gấp trăm lần.

Lần này không giống như bóng đèn, ít nhất Tam Lang dịu dàng rất nhiều. Tuy rằng vẫn có chút tay chân vụng về, dùng sức lớn chút, nhưng tổng thể so với chà đạp cũng có chút khoảng cách.

... Chỉ là số lần có điểm nhiều, thời gian có chút dài, nàng cả một đêm cơ hồ không nhắm mắt, cũng hoài nghi eo mình sẽ đứt.

Nhưng vừa tảng sáng, nàng mơ mơ hồ hồ cảm thấy Tam Lang ôm nàng, kết quả mắt nàng vừa hé, lập tức có người quay vào tường, giấu mặt vào trong.

... Rốt cuộc ai mới là tân phụ đây!

Nàng thức dậy ngồi một lát, có cảm giác khô héo như hoa tàn liễu rũ. Nhưng vẫn khoác áo ngoài đi tìm quần áo sạch, ở sau bình phong thay đổi... Sau đó nhìn một đồng vải rơi tứ tung mà phát sầu. Phải giải thích thế nào với hai tiểu nha đầu Cát Tường Như Ý chưa lấy chồng này đây... ?

Tam Lang chôn trong chăn bông thanh thanh cổ họng, ho khan một tiếng.

Vai nàng khẽ run, có chút bất đắc dĩ cười... Có lẽ còn lẫn một chút sùng nịch. Thích ném loạn quần áo sao? Hiện tại trống trơn xem chàng rời giường thế nào.

Nhưng nàng vẫn tìm một bộ y phục hoàn chỉnh, hầu hạ phu quân sáng sớm liền choáng váng mặc quần áo. Chỉ là vừa mặc áo ngoài, hần lắc lắc đầu, “Ta phải tiến cung.”

... Mừng ba đầu năm tiến cung?

Bất quá nàng cũng không hỏi nhiều. Dù sao Mộ Dung hoàng gia chính là một đám sài lang ăn tươi nuốt sống. Tam Lang đáng thương, đầu năm còn phải chịu hoàng đế chế.

Buổi sáng vẫn không có thức ăn, nhưng người nàng lựa chọn cũng không phải ngốc, tuy nói đầu năm dùng giết gia súc, nhưng từ cửa hông đi ra ngoài mua chút điểm tâm ăn qua bữa sáng vẫn làm được.

Chẳng qua có chút buồn bực. Nàng một đêm xuân tiêu tiêu tụy như rau héo, vì sao Tam Lang lại vẻ mặt toả sáng tinh thần sáng láng ăn cháo? Rõ ràng hần mới là người dùng sức.

... Chẳng lẽ, đây là hút linh khí mà Chí Dị Ký (sách nói về những câu chuyện ma quỷ này nọ ấy) viết? Nàng thật sự không muốn nghĩ theo hướng quái đản mình hôn (chuyện ma quái, người sống lấy ma, vv) linh tính.

Tam Lang vẫn không cho đưa, nhưng lời thoại đã thay đổi. Hần ghé vào bên tai Chỉ Hạnh, “Cẩn thận eo nàng... Ngủ tiếp một lát.” sau đó cười mà ra.

Lần này Cát Tường cùng Như Ý bình tĩnh hơn... Dù sao không phải lần đầu tiên thấy cô nương sáng sớm bào cạnh cửa. Vẫn là bàn bạc xem năm sau tìm thợ sơn nào có vẻ quan trọng hơn.

Nhưng Chỉ Hạnh trở về ngủ lại gần trưa đã bị đánh th

Hoàng đế kia không biết sợi gân nào bị rút, tặng một bàn tiệc rượu phô trương đến Tu Thân Uyển, chỉ tên cho tri huyện lang phu nhân Hứa thị, còn không cho quý tạ ơn.

Công công đưa tiệc rượu đến đầy mặt tươi cười nói với Phùng gia lão gia, “Nghe nói vợ chồng tri huyện lang ở nhà ngay cả miếng cơm cũng không có ăn, hoàng thượng liền nói sẽ quản cơm. Đây chính là thiên đại ân điển, chúc mừng Phùng lão gia.”

Cha chồng nghiêm túc lại cao ngạo kia của nàng, sắc mặt kia... so với tắc kè còn thay đổi nhanh hơn.

Chỉ Hạnh cung kính hướng hoàng cung phúc lễ tạ thưởng, lén hiếu kính cho công công một chút lại bị kiên quyết chối từ. Công công nhẹ giọng hòa ái nói với nàng, “Phùng phu nhân, một ngày ba bữa, tri huyện lang đại nhân bổng lộc không nhiều, nhưng cũng không đến mức tẻ như vậy.” Hắn giọng nói càng hạ thấp, “Để hoàng thượng biết lão nô thờ tay về phía tri huyện lang, không cần móng nữa sao?”

Công công giọng nói mặc dù thấp, nhưng trong phòng yên tĩnh mỗi người đều nghe rõ ràng. Về mặt kia... rực rỡ như pháo hoa, lúc trắng lúc đỏ lúc xanh lúc vàng.

Chỉ Hạnh gắt gao nắm khăn tay, cung kính tiến bước công công, sau đó thuận thế cảm tạ cha mẹ chồng, liền “phụng chỉ” trở về ăn cơm.

Nhưng nàng trở về không phải ngồi vào bàn ăn trước, mà là chạy vào phòng ngủ, chui vào trong chăn đắp giường cười như điên, cười đến chảy nước mắt, cười đến khi cảm thấy mình không thất thố, mới xoa bụng đi ra ăn cơm.

Một bàn tiệc lớn như vậy làm sao ăn cho hết? Nhưng phần còn lại nàng đều thưởng cho Cát Tường Như Ý cùng Huệ tẩu, lại còn dư, phân phó hai nha đầu đi bốc thí cho đám ăn mày bên ngoài, cho bọn họ lĩnh chút ân điển hoàng gia, còn dặn Cát Tường nói không ít lời ca tụng công đức của hoàng đế... So với cho người của Phùng gia ăn tốt hơn nhiều.

13. Chương 13

Nhưng Chỉ Hạnh đã làm tốt chuẩn bị – bao đầu gối của nàng cùng Tam Lang đều khâu tốt lắm – nhưng cha mẹ chồng rõ ràng tức giận đến sắp nổ, lại một câu cũng không phát, ngay cả tìm bọn họ mắng hai câu cũng không có.

Đây thật không tầm thường.

Tam Lang chỉ thản nhiên cười, có chút châm chọc, một chút âm u, cùng khoái ý cơ hồ không phát hiện ra, bảo nàng cứ việc yên tâm.

“Ta sẽ không để nàng theo ta chịu khổ. An tâm hưởng thụ là được.”

Chỉ Hạnh không hỏi tiếp, nam nhân có một số việc là không thể nói... Hơn nữa liên quan đến hoàng đế. Nàng chuyển đề tài, nói thẳng định đem tất cả gia phả của Phùng gia ở Tu Thân Uyển trả lại cho đại quân gia, ngoại trừ Cát Tường Như Ý cùng Huệ tẩu, tính đổi hết.

Tam Lang ý cười càng sâu một ít, làm cho hắn vốn âm u tiêu tán rất nhiều. “Chuyện trong viện nàng cứ quyết định.”

“Vẫn phải nhắc một tiếng, bằng không đột nhiên cả viện toàn người mới, gia cũng kinh ngạc đúng không?” Chỉ Hạnh cũng cười, thản nhiên nói, “Người muốn đưa vào, là ở chỗ kế tổ phụ ta. Tôi tổ của thương gia, có vẻ không hiểu quy củ, lúc ra ngoài với Gia, xin lượng thứ nhiều hơn, tổn công chỉ điểm một chút. Nhưng miệng nhất định sẽ nghiêm, trên tay cũng có chút công phu.”

Tam Lang thật sâu nhìn nàng một cái, rũ mắt xuống. Nương tử này của hắn, thật sự là lạnh lợi cực kỳ. Hắn cũng không nói gì, liền biết trong tùy tùng có cơ sở ngầm mẹ ruột xếp vào, mới có thể biết trước mọi việc, khiến hắn phi thường tức giận.

Nàng dâu, lập tức nhỏ tận gốc, một nô bộc của Phùng gia cũng không cần, càng không có tuyển nô bộc nhà quan khác, ngược lại tìm nô bộc của thương gia không có chút liên quan đến nhà quan để thay thế.

“Nàng có thể tin tưởng... kẻ tổ phụ?” Hấn cúi đầu lật sách.

“Không cần tin.” Nàng cũng coi như đương gia nhiều năm, chút thủ đoạn và mắt nhìn người vẫn có, “Thương nhân đúng là biết trục lợi, tính toán cũng rất rõ ràng. Nhưng ở kinh thành này, muốn yên ổn buôn bán, hình bộ viên ngoại lang thật sự không dựa vào được, kẻ tôn tể là cận thần của hoàng đế còn vững chắc chút.”

“Ta sẽ không nhúng tay.” Tam Lang giương mắt nhìn nàng, có chút khiêu khích, nhưng lại có nhiều khí người sống hơn.

“Không cần nha.” Chỉ Hạnh mặt mày cong cong, “Có thể để kẻ tổ phụ yên tâm mượn quan hệ là được.”

“Rõ ràng là quan hệ thân thích, cần gì phải mượn?” Tam Lang cúi đầu đọc sách, lại không chú ý tới khoe môi mình cong lên một nụ cười thuần túy.

Nương tử lợi hại như vậy, cân nhắc không nhượng tu mi a. Lập tức có thể nắm được điểm quan trọng, táo bạo dứt khoát làm rõ tất cả, ai cũng không bị thiệt, mỗi người đều vừa lòng.

Kỳ thật nàng cũng không phải là không có đường lui, ít nhất còn có các cậu nhà mẹ đáng tin. Tầng gia mặc dù xếp gần cuối trong thế gia phổ, nhưng là một dòng họ thanh quý, thư hương thế gia, còn có cách nói “Ngự sử tất xưng Tăng” (Ngự sử chắc chắn sẽ có họ Tăng). Nhậm chức ở Ngự Sử Viện, không phải người của Tăng gia, chính là môn sinh của Tăng gia.

Quan chức không hẳn cao, nhưng thanh quý.

Mà cùng lứa với nhạc mẫu, Tăng gia mấy phòng, cũng chỉ có một đích nữ, ngoài ra toàn sinh nam hài, ngay cả thứ nữ cũng không có.

Nhạc mẫu mười dặm hồng trang, không phải một phòng của bọn họ đặt mua, cơ hồ là mấy thúc bá thẩm nương yêu thương diệt nữ đến tận tim tranh nhau thêm trang mới có

Nàng vốn có thể mở miệng cùng cậu nhà mẹ.

Điểm ấy nàng liền nắm giữ thật sự thông minh, đúng mực đắn đo thật chuẩn. Các cậu nhà mẹ đã vì nàng giành được đồ cưới của mẫu thân, còn chưa trả ơn lại đòi giúp đỡ thêm... liền có vẻ đường đột, được một tác lại muốn tiến một thước, khiến người chán ghét, làm mất tình thân.

Hơn nữa, nô bộc của quan gia tạo thành một đường, thường liên lạc tin tức với nhau. Cùng cậu nhà mẹ cho nô bộc của Tăng gia, ai biết có quan hệ thân thích quanh co lòng vòng gì với nô bộc của Phùng gia không, khiến nhà nhỏ của mình thêm vô số phiền toái.

Cho nên nàng mới mua gia phó của kẻ tổ phụ. Quý củ có thể không đủ, nhưng nô bộc nhà quan tự thấy mình cao hơn một bậc, không có quan hệ hay liên lạc gì với nô bộc nhà thương gia.

Đột nhiên vào nhà quan, sẽ nhát gan chút, cũng dễ dạy dỗ, bằng thủ đoạn của nương tử, nhận chủ trung thành một lòng cũng không phải chuyện khó... Không thấy Cát Tường Như Ý cùng Huệ tẩu coi nàng như trời sao?

Hơn nữa còn chọn thời cơ tốt như vậy... Đúng lúc hoàng thượng quần cơm, những người đó giận mà không dám nói gì.

Thừa dịp nàng chuyên tâm khâu túi quạt, Tam Lang tỉ mỉ nhìn nàng. Thật sự nàng không có dung mạo tuyệt sắc... chỉ một chữ, “nhuận”. Mặt non kiêu nhỏ, nhìn như dễ thân, pha loại ý vị dịu dàng của nữ tử Giang Nam... nhưng đều là gạt người. Bản tính của nàng là nữ nhân đất Yên, giống như một đám lửa, rất nóng nảy. Còn có thể tay không bào bàn gỗ hoàng dương... Nội gia công phu cũng

Thật sự thật sự, rất muốn tin tưởng nàng. Nhưng hấn còn có, khí lực hoặc dũng khí... tin tưởng sao? Có thể lại một lần nữa... bị từ từ, từ từ bóp chết hay không?

Ta lại làm cái gì? Xoay cái cổ hơi đau, quay mắt nhìn Tam Lang, Chỉ Hạnh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Rõ ràng là cười dịu dàng đau thương, ánh mắt lại chăm chú đến khiến người ta sợ hãi. Như vậy so với hoạt tử nhân còn đáng sợ hơn... chết một nửa sống một nửa.

“Gia?” Nàng dè dặt hỏi, nhìn ánh mắt hần còn nhìn chăm chăm, ngược lại có chút lo lắng, sờ sờ trán hần. Không nóng a.

Tam Lang kéo tay nàng xuống nắm. Tay này, không học quý phụ nhân để móng tay thật dài, gọn gàng chỉnh tề, có màu hồng nhạt khỏe mạnh.

Không giống như vẻ ngoài ôn nhuận như ngọc, sờ vào mới biết được, có vết chai thật mỏng vì học võ, cầm bút, cùng rất nhiều lỗ kim.

Hần cúi đầu, cẩn thận liếm hôn vết kim trên từng đầu ngón tay.

Chỉ Hạnh chỉ cảm thấy râm một tiếng, cả khuôn mặt đều bốc cháy, toàn thân cứng ngắc, đầu ngón chân cũng co lại. “Gia, này này này, không, không tốt...”

Trời ạ, đây là phòng ngoài Noãn Các, Cát Tường Như Ý rất có thể sẽ đến bưng trà đổ nước linh tinh... Nàng muốn rút tay mình về, Tam Lang lại bắt đầu liếm hôn cổ tay nàng, làm ẽm xuống.

Thật không dễ Tam Lang mới buông tay, nàng vừa thở ra, lại trở mắt nhìn Tam Lang đẩy kháng bàn qua một bên, với tay vào trong vạt áo của nàng.

“Không, không được... Nơi này không được.” Nàng thật sự sắp khóc ra, “Gia, chúng ta trở về phòng không được sao...” Giọng của nàng cũng run lên.

Không, ta thích như vậy. Nhìn nàng run rẩy, thở gấp, bộ dáng vừa thẹn lại sợ. Hơn nữa có thể nhìn nàng thật tỉ mỉ, thật cẩn thận. Rất mãn cảm, đầu ngón tay lướt qua mà thôi, liền run run không thôi, ngay cả hô hấp cũng không đều. Đang sợ hãi nhỏ giọng cầu xin, khi liếm vành tai xinh xắn của nàng, cầu xin biến thành thút thít, cắn môi, không dám ra tiếng.

“Ít, ít nhất cũng tắt đèn đi...” Nàng xấu hổ khóc.

Tam Lang ánh mắt mê ly, cúi đầu dựa sát vào tai nàng nói, “Không. Ta muốn nhìn nàng.”

Kháng của Noãn Các không lớn, muốn tránh cũng tránh không được. Nàng lại mới trải sự đời không lâu, thân thể mềm mại vẫn còn miễn cảm của con gái.

Tam Lang h chút trêu chọc liền xụi lơ, lại sợ gây ra tiếng động gì, đành phải mặc người muốn làm gì thì làm.

Chẳng qua bị người ta dưới đèn sáng như vậy tùy tiện yêu thương thật sự quá xấu hổ, Tam Lang lại không biết bị rút sợi gân nào, chậm rãi ép buộc xâm chiếm, là buồn hay vui nàng đều không rõ lắm, xấu hổ rất nhiều, cắn xuống cổ tay hần một cái.

Vừa khê cắn, liền nguy rồi.

Tóm lại, nàng bị Tam Lang bọc áo choàng ôm về phòng ngủ, lần đầu tiên, Tam Lang đến phòng bếp nhỏ muốn nước ấm... Lúc bọn họ ở Noãn Các làm gì đó, Huệ tẩu liền kéo Cát Tường cùng Như Ý đến phòng bếp, nàng cũng không phải là hai tiểu cô nương cái gì cũng không biết này, đã sớm chuẩn bị nước ấm.

Như Ý còn muốn hỏi cô gia có bắt nạt cô nương hay không, kết quả bị Cát Tường đập một cước, nghi hoặc đem nước ấm vào thùng tắm trong phòng ngủ, lén thăm dò, thoát nhìn cô nương hình như đã ngủ. Kết quả Cát Tường lại kéo nàng, “Kéo muội làm gì? Mới rồi cô nương ở Noãn Các...”

Cát Tường khẩn cấp kéo nàng đi.

Tam Lang vén màn lên, Chỉ Hạnh nhìn tường, da thịt nhìn thấy được đều đỏ bừng.

Hần cũng không nói lời nào, trực tiếp xóc chăn lên, Chỉ Hạnh suýt nữa kêu lên, sợ khiến Như Ý chú ý, chỉ có thể cố gắng nuốt vào. Ngay cả Tam Lang ôm lấy nàng, nàng cũng chỉ nhắm hai cái, một tiếng cũng không dám

Hần nói nhỏ, “Đến hôm nay ta mới hiểu cái gì là cá nước thân mật chân chính, nương tử có hiểu chưa?”

Chỉ Hạnh chỉ có thể lại nhắm hần hai cái, vẫn không dám nói chuyện.

14. Chương 14

Mùng bốn, Tam Lang vẫn là sáng sớm liền tiến cung. Hai người thoát nhìn đường như không có gì khác thường, chỉ là mặt đều nhàn nhạt đỏ.

Lúc ngăn không cho đưa, Tam Lang chần chờ một chút, dặn dò, “Phòng châm tuyền trong nhà không sai sử được... Liền tìm một tiệm thêu là được. Bổng lộc của ta đều nộp vào trong nhà, nhưng doanh thu lộc điền cũng không ít. Nếu nguyệt ngân (tiền xài vặt mỗi tháng) không đưa tới, những thứ trong kho phòng đều có thể xử lý... đồ cưới của nàng, một hào cũng không được động.”

Chỉ Hạnh mặt càng đỏ hơn. Khi vừa tỉnh, Tam Lang lại hôn các đầu ngón tay của nàng một lần, nói hân thực đau lòng những vết kim này, sợ nàng làm hỏng tay.

“... Ta biết mà. Sao lại đến mức bán gia sản chứ?” Nàng chỉnh lại áo choàng cho Tam Lang, “Đừng để lạnh. Nhìn nhìn Cát Tường cùng Như Ý ở sau bình phong, Tam Lang nhanh chóng hôn lên môi nàng, mới xoa người đi rồi.

“Cô nương, sao đầy thùng nước lại chỉ còn một nửa? Trên đất lại ẩm ướt? Ngại không bị cảm lạnh chứ?” Như Ý lớn tiếng kêu, ngay cả Tam Lang đi ra cũng nghe được, chỉ có thể bước nhanh hơn. Mơ mơ hồ hồ còn nghe được tiểu nha đầu thiếu tâm nhân kia sợ hãi, “Cô nương? Người thật sự bị cảm lạnh đúng không? Sao mặt đỏ như vậy...”

Thật sự là quá phóng túng liều lĩnh rồi. Lúc đầu cũng không phải cố ý làm nàng khốn quẫn, chỉ là... nhìn đầu ngón tay nàng nhiều lỗ kim như vậy, trái tim hoang vắng đã lâu, vọt lên một chút yêu thương xa lạ. Nào biết ý động như lửa lan trên cỏ, nước chảy thành sông, ở ngay đó có được niềm vui khuê phòng thật sự.

Nương tử quy củ khôn khéo lại lợi hại như vậy, gặp chuyện khuê phòng vẫn luống cuống chân tay, sợ hãi xấu hổ đến đáng thương. Nhưng loại chuyện này, thì ra phải là hai bên đều ý động mới thú vị.

Hạnh Nhi động tình lại mơ hồ ôm cổ hân kêu Tam Lang, trúc trắc nghênh đón... mới là phần hân thích nhất.

Hít một hơi thật sâu, dè mọi suy nghĩ xuống. Hiện tại... hân cũng không phải chỉ có một mình. Hân có một gia đình nhỏ, một nương tử cam nguyện làm đến cả tay đầy vết kim đang đợi hân.

Đối mặt với Như Ý kinh sợ, Chỉ Hạnh chỉ có thể nghiêm mặt đỏ, im lặng nhìn

May mắn Cát Tường quý linh tinh kia trấn an Như Ý, bằng không nàng thật sự phải tìm cái lỗ mà chui vào. Lại nghĩ đến Tam Lang kích động gọi nàng Hạnh Nhi... Chân của nàng cũng nhũn ra.

Mắc cỡ chết người. Cô nương đứng đắn sao có thể như vậy chứ? Rất rất rất... cái kia. Không nên không nên, còn có một đồng chuyện phải làm, sao có thể ở đây bào cây?

Nàng tỉ mỉ suy nghĩ những việc hôm nay phải làm, bình tĩnh trở lại. Đây là gia đình nhỏ của nàng cùng Tam Lang, phải rào cho chặt. Đám người Phùng gia kia đối với Tam Lang vừa hận lại sợ, hiện tại chịu đựng hân, cũng bất quá là vì đích tôn chỉ có mình hân có tiền đồ như vậy.

Cũng không quá khó hiểu. Đám người kia chính là nhần nhện, đặt hy vọng vào Nhị Lang. Nếu Tam Lang âm trầm cũng có thể được hoàng thượng coi trọng, Nhị Lang phong thái tuấn dật chẳng phải cũng có cơ hội sao? Liền đợi Nhị Lang trúng tiến sĩ, được hoàng thượng sủng ái... Tam Lang thất sủng coi là cái gì?

Nàng càng có thể hiểu được, vì sao Phùng lão gia từng là phó tướng một chân đạp không, chưa đến năm mươi đã bị bức “cáo lão”.

Ánh mắt thiện cận.

Chỉ Hạnh bình tĩnh gọi đại quản gia đến, đưa danh sách, trả tất cả nô bộc của Phùng gia về, nhất thời mọi người ồn ào, bàn tán xôn xao.

Đại quản gia sợ hãi “Này... hạ nhân có gì không phải, tam ngài dạy bảo là được. Đầu năm mới...”

Chỉ Hạnh cười cười, chỉ một đám nô bộc làm loạn inh ỏi, “Xem xem, đại quản gia còn ở đây, những người này cũng dám âm ỹ, bình thường có thể thấy được là như thế nào. Ta cũng không làm khó Tiền quản gia,

điều người khắp nơi phiền phức. Kế tổ phụ nhà mẹ đẻ cho ta mấy phòng người, đủ dùng rồi. Phu quân cũng chỉ là quan thất phẩm nhỏ nhoi, viện này cũng chỉ có hai vợ chồng chúng ta, không cần quá nhiều người. Về phần tiền lương của hạ nhân, nếu ta là chủ cái viện này, đương nhiên là ta tự gánh vác. Sao có thể dùng đến của công?”

Trời lạnh như vậy, trên trán đại quân gia lại đầy mồ hôi. Bạc cũng không phải của hắn, hắn trả còn mừng nữa là. Nhưng phu nhân dặn dò, đem nguyệt ngân của Tam gia chuyển cho Nhị gia, bổng lộc của Tam gia vẫn nhập vào của công.

Hắn cảm thấy không ổn, nhưng nói chưa được hai câu phu nhân đã đập chén trà, “Trong nhà thiếu hắn ăn hay là thiếu hắn dùng?! Hoàng thượng thưởng ngẫm không biết bao nhiêu, ta làm mẫu thân cũng không nhìn thấy... Cần lão đầu nô như người nghĩ thay cho nghiệt tử đó à? Nghiệt tử kia sao không nghĩ cho ta, nghĩ cho Phùng gia?”

Bên này còn đang khó xử, kết quả trong cung đưa cơm trưa đến, Triệu công công đầy mặt tươi cười tiến vào, “Ai ô, lão nô tới không phải lúc. Quấy rầy phu nhân xử lý công việc sao?”

Không xưng “nhà ta” lại xưng “lão nô”, hoàng đế này đối với Tam Lang thái độ xác thực là tốt đến không ngờ.

Nhưng có cơ hội không bắt lấy là kẻ ngốc, Chỉ Hạnh hướng về phía hoàng cung phúc lễ tạ thưởng, sau đó thân thiết mời Triệu công công ngồi, hắt vốn gốc dâng trà Tuyết Phong tốt nhất lên.

“Kế ngoại tổ nhà mẹ đẻ cho, Triệu công công ngài ném thử. Nếu thấy ngon, mang một chút trở về. Ngài khen một câu, như vậy tâm ý của kế ngoại tổ đã đạt thành.”

“Ai ô, thứ tốt như vậy, báai lĩnh.” Triệu công công ngoại trừ vàng bạc, thích nhất chính là trà. Tuyết Phong này không dễ có a... người ta có dám nhận cống phẩm không còn phải xem thiên thời, nếu cống không được chẳng phải tự lấy đá đập vào chân sao?

Thử một hộp trà... Tuyết tuyết tuyết, hiếm có hiếm có. Con người chuyển động, Triệu công công tươi cười như nhân tinh, “Tri huyện lang phu nhân ngài đây là...” Chỉ chỉ đám người trên đất, “Nếu trong nhà có việc, lão nô trà này cũng không tiện từ từ thưởng thức,” Về mặt luyến tiếc đặt xuống, giống như tự lẩm bẩm, “Lão nô có nghe nói qua Phùng gia thứ khác không có, chỉ không thiếu bận rộn.”

Đại quân gia bùm một tiếng quỳ xuống, run giọng, “Phu nhân ngài nói phải, kẻ không có mắt như vậy thật không thể ở lại viện này. Công công ngài an tâm phẩm trà, tiểu nhân lập tức đem đám nô bộc không biết quy củ này đi.”

Người đi như thủy triều rút, chạy trốn sạch sẽ.

Chỉ Hạnh vỗ mạnh cái khăn, trên mặt bình tĩnh, trong lòng đã cười đến ngã. Không vỗ khăn tay nàng sợ mình sẽ cười ra tiếng.

Triệu công công còn muốn hầu hạ nàng dùng cơm, nàng nào có thiếu tâm nhân như vậy. Chỉ nói bữa sáng ăn mn, còn chưa đói. Cười meo meo cùng Triệu công công phẩm trà nói chuyện phiếm, còn nói kế ngoại tổ đối với nàng rất tốt, mấy phòng người không nói hai lời liền cho nàng dùng.

“Khó được khó được, người ta nói gia hòa vạn sự hưng, kế phu nhân cùng kế ngoại tổ đối với ngài tốt như thế, lão nô lẩm miệng một câu, ngài có phúc a.”

“Công công nói phải, tuy nói đã là dâu của Phùng gia, nhưng sao có thể quên gốc của mình, không biết hiếu thuận? Kế ngoại tổ thường mắng ta không biết nhìn xa, sợ thất lễ, dù sao bổng lộc của phu quân không nhiều lắm... Ngay cả Tuyết Phong này cũng cho ta một nửa. Con trai ruột ông còn không cho đâu. Có thể thấy rất là thương ta. Đáng tiếc kinh thành vùng đất này... thương hộ muốn an phận buôn bán cũng không dễ.”

“Còn không phải sao,” Triệu công công gật đầu thở dài, “Sĩ nông công thương, thương hộ vẫn là xếp cuối cùng. Dưới chân thiên tử, vẫn còn đám mèo chó chuyên làm khó dễ dân lành... đó không phải là bôi nhọ hoàng thượng hay sao?”

Chỉ Hạnh mỉm cười, bảo Cát Tường lấy hai lạng Tuyết Phong ra tặng, Triệu công công ồm ờ nhận. Hai người ngẫm hiểu cười cười.

Đường dây này coi như nối thành. Triệu công công coi trà như mạng chắc chắn sẽ chiếu cố kẻ ngoại tổ một hai, kẻ ngoại tổ cũng sẽ báo đáp. Đây so với đưa ra quan hệ thân thích gì đó còn mạnh hơn nhiều.

Quả nhiên, nàng mới dùng cơm xong không lâu, kẻ ngoại tổ liền đem giấy bán thân của mấy phòng người đưa đến trên tay nàng, Phùng gia ngay cả hừ cũng không hừ nữa

Quy củ từ từ dạy, nhưng nàng mang theo người đi khóa mấy viện trống gần nhà chính của Phùng gia trước. Phu quân nhà nàng bổng lộc ít, lại đều đưa hết trong nhà, người nàng dùng được cũng ít, đương nhiên phải khóa những nơi không dùng đến, quản lý sẽ dễ hơn nhiều.

Phục dịch trong viện là làm gì? Quan trọng nhất là hầu hạ vợ chồng bọn họ hai vị chủ tử này. Trước mắt nhìn có chút loạn. Nhưng nàng rất có lòng tin, có thể khiến cuộc sống ngày càng tốt. Ít nhất để Tam Lang ăn no mặc ấm không đông lạnh, tuyệt đối không có vấn đề.

15. Chương 15

Mới qua nguyên tiêu (15/1 âm lịch), Tu Thân Uyển liền ổn định lại.

Đời đời mẹ con tương truyền, trị gia luôn dùng một bộ binh pháp của thống soái. Gia quy lập tốt, trên dưới có phân, thưởng phạt phân minh, không oan uổng không dung túng. Liền như vậy muốn mười người mới đến phục tùng cũng rất dễ dàng.

Lễ nghi đoan chính, có thể không bằng nô bộc nhiều thế hệ của quan gia, nhưng nàng không để ý những thứ hư ảo này. Có thể trung tâm vì chủ hay không, không bị dễ dàng thu mua, so với quỳ coi được không, có biết khi nào quỳ hay không còn quan trọng hơn nhiều.

Ít nhất hiện tại nàng vừa lòng. Cát Tường Như Ý cũng có vài phần khí phái của quân gia nương tử, hợp tác cũng rất tốt. Ngồi có thể nhóm lửa, đứng có thể quản gia nàng không nhìn lầm người.

Chỉ là Huệ tẩu có vẻ yếu đuối chút. Bất quá nàng cũng coi như người cũ, lại có Như Ý làm chỗ dựa, nha đầu bà tử của phòng bếp không dám chọc, cũng khá tốt. Chủ yếu là nàng tay nghề không tệ, người cũng cẩn thận, có thể an tâm ăn cơm là quan trọng nhất.

Hết tết, hoàng thượng không đưa tiệc tới nữa, đổi lại cho cống thương cung cấp rau dưa cá thịt tới nghe dạn dỏ, trong cung chi tiền. Ngay cả cửa sau của Phùng gia cũng không vào, trực tiếp đưa đến cửa góc của Tu Thân Uyển.

Phùng gia trên dưới đương nhiên hận đến nghiến răng, lại mất một nơi có thể bắt chẹt Tam Lang... Hiện tại ngay cả nô bộc cũng không dựa vào cơm ăn áo mặc của Phùng gia – phụ nhân cửa nhỏ nhà nghèo Hứa gia kia không ngờ lại tự mình kêu tiệm may đến làm xiêm y bốn mùa của trên dưới trong viện, không cần tới bọn họ.

Ngay cả Tam Lang ra vào cũng không đi cửa hông, trực tiếp đi cửa góc của Tu Thân Uyển, khi nào đi, khi nào về, đều hoàn toàn không biết. Đám nô bộc lạ mặt này căn bản là đối với Phùng gia tràn ngập cảnh giác, muốn từ miệng bọn họ moi ra chút tin tức, hoàn toàn không có khả năng.

Chờ Phùng gia kinh ngạc phát hiện, đã tạo thành cục diện ở riêng trong một căn nhà, tay không với tới.

Lão gia phụ nhân không biết đánh nát bao nhiêu chén trà, lại chỉ có thể uống phí sức lực. Từ sau khi được làm tri huyện lang, Tam Lang liền khó nắm trong tay... Dù chỉ bị một cái tát, ngày hôm sau liền có công công tới cửa cười hì hì hỏi chuyện. Chỉ có thể lạnh nhạt, khiến hắn khó chịu. Nhưng hắn lại trưng ra bộ mặt người chết không gió không mưa, tự mua quan tài các thứ, đáng vẻ cùng lắm thì chết.

Phụ nhân lúc này mới thầm hối hận, sớm biết vậy đã không cho tiểu tiện nhân (ở đây là chỉ Phùng di nương) kia giải thoát rồi, thủ sẵn ít nhất còn có thể khiến hắn kiêng dè đúng không? Ngay cả cô dâu vào cửa, bà cũng không nên xem thường tiểu xướng phụ (kỹ nữ) cửa nhỏ nhà nghèo kia, sớm thừa dịp còn chưa có được

tâm Tam Lang, nắm lấy trước. Kết quả bỏ lỡ, hiện tại Tam Lang bảo vệ gấu gao, ngay cả hoàng thượng cũng lấy ra can...

Bà làm thế nào nhúng tay vào?

Kỳ thật trong lòng phu nhân thực mâu thuẫn. Là con bà sinh, sao bà có thể không thương? Lúc trước là bắt đết dĩ... Tam Lang sao không thể hiểu lòng bà? Ngược lại coi bà như kẻ thù, có thể xuống giường chuyện đầu tiên chính là đi gặp tiểu tiện nhân kia! Vừa chỉnh liên cách tâm, còn mỗi ngày la hét đòi trong sạch... Lão gia không thể không nhốt nó, nếu không cái nhà này làm sao bây giờ?

Nhị Lang sai, thật sự đã sai. Nhưng Nhị Lang đã nhận lỗi, chôn trong lòng bà luôn miệng muốn đi lĩnh chết... Sao bà nhẫn tâm được? Lão gia đã mất chức quan, cũng chỉ còn Nhị Lang có công danh, tương lai của đích tôn phải trông vào nó. Bỏ Tam Lang chẳng lẽ trong lòng bà dễ chịu sao? Cũng không biết chảy bao nhiêu nước mắt... Tam Lang chỉ biết hận bà, làm căng với bà, chỉ biết hỏi thăm tiểu tiện nhân kia...

Ngay cả Đại Lang cũng biết nhỏ nhẹ với bà, hiểu thuận bà. Nhị Lang lại cực kỳ tri kỷ. Sao con mình sinh chỉ biết lạnh mặt, cả ngày mắng bà cùng cha ruột... Có chút tiền đồ, cũng chỉ lấy hoàng thượng áp chế người trong nhà. Bà vẫn còn sống, cáo mệnh lại phong cho con tiểu tiện nhân đoán mệnh đã chết kia trước, còn không phải là mẹ ruột của nó? Sao bà lại sinh ra đứa con bất hiếu như vậy

Thật không nghĩ còn có chuyện càng uất ức hơn. Mười tám tháng giêng, trong cung truyền chỉ, phong vợ của Phùng tri huyện lang Hứa thị làm nữ nhân (một tên hiệu để phong vợ các quan). Tuy rằng là thất phẩm cáo mệnh, chung quy cũng là cáo mệnh phu nhân.

Phu nhân thiếu chút nữa ói máu, lập tức ngất đi.

Ngày đó Tam Lang trở về, Chỉ Hạnh nửa cười nửa thâm oán, “Sao lại làm thế? Nhị tẩu vừa tới mắng ta một trận.”

Hắn thản nhiên cười, cảm xúc rõ ràng tốt hơn rất nhiều, không âm phong âm đạm như trước, “Không liên quan đến ta, hoàng thượng tự tay viết, nàng không thấy thánh chỉ kia văn vẻ chẳng ra gì sao? Ta chọc hắn, hắn liền chọc trở lại, chỉ sợ thiên hạ không loạn.”

Tuy rằng biết nường tử của mình lợi hại, nhưng vẫn không quá yên tâm nói, “Bọn họ nói cái gì... đều đừng để trong lòng.”

Chỉ Hạnh cười, “Ta sao có thể chịu thiệt? Ngược lại nhị tẩu trở về còn một bụng lửa. Nếu tức đến sinh bệnh, đều là lỗi của ta.”

Nắm tay Chỉ Hạnh, theo thói quen vuốt ve vết kim trên đó, “Hạnh Nhi, chúng ta tản bộ trước, trở về lại ăn cơm”

Chỉ Hạnh mặt đỏ lên. Cũng chỉ có lúc cực thân mật, Tam Lang mới có thể động tình kêu như vậy. Hiện tại đột nhiên gọi như vậy thật sự là...

Tam Lang dẫn nàng đi ra Tu Thân Uyển, bước vào vườn hoa của Phùng gia, đi không bao lâu, đến một tiểu viện hoang vắng. Tường rào, chỉ có một phòng ở nhỏ nhỏ, hoang vu lạnh lùng, tường cùng nóc nhà mọc đầy cỏ dại.

“Trước kia, cũng không dám đến nơi này.” Tam Lang mở miệng, “Hiện tại cảm thấy có thể.”

Hắn đẩy cửa, cúi ở thềm cửa, sắt đã rỉ, vang leng keng.

Phòng đầy bụi, chỉ có một bàn một ghế một giường, một cái thùng phân ở góc. Giường kia, cũng là kháng giường. Chỉ là tấm ván đóng đinh qua loa, phía trên nơi để gối nằm, cũng là hai cục gạch.

Hắn mở cửa sổ ra, không ngờ là một song chắn bằng thanh sắt. Khe hở có thể vươn cánh tay, nhưng cũng chỉ rộng như thế thôi.

Trăng mười tám, bắt đầu khuyết, bị song sắt cắt thành những mảnh vụn.

“Ta bị nhốt trong này một năm.” Tam Lang giọng điệu rất bình thản, “Mùa đông lạnh ngủ không được, liền đứng lên đánh quyền, nóng cơ thể, mới chui vào trong chăn, nghĩ cách ngủ ấm. Kỳ thật thứ này... thật đúng

là không nhốt được ta.” Hấn nhẹ vắn thanh sắt lỏng lẻo, liền hủy đi, “Cho nên ta mới có thể trèo tường ra ngoài thi.”

Chỉ Hạnh hốc mắt nóng lên, chỉ có thể gắt gao cắn môi. Thật sự nhốt hấn... là một chút thuận theo cùng khát vọng cuối cùng đối với thân tình.

“Là thúc phụ chi thứ hai đứng ra bảo đảm giúp ta. Kỳ thật là di nương nhờ Trần ma ma nói với thúc phụ, giở thi cũng là Trần ma ma đưa. Ta không thể không thi đậu... Khi đó ta còn chưa muốn chết. Ta còn... còn một ít nguyện vọng ngây thơ.”

Chỉ là nguyện vọng ngây thơ này, từng chút từng chút một từ từ bị hủy diệt, vỡ tan.

Chỉ Hạnh chậm rãi đi qua, ôm thắt lưng hấn, đem mặt chôn sau lưng hấn.

“Đau lòng vì ta, đúng không? Ta muốn nàng thật đau lòng, vô cùng đau lòng.” Hấn xoay người, lau nước mắt trên mặt Chỉ Hạnh, “Phải đặt ta ở trong lòng, mà không phải... thêm một cái bên cạnh quan tài ta. Hạnh Nhi, để ta ở trong lòng, liền đem ta đặt ở trong lòng.”

Bắt lấy tay hấn, Chỉ Hạnh nước mắt rơi không ngừng, không ngừng lăn xuống, nhỏ giọng vỗ òa, “... Không được. Làm thế tử phải hiền lương rộng lượng... đừng lừa ta... Chàng luôn sẽ có...”

“Không có.” Tam Lang ánh mắt từ từ ảm đạm đi, “Ta biết nàng không tin. Không sao. Nữ nhân, cũng là người. Không phải chó mèo, cũng không phải đồ chơi. Ta sẽ giữ chặt nàng, giữ chặt nàng đến khi không thể. Hạnh Nhi, trong lòng nàng chỉ có thể có ta. Chúng ta... cùng nhau sống.”

Lại chọc nàng khóc, thực không tốt. Nhẹ vỗ lên lưng Chỉ Hạnh, Tam Lang yên lặng nghĩ. Nhưng khi hấn phát hiện trong phòng quan tài, lại có thêm một cái quan tài, khổ sở trong lòng lại vô cùng mãnh liệt.

Vốn, hấn sống chẳng qua là sống, nhưng sống không có gì vui. Tất cả tình cảm đều đã chết, cái gì cũng không có vị. Hấn vô cùng hy vọng có thể ngủ không tỉnh, để mọi người đều vui vẻ.

Nhưng Hạnh Nhi của hấn, có thể sẽ chết, không còn hơi thở nằm trong cỗ quan tài kia, lại khiến hấn vô cùng kích động thống khổ. Nàng đã đến bên người hấn, đi vào lòng hấn, sao có thể như vậy?

Người đều phải chết, hấn hiểu rõ hơn bất cứ ai. Nhưng hấn không thể chấp nhận loại khả năng này. Hấn lập tức kích động, chém cỗ quan tài mới kia thành gỗ vụn, đốt.

Hấn không phải không hiểu đây là một loại biểu thị hàm súc của Hạnh Nhi. Cho hấn một lời hứa, chết cùng mồ. Nhưng hấn càng muốn sống cùng nàng, cho dù chỉ là cùng nhìn ánh trăng bị song sắt cắt vụn, hấn cũng cảm thấy trong lòng không còn trống rỗng bị gió lạnh thổi qua nữa.

“Nhận mệnh đi.” Gắt gao ôm lấy Chỉ Hạnh, dung nhan của hấn dưới ánh trăng lộ ra một cỗ dịu dàng đau thương, “Ai bảo nàng gả cho ta.”

Qua vai hấn, Chỉ Hạnh nhìn thấy song sắt loang lỗ rỉ sét, cùng ánh trăng bị cắt

16. Chương 16

Sáng sớm đưa Tam Lang ra cửa, Chỉ Hạnh cảm xúc vẫn không cao.

Đêm qua Tam Lang không có cầu hoan, lại nói cảm thấy lạnh, ôm nàng, phá hư tướng ngủ quy củ của nàng. Lo lắng hỏi hấn lạnh ở đâu, Tam Lang lại kéo tay Chỉ Hạnh đến ngực, “Ngực, luôn ngủ không ấm.”

Hại nàng thiếu chút nữa lại rơi lệ.

Người này, thật sự hạ quyết tâm muốn bắt giữ nàng. Đây phải làm thế nào cho tốt?

Rõ ràng biết, tình cảm mới là cửa ải sống chết của nữ tử, giao trái tim ra, tương lai chỉ có thể ngày ngày đợi lẳng trì. Tu Thân Uyển rộng lớn, lúc nào đó cũng sẽ nhét vào... nhét vào thông phòng thiếp thất thiên kiều bá mị, thứ xuất tử nữ... là chuyện sớm muộn.

Mẫu thân nàng từng thản nhiên nói qua, lúc tân hôn, bà chính là không tuân tổ huấn, tháo gỡ phòng thủ quá nhanh, cuối cùng lương nhân (phu quân) thành lang nhân (người sói). Mất bò mới lo làm chuồng, đã muộn rồi, cuối cùng phải chịu rất nhiều buồn bực cùng đau lòng.

Trượng phu có thể thân có thể kính có thể nịnh, nhưng tuyệt đối không thể yêu cũng không thể tin! Bằng không nhất định không làm được phụ nhân hiền lương.

Như vậy mẹ truyền con hơn hai trăm năm, cũng liền chỉ có một ngoại lệ. Cố thị thái ngoại tổ mẫu gả cho người chỉ có công danh tú tài, làm vợ thương gia buôn bán ngàn dặm, là kinh thế tuyệt diễm nhất. Cả đời cả kiếp chỉ hai người, cũng thật sự chỉ có thái ngoại tổ mẫu cùng thái ngoại tổ phụ làm được.

Thư tuyệt mệnh của ngoại tổ mẫu tự hồi không thôi, vì thiếu niên Tăng gia mỉm cười dưới hoa, không để ý mẫu thân phản đối, trở lại lòng son thế gia. Mẫu thân xuất giá không bao lâu, ngoại tổ mẫu liền u uất rồi qua đời. Thư tuyệt mệnh của mẫu thân nàng rất ngắn, chỉ có bốn chữ: “Biết vậy chẳng làm.”

Nàng cảm thấy không thở nổi. Dem hộp thư tuyệt mệnh kia khóa lại, gục trên đó. Đây là một hộp máu và nước mắt, loang lổ máu lệ của hơn hai trăm năm.

“Cô nương? Cô nương người làm sao vậy?” Như Ý kinh hãi, đi vào lắc lắc Chỉ Hạnh, “Không thoải mái sao? Chẳng lẽ là nguyệt sự... nhưng còn chưa tới lúc nha?”

Nhìn khuôn mặt đơn thuần lại nghi hoặc của Như Ý, cảm thấy thiếu tâm nhãn như nha đầu này cũng không phải chuyện xấu, ít nhất khóc cười thẳng thắn, mà không phải khốn khổ che giấu đau thương.

“Quần gia tỷ tỷ, người không đi làm việc của người, chạy tới trốn việc sao?” êu ghẹo.

“Lời này của cô nương làm người ta đau lòng, không phải sợ ngài khát sao?” Như Ý nhú nhú mày, bưng trà qua, “Có cần ăn một chút gì không? Nhìn ngài bữa sáng cũng không dùng bao nhiêu...”

Để nàng tiếp tục lải nhải cũng không tốt. Chỉ Hạnh ngắt ngang, “Những viện trống có khóa, cách năm ba ngày, nhớ bảo người đi quét tuyết.”

Như Ý ánh mắt trừng thật to, “Ai sẽ đến ở sao?”

Chỉ Hạnh cười khổ một chút, “Ai biết? Có tiền lệ của Hứa đại nhân các người, khó tránh... sẽ có cái gì thông phòng di nương.”

Như Ý tức giận đến phồng mặt, má đỏ bừng như quả táo, tuy rằng muốn nhịn, nhưng vẫn không nhịn xuống được, “Cô gia có ý này, cô nương ngài nên cào trên người hấn vài cái, giáo huấn một chút!”

Cái này Chỉ Hạnh có chút xấu hổ, tính tình này thực sự nên sửa, sao có thể vừa cẩu lên liền cào loạn chứ? “Không có chuyện đó. Cô gia... trước mắt tự nhiên đối với ta rất tốt. Chẳng qua là chuyện tương lai, làm sao có thể nói chính xác...?”

Như Ý yên tâm xuống, than thở, “Cô nương, nô tỳ thật đúng là không hiểu, sao ngài cùng nhị tẩu tôi đều chú ý cái gì hiền tuệ thế. Hiền tuệ này, là có thể ăn, hay có thể mặc? Nhị ca tôi đánh nhị tẩu, tẩu ấy chỉ biết trốn tránh khóc, rõ ràng không muốn ở cùng hấn, chỉ biết nhịn. Nếu là nô tỳ đã sớm hứu hấn, còn xắn tay áo cho hấn một trận!” Nàng cảm giận quơ quơ nắm đấm

“Nếu người lập gia đình cũng cứ như vậy, làm sao có thể? Đánh không lại làm sao bây giờ?” Chỉ Hạnh nhẹ trách nàng.

“Không phải còn có cô nương sao?” Như Ý ngượng ngịu, “Nô tỳ thật đúng là không hiểu, này đích a thứ a, rõ ràng kém nhau rất xa. Khai chi tán diệp (ý nói có thật nhiều con trai)... Ai biết có thể nở ra một đồng hoa (hoa là đại biểu cho con gái) hay không? Cho dù là sinh con trai, cũng là thứ, mới sinh ra đã bị người ta soi mói, đứa nhỏ thật đáng thương. Di nương ở nhà chúng ta, cả ngày chỉ biết cãi nhau đánh nhau, lại âm ỹ không ra thể thống gì, uống phí son bột phấn nước, còn tốn không ít tiền cơm. Nô tỳ sẽ không làm người hiền lương gì đó đâu. Dám hái hoa bắt bướm... trước cho ăn chày cán bột! Không thể toàn tâm toàn ý với nô tỳ, vỗ hai cái chia ra! Dù sao cô nương sẽ không bỏ nô tỳ, đi theo cô nương, tốt hơn nhiều.”

Không làm người hiền lương? Đây... trước giờ Chỉ Hạnh chưa từng nghĩ như vậy, nhất thời có chút ngớ ra.

“Cô nương ngài thật sự suy nghĩ nhiều quá. Cũng chỉ có ngài mới có thể cùng cô gia...” Như Ý rùng mình một cái, “Đám người mới đến còn nói cô gia như nắm tuyết, lộ ra hàn khí, may mắn không cho người ở trước mặt hầu hạ, bằng không chắc chắn sẽ bị lạnh đến sinh bệnh. Bọn họ nào biết lúc chúng ta vừa tới, cô gia liếc mắt một cái có thể làm cho người ta gặp ác mộng...”

“Như Ý! Muội lại ở đây làm nhảm cái gì?” Cát Tường tiến vào phòng nàng, “Còn cả một đồng việc kia!

Chỉ Hạnh khẽ cười cười, vẫy tay cho các nàng đi xuống, một đường còn nghe các nàng nhỏ giọng cãi nhau.

Không nghĩ tới, nàng tự phụ thông minh lanh lợi, còn không thấu triệt bằng tiểu nha đầu suy nghĩ đơn giản. Vui một ngày tốt một ngày, lo lắng cái gì phá hư thanh danh? Dù sao thanh danh của Tam Lang đã sớm bị hoàng đế làm bại hoại hết, nàng làm đổ phụ cũng chẳng sao.

Đám hái hoa bắt bướm, thưởng chày cán bột trước!

Nàng che miệng, len lén nở nụ cười.

17. Chương 17

Buổi tối Tam Lang trở về, mặt lộ vẻ mệt mỏi, hơi thở u ám tăng rất nhiều. Tuy nói đầu xuân, vẫn là mưa tuyết đan xen, ngược lại càng ướt lạnh âm hàn. Loại không khí này, tiểu nha đầu đến không bao lâu thiếu chút nữa bị dọa đến co rúm, ngay cả rèm cửa cũng không vén được.

Chỉ Hạnh hầu hạ Tam Lang ở Noãn Các thay đổi quan phục dính đầy bùn thành đồ thường, thuận thực đưa hũ lò sưởi tay, đổi hài, dùng nước ấm lau mặt cho hắn, mới thoảng có chút khí người.

Chỉ là hắn chẳng thể nghĩ tới, tiểu nương tử mặt non dịu dàng cứng rắn nghiêm mặt, từ sau cửa rút ra một cây chày cán bột, quăng trên bàn kháng.

“Trước khi dụ dỗ ta, đã nghĩ kĩ rồi chứ.” Chỉ Hạnh nửa đùa nửa cường ngạnh nói, “Đừng dụ dỗ ta, tương lai nâng vãi mỹ quyến như hoa, ta đều có thể ỏn ỏn thỏa thỏa, làm tốt phu nhân hiền lương rộng lượng của chàng, cam đoan mọi thứ tuân lễ pháp theo quy củ. Nếu chàng thực dụ dỗ ta... Ta hận nhất người gạt ta. Chàng dám có tâm tư nạp thiếp... Ăn chày cán bột trước đi! Ta nhất định sẽ làm đổ phụ, khiến chàng không yên. Nghĩ cẩn thận trước đi!”

Tam Lang bình tĩnh nhìn nàng một lát, phì một tiếng, bật cười. Như đầy trời âm u mây đen tan hết, hiện ra vầng trăng sạch trong. Sáng rọi bức người, như đoạt hồn nhiếp phách khiến người ta tạm thời quên hô hấp.

Chỉ Hạnh sửng sốt có thừa, đáy lòng bị thấm một tiếng. Phu quân mặt hoa da tuyết như vậy thật sự giữ được sao? Nàng tình nguyện Tam Lang cao lớn thô kệch, vẻ mặt dữ tợn, ít nhất ra ngoài an tâm, ở nhà yên tâm a!

Bị giật đến hoa mắt, Tam Lang nghiêng qua hôn môi cùng mặt nàng, ôm lấy trầm thấp cười. “Đại trưởng phu lời nói đáng giá ngàn vàng. Dám trái lời, ăn dao nhỏ cũng là phải, huống chi chày cán bột? Nếu ta dám có tâm tư nạp thiếp, không những ăn chày cán bột, còn quỳ gối lĩnh thưởng của phu nhân, như vậy được không?”

“... Miệng lưỡi ngọt ngào, không nói với chàng.” Chỉ Hạnh trên mặt ửng hồng, nghe được Như Ý bên ngoài gọi cửa, vội vàng đẩy đi ra.

Như Ý trừng mắt nhìn chày cán bột trên bàn, ánh mắt không tốt đánh giá Tam Lang còn mang ý cười, “Cô nương, thì ra làm quan cũng không phải thứ tốt!” Nàng đỏ mắt lên, “Thành thân mới bao lâu, đã đ chày cán bột lên?”

Cát Tường kinh hãi, đá Như Ý một cước, thấy nàng còn muốn nói, gấp đến độ bật thốt, “Thật không có mắt! Muội không thấy cô nương cùng cô gia đầy mặt xuân ý? Còn ở đây nói bậy...”

Chỉ Hạnh mặt đỏ đến không thể đỏ hơn, vừa xấu hổ tức giận kiên nhẫn khóc dở cười. Nàng bắt đầu kiểm điểm chọn hai nha đầu này làm hồi môn có đúng hay không...

Đội Cát Tường Như Ý đem bữa tối đặt lên bàn kháng, người đi khỏi. Tam Lang ngã vào kháng cười to, “Nha đầu tốt! Tương lai cẩn thận chọn cho bọn họ hai nhà trong sạch gả đi!”

“Đứng lên ăn cơm!” Chỉ Hạnh càng xấu hổ, “Cũng không sợ sặc...”

Tam Lang thở hắt hắt, vẫn ngã vào kháng. “... Nhiều năm rồi, ta không cười như vậy.”

Chỉ Hạnh thấp đầu, giọng mềm xuống, “Đừng đâm vào lòng ta.”

Im lặng một lát, Tam Lang đứng dậy ăn cơm, chỉ là nhìn đến chày cán bột phía sau cửa, vẫn thỉnh thoảng nở nụ cười. Chỉ Hạnh buồn bực ném lên đầu tủ, mắt không thấy tâm không phiền.

Kết quả chiều hôm sau, Triệu công công lại đến ban cho Phùng nữ nhân Hứa thị

Hoàng đế thưởng... một cây chày gỗ. Chính là loại chày gỗ dùng để giặt quần áo.

Trên mặt còn khắc vài chữ: “Trên đánh gia trưởng không hiền, dưới đánh chồng vô lương.” Phùng gia cao thấp run rẩy, Chỉ Hạnh lại cảm thấy ghen một búng máu, phun không được lại nuốt không vào.

Cái gì gọi là “không hiền”? Như thế nào tính là “vô lương”? Nơi này có nhiều người có thể đánh lăm, căn bản không có khả năng lấy ra mà dùng. Nàng chỉ cảm thấy hoàng đế thưởng chày gỗ ngự ban này chính là đơn thuần e sợ thiên hạ không loạn, hưng trí bưng bưng xem náo nhiệt.

Hơn nữa... hoàng thượng làm sao có thể biết những lời nàng cùng Tam Lang nói riêng trong khuê phòng?

Ngày đó Tam Lang trở về, nàng tức giận đem chày gỗ ngự ban ném ở kháng bàn, quay đầu không thèm hầu hạ. Tam Lang vốn cực kỳ mỗi một nhìn đến cây chày gỗ kia cùng nường tử giận dữ, lại cảm thấy tất cả mỗi một đều tiêu tan, không ngừng cười, tự mình vào phòng thay đổi quần áo hài tất, ủ tay cho ấm áp, mới đi kéo tay nàng.

“Chàng, chàng làm sao có thể... cái gì cũng, cùng cái kia, vị đó nói?” Chỉ Hạnh nổi giận.

“Vị đó... cảm xúc rất không tốt.” Tam Lang im lặng một lát, “Ta cũng không phải người biết chọc cười, liền nói đến chày cán bột. Vị đó liền cao hứng, nói thẳng chày cán bột không đủ xem, phải dùng chày gỗ... Ta thật không nghĩ tới hán thật sự làm vậy

Tam Lang giọng điệu thật ổn định hờ hững, nhưng trong miệng giống như đang nói về một bằng hữu ngang hàng khiến người ta đau đầu, mà không phải là hoàng đế cao cao tại thượng.

“... Không nói cái gì, khác chứ?” Nàng đã toàn thân đều xấu hổ đến đỏ bừng.

“Vị đó muốn gặp nàng ta cũng không cho. Sao có thể còn nói gì khác?” Tam Lang vuốt ve đầu ngón tay của nàng suy nghĩ, ngẩng đầu chuyên chú nhìn nàng, “Vị đó... hơi hồ nháo chút. Hán là... người không thích hợp với vị trí này nhất thiên hạ, nhưng cũng là người thích hợp với vị trí này nhất thiên hạ. Hán từng nói rất giống ta... ta không cho là đúng. Nhưng sau khi có nàng... Ta dần dần cảm thấy, uhm, đúng là có một chút.”

Đương kim là Chính Đức đế, là con vợ cả do thái hậu sinh năm ba mươi sáu tuổi, đứng thứ mười. Nghe nói từ nhỏ ngoan ngoãn phi thường, chọc giận tiên hoàng, năm tám tuổi đã bị phong làm “Thuận vương”, đuổi đi đất phong Nam Đô. Thuận vương gia này ở Nam Đô cũng là một công tử ăn chơi, mười hai mười ba tuổi liền trêu hoa ghẹo liễu, vô liêm sỉ đến tự tại khoái hoạt phi thường, ai cũng không nghĩ hán làm được chuyện gì.

Kết quả khi tiên hoàng lớn tuổi đoạt đích đến mưa máu gió tanh, các hoàng tử cơ hồ người chết người bị phế. Lúc này mới đón Thuận vương ở Nam Đô xa xôi trở lại kinh thành, chỉ làm thái tử ba ngày, tiên hoàng bệnh lâu liền băng hà. Thuận vương thái tử ăn chơi đàng điếm tự tại khoái hoạt này, chuyện hoang đường nổi tiếng nhất chính là ôm linh cữu tiên hoàng không buông, gào khóc không chịu đăng cơ, la hét phải về Nam Đô.

Mỗi lần cùng đại thần tranh chấp, cuối cùng luôn quăng mũ miện, ồn ào, ” mặc kệ, hoàng đế ai muốn thì cứ làm đi, ta phải về Nam Đô!”

Hoàng đế hoang đường thái quá như vậy, cùng Tam Lang nhấp nhô cơ khổ giống chỗ nào chứ?

Tam Lang nhìn nương tử vẻ mặt khó hiểu, há miệng thở dốc, lại khó xử. Ghé vào bên tai Chỉ Hạnh nói nhỏ, "Vị đó... nhìn như hoang đường háo sắc, kỳ thật, chỉ là muốn có một người nhìn thấy hắn, mà không phải chỉ nhìn thấy hoàng thượng."

Chỉ Hạnh đầu tiên là kinh ngạc, suy nghĩ lại, lại thấy trong đó có vô số thâm lương. "... Thoạt nhìn đơn giản, cũng là không đơn giản nhất."

Đã biết nương tử trí tuệ, Tam Lang gật gật đầu, cười nhẹ, giọng càng thấp, "Hắn đối với ta coi trọng có thêm, lại không có gì khác. Chính là bởi vì... ta nhìn thấy Hoàng thượng, cũng thấy được hắn. Vị đó cảm thấy cùng ta rất giống, nên luôn che chở... thuận tiện xem náo nhiệt..."

Chỉ Hạnh che miệng hắn, cũng thấp giọng, "Được rồi. Tam Lang... chuyện hoàng gia, không nên nói cho ta nghe."

"Nàng tin ta?" Tam Lang kéo tay Chỉ Hạnh xuống, cười như không cười h

Chỉ Hạnh trừng mắt nhìn một cái, cũng không tự giác lộ ra vẻ quyến rũ, "Ta là người bên gối của chàng." Thực trải qua phong nguyệt, sao có thể ngốc thành như vậy?

"... Điểm khác nhau lớn nhất giữa vị đó và ta là... trong mắt Hạnh Nhi chỉ có Tam Lang, cho tới bây giờ không thấy được cận thần của hoàng đế."

Buổi cơm chiều đó, hâm lại hâm, đổi thành ăn khuya, mới kịp giờ.

18. Chương 18

Tháng ba xuân ấm hoa đào nở, núi xa mỉm cười.

Thời tiết vô cùng tốt, nhưng chủ mẫu Phùng gia phu nhân tâm tình phi thường không tốt, ẩn ẩn hàm chứa điện quang lóe ra, mọi người bên cạnh rón ra rón rén, sợ không cẩn thận, liền chọc Phùng phu nhân giận dữ.

Mỗi người đều biết là vì tam nãi nãi của Tu Thân Uyển, nhưng ai cũng đều ngậm chặt miệng, đỡ phải chạm vào vẩy ngược của phu nhân.

Phu nhân giận a, sao có thể không giận? Tam Lang nghiệt tử kia hàng tháng đều giao đầy đủ bổng lộc, một cái lông cũng không thiếu. Lộc điền một năm được năm sáu mươi lượng cũng rất không tệ rồi, thế gia như bọn họ có thể đặt chút tiền này trong đáy mắt? Một cái viện phải ăn phải uống phải phát tiền tiêu vật hàng tháng cho nô bộc, năm sáu mươi lượng một tháng đã sạch sẽ, còn cái gì dùng?

Nhưng tiểu xướng phụ của Tu Thân Uyển kia có thể không rên một tiếng, cầu cũng không cầu một tiếng, thanh thần ổn định tự do tự tại đóng cửa tiêu dao qua ngày... Có thể thấy Tam Lang được hoàng thượng thưởng riêng không biết bao nhiêu, vốn riêng nhiều bao nhiêu, cũng không thấy đưa thêm chút tiền tu bổ gia dụng, toàn để con tiểu xướng phụ đó vui vẻ!

Lại nói, phu nhân thực sự đoán đúng phân nửa. Trong hà bao Tam Lang có chừng hai lượng bạc, cũng rất ít chi tiêu. Nhưng lại thường mang theo chút đồ trang sức tinh mỹ đẹp để quý giá trở về, cũng không quanh co, tùy ý cho Chỉ Hạnh.

... Nàng liền cảm thấy kì quái, vì sao lúc trước lục tìm chỗ ca Từ ma ma, lại có số vàng bạc châu báu như vậy.

"Hoàng thượng cho, được người ta dâng tặng còn chưa đưa vào danh sách, nàng cứ tùy ý dùng đi." Hắn thần nhiên nói.

Chỉ Hạnh nhìn trái nhìn phải, thực ngưỡng ngưỡng đem tâm phượng tình mỹ rườm rà như vậy cảm trên đầu. Cô nương khác có thời thơ ấu được nuông chiều, còn có thời con gái vui vẻ. Thích đồ trang sức này nọ là phải, đáng tiếc nàng hoàn toàn không có những khoảng thời gian này, nghĩ đến chỉ là cây trâm này có thể đổi thành bao nhiêu chi phí trong nhà, có thể dùng bao lâu.

Nhịn không được vẫn hỏi, "Hoàng thượng muốn thưởng cũng thưởng chút văn phòng tứ bảo (bút, nghiên, giấy, mực), vì sao thưởng chàng cái này"

Tam Lang ngừng một chút, nhịn không được bật cười, "... Không phải sợ bị chia năm xẻ bảy sao."

Nhìn Chỉ Hạnh vẫn là vẻ mặt không hiểu, hần thần nhiên chỉ rõ, chẳng qua nghĩ đến bộ dáng không kiên nhẫn của hoàng thượng, vẫn có vài phần buồn cười.

Đương kim hoàng hậu là khi tiên hoàng còn sống, giúp Thuận vương đính thân. Nhưng hoàng quý phi cũng là sau khi Chính Đức đế đăng cơ, thái hậu tác chủ phong, còn là cháu gái ruột của thái hậu. Hoàng hậu cùng hoàng quý phi đều lợi hại, chưa nhắc tới những phi tần trọng thần đưa vào cung.

Giống hôm nay, hoàng thượng thu được trăm phượng tinh xảo tuyệt luân hoa lệ vô cùng này, liền mắng to một trận. "... Đây không phải tặng lễ, đây là giá họa phải không?! Chỉ có một cái như vậy, ta nên đưa cho hoàng hậu, hay là hoàng quý phi? Luôn muốn ta xử sự công bằng... Ta có thể cắt thành hai khúc đưa mỗi người một nửa không? Tứ phi khác ta lại cho thứ gì? Bà ngoại nó, toàn là một lũ khốn kiếp..."

Tam Lang chỉ có thể cố nhịn cười, nghiêm túc nói, "Hoàng thượng, ngài phải tự xưng trĩm."

"Trĩm bà ngoại người!" Cơn tức của hoàng thượng càng lớn hơn, "Cầm!" Ném cho Tam Lang, hướng về phía Triệu công công phát hỏa, "Không được ghi vào danh sách! Bà ngoại nó, ai cũng đừng hồng muốn, bớt việc!"

Hoàng thượng vì sao tức giận, hần không dám tiết lộ cho nương tử... Dù sao cũng là chuyện của hoàng gia. Nhưng nàng hiện tại là thất phẩm cáo mệnh, ít nhiều cũng phải biết một chút quan hệ trong quan trường và hoàng gia.

Thoạt nhìn đã hiểu. Chỉ Hạnh nở nụ cười, "Không đưa vào danh sách, cho Triệu công công?"

Tam Lang gật gật đầu, "Cho dù không vào danh sách, hoàng thượng thưởng cho hậu phi nào, vẫn là... dứt khoát thưởng cho Triệu công công."

Thấy Chỉ Hạnh nhìn vài lần, liền không còn hứng thú ghi vào danh sách cho vào kho phòng, hần nhịn không được hỏi, "Không thích?"

"Ta là tục nhân, nhìn đến thứ này chỉ nghĩ có thể đổi được mấy cân gạo." Chỉ Hạnh chậm rãi trả lời, "Có điều đổi gạo có chút đáng tiếc, giữ lại cho con cái cưới gả, cũng tiết kiệm được không ít."

Tục nhân? Cái vỏ quạt nàng dùng thủ pháp thêu như vẽ kia, rộng lớn khoáng đạt, hoàng thượng vô cùng yêu thích, cứng rắn đoạt đi. Ánh mắt hoàng thượng rất cao đó. Nhưng muốn thứ gì hần cũng không cho nữa, hoàng thượng cũng không còn cách nào.

Nó là từ bao nhiêu lỗ kim trên tay nàng làm ra, chỉ một cái vỏ quạt đã quá lắm rồi, đừng có được voi đòi tiên.

"Chi phí trong nhà có đủ không?" Giọng của hần mềm đi.

"Đủ. Đừng lo lắng, lộc điền của chúng ta không ải chỉ toàn bạc, đến mười người, gạo mì đủ dùng, còn đủ trả tiền lương nữa. Hoàng thượng quản rau xanh thịt bò, không cần lo về cái ăn. Mười viên tẩu bàn châu* kia, ta từng nói với chàng. Kế ngoại tổ giúp ta bán ra góp cổ phần, ông ấy trong ngành trà đang phát triển rất tốt, vốn ông còn muốn giúp chúng ta trả tiền tiêu vật hàng tháng của nô bộc, ta không chịu. Anh em ruột còn phải tính kĩ, huống chi là kế ngoại tổ? Trong giao kèo có nói rõ, cuối năm có thể lấy lời. Số vàng bạc châu báu lấy được của Từ ma ma, đủ cho chúng ta dùng đến cuối năm. Chúng ta cũng không có chi tiêu gì, giao tiếp qua lại vẫn là chuyện trong nhà, không liên quan đến chúng ta. Ta tìm trong kho phòng, có một số vải chất đồng không dùng tới, sao phải để nó cũ đi? Lấy ra làm xiêm y bốn mùa, tiền công cũng không bao nhiêu..."

Dựa vào kháng bàn, chống mặt nhìn tiểu nương tử thông minh lanh lợi của hần, thanh thanh thúy thúy nói chuyện chi tiêu trong nhà, vừa mềm lại ấm, hần không hoàn toàn nghe vào tai, nhưng lại rất thích giọng điệu nghiêm túc lại dịu dàng của nàng.

"... Tam Lang?" Nàng bị nhìn đến ngượng ngùng, "Toàn nói chút vụn vặt, chàng thấy nhàm chán?"

“Nàng cứ nói,” Hấn cười đến so với hoa đào còn sáng lạn hơn, “Ta thích nghe.”

Chỉ Hạnh cầm lấy sổ sách che mặt. Đã mấy tháng rồi, nàng vẫn rất dễ xấu hổ. “Chàng, chàng nên đánh thường ăn uống cứ việc dùng, đừng để hai lượng bạc vài ngày cũng chưa động. Chỗ Lý Đại ta cũng cho hấn một ít bạc... Nên xài thì xài, đừng tiết kiệm.”

Tam Lang rút sổ sách, nhìn Chỉ Hạnh ửng đỏ chưa phai, nói, “Được.”

Kết quả hấn thật sự xài hai lượng bạc kia, vài ngày sau một cái hộp nhỏ, bên trong là một đôi khuyên tai trân châu đơn giản tinh xảo, cùng một cây trâm trân châu linh lung.

Trân châu không lớn, cũng không phải cái loại tẩu bàn châu rất tròn rất đắt kia. Chỉ dùng hai lượng bạc mua được, là đồ trang sức mà quan thất phẩm nghèo có thể mua cho thê tử.

Không nói khổ phòng, hồi môn của nàng cũng có rất nhiều trang sức hoa lệ quý hiếm hơn thế. Nhưng những thứ đó trong mắt nàng, cũng chỉ là dùng cho con cái cười gả, hoặc là khi bắt đắc dĩ, có thể đổi bao nhiêu gạo. Nhưng khuyên tai cùng trâm trân châu này, nàng tình nguyện đem vào quan tài, ngay cả con cái cũng không cho.

“... Ta thích. Thích vô cùng.” Nàng nhỏ giọng nói, hốc mắt ướt lệ.

Tam Lang tự mình giúp nàng đeo khuyên tai, cầm trâm trân châu. Quả nhiên Hạnh Nhi của hấn vẫn hợp với trân châu nhất. Hấn có chút hối hận, “Thật không nên sang tay mở tẩu bàn châu kia.”

Chỉ Hạnh lắc đầu, “Ta không cần đồ hoàng đế thưởng. Ta chỉ thích phu quân ta mua cho ta.”

Tam Lang không biết nói gì, yên lặng tựa vào mặt nàng, ôm nàng nhìn vầng trăng cong cong ngoài cửa sổ. Hương hoa đào nhàn nhạt, từ xa xa truyền đến.

Hấn luôn cảm thấy ngột thở, hít thở không thông. Bị vây trong viện thật sâu, nhìn vầng trăng tròn hoặc khuyết lạnh như băng, cảm thấy hờ hững tất cả cũng chẳng có gì đáng để ý. Bốn mùa không liên quan với hấn, vẫn đều là rét đạ

Nhưng hiện tại hấn ngửi được hương hoa đào... hơi thở của mùa xuân. Ngay cả ánh bạc của trăng cũng ấm áp.

Hấn có thể vui sướng hô hấp. Đơn giản là vì bên hấn có người nguyện sống cùng chôn chết cùng mồ.

“... Ta là quan thất phẩm rất nghèo.” Hấn nhẹ lẩm bẩm. Có lẽ có ngày sẽ chọc giận thánh thượng, ai biết được? Hấn biết rất nhiều chuyện của hoàng thượng, thái hậu đối với hấn bất mãn đã lâu.

“Ta là vợ quan thất phẩm nghèo.” Chỉ Hạnh nhỏ giọng trả lời, “Ta cũng có đi học vài ngày, biết nghèo hèn không thể thay đổi.”

Hấn chôn ở gáy Chỉ Hạnh, ngửi được mùi hương nhàn nhạt, nhẹ nở nụ cười.

Chú thích:

*Tẩu bàn châu là cách gọi những viên ngọc trai (trân châu) tự nhiên có hình dáng to tròn hoàn hảo, vì rất hiếm có nên rất đắt.

19. Chương 19

Ở đỉnh mái ngói chân hơi trượt một chút, may mắn vẫn giữ được thăng bằng, cũng không phát ra tiếng động gì.

Khinh công này của nàng thật là... âm thầm cười khổ. Chỉ sợ nàng sẽ là người bình thường nhất trong các đời Phó thị đích truyền. Mẫu thân nằm bệnh, chỉ có thể nói miệng dạy bằng lời, nàng nhiều nhất chỉ là luyện vững phần cơ bản, muốn đến cảnh giới “như quỷ như mị, đạp tuyết vô ngân thủy thượng phiêu” (bước trên tuyết mà không để lại dấu vết, lướt trên nước), đại khái còn phải luyện nhiều.

Hiện tại Tu Thân Uyển trên dưới chỉnh tề, nàng thật không có chuyện gì... thời gian rảnh một đồng lớn. Nhưng nàng hiện tại giống như mèo con đi trên nóc nhà, cũng không phải là vì rảnh đến nhàm chán.

Mẹ chồng thử nắm bắt tin tức trong viện, thu mua lòng người, việc này không có gì lạ. Đại tẩu nhị tẩu cũng làm theo như vậy, ước chừng là ý của mẹ chồng. Nhưng Phùng Nhị Lang làm như vậy, lại rất quý dị.

Chuyện hỏi thăm cũng quá kì lạ, không ngờ là sở thích cùng thói quen sinh hoạt của nàng, ám chỉ chế tạo cơ hội tình cờ gặp gỡ cho bọn họ... Mà không phải là Tam Lang có bao nhiêu vốn riêng. Án binh bất động để mặc bọn họ tìm hiểu, được đến là kết quả như vậy, nàng thật là há hốc mồm.

Cho nên nàng mới có thể ở đây. Dùng kinh công mèo ba chân vào Phùng phủ nghe ngóng. Tuy nói bản thân nàng cảm thấy võ công mình chỉ ở mức độ tầm thường, nhưng sự thật đã đủ để thành danh đứng vững trên giang hồ. Thế cho nên nàng rảnh rỗi trốn vào nghe lén bên góc tường, Phùng phủ trên dưới đều không ai hay.

Khiến nàng cảm thấy có điểm buồn cười là, phòng trưởng của Phùng gia đường đường là thế gia hào môn, thứ hạng có thể đếm được trên thế gia phổ, gia đình giốn cùng nhà đầu câu dẫn, lại không khác gì lão cha cùng các di nương của nàng. Nàng luôn lấy làm lạ đám đại a đầu để móng tay dài như vậy làm gì... sao mà làm việc được? Thì ra là dùng khi bưng trà rót nước móng tay thật dài gãi vào lòng bàn tay nam nhân.

Phùng Nhị Lang cũng mặt mày hớn hở ôn nhu triền miên tiếp nhận. Chỉ là nhìn gương mặt tương tự phu quân cùng các nha đầu trên đầu thông đồng, nàng thật sự kích động hận không thể đi lên cào nát khuôn mặt kia.

Vốn nàng cảm thấy không có gì thú vị, góc tường nhà này nghe tới nghe lui cũng chỉ là những chuyện vụn vặt, như là so sánh Tam Lang cùng Nhị Lang, nâng Nhị Lang lên giống như là phượng hoàng, phần hận hàng năm đi từ đường tế tổ, ngay cả hạ nhân bọn họ đi theo cũng bị chèn ép không có mặt mũi, nói Tam Lang đến phi thường không chịu nổi, nói hán cùng hoàng đế có cái gì đó rất không trong sạch, hận không thể đập Tam Lang vào vũng bùn.

Rất không có ý nghĩa.

Nhưng khi nàng đang muốn thu tay lại, đỡ phải đưa tới cái gì phiền toái... Lại nhìn thấy Phùng Nhị Lang vụng trộm vào một tiểu viện không ai ở, chỉ để người coi chừng cửa viện. Nàng còn tưởng rằng là có hẹn với nha đầu nào đó linh tinh, nhưng hồi lâu không ai đến.

Nàng thật cẩn thận trèo tường lên mái, xoay ngược đầu lặng lẽ chọc thủng cửa sổ giấy, xem Phùng Nhị Lang đang chơi trò

Phùng Nhị Lang mặc một thân quan bào màu xanh, nhìn vào gương đồng lộ vẻ u uất, giơ tay nhắc chân, như là đang... đang... đang bắt chước Tam Lang.

“Gia, giống, thật đúng là giống.” Gã sai vặt bên cạnh nịnh nọt, “Nhưng này... có thể giấu được hoàng thượng cùng tam nãi nãi sao?”

“Giấu hoàng thượng không khó, cứ nói là bị một cơn bệnh nặng là được rồi. Người bị bệnh luôn có chút biến dạng.” Phùng Nhị Lang cười lạnh, “Về phần em dâu... chỉ là một phụ nhân trong nhà, không có Tam Lang cũng chỉ là vật trang trí. Gia chịu thỉnh thoảng sung hạnh cô ta, liền phải tạ ơn rồi, mất trong sạch, cô ta có thể thế nào?”

Phùng Nhị Lang trên mặt xẹt qua một chút độc ác. “Phùng Tam Lang... người đã sớm nên ngoan ngoãn đi tìm chết. Người vốn chính là đồ thừa! Thế giới này căn bản không cần có người đáng vẻ giống ta như đức... tất cả của hắn phải là của ta, của ta!”

Chỉ Hạnh trở lại nóc nhà, cố hết sức ổn định hơi thở, tuy rằng lửa giận trong ngực đang hùng hực bốc cháy.

Nàng từ trước tới nay không nghĩ tới có người độc ác như vậy, đồng thời lại ngây thơ như vậy. Nghĩ đến dựa vào khuôn mặt giống nhau, có thể thay mặt đối đảo. Nàng không bao giờ muốn nhìn thấy khuôn mặt làm bộ làm tịch khiến người ta chán ghét kia nữa, chỉ yên lặng nghe tiếng nói chuyện trong phòng.

Là có chút thông minh nhỏ, biết Tu Thân Uyển nhúng tay không vào, liền bắt tay từ hiệu thuốc trong viện thường đến mua dược liệu. Gần đây nàng đang giúp Tam Lang điều dưỡng thân mình, thật là một góc chết

khó có thể phòng ngừa ngặt... Nếu nàng không hiểu y.

Coi ta như phụ nhân tầm thường... Phùng Nhị Lang người thực sự là chó mù mắt!

Quay đầu, nàng dâng lên sát ý sắc bén. Chỉ là nàng vẫn không qua được ranh giới thiện ác của bản thân, mới đành cắn chặt răng cứ thế mà đi.

Nàng đã không còn lòng dạ nào để tiếp tục tra xét độc kế vợ vãn ngu xuẩn này, cha chồng cùng mẹ chồng có góp một tay hay không. Nàng sợ tra ra chút gì, liền làm ra những chuyện vượt khỏi ngưỡng cửa lễ, lý mà mình vẫn giữ nghiêm.

Trở lại Tu Thân Uyển, thông thả từ sâu trong rừng đào đi ra, ở ngoài mặt nàng đã bình tĩnh. Cát Tường Như Ý đã quen cô nương thường đi dạo trong rừng đào, cả buổi không thấy người. Nhìn thấy nàng đi tới, chỉ sợ nàng mệt, vội vàng đưa trà rót nước.

Nàng giống như không có chuyện gì dấn dờ, trước ngừng chọn mua dược liệu, tiền chi tiêu có chút thiếu hụt... Dù sao cũng còn chút dược liệu tồn kho. Cát Tường Như Ý không chút nghi ngờ, từ nhỏ cô nương đã là tiểu thần y trong nhà, hạ nhân có đau đầu nóng sốt đều là đến cầu cô nương khám cho. Cô nương có thể dịu dàng nói một không hai như vậy, làm đương gia nhiều năm, cũng là do ân uy cũng thi (vừa có ơn vừa có uy).

Ăn này, thưởng thì ít, mà chữa bệnh là nhiều.

Nàng buồn bực tra xét dược liệu một lần, phần tồn kho vẫn đề, có vấn đề là mớ dược liệu gần đây mới mua về, nàng còn chưa sắp xếp đưa vào kho.

Bên trong là loại độc dược mẫn tính không hiếm thấy, dạng bột, hơi đắng, hơi có mùi vàng. Tên gọi “Đưa Quân Ngàn Dặm”...

Đáng tiếc dễ nghe chỉ có ngoài mặt. Loại độc dược mẫn tính này phát tác giống như bệnh thương hàn, từ từ tăng thêm, sẽ kéo dài, khi tốt khi xấu. Đến lúc tích lũy đủ dược tính, liền đi đời nhà ma.

Chỉ Hạnh những thứ khác có thể qua loa, nhưng y độc một đường, là dốc lòng học nhất. Thật sự là bởi vì mẫu thân nàng vẫn bệnh triền miên trên giường, dùng thuốc có tính độc để kéo dài mạng sống, cho nên rất là chú ý.

So với y, nàng càng biết dùng độc.

Nhưng nàng chung quy cũng không phải loại người có thể nhẫn tâm thương tổn mạng người, xử lý xong đám dược liệu có vấn đề này, nàng liền dẫn bà tử trông cửa mà Nhị Lang thường mua chuộc, tạo cơ hội tình cờ gặp gỡ, dù sao cũng là kẻ bất nghĩa, để hạ nhân kiếm chút tiền tiêu vặt, cũng có thể yên tâm thoải mái.

Nhị Lang gặp nàng liền mừng rỡ như điên, đáng tiếc em dâu giữ lễ quá mức nghiêm chỉnh, không có tiến triển gì. Nhưng lần đầu tiên mà, thường xuyên qua lại, so với tên hoạt tử nhân kia, cơ hội của hắn lớn hơn nhiều...

Chỉ là khi hắn trở về muốn cùng thông phòng nha đầu nũng nịu hoan ái... Không ngờ lại không được

Chỉ Hạnh trái lại rất quy củ ở Tu Thân Uyển, cân nhắc dược thiện – kẻ ngoại tổ là người làm ăn không tệ, quen biết rộng, muốn thứ gì cũng kiếm được, tiền hàng thỏa thuận. Con đường nhân mạch bên trong, cũng không phải quan gia thế tộc có thể tra rõ được.

Tam Lang nhà nàng, năm đó bị đánh không được điều dưỡng tốt, lại chịu rất nhiều hành hạ. Tuy nói căn cơ tốt, trước mắt tuổi trẻ huyết khí thịnh vượng lại luyện võ không ngừng, cho nên thoát nhìn không tệ. Nhưng nội thương sẽ chôn xuống bệnh căn, đến tuổi trung niên sẽ chịu nhiều khổ sở. Rất nhiều tướng quân vì thế mà chết sớm, thậm chí tuyệt tự, thường chính là bởi vì lúc thiếu thời quá mức ỷ mạnh, sơ sót bệnh căn nội thương.

Phu quân nhà mình đương nhiên phải đau lòng, ai quản nhị bá tâm địa rắn rết kia cử động được hay không, bị đổ bao nhiêu thuốc đắng... muốn đứng được thì thanh tâm quả dục hai tháng là được rồi.

Về phần có thể có bóng ma tâm lý hay không, nên cử mà không cử, liên quan gì nàng? Cha chồng mẹ chồng nhị tấu mới phải gấp... Nhị bá còn chưa có con đâu.

Không làm hấn đoạn tử tuyệt tôn cũng đã quá tốt rồi, đừng hy vọng nàng là người có lòng dạ từ bi.

20. Chương 20

Ngự thư phòng tràn ngập tiếng xuân, hơi thở đậm mỹ hương diễm lan tràn.

Tam Lang mặt mày bất động, phẳng phất như không nghe thấy, ngồi ngay ngắn ở bàn sách dưới ngự án, lật xem tấu chương, khi thì ngưng mi suy nghĩ, lúc khác lại viết xuống những nghi điểm trên trang giấy, nơi nào cần thay đổi, từng tờ một kẹp vào giữa tấu chương.

Hoàng thượng cùng chư tướng quan hệ vô cùng kém, kém đến chỉ còn chưa xắn tay áo lên đánh nhau. Không còn cách nào, hoàng đế này là cái loại thần tử không thích nhất: vô lại hoang đường, nhưng lại thông minh tuyệt đỉnh đã gặp qua là không quên được. Khuyên không được, dỗ không xong, dám chơi cái gì lấy chết can gián, hấn liền vượn cổ kêu, “Để hấn đụng! Đụng chết coi như xong! Không đúng... Đụng chết làm sao coi như xong được... tính với người trong nhà hấn đi! Cây cột của trẫm chẳng lẽ chó mèo gì đó muốn đụng là đụng à? Để thê ly tử tán cửa nát nhà tan cùng hấn!”

Gặp được loại hoàng đế lưu manh này, thật sự là nhìn thấy rơi lệ nghĩ mà thương tâm kiêu không có mặt mũi. Hoàng đế liền dám ngang ngược quăng một đồng tấu chương, “Đừng coi trẫm là đồ ngốc! Ngay cả cái trưởng cũng sai đến trời nam đất bắc... Chỉ hươu bảo ngựa sao? Trẫm để qua mặt như vậy à?!”

Thực sự nháo đến nóng giận, hoàng đế liền quăng mũ miện, luôn miệng la hét không làm.

Chư tướng muốn dẹp hoàng đế này không biết đã suy nghĩ bao nhiêu lần... cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng. Không còn cách nào, dân chúng thích hoàng đế hồ nháo lại có khả năng này a! Hoàng đế này xác thực rất được, vô cùng được, giỏi về trị quốc... Nhưng bách quan lại không thể vơ vét được bạc, vừa bắt liền chuẩn, khiến lòng người hoảng sợ.

Hiện tại chư tướng bách quan vào triều đều rất buồn bực, miệng hong thượng thật sự là... Soi mới châm chọc quăng tấu chương, bị mắng cẩu huyết lâm đầu, ai có thể không buồn bực? Nhưng nếu làm tốt, liền khen ngợi phụ họa thúc ngựa, khiến người nghe sợ hãi đến cực điểm, khẩu tạ không thôi, cảm thấy trở về không làm tốt hơn thật sự là có lỗi với hoàng thượng, liệt tổ liệt tông và bách tính xã tắc.

Bách quan tương đối hy vọng có hoàng đế yếu đuối mang chút hồ đồ, trị quốc quanh co, mà không phải là hoàng đế hoang đường hồ nháo lại khôn khéo lão luyện.

Xem xem, buổi sáng lâm triều mắng xong, chư tướng chỉ có thể xám xịt trở về, ngự thư phòng chỉ chứa một mình tri huyện lang mặt hoa da tuyết... Nghĩ cũng biết sẽ không làm chuyện gì tốt! Vua ngu ngốc háo sắc, tin sủng lại là nịnh thần lấy sắc làm việc, Đại Yến đáng lo đáng lo...

Chư tướng bách quan chỉ đoán đúng một chút, đáng tiếc cùng sự thật kém xa. Nịnh thần trong cảm nhận của bọn họ đang chỉnh sửa trọng điểm của tấu chương, bỏ kém lấy tốt. Cái hoàng đế chỉ ngủ lại hậu cung cho hết nghĩa vụ, lại có thể tự do tự tại ôm cung nữ hầu hạ trà nước phong lưu khoái hoạt ở ngự thư phòng nhỏ bé này.

Tam Lang vỗ vỗ cái cổ có chút đau, Triệu công công phụng trà, hấn khách khách khí khí đứng dậy tiếp. Tấu chương sửa sang cũng đã xong, chỉ đợi hoàng thượng phê duyệt. Nhìn nhìn đồng hồ nước, lần này cũng quá lâu rồi.

Cho nên hấn đứng dậy, đứng trước rèm ngăn cách như ẩn như hiện, lạnh lùng nói, “Khởi bẩm hoàng thượng, vi thần còn muốn về nhà sớm

“Biết, biết!” Trong màn hoàng đế còn đang cố gắng trên giường.

Phàm là một nam nhân bình thường, bị một đôi mắt lạnh như băng nhìn – cho dù cách rèm che màn trướng, đáng tiếc đều là mỏng như cánh ve – người có thể tiếp tục lăn trên giường không ngừng rất ít.

Miệng hùng hùng hổ hổ, hoàng đế vẫn xám xịt đứng dậy đi ra sau bình phong tắm rửa thay quần áo, làm quần thần vài năm, hấn biết rõ Phùng Tiến Phùng Tam Lang sẽ đứng ở đó dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn, cho đến khi hấn chịu đi ra làm việc mới ngừng.

Mềm giọng dỗ cung nữ đang sủng ái, tự mình cầm khăn lau tóc ướt đi ra, theo thói quen tính sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Tam Lang, Phùng tri huyện lang cũng trước sau như một rút khăn ra hờ hững lau lau nơi hoàng đế vừa sờ qua.

“Mặt đỏ một chút người sẽ chết à!” Hoàng đế tức giận.

“Khởi bẩm hoàng thượng, vi thần không cần thiết phải đỏ mặt.”

“Nhìn một cái bộ dáng này...” Hoàng đế chắc chắn, lại trở về đau thương, “Sao mà trên mặt có thể cạo ra nửa cân sương tuyết? Nhìn liền không có hứng thú... Nương tử kia của người cũng không phải người thường, cô ta ôm khối băng ngủ cũng cảm thấy ấm được

“Hoàng thượng tự trọng.” Tam Lang lạnh lùng trả lời.

Than thở trong chốc lát, hoàng thượng thờ ơ mở tủ chương ra, hẳn chính là cái loại cuồng làm việc ầm hình, không đụng vào thì thôi, vừa đụng đến liền tinh lực gấp trăm lần, cùng Tam Lang vừa thảo luận vừa múa bút, gặp chỗ nào ý kiến khác nhau, cãi đến mặt đỏ tai hồng, miễn cưỡng có được nhận thức chung, lại tiếp tục thảo luận những chuyện khác.

Chính Đức đế thật là một người hoang đường đặc biệt. Lúc trước chọn Tam Lang là tri huyện lang, cũng là có tâm tính trẻ con... Nhưng Tam Lang thật sự rất lạnh, mà hoàng đế đặc biệt này lại hận nhất là dùng bạo lực. Hẳn thích từ từ lừa gạt dụ dỗ, sống lạnh không ngại, nam nữ không khác.

Nhưng Phùng Tam Lang này, cứng mềm không ăn, bị khinh bạc cũng chỉ rút khăn ra hờ hững lau lau, vẻ mặt không chút thay đổi. Đây thật sự là quá mất mặt.

Nhưng vừa dụ dụ, Ngự Sử đã vội vã dâng tấu, nói về chuyện cũ của Phùng gia. Hoàng đế thông minh cơ trí này cười lạnh một tiếng, quăng bản tấu lên bàn Phùng Tam Lang, “Vô dụng. Trong nhà chết một nha đầu thì sao? Thật sự có chuyện gì đóng cửa trong nhà xử lý, cần phải đem tới từ đường sao? Các đại lão gia của Phùng gia này tất cả đều là đám côn trùng hồ đồ!”

Đã dụ dỗ mấy tháng, lần đầu nhìn thấy Phùng Tam Lang lạnh như băng biến sắc. Dây dưa cứng rắn ép buộc, rốt cục cũng khiến Tam Lang mở miệng, tuy rằng không nói đến sự thật, nhưng nghe thấy những chuyện hẳn trải qua trong vài năm đó – tuy rằng chỉ nói sơ qua – Chính Đức đế vẫn thấy trong lòng cảm

Sau lại phát hiện Tam Lang là thần tử có khả năng, lại đồng tâm hiệp lực giải quyết một số chuyện, hẳn cũng đã tắt cái loại tâm tư phong lưu này. Nhưng chuyện hẳn chưa làm được lại bị truyền đi khắp thành, kích thích tính bướng bỉnh của Chính Đức đế, dứt khoát liền thật sự che chở có thêm... Dù gì cũng không thể chịu tiếng xấu oan uổng chứ? Hoàng đế ta chính là sủng ái Phùng Tam Lang thì sao?

Đến! Cáo trạng ta đi!

Kết quả giáp mặt cáo trạng không có, Tam Lang cũng thực sự trở thành cánh tay của hắn. Làm hoàng đế hẳn phải giàu có nhất thiên hạ chứ? Đáng thương hẳn chỉ có thể thanh tịnh tự tại ở ngự thư phòng nhỏ bé này.

Làm hoàng đế hẳn sẽ phong lưu khoái hoạt chứ? Người thử một lần bên cạnh đầy người vây quanh nhìn chăm chăm xem người làm thế nào, làm bao lâu, còn ghi lại thì biết! Từ hoàng hậu đến cung nữ thay quần áo, mỗi người đều nằm giữa ra như cá chết, dáng vẻ kệt cớm, hờ chút liền “nô tì sợ hãi”... Hẳn có thể làm hoàng hậu sinh con trai đã là ý chí hơn người rồi còn gì? Phong lưu khoái hoạt cái rắm a!

Hậu cung của hắn thật phiền thật nhàm chán tới cực điểm, còn bá quan thì chỉ muốn từ trên người hắn tìm được chỗ tốt. Kết quả có thể nói chuyện, chỉ có một Phùng Tam Lang tâm như tro tàn... Được rồi, hiện tại sống đến tám chín phần rồi. Hừ, còn không phải là dựa vào ta cho hắn lão bà tốt sao.

“Phùng gia các người có chuyện lạ gì không? Nói nghe một chút.” Hiện tại thú tiêu khiển của hắn là cùng cung nữ tiểu thái giám pha trộn pha trộn, hoặc nghe một chút đám ngu ngốc Phùng gia kia làm trò cười kia.

“... Cũng không có gì. Nương tử nhà thần đem chày gỗ ngự ban treo trên tám biển Tu Thân Uyển. Hiện tại những người đó đều đi đường vòng.”

Chính Đức đế vỗ án cười như điên, còn ra rất nhiều chủ ý ngu ngốc, đều bị Tam Lang bình tĩnh đánh chìm. Lúc đứng dậy muốn cáo lui, Tam Lang chần chờ một chút, “Có thư của Tử Hề.”

Nụ cười của hoàng thượng cứng lại, lớn tiếng, “Không xem!”

Hắn nhẹ nhàng buông phong thư thật dày kia, khom người cáo lui.

Vượt qua ngạch cửa, còn nghe được hoàng đế bực tức, “Làm gì, viết thư gì... cũng đã vài năm. Aiz... Thật muốn về Nam Đô a...”

Kết quả còn không phải đang xem thư sao. Hoàng đế này hồ nháo hoang đường, lại thích dối lòng tới cực điểm. Thăng thần mà nói, luận quân thần, hẳn nguyện ý vì hoàng đế này mà chết. Không phải vì cái gì trung hiếu tiết nghĩa... Mà là bởi vì, kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Chỉ là hiện tại hẳn không dễ chết như vậy, trong lòng hẳn có một người, phải thật cẩn thận cất giấu.

Hoàng thượng nói cũng có câu đúng. Hẳn nóng nảy nói, “Đừng nghĩ đến danh tiếng sau khi chết. Bằng hôn quân ta có một phần, bằng nịnh thần cũng không thiếu người. Cúi đầu làm việc đi, đừng nghĩ đến những thứ không nhìn thấy được đó.”

Không thể không tìm cách, làm cho hôn quân này sống lâu một chút, để sử quan đời sau viết tới đau tay.

21. Chương 21

Lúc quay về nhà ráng chiều đã đầy trời, hai tùy tùng Lý Đại cùng Ngô Ngân cưỡi ngựa, đi theo hai bên ngựa hắn, thấp giọng nói một ít tin tức nghe được trong lúc chờ ngoài cửa cung, cùng tùy tùng các quan khác nói chuyện phiếm.

Tuy rằng vẻ mặt mỗi mặt, Tam Lang vẫn vừa lòng gật gật đầu. Gia phó của thương gia quý củ thiếu chút, nhưng khéo léo, biết ăn nói. Hạnh Nhi mắt nhìn người cũng rất tốt, liền chọn hai người thông minh lại biết nhìn sắc mặt có thể nắm bắt trọng điểm này.

Đừng nói đến những tin tức này có quan trọng hay không, vào thời điểm mấu chốt, hẳn và hoàng thượng mới không đến mức lúng túng, có thể có chuẩn bị trước.

Khó được là, không sợ hắn, trong kính cẩn mang theo chút nhiệt tình.

Hắn không biết là, Lý Đại cùng Ngô Ngân lúc trước bị chọn đến đã nơm nớp lo sợ... Bọn họ trước kia là tùy tùng được bồi dưỡng, trong tay có chút võ nghệ, đi theo Chu lão gia chạy ngược chạy xuôi. Chu lão gia gia tài bạc triệu, ở ngoài mặt có vẻ rất uy phong, chỉ người bên cạnh mới biết có bao nhiêu khó khăn gian khổ.

Hai người này từ nhỏ liền nhìn thấy Chu lão gia khom lưng cúi đầu với quan gia, ngay cả quản gia của nhà quan cũng có thể hếch mũi lên trời vươn tay lấy tiền của lão gia, lão gia cố gắng kiếm tiền, còn phải hiếu kính khắp nơi mới có thể dừng chân ở kinh thành... Dựa vào cái gì lão gia vất vả kiếm tiền dâng cho người ta còn bị quan lại bọn họ khinh bỉ a?

Hai người họ đối với người nhà quan mang chút e ngại, cùng một loại chán ghét của dân chúng bình thường.

Làm nô tài người, cũng không phải bọn họ nói không cần là được. Chu lão gia nói để bọn họ có tiền đồ, nhưng bọn họ không thấy có tiền đồ chỗ nào, ngược lại càng thấp thỏm không yên.

Dù sao trước kia cũng cảm thấy nhà quan quá nhiều.

Nhưng theo một thời gian, lại cảm thấy ngoài ý muốn. Bọn họ có bản lĩnh chịu đựng đám tùy tùng ngạo mạn lời kéo, ở cùng đám gia phó nhà quan kiêu căng vô cùng tốt. Nhưng gia tộc nhà người khác thì khoe lão gia nhà mình thu được bao nhiêu hiếu kính, kiếm chác được bao nhiêu, ở trước mặt hoàng thượng có thể diện nhiều thế nào thế nào...

Còn cô gia nhà bọn họ, là thanh quan, thanh liêm cực kỳ. Người trong nhà không muốn gặp, vẻ mặt luôn lạnh lùng, lại đối với nô phó rất tốt, tiền tiêu vật hàng tháng không thiếu, tam tiết (hình như là tết Nguyên Đán, tết Đoan Ngọ, tết Trung Thu thì phải) có thưởng, là đồ tốt, ăn uống chỉ kém hơn chủ tử một chút.

Có bệnh hoạn gì, cô nương còn tự mình đến khám, ấy thang thuốc là khỏi, không cần tự mua thuốc, cũng không trừ tiền tiêu vật khi sinh bệnh. Chỉ cần giữ tốt gia quy, sẽ không sợ tự đứng bị ăn roi.

Đám gia phó nhà quan này có khi sẽ nịnh bợ bọn họ, hiểu kính... Dù sao cô gia cũng là cận thần của hoàng đế. Nhưng chỉ cần cho cô gia hoặc cô nương biết, nói rõ, tiền này liền thuộc về bọn họ, chỉ dặn dò miệng phải nghiêm một chút.

Cô gia lạnh lùng, nhưng không làm khó người khác. Lúc đầu bọn họ theo thói quen tính nói chút nhàn thoại nghe được, chờ nhìn lại thấy không phải là Chu lão gia, vừa xấu hổ lại sợ hãi đòi mạng. Cô gia chỉ gật gật đầu với bọn họ, không nói gì, để bọn họ tiếp tục nói.

Lòng trung thành dùng tiền mua, lòng trung thành bản tử đánh ra, thẳng thắn mà nói đó chỉ là nhất thời, lúc nào cũng có thể tan rã. Chỉ có loại chủ tử đáng giá được coi trọng, quan tâm người làm, mới có thể có được lòng trung thành thật sự.

Lý Đại cùng Ngô Ngân là gia bộc của thương nhân giáo hoạt giỏi nhìn sắc mặt như vậy, thật là triệt để chịu phục, nhận chủ. Bọn họ tuy rằng đến từ nhà thương nhân, nhưng tuyệt đối không phải ngu ngốc. Những lời đồn đãi nhằm chán đó làm sao có khả năng? Nhìn cô gia mệt đến thế, nếu chỉ cần tăng bốc hoàng thượng ăn chơi phóng túng, sao có thể mệt thành như vậy? Càng có thể khiến cô gia nghe nghiêm túc, chắc chắn là chuyện đứng đắn, về mặt kia, giống hệt như khi Chu lão gia chuẩn bị gật đầu ký một vụ làm ăn lớn.

Cho nên bọn họ thật cẩn thận che chở chủ tử mỗi một từ trong ra ngoài, không cho người ngựa đông đúc trên đường đụng phải hấn.

Tam Lang làm sao biết được hai tùy tùng này chịu chết vì hấn, đáy lòng còn đang tính toán mấy chuyện không dễ làm trong triều. Khó làm nhất, chính là ngoại thích bên nhà thái hậu.

Thẳng thắn mà nói, Chính Đức để hai mươi tuổi đăng cơ, trong tay ngoại trừ một đám ẩn vệ, thế lực rời rạc trong dân gian vốn là lưu manh vô lại, trong triều cơ hồ không có căn cơ.

Nhưng mềm sợ cứng, cứng sợ ngang. Chính Đức để chẳng những ngang, còn là người tùy thời phải tay mặc kệ. Cái gọi là vô dục tắc cương (không có ham muốn mới bền lâu), hoàng thượng người ta không muốn chơi trò đế vương tâm thuật, cũng không muốn làm hoàng đế a. Thái hậu cũng không làm gì được hấn... Đã hai mươi tuổi, cho dù bà muốn buông rèm chấp chính cũng không có mặt mũi nào buông a! Cũng không thể lấy hiếu bức hoàng đế, đứa con hoàng đế tám tuổi rời kinh, cơ hồ là người xa lạ này liền dám không thèm lâm triều, quốc sự không để ý, dứt khoát đến cung bà bưng trà đưa nước, đầm chân bóp vai, hiếu” khiến bà ghen điên.

Nhưng trong lòng Tam Lang cùng hoàng đế đều biết rõ, đây cũng chỉ là kế giả ngây giả dại tạm thời. Hiện tại hoàng hậu có con trai, chỉ là còn trong tã lót, nuôi lớn được không còn chưa biết. Thái hậu mới miễn cưỡng nhịn, lại ra sức nâng đỡ ngoại thích.

Làm thái hoàng thái hậu có thực quyền, có thể buông rèm chấp chính, so với làm thái hậu cùng con hoàng đế nội bộ lục đục thoải mái hơn nhiều.

Hồ độc không ăn thịt con những lời này, không thích hợp cho

Quan thất phẩm kỳ thật không có tư cách lên triều, hấn sợ dĩ sáng sớm đã vào cung, thật ra phần lớn thời gian là ở luyện võ trường trong không phạm vi ngự thư phòng cùng ẩn vệ luận bàn, sửa sang lại tình báo mà ẩn vệ điều tra được. Chính là làm tai mắt cho hoàng đế... Ở thời điểm cần thiết sẽ làm đao hoặc thuẫn phòng thân.

Phùng phủ ở trước mắt. Thoạt nhìn trắng lệt, tỏ rõ khí phách đại thế gia. Ở trong mắt hấn, lại giống mãnh thú đang âm trầm ẩn nấp, chọn người mà cắn.

Men theo tường vây yên tĩnh, đi vào cửa góc Tu Thân Uyển.

Người sai vật ngồi trông cửa nhảy lên, vẻ mặt tươi cười qua dẫn ngựa, gã sai vật vội vàng chạy đến cửa viện thông báo. Tâm tình vốn trầm thấp dần dần dịu đi, có vài phần chờ mong... Nhìn thấy Chỉ Hạnh phải bột mì trên quần áo, ánh mắt tỏa sáng chào đón, thỏa mãn.

“Không phải nói không cho nàng xuống bếp sao?” Nắm lấy đôi tay vừa có vết kim lại có một lớp chai mỏng, hần nhẹ giọng trách

“Chỉ hầm canh thôi, xem bọn họ làm thịt viên hoa đào rất thú vị, thuận tay chơi thôi.” Nàng lơ đãng, “Mệt mới đi? Trước đổi quần áo nghỉ ngơi một chút...”

“Ừ, nàng đến.” Hần tiến đến bên tai Chỉ Hạnh nói nhỏ. Gả cho hần lâu như vậy, vẫn đỏ mặt nhanh như vậy.

Từ trên xuống dưới bận rộn không ngừng, nhìn thấy hần đều lớn tiếng kêu “cô gia”. Mặc dù có chút khiếp sợ nhưng tôn kính, không có hèn mọn, không có khinh thị.

Trước kia Chỉ Hạnh muốn bọn họ sửa miệng, là Tam Lang không cho.

Hần ở nhà không nhiều lắm, kêu cô nương có vẻ thân hơn. Mà hần, cũng thấy làm cô gia so với làm Phùng gia tam gia tốt hơn nhiều.

Tuy rằng tâm lực mệt mỏi quá độ đến mặt không chút biểu tình, đồng tử u ám, nhưng ngực lại ấm.

Hạnh Nhi kiêu nhỏ xoay quanh hần, thay quần áo lau mặt, tâm dần dần trầm tĩnh xuống. Dem rất nhiều chuyện phiền lòng quăng ra sau đầu.

Nô bộc có chút vụng về, bày cơm dinh dinh đang đang, tiếng mắng chửi người của Cát Tường rất thấp, Như Ý cao hơn. Vì công việc, nơi ở của hạ nhân cách bọn họ khá gần, có thể nghe được tiếng cười, tiếng cười khóc nháo, nói chuyện, còn có người vui vẻ cao giọng hát.

Kỳ thật nghe không rõ lắm, mơ mơ hồ hồ. Nhưng những thanh âm đầy sinh khí này, khiến hần cảm thấy, đây mới là nhà.

Hần ngã vào lòng Chỉ Hạnh, cọ cọ. Chỉ Hạnh thầm mắng mình đã gả bao lâu rồi vậy mà còn đỏ mặt, lại cảm thấy hần mệt mỏi thật đáng thương, nhẹ nhàng giúp hần đắp gáy, cẩn thận xoa bóp huyết đạo

“Rất phí sức.” Chỉ Hạnh lẩm bẩm.

“Vì hai chúng ta, có phí sức hơn nữa cũng đáng.” Hần lười biếng nói, lại cọ cọ vào lòng Chỉ Hạnh. Nàng thích sạch sẽ, ngay cả son bột nước cũng không thích dùng. Nhưng trên áo có mùi hoa đào nhàn nhạt... Nói không chừng thịt viên hoa đào hôm nay là chính nàng lên cây hái hoa.

Sau lại Cát Tường đến gõ cửa, nói canh hầm xong rồi. Tam Lang mới miễn cưỡng đứng dậy, Chỉ Hạnh uống thử trước, mới từng muỗng từng muỗng chậm rãi nuốt hần.

Nương tử biết y, hần cũng không thấy lạ. Hạnh Nhi nhắc tới vong mẫu luôn sầu não hoài niệm, nàng rất hiếu thảo. Xem sách y học vọng, văn, vấn, thiết (nhìn, nghe, hỏi, bốc thuốc) rất hợp lý. Hần không quá quan tâm tới đồ cưới của thê tử, cảm thấy không thích hợp để đại trượng phu làm, Nhưng Hạnh Nhi có một phòng sách hồi môn, hần từng nhìn qua, quả nhiên, trong đó có mấy bản sách thuốc.

Tam Lang không phải quá thích hương vị được thiện. Nhưng hần rất hưởng thụ cảm giác nương tử sủng nịch, tâm ý trong mỗi một muỗng.

Nhìn Chỉ Hạnh chuyên tâm thổi ngậy muỗng canh, dung nhan ôn nhuận. Thật là kỳ quái, giống như thật lâu thật lâu trước kia liền biết nàng, luôn chờ nàng đến. Rõ ràng thành thân còn chưa đến nửa năm, lại cảm thấy đã ở cùng đến thiên trường địa cửu, lại giống như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua.

Nàng cứ như thể mang theo chút nghi hoặc lại khoan dung, sau đó đau lòng dịu dàng tiến vào lòng hần ánh mắt luôn trong sạch như vậy.

“... Gì vậy?” Chỉ Hạnh bị nhìn đến ngượng, đẩy hần một phen. Tật xấu này vẫn không sửa, luôn thích nhìn chăm chăm người ta. Nàng thì thẹn thùng, nhưng nha đầu không cẩn thận gặp được thường sẽ sợ tới mức hồn phi phách tán gặp ác mộng.

“Nàng đói không? Không đói chúng ta đi tản bộ chút đi.” Hần đứng dậy.

Cơ bắp đều cứng ngắc, rõ ràng mệt vô cùng, còn tản bộ? Nhưng Chỉ Hạnh cũng không nói ra, “Không bằng chẳng xem sách trong hồi môn của ta đi. Có mấy bản sơn thủy ký sự, ta xem thấy không tệ.”

Không phải không tệ mà thôi, quả thực rất tốt... Mặc dù có chút không quen. Chỉ Hạnh nói từ đời tổ tiên bọn họ truyền xuống chính là như vậy, mục lục đều có cách ngắt câu kì lạ.

Ngày đó cơm chiều ăn thật sự thư thái, thịt viên hoa đào trong veo ngon miệng. Trời ấm, rảnh rỗi nằm trên giường la hán, hần đọc du ký, Chỉ Hạnh vừa làm nữ hồng vừa nghe, ánh trăng chiếu tỏ nửa bên mặt nàng.

Lừa Chỉ Hạnh một cái hôn, thật nhẹ nhàng, Tam Lang đóng quyển du ký lại.

Thì ra, kí hiệu “?” khó hiểu kia, là ý nghi vấn. Khó trách...

Ta cũng đã vào lòng nàng rồi đúng không? Không chút như vậy. Nhưng hần mới không nói cho người khác bí mật nhỏ này, hoàng đế cũng đừng hòng biết.

Lúc hần ôm Chỉ Hạnh vào trong phòng, âm thầm mang theo bản du ký kia, nhét dưới gối đầu. Khi Chỉ Hạnh ôm cổ hần, hần mơ hồ hồ nghi. Phòng sách nhỏ kia tuy rằng có khóa, nhưng rất không bền chắc. Phải làm lại cho cẩn thận hơn, cửa sổ cũng phải có móc khoá mới được...

Hạnh Nhi là của ta. Ta muốn nàng thanh thản ổn định, vô ưu vô lự. Hần nghĩ. Giống như giấc mộng lớn nhất của hần... Thẳng đến tóc bạc phơ, cái chết cũng không thể chia cách bọn họ.

22. Chương 22

Thân là tri huyện lang hoàng thượng “sủng ái” nhất, điều tra bí sự hoàng thất cũng không khó khăn. Cẩn thận kiểm tra... Quả thế.

Mấy bản chép tay của Phó thị trong cung rất ít, còn có văn tự kỳ quái tra cũng tra không ra...

Đó không phải văn tự, là ngắt câu đặc hữu. Nương tử nhà hần... quả nhiên là hậu nhân của Phó thị.

Tuy nói bản thực giấu ở bài vị thái tổ hoàng đế, nhưng trong cung vẫn có lưu bản sao chép. “Cả đời cả kiếp chỉ hai người?” Cái “?” kia, là phần nộ nghi ngờ cùng chất v

Thì ra đây là tâm tình chân chính của Phó thị, không phải đồng ý hứa hẹn này nọ như hậu nhân phỏng đoán.

“Sao đột nhiên lại xem cái này?” Hoàng thượng không biết vào từ lúc nào, ngạc nhiên đi lên xem, thuận tay sờ soạng khuôn mặt hần.

“Bẩm hoàng thượng, đột nhiên nghĩ đến bản chép tay của Phó thị dường như có một số chỗ có thể giải thích, thuận tay lật xem.” Hần mặt không đổi sắc, như trước hồ hững rút khăn ra lau.

Hoàng thượng bực bội cầm lấy bản sao chép kia, xem hồi lâu, thở dài thật sâu. “Ta đoán câu này, đại khái là mắng chửi thái tổ hoàng đế đi. Lại nói tiếp, tổ tông Uy hoàng đế kia của ta chính là kẻ ngốc. Phải biết ngàn quân dễ kiếm một tướng khó cầu a! Hồng nhan tri kỷ có thể giúp đánh hạ giang sơn như vậy, ra được cung điện, vào được trong lòng. Ta cầu còn cầu không được, Uy hoàng đế lại ngốc muốn chết... chỉ cần ông ấy kiên trì một chút, lập Phó thị làm cô hậu (chỉ duy nhất một hoàng hậu, không có phi tần nào khác)... con cháu không hay ho như ta này cũng sẽ không quá thống khổ như vậy, bị nữ nhân hậu cung hại phiền muốn chết.”

Tam Lang nhíu mi, “Hoàng thượng nói cẩn thận.”

“Cẩn thận bà ngoại người!” Hoàng thượng tức tối bất bình, “Ta chỉ có một nơi nhỏ bé thế này! Còn không cho ta thở? Tam Lang ta khổ a! Người cho rằng ta không muốn cùng lão bà sống thật tốt sao? Ta muốn, rất muốn a! Ta cũng mong có người biết lãnh nóng, ít nhất có người theo giúp ta chịu khổ a! Bằng không sao ta lại để hoàng hậu sinh con? Nhưng đó chỉ là ‘hoàng hậu’, không phải lão bà của ta! Ngoại trừ tính kẻ cùng tính kẻ, cái gì cũng không có... Người nói những ngày tháng thế này làm sao sống qua? Con ruột của ta cũng không thể ôm đến chơi đùa... Ta khổ a!”

Hần uể oải nằm úp sấp trên bàn, “Thật muốn về Nam Đô... Đây tính là chuyện gì? Đuổi ta đi, dọn đường cho tứ ca... Tứ ca chết, gọi ta trở về liền về? Ta con bà nó chỉ là một con chó hoàng thất nuôi!”

Tam Lang im lặng không nói gì. Trước kia hắn đều hồ hững nghe, khi đó hắn cảm thấy sống không gì lưu luyến, đối với việc gì cũng không có hứng thú, chỉ là chết lặng mà chấp hành nghĩa vụ phải làm theo lý trí. Hiện tại, lại rất có cảm xúc.

Trước kia khi hoàng thượng uống rượu từng nói, ngày bé hắn xác thực rất bướng bỉnh. Nhưng sự kiện “làm tổn thương quốc tử” khiến tiên hoàng tức giận, đuổi hắn đi Nam Đô, thẳng đến khi hắn bị lôi lên hoàng vị đăng cơ, mới lần đầu tiên nhìn thấy ngọc tử bị đựng một góc.

Thái hậu thật tình yêu thương trông mong, là tứ hoàng tử con lớn của mình, mà không phải thập hoàng tử hại bà khó sinh này.

Đứa nhỏ tám tuổi kia, là ôm cái dạng tâm tình gì ra đi? Nghe nói hắn đến Nam Đô liền bệnh liệt giường một năm... Là bị bệnh thật sao? Ngọc tử thứ quan trọng như vậy, cất rất kỹ, một đứa nhỏ làm sao mà biết ở đâu?

Khó trách hoàng thượng nói mình rất giống hắn. Khó trách hoàng thượng lại có hứng thú chinh Phùng gia như vậy. Khó trách hoàng thượng sẽ phiền muộn như vậy nói, “Ta chỉ hy vọng có người nhìn thấy ta, mà không phải nhìn thấy hoàng thượng. Triệu công công gấp đến độ xoay quanh, nhìn hắn, ánh mắt lộ ra cầu xin. Triệu công công tham tài, có chút tật xấu. Nhưng Tam Lang đối với ông ta hết sức kính trọng. Triệu công công là người duy nhất thật lòng quan tâm hoàng đế, thái hậu lúc ấy vẫn còn là hoàng hậu muốn đem Triệu công công cho tứ hoàng tử dùng, ông lại dập đầu cầu xin muốn đi theo thập hoàng tử bị vứt bỏ.

Chỉ bởi vì thập hoàng tử là ông chăm sóc đến lớn, đứa nhỏ bướng bỉnh kia khiến ông chịu không ít đau khổ, nhưng đứa nhỏ này lại coi ông là người. Ông là hoạn quan, đồ bỏ đi. Ông cũng không dám coi hoàng tử như con mình... Nhưng có khổ sở gì, ông đều nguyện ý thay đứa nhỏ kia chịu trước.

Một người trung tâm như vậy, rất đáng kính trọng.

Tam Lang yên lặng rót trà cho hoàng thượng, mở miệng nói, “Kỳ thật, có người chỉ nhìn thấy ngài mà không nhìn thấy hoàng thượng...”

“Câm miệng.” Hoàng thượng ngẩng đầu trừng hắn, “Ta nói đám người các ngươi nghĩ gì vậy? Một đứa nhỏ như hắn biết cái gì? Mau đuổi hắn khỏi ám vệ doanh đi! Sau đó, đưa đến Nam Đô là được rồi! Đặt mua chút sản nghiệp, nhanh nhanh bảo hắn cưới lão bà ôm đứa nhỏ... Mười lăm tuổi cũng kém không nhiều lắm, đi đi đi...”

“Khởi bẩm hoàng thượng, lúc trước là chính miệng ngài nói cho Tử Hệ tự quyết định tương lai.” Tam Lang thần nhiên nói.

Hoàng thượng đầu tiên là giương mắt rụt lưỡi, sau đó thẹn quá thành giận, vỗ mạnh ngực án, “Không có chuyện gì làm phải không? Tấu chương đâu?”

“Hoàng thượng, hôm nay chuyện ít, ngài đã phê xong.” Tam Lang vẫn thần nhiên.

Hoàng thượng càng buồn bực xấu hổ, nắm cổ áo Tam Lang, kéo đi luyện võ trường đánh một trận.

Tam Lang là số ít người thật sự dám đánh ngã hoàng đế, đương nhiên cũng bị hoàng đế đánh không nhẹ. Bất quá đều thực tự giác không đánh mặt, đánh mặt rất phiền phức, chút chùng mực ấy vẫn phải có.

Hoàng thượng tài nghệ không bằng Tam Lang, nhưng đánh nhau lại rất ngang tay. Đánh đến cao hứng, hoàng đế trên cơ bản coi như lạc quan này quay đầu liền quên buồn bực, thậm chí cũng không cản trở ngày nghỉ của tri huyện lang, cho hắn đi trước, hưng trí bừng bừng kêu ám vệ khác cùng hắn tiếp tục luyện thân thủ.

Ngày đó về nhà, làm sao giấu được Chỉ Hạnh, đau lòng đánh thẳng tới, vừa chuẩn bị thuốc tắm, vừa thấp giọng mắng, “Mộ Dung gia đúng là không có thứ tốt.”

“Tập luyện mà thôi, vị đó bầm tím cũng không ít hơn ta.” Tam Lang trong lòng cười thầm, “Ngày mai ta được nghỉ... Hạnh Nhi, kẻ ngoại tổ giúp chúng ta thật nhiều, đi thăm ông ấy được không?”

Chỉ Hạnh kinh ngạc. Chuyện giao tiếp qua lại này... trên cơ bản không có liên quan gì đến Tam Lang. Không còn cách nào, tuy nói Tam Lang thân là cận thần của hoàng đế, người muốn nịnh bợ rất nhiều. Nhưng

vì chưa phân gia, nên thiệp mời chỉ có thể đưa đến Phùng phủ. Phùng lão gia còn muốn trở lại làm quan, Phùng phu nhân cũng không muốn rời khỏi vòng luẩn quẩn giữa các phu nhân nhà quan. Mặc kệ thiệp mời gì, cũng không có khả năng rơi xuống trên tay đôi vợ chồng nhỏ

Mời là Phùng tri huyện lang, đến lại là Phùng lão gia hoặc Phùng phu nhân, chuyện nhà bọn họ, cả kinh thành đều biết. Đừng nói có thể chiếm được thứ gì tốt, còn sợ võ mông ngựa nhảm chỗ. Lễ phép xã giao có, thật tình kết giao liền không. Đây cũng là một khối tâm bệnh của Phùng lão gia Phùng phu nhân, càng thêm ghét hận đứa con bất hiếu này.

Tam Lang cũng ít khi ra khỏi nhà, vì sao đột nhiên muốn đi báỉ kiến kếp ngoại tổ mà nàng cũng không quá thân?

Bất quá xác thực làm phiền người ta không ít, đi thăm hỏi cũng là lẽ thường.

“Ta đi sai người đưa thiệp.” Chỉ Hạnh gật đầu.

“Không, để ta tự tay viết thiệp.” Tam Lang thận trọng đến kì lạ, “Dù sao còn đang nấu nước nóng, ta viết trước, lát nữa sai người đi đưa.”

Chỉ Hạnh giúp đỡ mài mực, suy nghĩ trong chốc lát, “Vị đó... năm sáu năm rồi, còn chưa có căn cơ gì sao?”

Tam Lang nhú mảy, hậu nhân Phó thị nhanh nhạy như thế... Chẳng trách năm đó Uy hoàng để sai mất Phó thị hối tiếc cả đời. “Hiện tại không phải giúp hấn tạo căn cơ sao? Vị đó sống được lâu dài vui vẻ, chúng ta mới có thể thuận thuận lợi lợi.”

Thiên hạ cũng không phải là chỉ có sĩ phu mà thôi.

23. Chương 23

Chu lão gia nhận được thiệp, liền cả kinh, vừa lo vừa vui.

Thẳng thắn mà nói, lúc trước ông để thứ nữ đi làm kếp thất cho hình bộ viên ngoại lang, tuy rằng đồ cưới vô cùng nhiều, còn không dám nhận thân thích nhiều, huống chi là nhận con rể? Quan thường khác biệt, tựa như mây bùn (người làm ăn với người làm quan có sự chênh lệch lớn). Nếu ông không biết rõ giới hạn này, cũng không có cách nào đứng chân ở mảnh đất kinh thành này.

Thứ nữ kia của ông mỹ mạo lại yếu đuối, ông cũng không trông mong nhờ cậy được nhiều. Thật sự chọn không ra người, ông luyện tiết đích nữ đi chịu khổ, những đứa khác bộ dạng đều bình thường. Hứa đại nhân muốn cùng ông kết việc hôn nhân này, chủ yếu cũng là vì thứ nữ xinh đẹp cùng đồ cưới nhiều của nhà ông mà thôi, không nói đến đồ cưới, nhưng thứ nữ cũng là nữ nhi của mình a! Vẫn chỉ có thể chịu đau gả ra ngoài, ai bảo bọn họ chỉ là thương nhân bình thường không thể trêu vào nhà quan?

Khiến ông kinh ngạc là, không ngờ hàng năm quà cáp không thiếu, đầy đủ đúng lễ. Nữ nhi yếu đuối kia của ông, không ngờ lại có biện pháp ở hậu trạch trong hủ ngoài sới sinh được một đứa con trai khỏe mạnh. Hỏi thăm, mới biết thì ra là đích nữ con vợ trước lưu lại, nhỏ hơn nữ nhi của ông mấy tuổi giúp đỡ đứng vững gót chân.

Cô gái này không đơn giản. Đáng tiếc có một người cha như vậy, năm lại năm làm lỡ mất tuổi xuân tươi đẹp.

Kết quả ông trời vẫn có mắt, cho cô gái thiện tâm như vậy một hôn sự tốt – tuy rằng thanh danh có chút không dễ nghe. Đẳng nào so với bị kéo đến thành bà lão vẫn tốt hơn đúng không? Dân chúng cảm thấy Phùng tri huyện lang này không tệ. Có chút lời đồn nhảm chán, nhưng người ta không gạt nam chiếm nữ, xử sự khiêm tốn làm việc lặng lẽ, cũng không quấy nhiễu dân lành.

So với hầu bá thân thích của thái hậu, Phùng tri huyện lang cận thần của hoàng đế này thật sự là rất hòa ái dễ gần.

Cho nên nữ nhi cầu đến ông, nói kếp nữ có chuyện khó xử, muốn tìm mấy phòng hạ nhân, ông không nói hai lời liền đem mấy phòng người bản thân tốn công bồi dưỡng đưa ra, coi như tặng lễ.

Kết quả cô gái này chẳng những sai người đến thanh toán tiền mua người, còn viết phong thư phi thường kính cẩn, tự xưng ngoại tôn nữ (cháu ngoại gái), tương lai còn cần dựa vào ngoại tổ phụ vân vân.

Khó được nữ nhi nhà quan lại thẳng thắn có hiệp khí như vậy, mọi thứ công bằng chính đạo, không hề lợi dụng ông chút nào, còn nghiêm cẩn viết giao kèo, mọi thứ chiếu theo quy củ. Giúp nàng một chút việc nhỏ, nàng có thể bánh ít đi, bánh quy lại dắt dây đến Triệu công công... Phải biết rằng Triệu công công loại người chân chính ở bên cạnh hoàng thượng này, không phải dùng tiền có thể đánh động, không phải hoàng thân quốc thích là không chạm vào được đâu!

Ông buôn bán cả đời, lưng chưa bao giờ thẳng đến thế. Ngoại tôn nữ ông không dám bầu vú này chỉ viết một phong thư uyển chuyển ám chỉ đừng ăn hối lộ trái pháp luật, bôi đen ngoại tôn tể, liền không cầu gì khác, còn cảm tạ ông tặng mấy phòng người thành thật vì chủ, tặng cho ông cùng lão thê mỗi người một đôi hài tự tay làm.

Ở kinh thành, theo phong tục làm hài cho trưởng bối là tâm ý của tiểu bối,["hài" (xié) đọc lên giống như "tà" (xie), có ý tà thân ân (ân của người thân)]. Tương đương là chính thức nhận cửa thân thích này.

Ông thụ sủng nhược kinh (được đối tốt mà lo sợ), lão thê mang vào liền luôn miệng khen. Mặc kệ có tự tay làm hay không, ít nhất có để tâm hỏi thăm cơ thân của bọn họ – ước chừng là hỏi thăm từ nữ nhi – phần tâm ý này liền rất hiếm có.

Còn đang suy nghĩ có nên sớm một chút đưa một số tiền qua, không chờ đến cuối năm – hơn vài phần cũng không có gì. Gia nhân đến đưa thư tặng lễ, có nói cuộc sống của đôi vợ chồng nhỏ kia khá khó khăn, người của Phùng gia cực kì keo kiệt hà khắc, lương bổng đưa hết cho trong nhà, tiền tiêu vặt không thấy một phần, đối với bên ngoài vừa không vươn tay (ăn hối lộ) cũng không thu lễ. Chỉ trông vào lộc điền ít ỏi sống qua ngày, cô nương cần kiệm lo việc trong nhà, lại hậu đãi hạ nhân, bản thân ngay cả cây trâm vàng cũng chưa từng mang. Cùng cô gia cảm tình rất tốt, châm tuyền không rời tay.

Nghe được lão thê hốc mắt đều đỏ, ông cũng hiểu được cái gì gọi là không đành lòng. Nhưng cùng tham quan ô lại giao tế rất dễ, còn đưa tiền như thế nào cho thân thích nhà quan quá mức thanh liêm như vậy ngược lại rất khó. Người trẻ tuổi da mặt mỏng, phải giúp đỡ thế nào không tổn thương mặt mũi...

Quan hệ kế ngoại tổ tôn lúng ta lúng túng này, thật sự là làm gì cũng khó.

Hiện tại cảm thiệp này, nên làm thế nào, ông vừa đau đầu lại có vài phần đắc ý, tâm tình thật sự là cực kì phức tạp.

Ngày hôm sau, ăn điểm tâm xong khoảng một canh giờ, ngoại tôn tể cùng ngoại tôn nữ đến nhà thăm hỏi.

Sớm nghe nói Phùng tri huyện lang bộ dạng tốt, không nghĩ tới lại tốt như vậy... Chỉ là mặt lạnh nghiêm túc chút, hơi âm trầm. Hứa gia đích nữ ngược lại vẻ mặt kiều nhỏ trẻ con, một bộ ôn nhu hòa khí, tiến lên liền hành lễ, miệng gọi ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu, thái độ kính cẩn.

Chu lão gia nhanh chóng cho bọn họ đứng dậy, trong lòng thoải mái rất nhiều. Hai đứa nhỏ này tự xóa đi từ "kế", biểu thị quan hệ càng sâu thêm một tầng, trên mặt cũng thả lỏng, nụ cười hòa ái lên. Chu phu nhân thân thiết hơn kéo tay Chỉ Hạnh đến tỉ mỉ xem... tay này thật đúng là làm châm tuyền. Nhìn cô gái một thân mộc mạc, nhưng thêu công tinh tế lịch sự tao nhã, cùng một lộ số như đôi hài tặng bà... Thật đúng là quan gia tiểu thư làm hài cho bà.

Đầu tiên là có chút đắc ý, lại có chút ngượng ngùng, nhìn cô gái đồ trang sức chỉ có một cây trâm trâm châu, một đôi khuyên tai trâm châu, lại cảm thấy đau lòng. Bà đối với thứ nữ tự nhiên không có khả năng tốt như thân sinh, nhưng cũng coi như hết cấp bậc lễ nghĩa. Dường ở trước mặt mười mấy năm, cho dù nuôi con mèo cũng có cảm tình, huống chi là người sống. Thứ nữ này di nương mất sớm, bà cũng thương tiếc hơn thứ nữ khác một chút. Lúc trước hôn sự kia Chu phu nhân còn không nguyện ý đâu, đáng tiếc dân sao lại quan.

Ngoại tôn nữ từ trên trời rơi xuống này, lại giúp thứ nữ nhi yếu đuối kia của bà nhiều năm, lại chiếu cố phụ quân nhà mình rất nhiều. Rõ ràng là tiểu thư nhà quan, lại lễ phép cung kính, ôn nhu trinh tẫn như vậy, càng nhìn càng thích, thừa dịp lão gia dẫn ngoại tôn tể đến thư phòng nói chuyện, bà cũng lôi kéo ngoại tôn nữ mới ra lò này vào trong, khoe khoang với các con dâu.

Tuy rằng Chỉ Hạnh tự nhận là Phó thị đích truyền bình thường nhất, nhưng chung quy cũng là hậu nhân của Phó thị đem “lễ” cùng “lý” khắc vào xương. Muốn hòa hợp với mấy phụ nhân, thật sự là đơn giản dễ dàng. Hơn nữa lại có khuôn mặt ôn nhu ngọt ngào, nói năng thủ lễ lại khôi hài, ngay cả kẻ thù nương (vợ của cậu – mợ) lòng có ghen ghét hoặc có ý định châm ngòi, nàng cũng có thể dễ dàng hóa giải, chỉ cảm thấy nàng thân thiết hợp lòng người.

Vốn tưởng rằng bọn họ là tới kể khổ tổng tiền, nào biết ngay cả cây trâm cũng không chịu thu. Ép quá, chỉ nói Phùng gia quy củ rất nhiều, liền muốn nói lại thôi, chỉ kiên trì không nhận.

“Bà ngoại cũng nương yêu thương như vậy, Chỉ Hạnh thật là hổ thẹn. Sớm nên đến bái kiến ông bà ngoại cùng cậu mợ... Chỉ là chưa lấy chồng không thể dễ dàng ra cửa, sau khi xuất giá lại...” Nàng bắt đầu cười, “Nhưng hiện tại xem như đã phân bếp. Nên mới tới cửa nhận thân... Chỉ mong bà ngoại cũng nương không chê con... Phu quân nói con quá đơn độc, phải tiếp xúc với nhiều người mới tốt.”

Chu phu nhân đã nghe ra mấy tầng ý tứ. Phùng gia đích tôn thế gia đại tộc kia, không ngờ lại có tình trạng ở riêng phân bếp trong cùng một nhà... Ai để ý đến bọn họ a! Đích tôn kia ngoại trừ ngoại tôn tể, chỉ có một cử nhân... Thật sự là tự phế cánh tay. Trước kia bắt không cho ra ngoài, hiện tại đã phân bếp, có thể tự do ra ngoài. Ngoại tôn nữ nhà quan này, là nguyên ý thân cận tiếp xúc nhiều với bọn họ.

Mà ngoại tôn tể cận thần của hoàng đế này, là đứa thương yêu nương tử. Sợ vợ ở nhà buồn sinh bệnh, mang đi thăm người thân.

Thái độ đương nhiên thân thiết rất nhiều, quyết định luôn, mấy ngày nữa sẽ tiễn xuân, Tiền phu nhân của Phúc Xuân Ngân Lâu muốn làm Biệt Xuân Yến (tiệc chia tay mùa xuân), sẽ mang Chỉ Hạnh đi. Nói đến trang điểm ăn mặc, mấy phụ nhân tinh thần đều hăng hái, mồm năm miệng mười, không nghĩ tới tiểu thư nhà quan giản dị như vậy lại rất có kiến thức, có thể nói đến nơi đến chốn. Thẳng đến khi ngoại tôn tể phải đi, sai người đến thúc giục vài lần, bà ngoại cũng nương còn luyến tiếc thả người.

Chu phu nhân tự mình kéo nàng ra ngoài, cúi đầu nói, “Có hay vừa rồi cũng nương ở đó, cho nên... đừng lo, bà ngoại cho con chút...”

“Bà ngoại, không phải.” Chỉ Hạnh e lệ cười cười, “... Là ý của phu quân. Đến bái vọng ông bà ngoại, phải giản dị đoan nghiêm túc. Quần áo trang sức ra ngoài, con cũng có vài món. Không dám làm bà ngoại mất thể diện.”

Chu phu nhân vỗ vỗ tay nàng, hảo cảm lại nhiều thêm vài phần. Đây mới là tiểu thư nhà quan chân chính, biết lễ giữ phận. Không lấy thân phận đè người, biết giữ thể diện cho người. “Bổn lộc đều cho bên kia, các con sống thế nào?” Ngôn ngữ liền mang theo chút trách cứ cương chiều.

“Chúng con ít người, có thể ăn no mặc ấm là được, Chỉ Hạnh không quan trọng chuyện này.” Mặt nàng ửng đỏ.

Chu phu nhân trong lòng biết rõ ràng, cũng cười, dặt tay mà ra. Ngoại tôn tể mặt lạnh so với nữ tử còn xinh đẹp hơn kia không ngờ lại đến đón, lại vái chào, nhìn ngoại tôn nữ một cái.

Thành thân không bao lâu, còn rất thân thiết.

Lại không phát hiện Chu lão gia tuy rằng cũng cười, nhưng trong mắt xuất hiện suy nghĩ sâu xa.

Lên xe ngựa, Tam Lang cùng Chỉ Hạnh đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau một cái, lộ ra nụ cười. Tam Lang ôm Chỉ Hạnh lên chân, cau mũi, “Mùi hương phấn thật nồng.”

“Còn chê? Ta đã sắp bị hun đến hôn mê.” Chỉ Hạnh quay đầu trừng mắt nhìn một cái. Thời này con gái thích dùng hương, chẳng những thoa hương phấn mang hương túi còn đốt hương trong phòng. Nàng đã nhận, không ngờ còn dám chê.

Tam Lang cười thâm, đáy lòng hơi nhộn nhạo. Nương tử đại khái không biết nàng trừng mắt như vậy sẽ có loại mị thái kiêu diễm đi? May mắn nàng là người thủ lễ... Hoặc nói là rất biết giả vờ. Đời này ước chừng ngoại trừ hắn, ai cũng không được nàng trừng.

“Phải, là lỗi của vi phu.” Tam Lang vuốt ve ngón tay nàng, giống như lẩm bầm, “Thật không nên kéo nàng xuống nước

“Nói cái gì a? Ta là người ngoài?” Tam Lang điểm này rất không tốt, quá coi trọng, như vậy rất dễ bị tổn thương, “Chàng cùng ngoại tổ phụ nói chuyện thế nào?”

”Hắn là đã rõ. Phàm là việc làm ăn lớn, đều phải đặt cược. Vị đó còn trẻ... một vị khác cũng đã già. “

Chỉ Hạnh gật gật đầu, dựa vào lòng hắn. Nàng cũng hiểu được, thiên hạ này, cũng không phải chỉ có sĩ phu không muốn thấy hoàng đế. Hoàng đế đến nay còn không có căn cơ của bản thân, rõ ràng là không còn cách nào... Tiên hoàng lúc tuổi già rất là táo bạo đa nghi, các hoàng tử mỗi người đều cảm thấy bất an, đến cuối cùng phần lớn đều chết, còn sống cơ hồ là phế nhân, chỉ còn lại lựa chọn duy nhất.

Nếu có lựa chọn khác, vị hoàng đế thái hậu không hài lòng, bách quan không muốn có này đại khái sẽ sụp đổ, nói không chừng ngay cả mạng cũng không đảm bảo. Hoàng đế không có, Tam Lang đại khái là người đầu tiên bị giết chết.

Nhưng đám sĩ phu cao ngạo, cũng không sẽ đi chú ý đám thương hộ nhỏ bé, tiềm lực vô hạn kia.

Trên thực tế thương gia từ nam chí bắc, nơi nào cũng có giao dịch, tin tức linh thông tiện lợi nhất. So với quan gia mù mờ chậm chạp, tai tinh mắt sáng hơn, hoàng thượng hiện tại cần nhất chính là không bị sĩ phu liên kết che mắt, cướp tiên cơ, mới có thể từ từ mở rộng hoàng quyền.

Nhưng vì đối nghịch với giai tầng sĩ phu và thái hậu, muốn đem thương gia trói chặt trên xe ngựa hoàng đế, cũng phải trả giá chút gì đó.

Hoàng thượng thật sự có thể cho, không tổn thương căn cơ nhất, chỉ là chức quan suông. Cho dù hắn không nhận tiền, sĩ phu vẫn sẽ cứng rắn vu tội hắn là hôn quân, mua bán quan tước. Sau đó chỉ có thể cầu nguyện đừng có thiên tai nhân họa, bằng không sẽ bị viết càn khó nghe.

Nàng cùng Tam Lang chính là loạn thần tặc tử xỏ chỉ luân kim này. Tam Lang mở đầu, nàng tiếp sức xâu chuỗi thế lực thương gia, giúp hoàng đế có được căn cơ để có thể chống lại bọn sĩ phu.

Không nói cũng biết, nàng sẽ bị bôi đen rất nhiều. Cái gì hại nước hại dân, nữ nhân tham gia vào chính sự... Sau đó thuận tay bôi xấu đám loạn cung đình linh tinh...

Đây là một cuộc mua bán xách đầu theo. Nhưng đã không có đường lui.

“Hai cái quan tài rất cô đơn.” Tam Lang chậm rãi mở miệng, “Ta nghĩ là, nên đốt sạch cả hai. Trong nàng có ta, trong ta có nàng.” Hắn có chút xin lỗi ôm chặt Chỉ Hạnh, “Là ta nhẫn tâm, cứng rắn muốn kéo nàng theo. Nhưng nếu không có ta... hoàng gia tha cho nàng, Phùng gia cũng sẽ không tha nàng... Trừ phi nàng đáp ứng ta nhất định sẽ trốn.”

Chỉ Hạnh lắc lắc đầu, “Việc này có gì nhẫn tâm hay không nhẫn tâm, vốn nên như vậy. ‘trốn’ lời nói mất nhục khí thế này, không cần nhắc nữa. Ai không thể trốn? Chàng không thể? Ta không thể? Vị đó không thể? Nhưng vì sao không trốn? Chính là khí khái, là nghĩ đến gia tộc. Dù ta là nữ tử, cũng phải chết đứng. Ta không thể khiến mẫu thân đã mất phải hổ thẹn

Càng không thể để khí khái các đời Phó thị đích truyền bị sụp đổ.

Tam Lang im lặng không nói gì, chỉ ôm nàng chặt thêm.

Hai người về nhà cảm xúc cũng không quá tốt, tương lai mập mờ chưa rõ. Đi tới một bước không biết là hi vọng, hay là vực sâu vô tận.

Nhưng Chỉ Hạnh bản tính thoáng đạt ngẩng đầu, đây kỳ thật là điểm khác nhau lớn nhất giữa nàng cùng Phó thị đích truyền các đời.

Phó thị đích truyền hơn hai trăm năm, nhưng hơn phân nửa là hồng nhan bạc mệnh. Theo lý thuyết người có kinh thế tuyệt diệu hiểu biết nhiều rộng, lại có cơ trí thông thấu, không nên như thế. Nhưng cái gọi là tuệ cực tất thương (quá trí tuệ sẽ dễ bị tổn thương), rõ ràng biết bên ngoài có thế giới rộng lớn, lại phải vây trong nhà giam viện sâu nhỏ hẹp như vậy, nhàm chán tranh nhau góc nhỏ trong nội trạch, ngược lại buồn bực mà chết.

Thực ứng với câu “Quá thông minh tính hết mọi chuyện, ngược lại quên tính tánh mạng của mình.”

Chỉ Hạnh tính cách lại rất thoáng đạt, làm việc luôn nghĩ về hướng tốt, cứng rắn muốn từ trong chỗ chết tìm ra đường sống.

“Kỳ thật ta tin tưởng vận khí của ta.” Nàng lạc quan nói với Tam Lang, “Lúc trước ai cũng tranh nhau nói với ta của hôn nhân này không tốt, trên thực tế cũng là tốt đến mười phần. Xem, ta gặp được. Dù sao cũng không thể tệ hơn, không bằng lớn mật làm thử. Nói không chừng chúng ta sẽ có con cháu đầy đàn, tóc trắng xoá còn nắm tay không rời. Cùng nhau nhắm mắt.”

Tam Lang bình tĩnh nhìn nàng, nghĩ đến dáng người kiều nhỏ cầm tấm vải trắng ánh mắt quật cường, nói nàng không muốn trầm đường.

Nhẹ nhàng liếm hôn ngón tay nàng, Tam Lang giọng nói có chút khàn khàn, “Nàng nói đúng.”

24. Chương 24

Qua vài ngày, Chỉ Hạnh ăn mặc khi thể minh diễm, mang theo Cát Tường Như Ý đến nhà cậu Tăng gia, bái kiến đại cữu cùng đại cữu mẫu, đoan trang trình trọng, luôn miệng cảm ơn, lại ngồi không bao lâu liền cáo từ.

Tuy rằng lễ vật nàng đưa lên quả thực là quý trọng vô cùng, đều là trang sức phỉ thúy hòa điền tinh xảo tuyệt luân đủ để truyền nhiều đời, đại cữu mẫu cũng vẫn cảm giận bất bình.

”Lão gia cùng các tiểu thúc (em trai chồng) vì nó phá da mặt đi tranh, chỉ như vậy là xong? Nhà chúng ta có thiếu những thứ này sao? Hay là nói dòng dõi như Tăng gia, khiến cho ngoại sinh tử kia mất thân phận? Thật không hiểu lễ nghĩa!”

“Đừng nói bậy!” Tăng gia đại cữu trách cứ, trong mắt lộ ra sâu não, “Những thứ này đều là trang sức mẫu thân ta thích nhất, chỉ là của hồi môn uội muội thôi.”

Đại cữu mẫu định nói gì đó, lại bị đại cữu gia ngắt lời. “Đây là chỗ thông minh của ngoại sinh nữ... Nói không chừng là ý của ngoại sinh tử. Nếu ngoại sinh nữ không đến tạ ơn, về tình về lý đều không đúng, dù sao huyền náo cả thành đều biết. Nhưng đây rốt cuộc là hoàng thượng tứ hôn, không phải chúng ta cùng Phùng tri huyện lang lên chấp nối quan hệ thân thích. Nếu Phùng tri huyện lang đến đây, nhận thân, tương lai có người tấu hấn, ta có liên can hay không? Tương lai nó có chuyện gì, thực sự xảy ra chuyện... lễ này còn có thể nói là trả lại cho Tăng gia một chút niệm tưởng, không liên lụy đến Tăng gia. Phải biết gần vua như gần cọp.”

Đại cữu gia thân là ngự sử này còn có vài lời chưa nói, nhưng nhìn phu nhân nhẹ nhàng thở ra, bộ dáng thật là may mắn, cũng không muốn nhiều lời.

Ông xuất thân từ nhà quan, lại xem như là người hiểu lý lẽ trong đám con cháu thế gia. Thân ở quan trường không thể không theo đuôi chút, nhưng không có nghĩa là ông sẽ đi theo chư tướng bách quan đối nghịch cùng hoàng thượng.

Hoàng thượng hiện tại mới hai mươi sáu tuổi, tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Cũng không phải cái loại vua luôn khư khư cố chấp giữ vững những thứ của đời trước mà hoàng cung nuôi lớn. Tâm tư này của thái hậu... Ông lắc đầu.

Cái gọi là không xuất hiện thì thôi, vừa xuất hiện liền nổi tiếng. Ai biết rồng trở mình, tinh phong huyết vũ trên triều đình sẽ đến trình độ này.

Ngoại sinh nữ giấu diếm ám chỉ như vậy, kéo Tăng gia ra ngoài, đã là hồi đáp quý trọng nhất. Ông hạ quyết tâm, nói toàn bộ với hai đệ đệ. Tóm lại, bo bo giữ mình, ngoài mặt có thể không biểu lộ rõ, nhưng đừng hùa theo làm liều.

“Thật khiến nàng khó xử.” Ngày ấy Tam Lang trở về, gặp mặt đã nói câu này.

“Đại cữu cữu biết ý ta.” Chỉ Hạnh bình tĩnh giúp hắn thay quần áo, “Không phải khó xử, đây là bảo toàn.”

Các cậu ưu ái nàng, có thể làm chính là mặc kệ tương lai như thế nào, trước tiên phải bảo đảm nhà cậu an ổn.

Nhưng Tam Lang đã có chút khổ sở, chỉ là theo hần, hiện tại ngay cả thân thích bên mẹ cũng tạm thời chặt đứt. Hần đối với tình thân dĩ thường mẫn cảm, biết rõ địa vị của các cậu trong lòng Chỉ Hạnh.

“Lại nghĩ đến hướng xấu phải không?” Chỉ Hạnh cười, “Việc gì cũng phải nhìn lâu dài. Luôn có phân nặng nhẹ nhanh chậm... Mưa dầm không thể kéo dài vĩnh viễn, sẽ có ngày trời quang mây tạnh.”

Tam Lang bắt đầu dĩ cười nhẹ, hần quả thật khá là bi quan. Nhưng Hạnh Nhi cho dù nhất thời ủ rũ, hoặc là phát hỏa, luôn qua đi rất nhanh. Sau đó ngẩng đầu liền vui vẻ về về, ý chí chiến đấu sục sôi, giống như việc gì cũng không thể làm khó nàng.

Hiện tại nàng hai ba ngày liền đi dự tiệc, kết giao với c phu nhân thương hộ, qua lại xã giao. Người bên ngoài có thể tạo quan hệ không đặc tội với người đã là tốt lắm rồi, nàng không chỉ có như thế. Luôn có thể từ trong những lời nói vụn vặt tìm ra được tình báo có ích, lấy ra chỉnh sửa. Dù sao vợ của thương gia không giống quan gia chỉ biết chuyện hậu trạch, có phu nhân còn phải giúp trợ phụ quản lý sản nghiệp.

Nhưng người khác cũng liền vào tai trái ra tai phải, Hạnh Nhi có thể từ trong tán gẫu tìm ra thứ gì đó, còn có thể tỉ mỉ sửa sang lại một phần cho hần, giải thích trật tự rõ ràng, vô cùng sắc bén.

Hần là công việc rất bận mới đúng, nhưng nhìn nàng giống như không có gì, gia vụ như trước gọn gàng ngăn nắp, nói cười vui vẻ, giống như công việc nhiều thêm vài lần cũng không đủ cho nàng làm.

Cuối cùng cũng có lí do tốt, có thể khóa kĩ phòng sách nhỏ của nàng... Dù sao những thứ ghi lại trong sách của nàng cũng không thể truyền ra ngoài.

Khôn khéo giỏi giang như vậy, nhưng đối với hần luôn có chút mơ hồ, hoàn toàn không phòng bị. Nhưng càng hiểu biết nàng, lại càng kinh ngạc. Phó thị rốt cuộc là dùng quy cách gì để truyền dạy nữ...

Chẳng lẽ là quốc mẫu?

Thời tiết dần dần nóng, hiện tại bọn họ đang rảnh rỗi trên tháp dài ngoài phòng. Nhìn lên trăng sao rực rỡ, gió nhẹ thổi. Người hầu hạ đều cho lui, cũng chỉ là nằm đối mặt nói chút nhàn thoại.

“Hoàng thượng cố ý sửa lại khoa cử... Gia thế chiếm bốn, văn tài chiếm sáu. Trong triều tranh cãi âm ỉ.” Tam Lang thần nhiên nói.

“À, rất tốt. Chỉ là như vậy còn chưa đủ nhỉ?” Chỉ Hạnh có chút buồn ngủ. Trời quá nóng, thật không dễ mới có đêm lạnh. Nhưng Cát Tường Như Ý không cho nàng ngủ trưa dưới tàng cây, Tam Lang cũng không chịu cho nàng ngủ ở tháp dài bên ngoài.

“Hử?” Tam Lang dựa sát vào bên tai nàng, nhẹ nhàng cắn vành tai của nàng.

“Đừng nháo...” Chỉ Hạnh đẩy đẩy, “Đang ở bên ngoài đó... như vậy chưa đủ, còn phải kéo giãn phân biệt gia thế, mới có thể thu được tâm phúc từ các chi thứ tộc xa.”

Tam Lang nằm ở cổ Chỉ Hạnh nở nụ cười.

“Ta nói sai rồi sao? Ta nghĩ đến phải hai bút cùng vẽ... Sai thì sai, sao lại cười ta? Ta cũng không phải quan.”

Chỉ Hạnh ủy khuất.

Hần không chịu nói vì sao cười, lại hôn môi nàng, không cho nàng tiếp tục hỏi.

Có lẽ thật là tiêu chuẩn giáo dưỡng quốc mẫu đi? Nhưng truyền nhân của Phó thị, trên thực tế cũng là huyết mạch của hoàng thất Mộ Dung. Huyết thống cách xa như vậy, ý tưởng lại rất

Cái hoàng đế không giống dạng kia, cũng nói không khác cho lắm. Ngay cả “chi thứ tộc xa”, “hai bút cùng vẽ” mấy lời này cũng giống nhau như đúc.

Dán môi của nàng, Tam Lang mơ hồ không rõ nói, “Nàng đối với ta, thật là có chút ngọt.”

“Nào có... Đừng náo loạn, đây là bên ngoài!” Hóng gió lại hóng đến nóng như vậy!

“Được.” Tam Lang ôm ngang người nàng, “Chúng ta đi đến nơi có thể làm loạn.”

“Ta tự mình có thể đi! Hơn nữa nóng muốn chết...” Người này sao có thể như vậy? Trong ngoài không đồng nhất! Vừa thành thân giống như khối băng, hiện tại đối ngoại vẫn là mặt lạnh, sao về nhà liền bám dính như vậy? Cũng không nhìn xem ở đâu!

Bản thân cũng không có tiền đồ. Mặt đỏ cái gì nha! Đã hơn nửa năm...

“Đợi chút nàng sẽ cảm thấy nóng tốt đó.” Tam Lang thấp giọng, Chỉ Hạnh chôn ở ngực hắn không ngừng đầu, chỉ mềm nhẹ đầm hắn hai cái.

25. Chương 25

Triền miên qua đi, Tam Lang tựa vào nàng ngủ. Không giống thể chất khô nóng trời sinh của nàng, nếu ngủ say, Tam Lang thật hợp với hình dung “băng cơ ngọc cốt, mát lạnh không mồ hôi”, nghe qua rất mỹ nữ.

Nhưng đây không phải là chuyện tốt.

Nàng kéo chăn, phủ lên cả hai người, nhìn về mặt an ổn khi ngủ của Tam Lang. Kỳ thật có đẹp như thế nào, xem lâu cũng chỉ như vậy. Nàng thà rằng Tam Lang xấu chút, nhưng có thân thể khỏe mạnh, cho dù khiến nàng đầy mồ hôi, cũng tốt hơn ôm ngủ rất thoải mái, nhưng là thể chất âm hàn.

Đó là một loại nội thương cùng tâm bệnh kết hợp, kết quả của việc tướng công bị phạt. Bị đánh không điều dưỡng tốt, chỉ sợ cũng giống như dơi rét qua một thời gian, đầy lòng ghen một cổ oán khí, thể chất mới biến thành như vậy.

Trước mắt còn trẻ lại luyện võ không ngừng, không hiện rõ. Nhưng có trở ngại về mặt con cái. Nàng suy tính điều trị, ít nhất cũng phải bốn năm năm mới được...

Nhưng nàng tâm tính rộng rãi lại ngăn đầu, không sao. Chuyện gì cũng phải từ từ, quá nóng vội sẽ hỏng việc, giống như ăn nhanh sẽ bẻ chén. Chuyện dưới tay nàng, ít nhất cũng bốn năm năm mới thành, đến lúc đó liền biết sống hay chết, vượt qua bước đó, vừa vận sinh con.

Thời điểm sắp ngủ nàng mơ mơ hồ hồ nghĩ, nói thế nào cũng là vì gia đình nhỏ của mình, cũng không làm trái với tổ huấn. Quý mới muốn giúp nhà Mộ Dung, một đám lòng lang dạ sói. Nếu hử Tam Lang bị hoàng đế buộc, ai quản thiên hạ có thể bị đổi chủ hay không, liên quan gì với Phó thị đích truyền các nàng.

Tuy rằng mâu thuẫn với Mộ Dung hoàng gia, nhưng nên làm sao liền làm vậy, Chỉ Hạnh vẫn có thể phân ra rõ ràng. Xã giao một số phụ nhân, được đến tình báo cùng kết quả nàng muốn, đối với nàng mà nói thực không phải việc gì khó. Mới mấy tháng, ở trong giới thương gia phụ của kinh thành, Phùng phu nhân đã mơ hồ có cảm giác đầu lĩnh. Những vị phu nhân giúp đỡ phu quân buôn bán lớn, đều muốn gặp mặt vị Phùng phu nhân hơi có chút sắc thái truyền kỳ này.

Phu nhân nhà quan không phải chưa thấy qua, chỉ là phu nhân nhà quan khiêm tốn dịu dàng như vậy thật đúng là hiếm thấy. Nhưng chỉ khiêm tốn dịu dàng, làm sao có thể độc lĩnh phong tao? Đương nhiên là có kiến thức, trong nhu có cương, có năng lực rõ thị phi, phân đúng sai. Những thương gia phu nhân như nhân tình này cũng có lúc hồ đồ, sao có thể phục nàng như thế? Có tranh chấp gì, cũng là xem nàng hoà giải, có chuyện gì khó xử, cũng tìm nàng thương lượng.

Càng đừng nói, chỉ cần không phải đại sự phạm quốc pháp, phiền toái gì cũng có thể ra chủ ý, giải quyết như thần.

Con trai độc nhất của nhà họ Vương bán đồ sứ thiếu chút nữa bị vì vụ án mạng người mà chết oan, cũng là nàng bày mưu tính kế, bắt được hung phạm, sửa lại án, giữ lại được độc đinh của dòng họ này.

Thật sự là oanh động toàn bộ giới thương phụ, nếu không phải nàng đau khổ khẩn cầu, không để truyền ra ngoài, thì mọi chuyện đã sớm truyền khắp kinh thành. Chỉ là bọn họ kẻ tai nói nhỏ truyền lưu trong vòng giao tế của mình, nhà họ Vương coi nàng như Bồ Tát, chỉ hận nàng quá chính trực, nếu không cầu cái gì cũng được.

Chỉ Hạnh dùng một loại phương thức không tiếng động mà thấm lâu, lặng lẽ dung nhập thậm chí thống lĩnh vòng giao tế của thương gia phu nhân ở kinh thành.

Việc này đối với nàng mà nói, thật đúng là không có gì, nói toạc ra không đáng giá một văn tiền. Chỉ là nhớ tốt, có thể tìm ra trọng điểm mà thôi. Muốn cùng người thân hòa, lại rất là đơn giản. Đã là người, luôn có chuyện mà bản thân tương đối hứng thú, lại thường quên những lời mình từng nói. Thuận theo cũng rất dễ dàng thăm dò, khiến người ta có cảm giác tri kỷ. Có cảm giác tri kỷ, nói cái gì cũng dễ nghe lọt tai hơn.

Tranh chấp giữa phụ nhân, cũng không ngoài mấy thứ kia. Làm hai bên đều thuận lòng, xong việc. Nếu là xáo xáo vì chuyện làm ăn, vậy cũng dễ thôi. Cho tới bây giờ cũng không ai có thể kiếm được hết tiền của thiên hạ, làm gì có chuyện đập chết đối phương là có thể chiếm hết lợi? Không có đâu, luôn có biện pháp để hai bên cùng có lợi.

Vụ án hình sự kia sơ hở chồng chất, hoàn toàn lãng phí thời gian của nàng. Cũng chỉ là quan phủ muốn kết án cho xong, lười điều tra tỉ mỉ, cho nên mới bắt đắc dĩ ra tay.

Nhưng sau khi vào hạ nàng hay dùng danh nghĩa “mùa hè mệt mỏi” để không thường ra ngoài. Rất hiếm mới quý giá. Nếu đã đạt tới hiệu quả nàng muốn, sẽ thít chặt một chút, lạnh lùng hơn. Quá dễ gặp, cảm giác mới mẻ qua đi, liền coi là bình thường.

Hiện tại thỉnh thoảng nàng nhận lời mời, mới có thể khiến người ta xua như xua vịt. Về phần bị truyền tụng như quỷ thần không gì không làm được, đây chỉ là tác dụng phụ khiến người ta bắt đắc dĩ thở dài,

Thế gia Phùng phủ không dễ vào, nhưng phái người đến cửa góc Tu Thân Uyển đi vào thỉnh an, thật rất dễ dàng. Những lão bộc lâu năm nhìn rộng hiểu sâu, tình báo của nàng vẫn sẽ không ngừng. Hiện tại chỉ có kế ngoại tổ bên kia mời nàng mới đi... Nàng đối với cửa thân thích này khá là coi trọng.

Nghe nói, ngoại tổ phụ đã tự nguyện lên xe ngựa của hoàng đế. Nàng không thể không giúp đỡ góp một viên gạch, nâng giá trị người nhà kế ngoại tổ.

Nhưng mùa hè vừa qua, đầu tháng tám, những ngày thư thái của nàng lại bị đánh vỡ.

Quan lại ba năm bổ nhiệm một lần, chiếu theo lệ thường của Đại Yến, đầu tháng tám cách năm liền thống nhất tuyên bố khảo hạch thăng biếm (lên chức hoặc giáng chức) hay vẫn giữ lại chức cũ. Cấp trên của Tam Lang chính là hoàng đế, không cần nói cũng là đánh giá rất tốt, hẳn phải được thăng một phẩm, lục phẩm nghị sự lang mới đúng.

Nhưng chư tướng bách quan mới âm ỹ thua vụ khoa cử lòng mang oán hận, lại nhắc đến chuyện xưa của Phùng gia, nhao nhao sôi sục, Ngự Sử Viện liên tục dâng tấu xin “trừ gian tà đại nghịch, thanh quân trắc” (lọc sạch những người bên cạnh vua).

Đừng nói thăng quan, hiện tại là âm ỹ muốn chém đầu Tam Lang.

Tam Lang không nói gì, nhưng cảm xúc cực kì kém, đã đến mức có thể dọa khóc tiểu nha đầu. Nàng rất thương tiếc phiền lòng, thật cẩn thận dỗ dành thuận không tiếc hy sinh sắc tướng không được tốt lắm, miễn cưỡng làm cho cảm xúc của hắn hơi tốt lên... Kết quả đám người Phùng gia không nào kia lại chạy tới cửa Tu Thân Uyển làm âm, Chỉ Hạnh sao có thể không giận?

“... Mặc bọn họ đi thôi.” Tam Lang trầm mặc một hồi lâu, tâm tàn nói.

Chỉ Hạnh nhin nhin, vẫn quăng bát trà, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, Tam Lang gọi vài tiếng cũng không quay đầu.

Đã biết là nhị tẩu không nào kia gây chuyện, mang theo một đồng nô bộc, giăng co đầu mắt cùng người của nàng. Phùng gia ngoại trừ thứ xuất đại tẩu khổ khuyên, những người khác ngay cả cái đầu cũng không thấy.

“Nhị tẩu, ngài nói mệt chưa?” Chỉ Hạnh quá giận mà cười, ôn nhu uyển chuyển hỏi.

“Người là đồ nữ nhân không biết xấu hổ!” Nhị tẩu đầu ngón tay thiếu chút nữa đâm vào mặt nàng, “Đừng tưởng rằng hoàng thượng chỉ hôn liền rất giỏi, cả ngày ở bên ngoài, xen lẫn với đám thương phụ thấp kém, ai biết có đi gặp nam nhân khác hay không? Giống hệt như gia các ngươi cái đồ đại nghịch bất đạo, chỉ biết bại hoại gia phong... Nếu không phải bị các ngươi liên lụy, cha chồng vì sao không thể làm quan trở lại, Nhị Lang nhà ta vì sao thì không đậu tiến sĩ? Đều là các ngươi...”

Đừng nói xuất thân danh gia vọng tộc thiên kim thế gia, miệng liền sạch sẽ. Người nghĩ đi, càng là thế gia, ở cùng cha mẹ trưởng bối nhiều, hay là ở cùng bà vú hạ nhân nhiều hơn? Người có thể hy vọng xa vời bà vú hạ nhân có bao nhiêu tu dưỡng miệng sạch bao nhiêu sao?

Chỉ Hạnh sắc mặt phát lạnh, “Cát Tường, bảo người thỉnh chày gỗ ngự ban xuống.”

Nhị tẩu ghen hòng, nghĩ nghĩ lại cảm thấy lo lắng. Nàng nói rõ ràng là lời thật. Không phải cái đồ bất hiếu đại nghịch kia đốt từ đường, đích tôn hân là tộc trưởng Phùng gia, cha chồng hẳn được trở lại làm phó tướng... Nói không chừng còn là tể tướng. Phu quân nhà nàng là trưởng tử, nếu gia phong trong sạch đã sớm là tiến sĩ, hiện tại không biết là quan lớn gì, nàng sớm được cáo mệnh.

Mà không phải mỗi lần đều bị người ta lấy chuyện này ra nói, tự dưng thấp hơn người ta một bậc. Càng nghĩ càng ủy khuất, mắng cũng càng khó nghe.

Cát Tường đã cho người nhanh tay nhanh chân lấy chày gỗ ngự ban xuống, dâng lên Chỉ Hạnh.

Xách theo chày gỗ, Chỉ Hạnh phúc phúc lễ, hòa ái dễ gần nói với đại tẩu vừa kéo lại khuyên, đầu đầy mồ hôi, “Đại tẩu, ngài tránh xa một chút. Nếu lỡ tay làm ngài bị thương sẽ không hay... Cần thận đũa nhỏ trong bụng, ba tháng đầu cần phải chú ý.”

Đại tẩu ngẩng đầu nhìn. Đây... sau khi nàng lấy chồng, liền sinh nữ nhi, bốn năm nay không có động tĩnh. Nguyệt sự của nàng cũng không phải rất chuẩn, cho nên lần này đã muộn cũng không để trong lòng. Thứ xuất bọn họ chỉ có thể nhìn sắc mặt người sống qua ngày, mẹ chồng miệng nói đều đối xử bình đẳng, mới không quan tâm con nối dòng của bọn họ. Tuy rằng bởi vậy hai vợ chồng liền sống nương tựa lẫn nhau, thanh tĩnh rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn áy náy.

“Tìm đại phu bắt mạch sẽ biết. Đại tẩu, ngài tránh ra đi.” Chỉ Hạnh kéo chày gỗ cười dài, “Nhị tẩu, chỉ cần ngài xin lỗi ta là được, đệ muội cũng không phải người khó nói chuyện. Ngài không có việc gì liền hầm canh óc heo uống nhiều một chút, mới có thể không bị người ta lừa gạt.”

Nhị tẩu phải suy nghĩ một chút mới hiểu ý nàng, giận tím mặt, “Người mắng ta ngốc?! Đồ kỹ nữ thói không biết xấu hổ...”

Nhảy qua đánh, lại kêu to một tiếng, mu bàn tay đã trúng một chày gỗ.

Chỉ Hạnh bắt đắc dĩ lắc đầu, thở hồng hộc cổ tình ra vẻ yếu ớt, “Nhị tẩu, này cũng là bắt đắc dĩ. Đây là ý chỉ của hoàng thượng, trên đánh không hiền. Đệ muội chỉ có thể phụng chỉ đánh người...”

Mu bàn tay đều xanh, được nuông chiều từ bé đến lớn, cha mẹ không nói tới, ngay cả phu quân cũng không dám đụng nàng một ngón tay, không ngờ tiểu xướng phụ ác độc này dám đánh nàng! Nhị tẩu cầm tay khóc, quay đầu vừa nhìn, đại tẩu đã lui thật xa. Nàng tức giận đến phát run, hô quát nô bộc, “Đánh cho ta! Đánh tiểu xướng phụ không biết xấu hổ này!”

Như Ý ánh mắt đều đỏ, “Người tới...”

“Người nào tới? Đều đứng lại cho ta.” Chỉ Hạnh lạnh giọng, kết quả tất cả nô bộc Tu Thân Uyển chỉ có thể đỏ mắt cuốn tay áo, cứng rắn đứng lại. Lo lắng nhìn cô nương mảnh mai của bọn họ cầm chày gỗ.

Vừa đối đầu, đối phương liền nằm xuống hai tên. Trong lúc còn có chút mơ hồ, kết quả Phùng gia nhị gia có chút giống cô gia đến, quát gia phó của Phùng gia.

“Phu quân...” Phùng gia nhị tẩu về mặt khóc tang, mang theo mu bàn tay xanh tím định cáo trạng, kết quả bị Nhị Lang đẩy qua một bên, giận không thể át nhìn phu quân nhà mình tha thiết hành lễ, miệng đầy lời xin lỗi.

Chỉ Hạnh ra vẻ yếu ớt gió thổi cũng bay, kéo chày gỗ. Chắc, không ngờ tên khốn kiếp này không có từ nay về sau không cử, sắc tâm này thật sự là rất kiên cường. Kiên cường đến... không ngờ còn muốn giúp nàng xách chày gỗ, nhân cơ hội đụng tay đụng chân.

Đây là lần thứ ba Nhị Lang nhìn thấy Chỉ Hạnh, không khỏi ngạc nhiên. Tư sắc tầm thường trong ấn tượng, kết quả mấy tháng không gặp, lại có một loại quyền rũ mềm mại. Ước chừng là tức giận, hai má rắng đỏ, càng đẹp hơn ba phần, hơi hơi thở gấp, nhẵn mày không nói.

Trong lòng bất giác xao động, hận không thể ôm lấy một phen, lại chỉ có thể cố gắng kiềm chế, liên tục xin lỗi, lấy cơ chày gỗ rất nặng, muốn tiếp nhận.

Chỉ Hạnh không ai phát hiện lui về phía sau hai bước, vừa vặn tránh đi tên khốn kia đụng vào. Nàng hiện tại rất xúc động, vô cùng xúc động...

Xúc động muốn giơ chày gỗ lên, kết thúc tên tai họa này, để kẻ khác được cảnh tỉnh.

Lúc này nàng liền vô cùng hối hận, vì sao dung túng cho Cát Tường thông minh như vậy, chạy về tìm viện binh, kết quả Tam Lang đến. Thoạt nhìn là ôm nàng vào trong lòng bảo vệ, trên thực tế là mỉm cười cảnh cáo nàng một cái, che chở tên tội đáng chết muôn lần đó.

Thoạt nhìn rất nhã nhặn, huynh đệ hai bên xin lỗi nhau, che chở nương tử mình trở về. Nô bộc Tu Thân Uyển bên này thật là buồn bực, châu đầu ghé tai, nghe nói nhị gia cùng cô gia là anh em song sinh, sao có thể không giống như vậy... Rõ ràng ngũ quan là giống a...

Đương nhiên không giống a. Chỉ Hạnh nói thầm trong lòng. Cư di khí, dưỡng di thân (nơi ở làm thay đổi khí chất, cách nuôi dưỡng thay đổi thể chất), biết không? Cái đồ khốn kiếp chơi bời sa đọa biết lỗi không sửa này, có thể giống phu quân nàng nàng liền buồn bực.

Nàng tức giận đưa chày gỗ cho Cát Tường, “Bảo người treo lại chỗ cũ.”

“Đụng chuyện của ta, nàng liền nóng nảy như vậy.” Tam Lang khẽ trách, kéo tay nàng nhẹ vỗ hai cái.

“Còn có thể nóng nảy hơn đó... Ai bảo chàng đến đây?” Nàng còn chưa hết giận.

Tam Lang cười khê, “Ta sợ nàng vì bào bọn họ thành lát, bị thương móng tay.”

Chỉ Hạnh hừ một tiếng, cuối cùng cũng hết giận, cười lên

26. Chương 26

Qua vài ngày, một phần lễ trung thu không biết từ đâu đưa đến cửa góc Tu Thân Uyển, chỉ ghi Mã thị kính tạ. Mở ra càng không rõ manh mối, ngoại trừ dưa, trái cây và bánh trung thu, còn có đôi túi thơm hồ con tinh xảo.

Kỳ quái, túi hương hồ con là chúc mừng người vừa có con trai, sao lại tặng trong ngày lễ này. Nàng có quen vài vị Mã thị phu nhân, nhưng bọn họ ra tay cũng không đến mức giản dị như vậy...

Suy nghĩ một hồi lâu, Chỉ Hạnh vỗ đầu, nàng thật sự là mơ màng mà. Thứ xuất đại tẩu của Phùng gia không phải họ Mã sao? Không phải nàng khoe khoang, nhìn, nghe, hỏi, bốc thuốc của người học y, “nhìn” này nàng có thể nói là mười lần đúng chín, rất ít nhầm. Quả nhiên là có thai, đây là tặng lễ chia vui.

Nhưng thứ xuất đại tẩu này không phải dễ làm. Làm tốt, là đích tức có khả năng, làm không tốt, chính là thứ tức không có khả năng. Địa vị thứ trưởng tử kỳ thật phi thường gian nan, lại là mẹ đẻ sớm bị bán đi, giữ con bỏ mẹ. Ngay cả vợ con cũng phải xem sắc mặt qua ngày.

Nhìn một cái, ngay cả dưa phần tạ lễ cũng phải tránh tai mắt người khác đưa đến cửa góc Tu Thân Uyển... Bất quá cũng có l

Kiểm tra một phen, tất cả bình thường. Để lại chút cho Tam Lang, cái khác liền phân cho hạ nhân, dính chút không khí vui mừng.

Ngày đó Tam Lang trở về, liền nhặt lấy một miếng dưa ngăn người. Chỉ Hạnh đẩy đẩy hán, hán cười khổ một tiếng. “Năm ấy... lúc bị nhốt. Thường có người dùng lá sen trộm bao một nắm cơm, hoặc vài cái bánh bao, nhét ở song sắt. Ta vẫn không biết là ai.”

Chỉ Hạnh tách dưa thành từng miếng nhỏ, chậm rãi đút Tam Lang ăn. Có lẽ là vì quá khứ oan khuất khó nuốt người, thống khổ không chịu nổi. Tam Lang tuy rằng không nói, nhưng rất quý trọng cảm giác được sung nịch. Không dám yêu cầu, nhưng sung nịch hán một chút, sẽ thật cẩn thận nhận, mặt mày đều giãn ra.

Gả cho người khác có thể không cần mọi chuyện tự làm, gách vác một ít trách nhiệm nàng thật sự không có hứng thú, cũng sẽ không lo xa lo gần. Nàng cũng rất nắm chắc mặc kệ là thế gia hay hàn môn, đều có thể sống rất tốt. Chẳng sợ vị hôn phu thị thiếp vô hạn, nàng cũng có thể quản lý gọn gàng ngăn nắp, sinh ra một đám thứ tử thứ nữ nàng cũng có thể xử lý công bằng, còn có thể càng cẩn thận giáo dưỡn ra Phó thị đích truyền đời tiếp theo.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy gả cho Tam Lang là tốt nhất. Hầu hạ phu quân thôi, chuyện nên làm. Những người khác chỉ cảm thấy đó là đương nhiên, không chút để ý... Nhưng đối với Tam Lang đây là chuyện rất quan trọng.

Quan trọng nhất là, trong mắt hắn chỉ có một mình nàng. Thật sự, như vậy là đủ rồi.

Chính là đau lòng Tam Lang, hiểu được oan khuất cùng bất đắc dĩ của hắn, cho nên nàng mới nhin đám ngu xuẩn Phùng gia kia. Nhưng Nhị Lang cũng đừng khơi mào lửa giận của nàng.

Tu Thân Uyển nàng vốn không định tạo thành một thùng sắt không vết nứt... mà là cố ý để lộ kẽ hở. Nếu thực sự ngay cả giọt nước cũng không lọt, đám ngu xuẩn Phùng gia kia không biết sẽ làm ra chuyện khác người gì... sơ hở này chính là muốn bọn họ nghe được tin tức nàng cho nghe, lại hiểu biết một chút Phùng gia rốt cuộc muốn làm gì.

Từ sau lần ầm ỹ trước, động tác của Nhị Lang càng thường xuyên hơn, không ngừng hỏi thăm nô bộc trong viện chuyện của nàng, uy hiếp lợi dụ muốn cùng nàng “tình cờ gặp gỡ” lần nữa... khiến nàng thực hối hận không đập chết tên tai họa kia bằng một chày gỗ, tức giận đã sắp tới giới hạn bùng nổ, cũng khiến cho nàng cảnh giác.

Nàng rất rõ ràng tên khốn này đang có một giấc mộng ngu xuẩn... Nhưng ý muốn độc hại thân sinh huynh đệ của mình đã nên chém eo. Hiện tại lại không ngừng hỏi thăm về đứa em dâu là nàng này, muốn đùa giỡn chiêu trò gì đây?

... Chẳng lẽ hắn còn chưa từ bỏ cái mộng tưởng ngu xuẩn hảo huyên kia?

Cẩn thận đoán, lại bảo người ta cẩn thận thăm dò hành vi bên ngoài của Nhị Lang... Lòng của nàng lạnh xuống từng chút một.

Không thể không nói, tính toán này của hắn đúng là có vài phần thông minh nhỏ. Nàng cùng Tam Lang hoà thuận ân ái, với người ngoài mà nói, Tam Lang cực kì quái gở, Chỉ Hạnh có thể nói là người hiểu biết

Phụ nhân thâm trạch không có nhiều kiến thức, vạn nhất bị nhị bá làm gì đó, ngoại trừ tự tìm sợi dây thừng kết thúc, cũng chỉ có thể mặc người sắp xếp. Nếu có thể đỡ được, nói không chừng còn có thể giúp đỡ thay mặt đối đảo.

Loại sỉ nhục này, đối với phụ nhân thâm trạch thật sự là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Nếu là người trong nhà một tay che trời...

Không phải thông đồng làm bậy, chính là chết đau khổ trong nhà giam khuê phòng.

Nếu nàng là phụ nhân tâm thường.

Quả nhiên, mẹ chồng không có việc gì liên kêu nàng đi, ngoài mặt hòa ái thân thiện, còn nói cái gì người một nhà không có gì không qua được...

Nhưng nàng biết rõ trong thức ăn có thuốc mê, còn phải ra vẻ hòa ái thân thiện.

Lần một lần hai, nàng nhin. Lần ba lần bốn, nàng nhin. Cuối cùng không thể nhin được nữa, bảo Cát Tường nâng chày gỗ, Như Ý Bế ôm heo con, trước mặt mẹ chồng, đem trà bả tha thiết mời đổ vào miệng heo con, heo con kia lập tức mất trợn trắng ngất xỉu.

Nàng mặt không chút thay đổi phúc phúc lễ, “Không biết bà mẫu có gì chỉ bảo?”

Mẹ chồng ngạc nhiên, chỉ có thể giả ngu, “Người làm cái gì vậy? Có người làm con dâu như vậy sao? Không hiểu trưởng giả ban thưởng không thể từ chối sao? Hứa gia giáo dưỡn nữ nhi như vậy sao?”

“Tâm linh.” Nàng xách chày gỗ trong tay Cát Tường, còn chưa làm gì, mẹ chồng liền kêu cứu mạng.

Chỉ Hạnh chỉ cảm thấy trong lòng nguội lạnh, đặt heo con trên đất, sau đó lại phúc lễ, không nói một lời rời khỏi.

Nàng càng chạy càng nhanh, Cát Tường Như Ý chỉ có thể chạy chậm theo phía sau, hai người mặt đều trắng bệch.

“Thứ gì Phùng gia đưa đến, toàn bộ quăng.” Chỉ Hạnh trong cơn giận dữ, lạnh lùng phân phó, “Ai biết bên trong bỏ thêm thứ gì.”

Chuyện này khiến Tu Thân Uyển ồ lên, nhìn thấy gia phó Phùng gia ánh mắt đều đỏ. Nếu không phải cô nương ra lệnh không được truyền, chuyện ác độc như vậy bảo người ta sao có thể nhìn được? Làm gì có chuyện mẹ chồng bỏ thuốc con dâu mình? Sau khi bỏ thuốc định làm gì? Kết quả hai bên đánh nhau mấy trận, vẫn là Cát Tường đi đàn áp.

Cơn tức của Chỉ Hạnh thật sự là bị chọc càng ngày càng cao, đây là ồ răn độc gì a?! Nhưng đó là cốt nhục chí thân của Tam Lang, trừng phạt không được giết không thể, thậm chí chỉ có thể nhẫn nhịn... Phùng gia truyền ra gièm pha, tổn thương vẫn là Tam Lang.

Hiện tại trong triều thật vất vả mới bình tĩnh chút. Thật sự không thể để Phùng gia lại ra chuyện khiến Tam Lang thêm một mối.

Nàng vội vàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt, tận lực làm mình bình tĩnh trở lại. Nàng cảm thấy vô cùng ghê tởm, ghê tởm đến muốn nôn. Nhưng không thể để Tam Lang nhìn ra.

Hắn đã chịu đủ, chịu quá mức rồi. Thật sự không đành lòng... ở trong lòng đầy vết thương của hắn, lại đâm thêm một dao.

27. Chương 27

Tam Lang về nhà mặc dù có chút trễ, nàng cũng ra vẻ như không có việc gì, nhưng vẫn bị phát hiện.

“Xảy ra chuyện gì?” Về mặt đầy một mối của hắn nghi hoặc, để lại không cho nàng giúp thay quần áo.

Chỉ Hạnh mở miệng, cân nhắc nhiều lần, nàng vẫn kiểm những chuyện mà Tam Lang sớm muộn gì cũng sẽ nghe đồn nói ra, “Bà mẫu gần đây thường gọi ta qua. Chàng cũng biết bản thân ta biết ý, cho nên... phát hiện trong thức ăn có chút không đúng...”

Tam Lang mặt từ từ trắng đi, ngay cả màu môi cũng thành anh đào trắng. Đồng tử dần tối lại, nắm tay Chỉ Hạnh, lại run nhẹ nhẹ.

Có thể làm sao đây? Đưa mẹ ruột của mình đến quan phủ?

“... Xin lỗi, xin lỗi.” Tam Lang thì thào, nhỏ giọng nói, thống khổ vô cùng ôm nàng vào lòng, “Ta có lỗi với nàng, không bảo vệ được nàng chu toàn... Hướng về phía ta là được, cho dù muốn tuyệt con nối dòng của ta, cũng không nên hại nàng...”

Chỉ Hạnh môi run run, vẫn cắn răng không nói, chỉ quay người ôm lấy hắn. Đủ rồi đủ rồi. Nàng không phải phụ nhân tầm thường, xử lý được. Tam Lang hiểu lắm liền hiểu lắm đi... Dù sao cũng là mẹ ruột, tổng sẽ không nghĩ đến quá xấu. Nhưng chỉ nghĩ đến một góc nhỏ thế này, Tam Lang đã chịu không nổi.

Đủ rồi chứ?! Ông trời xấu xa? Buông tha Tam Lang đi! Phu quân nhà nàng vì cái gì phải bị giày vò như vậy?

Chỉ là nghĩ đến, nếu nàng không phải Phó thị đích truyền, thiếu một ít bản lĩnh phòng thân... Nàng nhìn không được mà rùng mình.

Tam Lang chỉ cảm thấy trái tim cũng run lên. Hắn bị “hiếu thuận” hai chữ này áp chế đến đứt hơi, hiện tại liên lụy Hạnh Nhi cũng thiếu chút... “Nàng đi nhà ngoại tổ ở một thời gian.”

Chỉ Hạnh cười khổ, “Tam Lang, chàng muốn hưu ta? Tự đứng về nhà mẹ đẻ ở, thanh danh chúng ta còn cần hay không?”

Tuy rằng Phó thị thái tổ nãi nãi đối với gia tộc phê bình không đáng một đồng, nói, “«gia» là cái nóc che trên chuồng nuôi heo (chữ gia có cái nóc ở trên, phía dưới có bộ nằm bên trái chữ heo), «tộc» là một tắc vuông bệnh tật (chữ tộc bên trái có chữ vuông, bên phải có một phần chữ tật trong bệnh tật), toàn là những thứ ăn thịt người.” Cũng không thể không theo phong tục, ăn sâu bén rễ, quan niệm gia tộc đã xâm nhập vào máu thịt.

Nàng rất hiểu bản lĩnh của mình, muốn chạy trốn không thành vấn đề. Nhưng nếu người trong tộc quyết định nàng đáng bị trầm đường, nàng sẽ cố gắng làm rõ trong sạch, nhưng vẫn bó tay chịu trời linh chết. Quan niệm gia tộc cao hơn tất cả, lễ pháp có phân. Cho dù là oan cũng phải oan cho ung dung, Bằng không người mẹ đã mất không thể yên ổn bị dời khỏi phần mộ dòng họ, nàng mới thật là chết trăm lần không đủ.

Ai mà không bị bao phủ dưới cái bóng của gia tộc, im hơi lặng tiếng mà sống chết? Nhưng mất gia tộc, xóa tên trên gia phả... từ nay về sau chính là cô hồn dã quỷ, người vô căn vô đế. Sẽ bị mọi người xem thường, bị coi là con cháu bất hiếu không kính trên nhường dưới, ở thời đại coi trọng khí tiết này, sẽ bị mọi người chán ghét xa cách.

Đến lúc đó, đối với hoàng đế sẽ không còn tác dụng.

Tam Lang nói lỏng tay, dụ ngoạn để Chỉ Hạnh thay quần áo lau mặt, lệnh.

Chờ Cát Tường cùng Như Ý mang theo tiểu nha đầu đến bày cơm, hần giọng điệu rất lạnh nói, “Cát Tường. Liên truyền lời của ta. Nãi nãi vụng về, không thể hầu hạ bà mẫu, cho nên ta không cho nàng qua. Nếu muốn nói gì, bảo mẫu thân truyền ta đi nói là được.”

Cô gia mặt vừa lạnh, thời tiết giữa thu liền giống tháng chạp rét đậm, lạnh đến có thể thổi ra được tuyết. Cát Tường rút cuộc có vẻ linh hoạt hơn, miễn cưỡng không phát lạnh, thanh thanh thùy thùy dạ một tiếng, kéo Như Ý sợ đến mức run run ra ngoài.

Nàng không nhìn lầm. Người này, nguyện ý giúp nàng chắn gió che mưa, không phải chỉ cho nàng vài câu lời ngon tiếng ngọt, hoặc vì hiểu đạo đại nghĩa liền mặc kệ nàng.

Cảm thấy khoan khoái, trên mặt liền nở nụ cười. Ngẫm lại cũng thật sự là lo sợ không đâu, bắt quá là một đám không có đầu óc ngu xuẩn lại tham mộ vinh hoa phú quý, cũng có thể kích nàng thành như vậy... Quả nhiên là quá không ổn trọng rồi.

Nàng vốn chính là tính tình lạc quan rộng rãi, tức giận cùng phiền lòng rất nhanh có thể quăng ra sau đầu. Bối cơm gấp thức ăn, lại kiểm chút tin đồn thú vị nghe được nói với Tam Lang, Tam Lang miễn cưỡng không có khẩu vị nuốt một chén cơm, thậm chí khiến u ám của hần hơi tiêu tán.

“... Có vị Chu phu nhân đến từ Nam Đô, nói đến đương kim hoàng thượng liền cười không ngừng. Đương kim khi còn là Thuận vương gia thực rất hồ nháo, làm hoàng thượng đã kiềm chế nhiều rồi...”

Vị Chu phu nhân kia nói vô cùng thú vị, Chỉ Hạnh thuật lại cũng cười nghiêng ngả.

Nghe nói tiểu vương gia này, lên chín tuổi liền thích nhất đánh nhau, còn nghiêm lệnh không cho thị vệ giúp, tự mình xắn tay áo đánh với đám lưu manh vô lại. Đánh thua chùi chùi máu mũi, trở về quần quít lấy võ giáo tập (người dạy võ) không tha, luyện chuyên cần luyện dữ dội, quay lại đánh tiếp. Một đường đánh đến mười ba mười bốn, lưu manh vô lại cả thành đều bị hần đánh đến chịu phục.

Tuy có tật xấu mê sắc đẹp, thích nhất là đứng ở đầu đường xem đại cô nương tiểu nương tử người ta, ngay cả thư sinh tuấn tú cũng trốn không khỏi ánh mắt như giặc của hần... Nhưng cũng chỉ nhìn nhìn, miệng chặc chặc, sau đó lại tiếc hận mang theo đám lớn người ngựa đến tận lầu sở quán trên hoa ghẹo liễu... khiến người không nhìn được cười là, đi theo phía sau là thị vệ vương phủ nghiêm túc đoạn chính, sau nữa là lưu manh vô lại mảy sâu mắt chuột, được xưng là Nam Đô nhất cảnh.

Kỳ thật, vương gia tôn quý như vậy không lừa nam chiếm nữ đã là tốt lắm rồi, nhưng vị tiểu vương gia hoang đường này còn đặc biệt có nhiệt tình chính nghĩa. Nghe được chuyện gì bất bình, trước cho người tra ra đầu ra đuôi, rồi đi gõ trống minh oan ở chỗ tri phủ Nam Đô, trống kia cũng bị hần gõ thùng ba cái, tri phủ nhìn thấy hần liền đau đầu, ngay cả dâng tấu cũng không biết nên dâng thế nào.

Người nói hần can dự dân chính? Không. Tiểu vương gia người ta đứng đắn đưa đơn kiện, đến giải oan. Người nói hần kêu ngạo cứng đầu? Không. Người ta khách khí ngay cả ngồi cũng không ngồi, tự xưng tụng sư (giống luật sư ấy), tới giải oan. Người nói hần hồ đồ ham kiện tụng? Không. Người ta có bằng có chứng có lý lẽ, tra án so với Tri phủ đại nhân như hần còn cẩn thận tỉ mỉ xác thực

Luật Đại Yến lật đến mông chổng lên trời, hoàng thất nhiều quy củ, lại tra không ra luật nào không cho phép vương gia làm tụng sư... Ngược lại còn có giấy trắng mực đen ghi rõ vương gia có thể tra xét việc của đất phong. Tri phủ Nam Đô ngoại trừ thâm than không hay ho còn có thể nói gì? Người khác là “hết ba năm tri phủ, mười vạn bạc trắng xài” (ý nói làm ba năm tri phủ xong, có dư được mười vạn bạc trắng tham ô, dứt lốt...), tri phủ Nam Đô hẳn đặc biệt không hay ho, không thể không thanh liêm, bạc đừng mong vợ vét được một chút.

Mới nhậm chức tri phủ Nam Đô có khổ nói không nên lời, hết nhiệm kì ba năm, nghĩ hết cách được điều đi, chỉ được một ngàn lượng bạc lộ phí vương phủ tặng.

So sánh với tri phủ khác trong lòng ôm mỹ nhân tay vợ vét bạc, tựa như mây bùn... Ngay cả có quá nhiều tiểu thiếp cũng có chuyện, vương gia liền hỏi, chút bổng lộc này của người sao nuôi được nhiều miệng ăn như thế?

Tuy rằng tiểu vương gia ham mê sắc đẹp không đứng đắn như thế, nhưng rời khỏi Nam Đô hơn sáu năm, dân chúng Nam Đô vẫn cảm động và nhớ nhung, hàng năm có phụ lão được phái không ngại cực khổ dâng gạo mới cho hoàng thượng... Tiểu vương gia năm đó, hoàng thượng hiện tại, nhớ vẫn là một nắm gạo của Nam Đô, nghĩ vẫn là yên hoa của Nam Đô... luôn muốn phụ lão diện thánh để nói chuyện về Nam Đô.

Tam Lang tâm tình quả nhiên tốt hơn một chút, “Vị đó... luôn như vậy. Không phải người xấu, nhưng không phải người tốt. Cũng như hần nói, tìm vui chính là mọi người cùng vui, kẻ làm ác thì phải khóc. Mà hần cả đời thích nhất chính là tìm v

Nhà Mộ Dung nào có cái gì tốt? Chỉ Hạnh nói thầm. Nàng cũng biết, Tam Lang trong miệng thường nhân nhạ nói đùa chế giễu, nhưng hoàng đế trong lòng hần có phân lượng không hề nhẹ.

Không phải vì ngồi dưới đại thụ có gió mát... Ở đâu dễ có gió mát? Mà là trong lúc hần thống khổ nhất, hoàng đế kéo hần một tay... Mặc kệ là có dụng ý gì.

“Hừ,” Chỉ Hạnh trừng hần, “Hiểu vị đó như thế à? Ta ăn dấm chua đó.”

Tam Lang cuối cùng cũng cười ra tiếng, bản thân cũng rất ngoài ý muốn u ám dầy dụa lâu như vậy lại tan biến nhanh chóng chỉ còn lại một cái bóng nhàn nhạt.

“Kỳ thật, ta hiểu nhất chính là nàng.” Hần gác đũa, ngón tay bạch ngọc đan vào nhau, “Ta biết rõ bí mật lớn nhất của nàng... nàng là hậu nhân của Phó thị.”

Ầm một tiếng, năm ngón tay của Chỉ Hạnh đều cắm vào bàn ăn, vẻ mặt trắng như tuyết.

Tam Lang kinh ngạc, vòng qua xem, “Tay có bị thương không?”

... Đại ca, trước tiên chàng phải sợ hãi một chút hỏi ta sao lại có thiết trảo công lợi hại như thế, mà không phải lo lắng tay ta có sao không biết chứ

Nhưng thiết trảo công là phụ thuộc vào nội gia công phu, nàng là kinh ngạc quá độ phát huy vượt xa bình thường, vừa thả lỏng, mặt liền đỏ lên rút không ra, vừa lúng túng lại kinh sợ, chỉ ngơ ngác nhìn Tam Lang.

Tam Lang buồn cười, tìm mỡ cùng nước, thật cẩn thận bôi cho trơn, mới kéo được tay Chỉ Hạnh khỏi cái bàn.

Thấy dáng vẻ của nàng vẫn ngây ngẩn cả người, Tam Lang đang đứng liền ôm nàng ngồi xuống, đặt nàng dựa vào ngực, vỗ vỗ lưng nàng nhẹ giọng cười, “Nàng đối với ta, thực sự là ngốc hết biết.”

28. Chương 28

Chỉ Hạnh trong đầu còn đang nổ ầm ầm, “Chàng, chàng thế nào...”

“Nàng nha, đối với người khác đều cảnh giác vô cùng phòng bị có thừa, sao đối với ta liền không có?” Tam Lang bắt đầu dĩ nhỏ tiếng, “Nàng cũng không giấu lại, ta là tri huyện lang, văn thần bên cạnh hoàng thượng. Có thể sẽ phải sao chép sửa chữa những ghi chép bí mật của hoàng gia, sao có thể chưa từng nhìn thấy? Không ngờ nàng còn đem sách tổ tiên lưu lại tùy tiện cho ta xem... Nói thật đi, còn có ai xem?”

Chỉ Hạnh ngây ngốc lắc lắc đầu, lúc này mới tỉnh hồn lại, khẩn trương nắm lấy Tam Lang, “Chàng, chàng có thể... sau khi nương truyền cho ta, trừ chàng ra ta chưa từng cho bất kì kẻ nào biết!

Quả nhiên. Tam Lang thở dài, lấy được cao, nhẹ nhàng xoa ngón tay có chút sưng đỏ của nàng, “Nàng tin ta như vậy... Ta cũng không biết phải nói gì cho tốt. Ta nên đem nàng giấu gấp.”

“... Đừng cho cậu hoàng đế biết. Bọn họ không phải thứ tốt...” Chỉ Hạnh rơi lệ.

“Sao có thể? Ta còn sợ hấn quan tâm đến nữ nhi chúng ta. Thái tổ hoàng đế để lại di mệnh, phải nâng hậu nhân của Phó thị lên vị trí hoàng hậu.”

“Ai thêm?” Chỉ Hạnh căm giận mắng, “Cái tên tiểu nhân đó! Hoạn nạn thì hứa cái gì cả đời cả kiếp chỉ hai người, thái tổ nãi nãi giúp hấn có được thiên hạ, khi phú quý thì cái gì cũng quên... không để thiên hạ đổi chủ, đã là thái tổ nãi nãi niệm tình cũ rồi...”

Càng nói càng thương tâm. Phó thị đích truyền mỗi thế hệ đều kính trọng thái tổ nãi nãi tài ba kia. Nghĩ xem không có bà tức không có Đại Yến, cân nhắc hồng nhan quản lý một nửa thiên hạ, bụng lớn từ trong cung bị tổn thương tức giận rời khỏi, lại có thể tạo được sản nghiệp to như vậy, nuôi dưỡng nữ nhi, mở ra Phó thị đích truyền.

Nhưng người truyền kỳ như vậy, đến chết còn vì phần hận tên Mộ Dung Xung bạc hạnh kia, mắt cũng không chịu nhắm.

Đời đời đích truyền, khổ cực nhiều mà vui vẻ rất ít, hồng trang huyết lệ, giao phó trong khuê cá

Cẩn thận gõ cửa, Như Ý không được tự nhiên hỏi, “Cô nương? Cô gia? Có cần dâng trà không?” Nàng hất tay Cát Tường đang liu mạng túm tay áo nàng. Mơ hồ ước chừng nghe tiếng khóc, nàng càng lo lắng. Cô nương chịu ủy khuất lớn như vậy... Cô gia sao không chịu dễ dàng một chút, còn mặc người khóc thành như vậy... Phải biết rằng cô nương chỉ có khuôn mặt là mềm mại, tính cách so với nam tử hán còn kiên cường hơn.

“Xem xem, nha đầu của nàng trung thành chưa.” Tam Lang nhẹ nói, giúp nàng lau vết lệ, trầm ổn lên tiếng, “Tiến vào dọn dẹp, rồi dâng trà đi.”

Như Ý đáp lời, vội dẫn tiểu nha đầu vào thu thập, dâng trà. Đang nghiên cứu sao cái bàn lại có thêm năm lỗ, đã bị Cát Tường vừa lúi lại kéo.

Đúng nha, lỗ gì không quan trọng. Cô nương trốn bọn họ lau nước mắt mới là chuyện lớn. “Cô, cô gia, nô tỳ lảm miệng. cô nương chúng tôi hôm nay thật sự ủy khuất... Đừng khiến người quá khổ sở. Có câu giận hại gan, lo hại phổi, lúc này tức giận sẽ không tốt...”

“Muội đâu phải chỉ có lảm miệng?” Cuối cùng Cát Tường đáp nàng một cái, kéo nàng cáo lui, một đường còn nhỏ giọng cãi nhau, khiến Chỉ Hạnh buồn cười.

“Một đứa thật thà như cái gì, một đứa tinh ranh đòi mạng.” Nàng lải nhải.

“Vẫn có người thương người nhớ đây này.” Tam Lang thổi thổi tách trà cho nàng, “Sợ ta bắt nạt nàng

“Ta còn không thương chàng sao?” Chỉ Hạnh hít hít mũi, có chút tức giận bưng trà uống.

“Trước mắt là thương... Ta dám nói cho dù ta nạp thiếp thất, nàng cũng sẽ đối tốt với ta.” Tam Lang vỗ vỗ Chỉ Hạnh sắc ho không ngừng, “Uống chậm chút, có ai giành với nàng đâu? Nhưng nếu ta phụ nàng, Hạnh nhi của ta liền không có, chỉ còn lại ‘Phùng phu nhân’.”

Phu quân này quá thông minh cũng là chuyện phiền phức a... Việc gì cũng không lừa được, thiếu chút còn hại nàng sắc chết.

“Phùng phu nhân không tốt sao? Được thể.” Nàng không muốn nói đến việc này.

Tam Lang khẽ sát bên tai nàng nhẹ nói, “Nhưng ta chỉ thích Hạnh nhi.”

Hắn thỏa mãn nhìn lỗ tai Chỉ Hạnh từ từ đỏ lên, hai má non mềm so với thoa phấn còn đẹp hơn. Mặc dù đã nghĩ qua rất nhiều lần, hắn vẫn nhìn không được hỏi, “Vì sao tin ta?”

Chỉ Hạnh yên lặng thật lâu, “Kỳ thật, cho dù không phải ta, cô nương nào khác gả cho chàng, chỉ cần đối tốt với chàng một chút, thông minh chút, không dễ nghe dễ tin, khoan dung chút, nguyện ý hiểu chàng...” Nàng đếm một hồi, “Chàng cũng sẽ đối xử rất tốt với người đó.”

... Một cô nương có nhiều ưu điểm như thế, cũng chỉ có duy nhất Hạnh nhi khôn khéo có khả năng chỉ đối với hắn ngốc khờ mới làm được. Tam Lang có chút không bên khóc hay cười nghĩ.

“Chàng muốn thật đơn giản, nhưng ai cũng không cho chàng. Vừa vặn khi chàng cái gì cũng không có, ta gả cho chàng. Chàng đối với ta rất tốt, cho nên ta tin chàng.” Cho dù tương lai hắn cái gì cũng có, không còn tin được nữa, ít nhất nàng còn có khoảng thời gian tốt đẹp.

Tam Lang ôm nàng lên chân, vuốt nhẹ đầu ngón tay của nàng theo thói quen, rõ ràng đã nói với nàng mọi thứ đều đủ dùng, khi rảnh rồi nàng vẫn châm tuyền không rời tay.

“... Có một thời gian, ta đối với nữ tử luôn kính nhi viễn chi(kính trọng nhưng không dám đến gần).” Tam Lang chậm rãi lên tiếng, “Nhìn thấy cô nương cười với ta, bên tai ta chỉ vang lên những lời di nương mắng. Bà nói bà không phải chó mèo đồ chơi, bà không hận nương ta. Bởi vì... nương ta cũng bị cha ta đùa bỡn, thân phận cao chút cũng không tốt bao nhiêu. Chân chính giẫm nát đời bà, là cha ta.”

Tam Lang giọng nói khàn khàn, “Đùa giỡn nhiều nữ nhân như vậy, bọn họ cũng là người, nhưng tương lai của bọn họ căn bản lại không thuộc về bản thân mình. Di nương nói... bà ước gì nhanh chết đi. Nếu không phải cha còn nắm tánh mạng người nhà bà, bà liền thắt cổ cho xong...”

“Ta làm không được. Ta không gánh vác nổi cuộc đời của nhiều người như vậy. Không được, Hạnh nhi, ta liên lụy nàng. Ta sẽ liên lụy nàng cả đời... Nhưng hãy để ta chỉ liên lụy một mình nàng đi...”

Giọng của hắn, thực mệt mỏi, thực ưu thương. Đây xem như là chấp nhận (việc có thể bị hạ thuốc ko có con > cùng giải thích sao... Nhưng u sầu dường như vẫn còn tắm trong ánh trăng thu.

“Ta còn lo lắng chàng quá thông minh... Kết quả vẫn là một kẻ ngốc.” Chỉ Hạnh nhẹ cười một tiếng, “Quên đi, không tính toán với chàng. Chàng không phải nữ nhân, đương nhiên không biết nữ nhân muốn nhất là gì. Đời này của chàng, chỉ có thể liên lụy một mình ta. Quân tử lời hứa đáng ngàn vàng, tương lai chàng đừng hối hận.”

Tam Lang nở nụ cười nhàn nhạt. Giải tỏa được một luồng uất khí tích tụ rất sâu. Trước kia hắn không tin cái gì giải ngữ hoa, hiện tại cuối cùng đã hiểu... Giải ngữ lại giải ưu.

“Ta làm việc cho Mộ Dung hoàng thất, nhưng ta không phải họ Mộ Dung, cũng học không được phong phạm của thái tử hoàng đế.” Tam Lang đáp.

Chỉ Hạnh hài lòng. Vì khao thưởng phu quân, nàng hiếm khi chủ động... Mặc dù vẫn khiến Tam Lang hóa bị động thành chủ động, lật người vui dập qua lại, vui dập chưa đủ, Tam Lang còn thì thầm cho nàng biết, trộm lật xuân cung họa sách trân quý của hoàng đế, có thể dựa theo sách vở một phen, xấu hổ đến nàng cần Tam Lang vài cái, càng giống như lửa cháy đổ thêm dầu.

Nàng đau thất lưng, nhưng chết cũng không cho Tam Lang xoa thất lưng... Càng xoa càng không xong, nhất định sẽ xoa đến chỗ không nên xoa.

Ngày đó nàng thực đi không nổi, để Tam Lang đỡ ngủ lại. Lần đầu tiên không thể thức dậy hầu hạ phu quân, ngủ thẳng đến mặt trời lên cao.

Thức dậy phát hiện trên bàn nhỏ đầu giường đặt một cái bát sứ trắng in hoa, thả đầy lá sen, từng đóa từng đóa hoa trắng nhỏ nở rộ, trôi nổi trên nước trong.

Như Ý lải nhải, “Cô gia trời vừa sáng liền chạy ra ngoài, hái lá sen nước này không biết muốn làm gì, cũng không phải muốn ăn, còn đặc biệt muốn người lấy bát sứ trắng in hoa này ra, thêm nước thì người không

cần, tự mình múc nước trong giếng đổ vào... Tuy nói đã vào thu, nhưng nếu thật muốn đưa hoa, cũng vẫn còn một ít sen cuối mùa mà? Hoa này vừa nhỏ lại không đẹp...”

Lười biếng tựa vào giường, nàng nhìn lá sen hoa trắng, ánh mắt càng lúc càng dịu dàng.

Ồ trong mắt nàng, đây chính là loài hoa đẹp nhất trên đời này.

29. Chương 29

Chỉ Hạnh người chủ lòng dạ rộng rãi này đã gác mọi chuyện xuống, nhưng người của Tu Thân Uyển lại không làm được.

Tuy nói đến đây chưa được bao lâu, nhưng đây là một thời đại trọng nghĩa khí, người vẫn có tâm huyết. Những nô bộc nhà thương nhân này giảo hoạt thì giảo hoạt, nhưng vẫn phân rõ thị phi tốt

Gặp qua mẹ chồng ác độc, nhưng chưa từng thấy mẹ chồng ác độc bỏ thuốc con dâu! Đánh chửi bị người ta nói, bỏ đói con dâu liền bị người chỉ trích... Thật không nghĩ tới đường đường là thế gia, ngay cả việc thương thiên hại lý như bỏ thuốc cũng làm! Mưu hại còn là cô nương ôn nhu hòa khí chủ của bọn họ!

Đại Yến thượng võ, trên tay không có chút chiêu thức làm sao đi lại trên giang hồ? Có mấy người còn từng theo đội thương đi ngàn dặm, gặp nhiều biết rộng. Không giống như nô bộc thế gia sống an nhàn sung sướng, rất nhiều người dùng mảnh gan dạ, muốn tìm, đương nhiên không ít.

Nếu cô gia đã lên tiếng, được, được!

Tất cả cửa góc nối giữa Tu Thân Uyển và Phùng gia, có thể khóa liền khóa, không thể khóa liền kéo ngựa lớn treo chuông, ai dám vượt ranh giới, đánh la gõ trống, cùng hô bắt giặc, lớn nhỏ đều cầm gậy dài chuẩn bị tiến lên đánh người.

Chỉ Hạnh nhìn bọn họ bày binh bố trận, suýt nữa cười đến nghiêng ngả. Tuy rằng thật sự không ra thể thống gì, nhưng nàng chẳng những không ngăn cản, còn trên dưới đều thưởng tiền, quần áo mùa đông phát thêm một bộ.

Loại hành vi tự động bảo vệ chủ này là nên thưởng.

Mỗi ngày nghe Cát Tường Như Ý trở về báo, nàng đều cười to một trận. Mẹ chồng sai người đến chuyển ngựa, bị đánh

Nha đầu ma ma đến mời, ngựa mới gõ gõ móng, còn chưa kịp làm gì, đã xoay người chạy như bay. Người trong nhà bị sai đến hết một vòng, ngoại trừ đối với đại tẩu mang thai khách khí chút, ai tới cũng đều nghiêm mặt lạnh vác gậy gõ lại lời cô gia nói.

Phu nhân vừa vội vừa tức, đập vài chén trà. Lúc trước bà liền cảm thấy chủ ý này của Nhị Lang không ổn, thực không ổn. Nhưng không chịu nổi con nhõng nhẽo năn nỉ, phân tích không chút sơ hở. Cũng không phải muốn làm hại mạng nó, cũng không phải thật sự làm gì nó... Chỉ là làm ra vẻ, để nó nghĩ rằng mình thất tiết, dễ nắm trong tay thôi.

Để Nhị Lang giả Tam Lang... cũng là chuyện bất đắc dĩ. Con mình, nếu không hiểu thảo, sẽ hại nó sao? Nhiều lắm là để nó ngoan ngoãn ở nhà, đừng ra bên ngoài thôi... Nhiều nhất cũng là bệnh một hồi.

Nhị Lang cơ trí như vậy, thông minh như vậy, thám hoa lang nên là nó, được hoàng thượng nhìn trúng cũng nên là nó. Vốn nên là Nhị Lang có tiền đồ, Nhị Lang có tiền đồ sẽ nâng đỡ cả nhà... Làm quan có ai không thăng quan phát tài? Cho Tam Lang đầu gối kia có ích lợi gì?

Nói đến nói đi, còn không phải nên trách Tam Lang sao? Cánh cứng cáp, là có thể bắt hiểu à? Rõ ràng nó có thể nói giúp... Vì sao không giúp lão gia? Đó là cha ruột của nó! Rõ ràng nó chính là oán hận. Lão gia có gì sai, chỉ là lựa chọn đứng về phe nào sớm chút, đứng nhầm mà thôi.

Bằng không sao chưa đến năm mươi liền cáo lão?

Tiên hoàng còn, chỉ có thể nhịn, đem hy vọng đặt trên người con. Ai biết bà từ nhĩ phẩm phu nhân mỗi người nịnh hót ngã xuống c bao nhiêu đau xót có bao nhiêu bức bối? Những ngày tháng như vậy dễ chịu sao? Đương kim đăng cơ, Tam Lang thành cận thần của hoàng đế... Vì sao không thể giúp cha nó một chút?

Bà mong lão gia phục quan mong mười mấy năm... Tam Lang sống chết nắm lấy sai lầm năm đó, gắt gao bịt kín đường của bà.

Nếu không phải bà tuyệt vọng, căm tức, làm sao có thể đồng ý Nhị Lang? Giờ hư chuyện rồi, con tiểu xướng phụ kia liền dùng heo con để đánh vào mặt bà...

Vừa sợ vừa hận, nhưng việc này truyền ra bà thật sự sẽ bị hủy. Phu nhân nhà ai chịu qua lại với bà? Bà đã nguyện ý hạ giọng ăn nói khép nép... không ngờ tiểu xướng phụ kia dầu muối không vào, dung túng đám nô bộc xảo quyệt hạ mặt mũi bà!

Bà muốn trách Nhị Lang, nhưng Nhị Lang lại rơi lệ quỳ chịu tội với bà, nói đến nói đi, nó còn không phải là vì cái nhà này sao?

Đích trưởng vẫn là Nhị Lang, nửa đời sau của bà vẫn phải dựa vào đứa con tri kỷ này, bảo bà sao nhẫn tâm trách phạt?

Huống chi việc đã đến nước này, nói gì cũng vô dụng. Bà như trở lại những năm tháng lo lắng đề phòng, một chút gió thổi cỏ lay liền run sợ trong lòng.

Bà không dám thừa nhận mình từng hối hận, lúc trước không dám, bây giờ vẫn không dám. Nếu thừa nhận... có ích lợi gì? Chỉ có thể nhắm mắt lại đi tiếp

Tam Lang khi đó chết luôn thì tốt rồi... thỉnh thoảng ý nghĩ này sẽ thoảng qua lòng bà, chỉ là nhanh chóng mất đi.

Ai biết đáy lòng bà ngậm hoàng liên, liền ngậm nhiều năm như vậy?

Chỉ Hạnh cũng không biết trong lòng phu nhân nghĩ gì... Cho dù biết cũng không có hứng thú. Phu nhân thâm khuê không quả quyết thừa như thiếu cương... nàng gặp nhiều. Một đám di nương trong hậu viện Hứa gia đều là mặt hàng này, nàng sớm biết rõ.

Cuối thu khí sáng, cũng nên là lúc nhận thiệp mời, đi lại giao thiệp với các thương gia phu nhân... Bằng không mùa đông tuyết dày, ra đường dễ tự tìm khổ sao?

Quả nhiên ở chung với đám thương gia phu nhân dứt khoát gọn gàng này thú vị hơn nhiều. Về phần Phùng gia phu nhân bôi đen nàng cái gì, không cùng vòng giao tiếp, tai không nghe lòng không phiền. Đại khái cũng chỉ là nói nàng bất hiếu không hiền linh tinh, dùng đầu gối nghĩ cũng biết, làm gì tự chuốc lấy phiền?

Chỉ cần không phải muốn Tam Lang bỏ vợ, chuyện khác liền đừng đến phiền nàng.

Hôm nay là tiệc thưởng cúc của nhà họ Sử chuyên bán lương thực, nàng có một thời gian không ra cửa, vài vị phu nhân quen biết đều vui mừng, vây quanh nói cười.

Thì ra năm nay tình hình Hoàng Hà vỡ đê không nghiêm trọng a... Vậy số bạc cứu trợ kia đã đi đâu? Nàng thần nhiên cười, âm thầm ghi nhớ khoản

Đáng tiếc chưa kịp tìm hiểu, Sử phu nhân liền tới chào đón, không thể hỏi sâu hơn. Xã giao nói cười một lát, kết quả có phu nhân nhú mày, “Hôm nay có vinh hạnh nhìn thấy hoa khô nường tử mới ra là hay không? Nghe nói múa đẹp như tiên, có thể cho chúng ta nhìn một cái không?”

Chúng phu nhân cười rộ lên, Sử phu nhân cười mắng một tiếng, “Bà nghĩ thật hay! Không biết lão gia nhà ta cho cô ta cái viện lớn, ngay cả ta cũng không được bước vào, huống chi là sai sử cô ta.”

Hoa khô nường tử mùa thu này thì ra đã vào tay Sử gia? Chỉ Hạnh chỉ cười nhẹ, giống như nghe được một tin thú vị.

Đại Yến truyền tới nay đã có hơn hai trăm, dần dần trọng văn khinh võ, tạo ra tình cảnh phú quý phong lưu. Lạc Dương cuồng mầu đơn, kinh thành độ hoa khô. Văn nhân xã giao nơi yên hoa chỗ thì từ được coi

là chuyện phong nhã, độ hoa khô mùa thu lại oanh động toàn thành. Nhà ai nếu nạp được hoa khô nướng tử làm thiếp liền rất có mặt mũi... Ít nhất giá trị người đó liền tăng lên mười phần.

Chỉ là trạng nguyên trong yên hoa, hoa khô nướng tử, cũng không phải tiền có thể đánh động. Lúc trước cũng chỉ những công khanh quyền quý có thể khiến hoa khô nướng tử gặt đầu, không nghĩ tới sẽ chịu làm thiếp nhà thương nhân.

Sử gia này cũng không đơn giản.

Vương gia phu nhân bán đồ sứ tiến đến bên người nàng, thần bí hề hề nói, "Cảm thấy lạ

"Có một chút." Chỉ Hạnh cười cười.

"Hoa khô nướng tử kia là kẻ thông minh..." Giọng bà càng thấp, "Sử gia đã móc nối với đám người bán quân lương. Hoa khô nướng tử kia tin tức cũng thật linh thông... Nhưng sau này cô đừng thân cận với Sử phu nhân quá. Xã giao là được."

"Bán quân lương có gì kì lạ? Sử gia chính là bán lương thực." Nàng cảm thấy hứng thú hỏi, "Tỷ tỷ chỉ bảo."

"Còn tỷ tỷ, đứa con của ta được cô cứu tuổi cũng sàn sàn với cô!" Vương phu nhân xì một tiếng, cầm quạt tròn che giấu nụ cười, thấp giọng nói, "Không phải bán lương thực cho quân... Mà là bán quân lương trong kho lấy lời... làm ăn đứng đắn không làm, lại đi theo con đường bất chính này. Cô là người nhà quan, người khác đâu chịu nói với cô!"

Chỉ Hạnh che miệng, "... Đây chính là..."

"Suyt, là để cô cảnh giác, đừng ồn. Nha, mấy người kia, cô đừng chỉ nhìn mặt mũi rồi nhận xét. Mua bán đồng, bán muối lậu..." Vương phu nhân giọng điệu chuyển thành thâm oán, "Nếu sớm biết Sử gia đi con đường bất chính như vậy, nói gì ta cũng không đến đây... Kết quả dẫn theo một đám đầu đầy tiền, rần chuột một ổ."

Bán quân lương. Trời. Chỉ Hạnh lặng lẽ nắm chặt quạt tròn. Nay phương bắc không yên ổn, quyền thế của võ tướng ngày càng nhẹ. Nghe nói có tin báo quân lính chỉ ăn uống tại chỗ không có tiền gửi về... Không nghĩ tới kho quân lương d bị cũng bị đào...

Vạn nhất có chiến sự, lấy gì đánh giặc? Bụng đói sao?

Nàng còn đang xử lý tình báo, kết quả một đạo bà lại đến cắt ngang, những phu nhân này lại rất hứng thú, đều nói đạo bà này rất có bản lĩnh.

Làm ơn đi, hạng người tam cô lục bà, có gì mà giỏi? Nói chút chuyện xưa nhân quả báo ứng, bản lĩnh trăm ngàn chỗ hở. Thật sự muốn xem những thứ này, ta còn có thể làm hay hơn. Chỉ Hạnh oán thầm, lại chỉ có thể một bộ ôn nhu bình tĩnh ngồi, coi như xem xiếc khỉ vậy.

Thật vất vả chờ đạo bà kia giả thần giả quỷ xong, dâng lên một ly rượu phép, nàng không thể làm khác người, chỉ có thể tùy ý thưởng tiền dầu vừng, tiếp rượu phép.

Rượu này... không thích hợp.

Nàng nhẹ thấm thử, giỏi lắm, không ngờ là loại thuốc mê phát tác chậm. Rất tinh vi, giữa tiệc rượu sẽ không hay biết, chỉ nghĩ rằng mình uống say.

Chỉ Hạnh hơi chần chừ, đạo bà kia vẻ mặt hiền lành, hòa ái mời rượu, nói là có thể được con trai. Mấy vị phu nhân ngồi cùng bàn cũng ồn ào lên tiếng, dù sao con nối dòng mới là đại sự. Mấy người hơi thân với nàng ngược lại còn gấp hơn nàng, nói nàng tình cảnh đã rất gian nan, vẫn là nhanh sinh con trai mới có chỗ dựa.

Nàng cũng cười cười, uống một hơi cạn sạch, ly trơ tới đáy, mọi người đều nở nụ cười, đạo bà kia cười đến đặc biệt thoải mái.

Uống thì uống... nhưng đều uống vào ống tay áo, chỉ là ai cũng không nhìn ra. Đã nói nàng mà giả thần giả quỷ thì còn lợi hại hơn thiên sư, huống chi chỉ là đạo bà tâm thường.

Chẳng qua nàng không rõ, vì sao lại thiết kế nàng như vậy, muốn truy cứu nhưng lại thôi.

Nàng vừa cười nói, vừa vụng trộm lưu ý. Tiệc rượu sớm tan, các phu nhân quen biết tốp năm tốp ba dạo vườn nói chuyện, nha đầu quay lại hầu hạ trà nước.

Chỉ có đạo bà kia thường nhìn nàng, trong mắt càng ngày càng chờ mong. Tính toán thời gian, nàng đỡ trán, “Say rượu.”

Vương phu nhân kinh ngạc, “Cũng không thấy cô uống mấy ly, sao lại say?”

“Cũng không có gì, chỉ là đầu có chút choáng.”

Lúc này một nha đầu cười, “Phu nhân có chuẩn bị phòng khách, vị phu nhân này theo nô tỳ đi nghỉ một lát?”

Đây cũng là chuyện thường của yến hội, Vương phu nhân cũng không nghi ngờ, hỏi có cần đi cùng Chỉ Hạnh chối từ, đi cùng nha đầu.

Kết quả xuyên qua một mảnh rừng trúc, đạo bà kia liền xuất hiện, cười dài đỡ lấy một cánh tay khác của Chỉ Hạnh.

Đại khái là lúc nên ngắt đi? Nàng dứt khoát mềm nhũn, để mặc nha đầu cùng đạo bà lão đảo đỡ nàng đến một cái viện tinh xảo lịch sự tao nhã, vào phòng liền đặt nàng lên giường.

Cười với nhau, nha đầu cùng đạo bà xoay người định đi, sau gáy đau xót, chưa kịp kêu một tiếng liền gục.

Ta dễ bị tính kế như vậy? Trong mắt Chỉ Hạnh hiện lên ánh lạnh. Ngồi xổm xuống soát người, nha đầu không có gì... chỉ có hai thỏi vàng nhỏ, không quan tâm. Đạo bà phấn khích hơn, một đám thuốc lung tung, khiến nàng được mở mang kiến thức.

Trong đó có một bao đặc biệt lớn là xuân dược, bột rất mịn. Bên trong còn có “Tiên Thất Đồ”... một loại thuốc nếu dùng thường, sẽ tạo ảo giác bay bổng, dùng nhiều sẽ nghiện.

Kết hợp liền không cần uống, mà chỉ dính chút liền khiến liệt phụ biến thành dâm phụ.

Giường này, cũng không nhỏ. Đại khái ngủ bốn năm người còn rộng. Nhìn đạo bà một cái, năm mươi không tới, bốn mươi có thừa. Nha đầu đại khái đã bị dùng qua, mảy đã tan. Được, cái này gọi là lấy gậy ông đập lưng ông. Ta không đành lòng cho người uống thuốc độc, tai hại thiên hòa. Muốn vui vẻ ta cho các người vui vẻ đến đ

Nàng đem đạo bà ngắt xỉu cùng nha đầu lên giường, nín thở rãi đều một bao lớn xuân dược từ màn đến giường.

Vừa làm xong, chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng một nam một nữ cãi nhau.

“Ta càng muốn nhìn xem là tiểu mỹ nhân như thế nào khiến chàng nhớ mãi không quên như vậy.” Nữ tử hờn dỗi, “Dù ta làm ra chuyện lớn như vậy... Chàng nhẫn tâm muốn chết.”

“Được được được, nàng xem nàng xem.” Giọng nói của nam tử quả nhiên như nàng dự đoán, “Tiểu yêu tinh, làm hoa khô nường tử tâm liền lớn. Ta mới chậm một bước, nàng liền vào nhà họ Sử, là ai nhẫn tâm?”

Nàng tránh sau bình phong, nhìn Nhị Lang cùng một nữ tử thanh nhã vô trù, tựa như phi tiên đi vào.

Quả nhiên có một số mỹ nhân vẫn là không mở miệng sẽ tốt hơn.

Chờ bọn họ vừa vén màn, dược lực phát tác, nàng liền lặng lẽ rời đi. Chăn lớn cùng ngủ, lấy một địch ba.

Hy vọng Phùng gia nhị gia sẽ không ra chút tật xấu mới tốt.

30. Chương 30

Sau đó nàng lặng yên không tiếng động vòng qua rừng trúc, giống như không có việc gì cáo từ Sử gia phu nhân. Sử phu nhân nhiệt tình giữ lại... thoát nhìn là hoàn toàn không biết gì cả.

Nàng âm thầm thở ra, vẫn khéo léo từ chối nói say rượu một mồi, tạm biệt mấy vị phu nhân quen biết ra về.

Lên xe ngựa, nàng đem quạt tròn đặt ở một bên, nhắm mắt lại, hợp tay áo. Cát Tường Như Ý nghĩ rằng nàng rất mệt, cẩn thận phủ cho nàng một cái chăn mỏng, hạ giọng nói chuyện phiếm. Các phu nhân tụ yến, những người hầu bên người như các nàng cũng được mời vào bàn tiệc riêng, cho nên cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Không biết cũng tốt. Hai cô bé tay trái gà không chặt, lại không rõ chuyện gì... Nhưng mà tay Chỉ Hạnh, ở trong tay áo khẽ run lên, không cần chặt răng, sẽ phát ra tiếng.

Nàng đúng là vẫn còn sơ sót, không chú ý tới con đường này. Phùng Nhị Lang Phùng Thuật, rốt cuộc cũng là cử nhân có công danh, dung mạo lại tốt hơn Phùng tri huyện, có danh xưng “Chi Quế Ngọc Lang”, cũng là tài tử phong lưu. Tần lâu sở quán hồng tú chiêu, cùng những nữ tử yên hoa này có lui tới không phải chuyện lạ gì, đặc biệt là kẻ tài sắc xuất ch

Hơn nữa những người tài sắc xuất chúng này thường thành cơ thị nhà quan hoặc thiếp thất của thương gia, ở Đại Yến là vô cùng bình thường. Lại không nghĩ những nữ tử yên hoa này lúc trước cùng đám tài tử quyền quý lượn lờ chung quang, đều có giao tình.

Nàng lại không tính đến bước này.

Nghĩ sâu hơn, trong lòng từng đợt rét run sợ hãi cùng phần hận. Đạo bà này làm việc thành thạo như thế, chỉ sợ không phải lần đầu. Nàng không dám nghĩ tới có bao nhiêu nữ tử vô tội đã bị hại. Thiên hạ to lớn không ít chuyện lạ, may mắn vài lần gặp chuyện, đều là thứ nàng nhận ra... Vạn nhất có thứ nàng không biết thì sao?

Ngàn phòng vạn phòng, chỉ cần có một lần nàng không nhận biết như vậy... Hậu quả nàng thật không dám tưởng.

Sống đến lớn như vậy, lần đầu tiên nàng bắt lực bàng hoàng như thế. Lần đầu tiên phát hiện, đối mặt với quỷ kế rắn rết chân chính, nàng vẫn là quá nông cạn.

Một mỗi từng chút một thấm vào xương, sau đó tràn ra. Sợ hãi từ từ dâng lên, thật sự rất sợ. Nàng sợ mình mất nhân tính, thật sự đi giết người.

Nhưng đau khổ suy nghĩ, ngoại trừ kết thúc cái mầm họa kia, nàng lại không có cách nào khác.

Đội Nhị Lang tỉnh táo lại, đã mệt mỏi sắp chết, nơi riêng tư đau buốt không chịu nổi, ngay cả sức bò dậy cũng không có, còn có thể nhân mơ mơ màng màng kéo lấy hân.

Xuân được này mặc dù mạnh, nhưng hiệu lực không lâu. Vừa nhìn ba nữ nhân, thấy không có người nào là Chỉ Hạnh, hân rất rõ miệng đời khó lường, không khỏi biến sắc, thoát khỏi ba nữ nhân kia, rồi rút mặc xong quần áo, nghiêng ngả lão đảo, nhanh chóng bỏ lẩn chạy khỏi.

Gã sai vặt tới đón hân, hân tâm thần không yên, không biết có bị phát hiện hay không, lại càng không biết cửa sau vốn đã mua chuộc người gác có an toàn hay không, cuối cùng chui lỗ chó chạy thoát.

Về nhà chỉ nói bị bệnh, khi tắm rửa chỉ cho gã sai vặt hầu hạ, toàn thân mềm nhũn như sợi mì nổ, chỗ kia lại tróc da sưng đỏ, đau đến tận tim gan. Hân nghĩ không ra đã bị ai ám toán, lại nghĩ đến dùng trăm phương ngàn kế, kết quả không có được Chỉ Hạnh tới tay, ra sức yêu một trận, chỉ hận thân nhuỷ vô lực.

Nếu nói lúc đầu hân tính kế em dâu là vì công danh lợi lộc, hiện tại tính kế ngược lại là vì háo sắc. Chỉ Hạnh qua năm mới mười chín, chưa sinh dục. Lại cùng Tam Lang cầm sắt hòa minh, ân ái ngọt ngào, như đóa hoa được tắm tưới mưa sương, nở rộ kiều diễm.

Cái gọi là thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng trộm không được. Hân trăm phương ngàn kế không buông tha như vậy, chính là vì “trộm không được”. Hân chỉ cần nghĩ đến bộ dáng Chỉ Hạnh trắng trẻo xinh đẹp, liền cảm thấy trong lòng ngứa khó gãi, hận không thể lập tức lên ngựa vùi dập cho đủ, đáng tiếc hiện tại lòng có thừa mà lực không đủ. Chỉ cảm thấy bị ép đến ngũ tạng lục phủ đều mọc sạch, chết ngắt trên giường.

Hân vừa ngắt, trên dưới đều náo loạn, vội mời đại phu, vội phu nhân lại ôm hân thanh thanh con a con a khóc gọi, hoàn toàn loạn thành một đoàn.

Bên này Phùng gia đại loạn, Tu Thân Uyển ngược lại rất yên ắng, nên làm gì thì làm cái đó. Duy nhất cảm thấy khác thường chỉ có Cát Tường, Bởi vì cô nương không giống lúc trước nghe bọn họ nói chuyện, mà là xua tay đi phòng sách nhỏ. Chỉ cho đưa trà, trời đã tối cũng nói không đói, bảo bọn họ ăn trước đi, ngay cả chuyện Phùng gia đại loạn cũng chỉ lãnh đạm “ừ” một tiếng.

Phòng sách nhỏ là trọng địa trong nhà, không cho ở lại. Cát Tường tuy rằng đầy bụng nghi hoặc, vẫn rời khỏi, chỉ nhắc tiểu nha đầu giữ cửa tỉnh táo chút, cô nương muốn trà muốn nước đừng chậm trễ.

Chỉ Hạnh lúc này lại thấy rất may mắn khi Cát Tường lạnh lợi như vậy, ngay cả Như Ý cũng không cho đến làm phiền. Nàng hiện tại rất phiền lòng, đã quăng vài tờ giấy, ngồi nửa ngày, khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, đem việc nên viết viết hết ra. Nhưng viết đến “đương tuyết dâm từ”... tay vẫn run lên, rơi một chút mực.

Nàng phiền muộn đặt bút xuống, vô tâm chép tiếp, xoa xoa tay, cẩn thận tìm sách trên kệ. Tìm được một quyển chuyên về độc dược và giải độc, nàng lại một chữ cũng không xem vào.

Vạn nhất... là thuốc mê không có trong sách, nàng phải làm sao đây? Hơi chút định thần, cũng không thể nào, cùng lắm thì làm cho tên khốn đó cả đời không cử được. Không vượt qua ranh giới của bản thân, nàng vẫn có thể giữ được tôn nghiêm của Phó thị đích truyền.

Nàng cười khổ một chút. Cử không cử không phải trọng điểm, cho dù chỉ là bị sờ sờ cái tay, nàng nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Phu nhân cũng có thể giúp hạ thuốc, còn có gì làm không được.

Ôm đầu, nàng mệt mỏi ngồi xuống. Nghe được tiếng bước chân của Tam Lang, mở cửa, đi đến phía sau nàng, khoác vai nàng. Nàng lại không hề muốn động đây.

Hít một hơi thật sâu, “Ngồi đi.” Nàng đem ghi chép hôm nay đã chỉnh sửa lại đưa cho Tam Lang ngồi bên cạnh nàng, “Đây là lần cuối cùng. Ta không thể làm việc giúp hoàng đế nữa.” Nàng quyết định ru rú trong nhà, làm phòng bị tiêu cực nhất.

Tam Lang lướt qua nhanh như gió, nhìn chằm chằm mấy chữ “đương tuyết dâm từ”, “Xảy ra chuyện gì?”

Giấu không được. Lại giấu nữa... Ngu xuẩn không đáng sợ, đáng sợ là kẻ điên ngu xuẩn.

Ai biết bọn họ sẽ làm ra chuyện gì... không cẩn thận Tam Lang có thể sẽ mất mạng mà không biết vì sao.

Nàng cố gắng ổn định tâm trạng, hết sức bình tĩnh nói ra âm mưu cùng hành vi của Nhị Lang. Tam Lang trầm mặc nghe, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, đồng tử lại càng sáng, dưới ánh sáng nhỏ như hạt đậu của đèn dầu, như là nhuộm lửa.

“Vì sao nàng không nói sớm cho ta biết?” Lần đầu tiên Tam Lang quát nàng.

“Nói cho chàng thì sao?!” Chỉ Hạnh đã phiền tới cực điểm cũng rồ

Đúng vậy, có thể làm gì? Hắn bị áp đến tắt thở, hiện tại vợ hắn cũng sắp bị tính kế đến tắt thở.

Tam Lang không nói được một lời mở cửa ra ngoài, Chỉ Hạnh nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Chúng ta cãi nhau. Sau đó hắn cứ như vậy mà đi. Tiếng khóc bị đè nén, lúc này nàng che mặt khóc nức nở, cảm thấy trong lòng rất đau.

31. Chương 31

Dường như rất quen thuộc, nhưng lại thật xa lạ. Rõ ràng là nơi hắn sinh sống hơn hai mươi năm.

Chỉ có ánh trăng trên ngọn cây trước sau như một, trầm mặc, lãnh đạm quan sát. Cái gì cũng thấy được, nhưng cái gì cũng không nói.

Phùng gia trên dưới đã loạn đến một mức, lão gia phu nhân trở về nghỉ ngơi, viện của Nhị Lang chỉ có bà tử ngủ gà ngủ gật trông cửa. Tam Lang không tiếng động bay qua tường, sải bước đi về phía trước. Xẹt qua như một cơn gió, nha đầu ma ma nhìn thấy thần thái như quỷ như mị của hắn, sợ tới mức ôm nhau phát run, ngay cả lên tiếng cũng không dám

Hắn cứ như vậy tiến dần từng bước, bên trong chỉ có nhị tẩu cùng một tiểu nha đầu hầu hạ Nhị Lang vừa tỉnh lại uống thuốc.

Nhị tẩu thét chói tai, “Ngươi là đồ bại hoại môn phong...” Còn chưa làm rõ thế nào, đã bị ném ra ngoài, tiểu nha đầu kia vận khí ngược lại rất tốt, có nhị nãi nãi làm đệm thịt cho nàng, ngã cũng không đau.

Sau đó cửa đóng, then cài.

Trong phòng, chỉ có đôi huynh đệ song sinh.

Tất cả xảy ra quá nhanh, Nhị Lang ần ần cảm thấy có chút không ổn, nhưng vẫn trưng ra khuôn mặt tươi cười, “Tam đệ...” Bụng đau đớn, thiếu chút nữa thở không ra hơi. Nhưng đây không phải đáng sợ nhất... Mà đáng sợ nhất là Tam Lang từ trong giày lấy ra một thanh chủy thủ sáng chói, đâm vào bên cổ hắn. Lưỡi dao áp sát mặt, lạnh lẽo thấu xương.

Tam Lang cứ như vậy quỳ một gối trên bụng Nhị Lang, trắng bệch đến cả môi cũng không còn màu sắc, đồng tử lại giống phi thường phi thường âm u mà sáng ngời, giống như ánh sáng lóe ra từ chủy thủ.

Ấn vai Nhị Lang, hắn giọng điệu bình tĩnh lên tiếng, “Nam tử hán đại trượng phu, thê chịu nhục mà không làm gì, là kẻ vô sỉ.” Hắn giơ nắm tay, hung hăng giáng xuống mặt Nhị Lang.

Nhị Lang điên cuồng kêu cứu, lực trần tuyết không việc này, “Ngươi và ta là huynh đệ, vì sao nghe một phụ nhân hiếp xúi giục?”

Tam Lang nở nụ cười, lại càng hiện rõ lạnh lẽo âm hàn, “Nhị ca, ta tìm được quan phục ngươi tự tạo.” Lại một quyền đánh lên mặt. “Nhị ca, ngươi đừng lộn xộn. Chủy thủ rất sắc bén.”

Không nhìn Nhị Lang kêu thảm, hắn vừa đánh vừa hỏi, “Ta không cho ngươi Hương Xảo, cho nên ngươi lừa cô ấy đến từ đường, đúng không? Nhị ca, ta chỉ là muốn biết rốt cuộc là thế nào... ngươi đừng bức ta dùng chủy thủ.”

Nhị Lang mặt mũi bầm dập, muốn tránh nhưng bụng bị đè, vai bị giữ chặt. Hắn hôm nay đã chịu khổ một hồi, một chút sức cũng không có, nhìn ánh mắt khiến người ta sợ hãi của Tam Lang, cổ còn dán chủy thủ lạnh như băng, mang theo tiếng khóc cầu xin tha thứ, “Tam đệ, chỉ là một nha đầu... Ca ca đền ngươi... Ai ô!” Một quyền này đánh vào mũi, vừa xót lại đau, thật sự rơi nước mắt.

“Nhị ca, ta không phải muốn nghe cái này.” Tam Lang nói rất lạnh đậm, không có chút lửa giận.

“Ta nói ta nói!” Không chịu được đánh, Nhị Lang hô, “Nha đầu kia không biết thức thời, giả vờ giả vịt không chịu, cho nên mới làm ngã cây nến... Ta chỉ là sợ ả kêu lên... làm sao mà biết ả không chịu nổi bịt miệng, cứ như vậy không còn thở! Ta không phải cố ý, không phải cố ý!”

Tam Lang dừng tay. Mà ngoài cửa đã muốn náo loạn, bắt đầu có tiếng người ra sức gõ cửa cùng đập cửa.

Nhị Lang đã có cảm giác đại họa lâm đầu, Tam Lang như đang hắn, lại giống như nhìn xuyên qua. Bản năng cầu sinh dâng lên, hắn hô to cứu mạng, lại bị bóp cổ.

Trâm của Tam Lang không biết quăng đi đâu rồi, tóc tai bù xù. Ánh mắt tĩnh lặng như chết, vẻ mặt cũng rất yên bình... Một chút sinh khí cũng không có.

“Nhị ca, chúng ta sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm. Vậy chết cùng ngày cùng tháng cùng năm đi. Ngươi đi trước một bước, đệ đệ liền theo sau.”

Từ từ, từ từ tăng thêm lực đạo. Hoàn toàn không nhìn Nhị Lang giãy dụa.

Nhị ca, biết không? Ta chính là từng chút một bị bóp chết như vậy. Loại tư vị này, thoải mái không?

Như vậy thì tốt rồi, cuối cùng có kết thúc. Ngươi chết, ta cũng chết, vậy sạch sẽ. Tội của ngươi đền, hận của ta giải.

Sẽ không bao giờ để ngươi tính kế làm bẩn người sạch sẽ nhất trong lòng ta nữa. Ta bảo vệ được nàng.

Chỉ hận cái then cửa kia rất không chắc chắn, quá nhiều người quấy nhiễu, không kịp cho ngươi trải qua một phần vận đau khổ mấy năm nay của ta. Quả nhiên vẫn là một đao chấm dứt ngươi mới là đúng đắn...

“Tam Lang, Tam Lang... Tiến nhi!” Có người ôm cánh tay hắn, vốn định hát ra. Nhưng người đó kêu... Tiến nhi. Ánh mắt tan rã của hắn lại, nhìn đến đại ca vừa xa lạ lại quen thuộc.

“Ta biết đệ bị oan! Ta biết ta vẫn đều biết!” Đại ca cướp chủ thủ của hắn, “Đệ ngay cả ta cũng không ỨC HIẾP làm sao có thể làm loại chuyện xấu xa này! Ta biết đệ bị oan a! Đệ bị oan... Đệ hãy nghĩ tới đệ muội, nghĩ đi! Đệ đã thành gia, không phải một mình...”

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt đại ca, ngoại trừ ánh lệ cùng bi thảm, không có tạp chất khác.

Nhìn qua từng người, phụ thân, mẫu thân, bọn họ mắng, không ngừng mắng, nhưng ai cũng không dám nhìn vào mắt hắn.

Cứu mạng ta, là di nương không cùng huyết thống. Thừa nhận ta bị oan, là đại ca thứ sinh cách cái bụng.

“Ha ha ha...” Hắn thấp giọng cười rộ lên, “Ha ha ha ha ha!” Hắn khàn giọng cười to, một đường cười ra ngoài.

Ai cũng không dám ngăn hắn.

Mỹ nhân tóc tai bù xù mặt hoa da tuyết, cầm chủ thủ như điên như cuồng cười to, như tuyết đi dưới ánh trăng, hương thơm thu quế vô tri tỏa ra bốn phía, lại khiến không khí càng thêm quỷ dị thêm thê lương.

Chờ Chỉ Hạnh biết được tin tức tới, Tam Lang đã không biết tung tích. Nàng căn bản không quan tâm những người khác của Phùng gia nhục mạ đe dọa nàng, thật sự quá phiền, nàng dứt khoát tay không bào cột ở hành lang xuống, liền im lặng, hỏi cái gì đáp cái đó.

Trước kia nàng luôn đề phòng. Tổng cảm thấy không cần lộ ra võ nghệ mới có thể có cái phòng bị cuối cùng. Hiện tại Tam Lang đã đi mất, nàng nghĩ không ra phải phòng cái gì hay phòng ai.

Nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy Tam Lang.

Nàng im lặng suy nghĩ, sau đó bảo Cát Tường cùng Như Ý đưa mọi người về, không để ý những người khác trở mặt rụt lưỡi, trèo tường lên ngôi, lập tức không thấy.

Viện nhỏ lạnh lùng lúc trước nhốt Tam Lang một năm, vẫn hoang vắng như trước. Nàng đi vào, Tam Lang vẫn tìm không thấy, đang ngồi ở góc giường gỗ, ôm chân, đặt trán trên đầu gối.

Khi vừa thành thân, hắn ngủ cũng là cuộn thành một đoàn.

Chỉ Hạnh lên giường gỗ, cúi người ôm lấy hắn. Một hồi lâu, Tam Lang mới mềm đi, tựa vào lòng nàng khóc lớn.

32. Chương 32

Khó khăn thu lượm muốn nói hết đau khổ cùng chua xót mấy năm nay, vừa há miệng, lại nói không nên lời. “Rất nhiều chuyện muốn nói với nàng, lại không biết nói thế nào. Ta không nên quát nàng, xin lỗi.”

Chỉ Hạnh lắc đầu, “Là ta không nên quát chàng, tính ta rất nóng nảy.”

Rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng vẫn quyết định không nói. Bọn họ dắt tay trở về, giống như ngày thường, sau khi ăn xong dọn dẹp, Chỉ Hạnh búi tóc cho hắn, cẩn thận chải chuốt, mà hắn thì cúi đầu, im lặng.

Giao gáy triền miên, Tam Lang đối với Chỉ Hạnh đặc biệt ôn nhu thương tiếc, săn sóc cẩn thận, tỉ mỉ nhìn nàng, cảm thụ nàng, muốn thật sâu ghi tạc trong lòng, không bao giờ quên.

Thật sự cái gì cũng không có, chỉ còn người sạch sẽ này.

Hơi thở vừa ổn, hắn khoác áo ra sau bình phong rửa mặt chải đầu qua loa, lại tự mình xách nước ấm mới đổi, chậm rãi giúp Chỉ Hạnh lau người, giống như một chuyện quan trọng không thể qua loa.

Chỉ Hạnh đỏ hốc mắt. Nàng mơ hồ biết Tam Lang suy nghĩ cái gì, cho nên không ngăn cản, chỉ thuận theo hắn.

Hắn mơn trớn bụng Chỉ Hạnh, dán mặt trên đó. Không thể cho Chỉ Hạnh một đứa con, hắn vẫn cảm thấy tiếc nuối.

”Nàng tin ta không

“Tin.” Lần này nàng đáp không chút do dự.

Qua canh ba.

“Ta muốn vào cung.” Tam Lang thông thả nói.

“... Uhm.” Chỉ Hạnh chớp chớp mắt, không để mình rơi lệ. Thuận theo giúp Tam Lang mặc từng món quần áo vào, Sau đó sửa sang cho hắn, vì hắn chải đầu búi tóc.

Ngoại trừ hoàng đế, thật đúng là không ai có thể che chở Tam Lang. Tội danh ngỗ nghịch bất hiếu, ý đồ mưu hại huynh trưởng này vừa nện xuống, lưu đầy ba ngàn dặm vẫn là nhẹ... Ai biết có thể hay không dứt khoát “thanh quân trắc” (làm sạch những người cạnh vua).

“Không phải sợ. Ta còn có nàng.” Tam Lang trầm mặc một hồi lâu, “Ta hồ đồ, không nên...”

“Là ta hồ đồ.” Chỉ Hạnh rốt cục vẫn không nhìn được, khóc ra, “Ta biết chàng chịu khổ sở, còn kích thích chàng... chàng phải thật tốt, ta muốn cùng chàng bạc đầu đến già.”

Tam Lang ánh mắt tan ra, cũng là tan ra một loại ôn nhu

“Ta chỉ còn lại nàng.” Hắn nói rất trầm rất chậm, “Mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng đừng sợ... Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão (nắm tay nhau cho đến già). Ta nhất định sẽ bình an trở lại cạnh nàng.”

Lần này Tam Lang cho Chỉ Hạnh đưa đến cửa góc, lên ngựa còn quay đầu nhiều lần. Một chút tốt đẹp còn sót lại trong sinh mệnh hắn, dựa cổng trông ra, hai mắt đắm lệ trong suốt, một chút cũng nhìn không ra vẻ khôn khéo giỏi giang.

Đã nói, nương tử bất phàm này đối với hắn, luôn đặc biệt ngây thơ yếu đuối.

Rẽ vào khúc quanh, nhìn không thấy nàng. Nhưng hắn biết nương tử ngây thơ này sẽ đứng thật lâu, chờ hắn.

Cho nên lưng hắn thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm túc, đi về hướng hoàng cung.

Triệu công công biết Phùng tri huyện lang canh ba hai khắc liền đứng ngoài cửa cung chờ, chấn động. Giờ đã là canh bốn...

Ông là vì hầu hạ hoàng thượng rửa mặt mới thức sớm như vậy, Phùng tri huyện lang đang làm gì?

“Thằng nhóc con, vì sao không báo sớm chút?” Ông hạ giọng

Tiểu thái giám tiến vào truyền lời về mặt đau khổ, “Phùng tri huyện lang không cho, nói chờ công công rời giường báo là được rồi. Phùng tri huyện lang nói, việc riêng của tội thần, không dám quấy nhiễu.”

Phùng gia bọn họ lại làm ra chuyện xấu xa gì rồi?

Lại nói tiếp, Triệu công công là người bắt công bao che khuyết điểm. Ông cương chiều ngu trung, bằng không cũng không thể khiến Thuận vương gia vô pháp vô thiên như vậy. Nhưng Thuận vương gia đáng cơ, ông cũng không vui vẻ. Bởi vì hoàng thượng không thích, mất hứng, cả ngày than ngắn thở dài.

Cũng chỉ có Phùng tri huyện lang có thể làm hoàng thượng cao hứng, cho nên ông rất xem trọng Phùng tri huyện lang. Hơn nữa Phùng tri huyện lang kính trọng hoạn quan như ông từ đáy lòng, lại biết rất nhiều chuyện xấu của Phùng gia, tâm từ phụ của ông lan rộng, bắt công bao che khuyết điểm càng lợi hại hơn.

Việc riêng của tội thần. Đây cũng không phải là dấu hiệu tốt gì.

Phỏng đoán một lát, canh năm vào triều, ông đến tắm cung hoàng hậu hầu hạ hoàng thượng thức dậy, thấp giọng nói.

Hoàng thượng quả nhiên tức giận, “Phái cổ kiệu đi đón, bảo hắn lăn đến ngự thư phòng của trẫm. Làm cái quỷ gì? Cho hắn kim bài ngự ban là để trang trí à?”

Tiểu tử này có chuyện gì? Hoàng thượng đáy lòng cũng lẩm bẩm. Tiểu tử này chỉ có khuôn mặt là xinh đẹp, bên trong là con lừa quật cường. Chỉ biết vui đầu làm việc, cũng không biết lấy lòng. Người bảo sử quan đời sau viết đến “nịnh thần” như hần phải viết cái gì đây?

Cũng phải cho người ta chút tư liệu chứ?

Hơi chút kiêu ngạo ương ngạnh được không? Như vậy sử quan đời sau rất khó xử. Nhìn ta xem, tự giác biết bao nhiêu. Tương lai sử quan viết đến hôn quân như hần sẽ rất phí giấy mực đây.

Hần xua xua tay, nhìn cũng không nhìn hoàng hậu thêm một cái, chuẩn bị xong liền thúc giục đi ngự thư phòng.

Nhìn đến Tam Lang, hoàng thượng vẫn theo thói quen tính sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, ô, mặt lạnh băng vì sương sớm. Tam Lang vẫn nghiêm mặt lạnh rút khăn lau lau, hành lễ đứng chuẩn.

“Đủ đủ,” hần không kiên nhẫn, “Ít làm ra vẻ đi, ta sắp lên triều. Có việc nói mau.”

Tam Lang im lặng một lát, “Hoàng thượng, thần huynh ý đồ thay mạo đổi đào, dòm ngó vợ thần.”

Hoàng thượng cũng không quá khiếp sợ, chỉ cười lạnh một tiếng. “Như thế ngược lại tốt một chút. Cũng phải, người làm quan cũng chưa cho Phùng gia ích lợi gì... còn không bằng cho ca ca kia của người làm. Đẹp yên lão bà người trước, thật sự là kẻ hay...”

Hần vỗ mạnh ngự án, “Bà ngoại nó, thật coi ta là đồ gốc à? ! Tròng mắt chỉ để trang trí sao? Người có gì thay đổi, ta liền tru di cửu tộc Phùng gia các người! Chi chính của mười nhà xếp hạng cao nhất trên thế gia phổ, một năm có đến bốn mươi bốn phu nhân tuổi trẻ bệnh chết bất ngờ... Gian con dâu, nhục chị dâu... Có gì ta không biết? Mặt ngoài nhân nghĩa đạo đức, bên trong tất cả đều là nam đạo nữ xướng! Chết hết là xong!...”

Hoàng thượng bùng nổ một trận, nhìn Tam Lang chỉ cúi mắt, mặt vẫn lạnh như vậy, lại thấy mất mặt. “Được rồi, lão bà người chưa chịu thiệt chứ? Ta nói loại chuyện này nếu chỉ là bị sờ sờ, người cũng đừng để trong lòng. Cũng không thiếu miếng thịt nào... Liên tính có sao, người cũng đừng bức tử người ta. Nói đi, xem xử trí như thế nào... Ta là nói việc này không đáng để khó chịu, nữ nhân cũng không dễ làm...”

Tam Lang có điểm muốn cười, nhưng hần xưa nay biết hoàng đế hoang đường này là người thương hương tiếc ngọc, cũng sẽ không so đo. “Khải bẩm hoàng thượng, vợ thần không sao. Nhưng tội thần phần nọ, muốn cùng thần huynh đồng quy vu tận...”

“Người ngu gốc à!” Hoàng thượng lại rống lên.

“Phải, tội thần ngu xuẩn. Tội thần ngộ nghịch không biết kính nhường, mưu hại huynh trưởng, tội không thể tha. Nhưng vợ thần vô tội, xin cho hòa li (li hôn)...”

Những lời còn lại không nói ra được, bởi vì hoàng thượng nín lấy cổ áo hần, kéo lên. Tức giận đến toàn thân run run, bộ mặt dữ tợn, gắt gao nhìn Tam Lang.

Nhưng Tam Lang đáy mắt lại chỉ có cười cùng ôn hòa.

Hoàng đế thông minh cơ trí này cũng sốt, tức giận quăng hần, “Bà ngoại nó, thấy sắc quên bạn, đứng núi này trông núi nọ chính là nói đồ khôn như ngươi! Lão tử cái gì cũng nói cho người... Kết quả người lấy đến đâm vào tim lão tử! Người có phải là người hay không?!”

Đây là lý do thái hậu lấy đến để lừa gạt hoàng thượng. Nói đưa hần đi Nam Đô, là vì bảo toàn tính mạng của hần.

Hoàng thượng đối với điểm này luôn canh cánh trong lòng, mới có thể hoàn toàn không thân cận được với thái hậu. Thái hậu nếu nói thẳng với hần, hần có thể thông cảm, nhưng dùng lý do này gạt hần, hần mới không bị lừa đâu.

Hần hận nhất loại hành vi lâm nạn vứt bỏ này. Có ai biết tâm tình của người bị vứt bỏ chứ? Hần ở Nam Đô năm một năm... Khi đó hần mới tám tuổi! Nhưng đến bây giờ còn nhớ rõ cái loại cảm giác khổ sở đến muốn chết này. Hần thà rằng ở trong cung bị ám toán đến chết, cũng không muốn bị vứt bỏ.

Giận trong chốc lát, nhìn Tam Lang ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, hắn cũng không làm sao được. “Ta còn chưa chết! Quỳ cái gì?” Lấy chiết phiến ra quạt mạnh, “Hiểu rõ rồi chứ? Hết hy vọng?”

“... Nghĩ đến, sớm hết hy vọng.” Tam Lang nở nụ cười, tràn ngập bất đắc dĩ, “Nhưng đêm qua, mới chính thức hoàn toàn hết hy vọng.” Hắn đứng thẳng dậy, bình tĩnh nhìn vào mắt hoàng thượng, “Ta chỉ còn lại nàng. Xin ngài... âm thầm chu toàn.”

“Tốt, vợ chồng các người đều bán cho ta, khỏi tính toán.” Hoàng thượng lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Hôm sau, Phùng gia còn tại thương lượng mẫu đơn kiện, Phùng tri huyện lang bởi vì “kiêu ngạo ương ngạnh, thất lễ trước vua” bị nhốt vào ngục lao, hơn nữa sai người trách hỏi Phùng gia thân có trong thế gia phổ, đường đường là đại tộc, vì sao giáo dưỡng vô phương.

Phùng gia lão gia chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đầy lưng, á khẩu không trả lời được. Nhanh chóng đốt lá đơn kiện còn chưa viết xong kia. Hoàng đế đã trách hỏi, còn kiện đến quan chẳng phải ỉnh một bạt tai sao?

Đã biết nghịch tử kia sớm muộn gì cũng sẽ gây chuyện, lúc trước nếu không phải Phùng di nương nhiều chuyện, đánh chết liền không có chuyện gì...

Lão gia thật đúng là không thấy Nhị Lang có gì quá phận. Bất quá là cái nha đầu, đáng giá gì? Đốt từ đường cũng là ngoài ý muốn...

Nhưng lại để cho người hãm hại. Năm ấy là chi thứ hai phái người thay phiên trông giữ từ đường, vì sao ai cũng không ở, để Nhị Lang gây chuyện?

Ông cảm thấy cá tính của Nhị Lang mới có tiền đồ, có thể giúp trong nhà. Tam Lang chỉ là tên ngốc làm vật hi sinh, không thể xen lẫn trong quan trường được.

Vua muốn thần chết, thần không thể không chết. Cha muốn con chết, con không thể không chết dựa thực hiểu thuận, sẽ không thể không nghe lời ông. Hiện tại đã nhóm lửa trên thân, hơn nữa sắp cháy lan đến đích tôn.

Ông phái người đi tìm hiểu tin tức, âm thầm quyết định, đứa con này không thể giữ được nữa... Trực tiếp trừ bỏ gia phả, tách ra sạch sẽ mới là đúng đắn.

33. Chương 33

Lúc hoàng hôn, đại tẩu Mã thị mang theo hộp thức ăn, dắt nữ nhi Phương Lan năm tuổi, một hạ nhân cũng không mang, đi đến phật đường.

Đại Lang ngày hôm qua nói tam thúc (em chồng) bị oan, mẹ cả không chỗ tiết hận, cho Đại Lang hai cái tát, lệnh hắn đến phật đường quỳ. Cha chồng không nói tiếng nào, yên ổn quay đầu bước đi, không biết đi đến viện của di nương nào.

Nàng than nhẹ một tiếng, gọi, “Phu quân. Mẫu thân bảo chàng đứng lên...” Đại Lang lúc này mới trả lời một tiếng, từ phật đường tối tăm đi ra, cũng không chọn chỗ, đặt mông ngồi trên bậc thang, ánh mắt đều là tia máu.

May mắn nàng bình thường đối với hạ nhân khá tốt, thủ vệ nhắm một mắt, mở một mắt, nhưng thoát nhìn, hắn tối hôm qua cũng không ngủ. Nàng lấy hộp cơm ra, Đại Lang đói ngoan, ăn ngấu nghiến, nàng nhỏ giọng khuyên từ từ ăn, đưa canh cho hắn, giúp hắn lau mồ hôi trên trán

“Sao nàng lại đến đây?” Đại Lang thăm oán, “Đang có thai đó.”

“Lan nhi đòi cha. Hơn nữa... đã tròn ba tháng, chỉ là chưa hiện rõ mà thôi, không sao.” Nàng cười, đối với hạ nhân trông chừng cười cười, thưởng tiền, cho bọn họ xuống nghỉ ngơi.

Đại Lang nhìn nữ nhi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, mắt to vô tội nhìn mình, trùi mền sờ sờ đầu. “...Thế nào?”

“Tam thúc bị hạ ngục. Cha chồng tính trừ tam thúc ra khỏi gia phả... Mẹ chồng nháo muốn phân chúng ta ra luôn, khỏi phải làm hai lần.” Mã thị thấp giọng nói.

“... Cha vẫn tố cáo Tam Lang?” Đại Lang giọng nói càng thấp.

“Không phải, là hoàng thượng ghét tam thúc.”

Đại Lang nghĩ nghĩ, đột nhiên bật cười. “Con cháu thế gia sống an nhàn sung sướng, mọi chuyện không biết.”

Hơn nữa còn không biết đạo lý đối nhân xử thế, chỉ hiểu được một ít kỹ xảo nhỏ thông minh nhỏ. Vừa ra khỏi vòng luẩn quẩn của thế gia, liền mờ mịt không biết ứng đối. Cố tình thiên tử lại không để ý cái dạng này, Tam Lang lại nản

Hắn đọc sách không thành, mười bốn tuổi bắt đầu giúp đỡ quản lý cửa hàng điền trang trong nhà, được mở mang kiến thức, mới biết quá khứ mình có bao nhiêu ngu dốt vô tri.

“Phân cho chúng ta, cũng sẽ không có bao nhiêu. Cha... cũng sẽ không hỏi đến.” Đại Lang cười cười, có chút áy náy, “Gả cho ta, nàng lại không có một ngày ngày lành.”

Mã thị cúi đầu, nén nước mắt. Vợ của con vợ lẽ không phải dễ làm... Mấy năm nay trên danh nghĩa là đích tức đương gia, nhưng gia vụ đều là nàng xử lý. Cha chồng có rất nhiều thiệp thất, mẹ chồng không dễ sống chung, Nhị đệ muội xuất thân nhà quan, cũng là người hung dữ.

Nàng có thể ẩn nhẫn chu toàn, chính là bởi vì trượng phu rất săn sóc tri kỷ.

“Vợ chồng một thể, phu quân đừng nói lời này.” Nàng vuốt bụng, “Nhiều năm như vậy, chỉ sinh cho chàng một nữ nhi... Chàng cũng không nói gì. Ta chỉ sợ thai này lại là...”

“Là nữ nhi ta cũng thương.” Hắn ôm lấy Phương Lan, “Yên tâm, chia có ít, ta cũng nhất định để mẹ con nàng ăn no mặc ấm, tìm đồ cưới cho hai nữ nhi. Chúng ta còn trẻ, từ từ sẽ có con trai.” Trầm mặc một lát, “Đúng là vẫn bởi vì thân phận này của ta...”

“Phu quân, ta cũng là thứ nữ.”

Hắn thản nhiên cười, cầm hộp cơm, công Phương Lan, nắm tay thê tử đi

Mẹ cả sao có thể không nháo... Tam Lang phải trừ khỏi gia phả, Nhị Lang bị thương bị bệnh. Chỉ có hắn đứa con tỳ nữ sinh này là êm đẹp, thê tử còn có thai. Vạn nhất là nam hài... uy hiếp này thật sự là quá lớn.

Thằng thẩn mà nói, có thể ở lại gia phả làm một nhánh xa hắn liền thỏa mãn, hắn hoàn toàn không cần phú quý của dòng chính.

“Đã từng, ta rất hâm mộ Tam Lang.” Đại Lang tươi cười chuyển cay đắng, “Viện của đệ ấy vĩnh viễn luôn tràn ngập tiếng cười. Chỉ có đệ ấy sẽ hành lễ với ta... mà không phải làm khó dễ ta.”

Thê tử cầm tay hắn chặt một chút.

Tam Lang, là một đứa thích cười, giống như sức lực toàn thân đều dùng không hết, hiếu động nghịch ngợm. Mẹ cả rất ghét hắn, Nhị Lang cũng học theo, chỉ có Tam Lang, sẽ hành lễ với hắn, có món ngon vật lạ gì, đều lên giữ lại một phần hắn.

Khi đó hắn thật sự hâm mộ Tam Lang, hâm mộ cực kỳ. Từng nghĩ, vì sao lại sinh sớm hai năm, không gửi hồn sống trong bụng phu nhân, vì sao hắn là con tỳ nữ sinh ngay cả mẹ ruột cũng chưa gặp qua.

Thằng đến ngày nào đó, ngày mà ánh lửa đốt cháy bầu trời đêm, hắn mới dần dần, dần dần thấy may mắn, hắn không gửi hồn sống trong bụng phu nhân.

Tam Lang ngày ngày kêu oan, bị nhốt vào viện nhỏ, vẫn kêu, kêu đến khàn giọng. Nhưng Tam Lang cứ kêu, sẽ không có cơm ăn. Khi đó hắn thật sự sợ hãi, sợ hãi vô cùng. Hắn sợ phu nhân, nhưng tiếng kêu trong viện nhỏ ngày càng mỏng manh, hắn càng sợ hãi.

Cái gì cũng không dám làm, lúc ấy hắn chỉ là đứa nhỏ choai choai mười bốn tuổi. Hắn chỉ có thể tiết kiệm cơm hoặc điểm tâm của mình, ngay cả nói cũng không dám nói với Tam Lang, trèo tường vụng trộm nhét ở song sắt, sau đó lập tức chạy mất.

Đối với con ruột của mình còn độc ác như vậy... Hấn càng thật cẩn thận lấy lòng phu nhân. Hấn sợ, sợ cực kỳ. Sống chết đều chỉ là một câu của mẹ cả mà thôi... Hấn chỉ là con tỳ nữ sinh hèn mọn, ngay cả phụ thân cũng không để ý, không có chỗ dựa vào.

Hấn bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tam Lang không kêu, Tam Lang không bao giờ cười nữa, nhìn Tam Lang từ từ khô kiệt, trầm mặc như chết.

Đối với cái nhà này, hấn chỉ có sợ hãi cùng cẩn thận từng chút một. Thê tử bị ủy khuất, chỉ có thể an ủi nàng sau lưng. Mười chín sắp hai mươi mới cưới nương tử này... Bộ dạng tuy nói không quá xinh đẹp, nhưng hấn ngược lại yên tâm. Săn sóc thông minh biết xem ánh mắt, hấn quý trọng còn không kịp, sao có thể oán hận.

“Tương lai có thể sẽ nghèo chút... Nhưng nàng yên tâm, ta cũng không phải đại thiếu gia cái gì cũng không hiểu. Cho dù phải khiêng vác, cũng sẽ để nàng và các con ăn ngon mặc tốt.” Đại Lang nhẹ giọng, “Tuy rằng không thể để nàng được cáo mệnh... nhưng nàng sẽ có thể có những ngày tháng thư thái... Mấy năm nay, thật vất vả cho nàng.”

Mã thị nhanh chóng lau lệ, “... Ta không sợ nghèo, cũng không cực khổ.” Phu quân bộ dạng tuần tú, lại thường đi lại bên ngoài, lại săn sóc tỉ mỉ, chuyện gì cũng nói rõ với nàng. Một phụ nhân còn cần gì hơn nữa.

Cáo mệnh cái gì, nàng không cần. Bờ vai của phu quân, so với những thứ hư ảo kia dùng được hơn nhiều.

34. Chương 34

Đem con vợ lẽ phân ra sống không kỳ quái, nhưng đem con trai trưởng trừ gia phả đây là chuyện rất lớn rất nghiêm trọng.

Kỳ thật, cũng trong dự kiến thôi. Hiện tại tin tức lưu hành nhất kinh thành gì? Chính là Phùng tri huyện lang mặt hoa da tuyết mất thánh súng a! Mỗi ngày tấu chương như núi đưa đến ngự án của thánh thượng, hoàng thượng nghe nói tức giận đập vài cái nghiền mực, tội danh chồng chất càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ sợ là trảm lập quyết.

Phùng gia thông minh a, nhanh chóng đem nghịch tử này trừ khỏi gia phả, dâng tấu tạ tội. Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, cũng không trách tội Phùng gia, chỉ thúc giục Đại Lý Tự(chuyên quản án kiện quan lại) mau tìm đầy đủ chứng cứ phạm tội, nhưng không cần nhắc lại chuyện cũ của Phùng gia.

Phùng gia đích tôn cùng những tộc nhân liên can nhẹ nhàng thở ra. hỉ là làm ca ca còn phải bị nhị đệ làm tộc trưởng tụng niệm, Phùng đại lão gia cũng là xấu hổ tức giận đan xen, trở về phát giận với phu nhân, phu nhân bốc hỏa, giận chó đánh mèo vợ chồng Đại Lang, tùy tiện cho hai cái cửa hàng bồi tiền mấy khối ruộng cạn cùng một cái viện rách nát, mặc kệ dâu cả có thai, cơ hồ là đuổi bọn họ ra.

Nhị tẩu ngược lại rất vui vẻ. Gia sản lớn như vậy, đều là của Nhị Lang bọn họ... không cần chia cho người khác. Nhị Lang nhìn như bị đánh rất thảm, thân thể cũng bị thương không nhẹ... nhưng đại phu nói không ngại, cũng may còn trẻ tuổi. Cố gắng nghỉ ngơi, phương diện kia phải tiết chế tiết chế, vậy là tốt rồi.

Như vậy cũng tốt, tránh cho Nhị Lang cái tên không bớt lo kia luôn chạy ra bên ngoài.

Nàng lập tức kiêu ngạo dẫn người chạy tới Tu Thân Uyển, đem thư trừ phả ném tới trước mặt Chỉ Hạnh, châm chọc khiêu khích một phen, hạn bọn họ ngày mai liền cắt đi, mang theo người niêm phong sân, tuyên bố một cây kim của Phùng gia cũng không thể mang đi.

Đến lúc này Tam Lang bị hạ ngục đã hơn tháng, Chỉ Hạnh gầy một vòng lớn. Nhưng uy vũ của mấy vết nàng bào vẫn còn, nhị tẩu nhảy nhót rất vui, hạ nhân đầy lòng thật lạnh, thái độ ngược lại còn kính cẩn.

Chỉ Hạnh nâng đôi mắt có chút sưng lên, “Nhị tẩu, không cần phải gấp gáp. Loại ỏ rần này ta cũng không định ở lại. Tẩu cùng mẹ chồng lấy đồ cưới ra, chúng ta kiểm kê. Nếu ta mang đi một cây kim ta sẽ không phải họ Hứa.”

Nhị tẩu vốn chính là thiên kim tiểu thư, mẹ chồng cũng dỗ lừa yêu thương, khiến cô ta vừa gây chuyện liền không ai có cách nào với cô ta.

Cô ta thật đúng là sai người đi bức mẹ chồng đem đồ cưới của Chỉ Hạnh ra kiểm kê toàn bộ, ngay cả đồ đạc của hạ nhân cũng kiểm tra một lần...

Kết quả đồ cưới chỉ ít đi không nhiều thêm, hòm xiểng lung đều sửa sang lại tốt, không ngờ không dư ra thứ gì. Bọn họ mới không tin đâu!

Nhị tẩu ép hỏi, Chỉ Hạnh chỉ cười lạnh, “Ta gả vào không đến một năm, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy qua bổng lộc phu quân, đều nói là hiến cho trong nhà? Tiền tháng căn bản một đồng cũng không thấy, dựa vào bổng điền này, ta nuôi sống được ai? Ta tự bán đồ cưới nuôi người nhà, giao tiếp đó đây, Phùng gia dựa vào cái gì mà quản? Phùng gia cho ta ăn qua một miếng cơm sao?”

Đấu vô mồm này, mười nhị tẩu cũng nói không lại Chỉ Hạnh, cô ta vốn đang tức giận nóng nảy, bị chặn họng, nghẹn nửa ngày mới nghẹn ra câu, “Vậy sinh lễ của Phùng gia chúng ta đều quẳng xuống nước hết rồi sao?!”

Chỉ Hạnh cười lạnh càng sâu, “Ta nói nhị tẩu, nhân tình nghĩa lý, ngài sẽ không phải đều không biết chứ? Cho dù là hưu khí hoặc hòa li, cũng chưa từng nghe nói qua nhà chồng nắm lấy đồ cưới không buông. Huống chi hiện tại Tam Lang bị hạ ngục, cũng không phải cho ta hưu thư, càng không phải hòa li. Hơn nữa, thư trừ phổ ở đây, hiện tại tẩu và ta không liên quan nhau. Ngài không khỏi cũng quản quá rộng rồi, quản đến đồ cưới của Hứa gia chúng ta.”

Nhị tẩu chỉ có thể dậm chân giận dữ, miệng đầy lời không sạch sẽ. Cô ta tuy rằng không thông minh, nhưng đến tình cảnh này, ít nhiều cũng biết phu quân đối với đệ muội này quá lưu tâm mới gặp phải tai họa. Hận không thể tiến lên nàng vài cái tát... Nếu không phải nha đầu gắt gao kéo cô ta, không ngừng nhắc nhở hành lang bị bào kia... nói không chừng cô ta đã vọt tới.

Chỉ Hạnh thở dài, “Được rồi, là có đồ của Tam Lang. Hai cái quan tài kia kia, muốn thì khiêng đi.”

“Phi phi phi, ai muốn thứ xui xẻo đó!” Thở hỗn hển, náo loạn cả nửa ngày, nhị tẩu vị thiên kim yếu điệu này cũng mệt mỏi rồi, “Sáng mai liền cút cho ta!” Ngẩng cao đầu, mang theo đám nô bộc đi mất.

Nàng cười ảm đạm, phân phó Cát Tường gọi tất cả nô bộc tới, ba phòng người, nam nữ lớn nhỏ đứng mười mấy người.

Hít thở sâu, nàng bình tĩnh lấy ra một cái hộp gỗ lim, đưa cho Lý Đại. Vốn hấn là người hầu của Tam Lang, từng làm đại quản sự vài tháng, đi học vài năm, phần lớn chữ đều biết.

“Đọc đi.” Chỉ Hạnh mỗi một ngồi xuống.

Hơn tháng nay, từ sau khi cô gia bị hạ ngục, toàn bộ Tu Thân Uyển đều thấp thỏm lo âu, nhưng vẫn được coi là quy củ. Chỉ là cô nương đột nhiên lấy thứ này ra, Lý Đại ngược lại có dự cảm không tốt.

Hắn mở hộp ra, lấy giấy ra đọc, nô bộc bắt đầu có chút xôn xao, ngay cả Cát Tường Như Ý cũng thiếu chút nữa bổ nhào vào đùi cô nương, Huệ tẩu mấy lần lau l

Đây là giấy bán mình của tất cả nô bộc Tu Thân Uyển.

Cô nương muốn bán bọn họ?

“Sáng mai, trước đưa ta đến ngõ Hương Du, sau đó mang theo hộp này, các người đến nhà ngoại tổ đi.” Chỉ Hạnh thần nhiên nói, “Liên lụy các người, ta không đành lòng. Các người đều tốt, trong nhà làm âm i lâu như vậy vẫn rất trung thành vì chủ. Cô gia đại khái là... Thôi. Ngoại tổ nhân hậu, các người vốn chính là từ đó mà đến, vẫn là trở về đi... thay ta chiếu cố hai nha đầu này nhiều chút. Huệ tẩu... muốn về nhà thì về nhà, không muốn thì đến nhà ngoại tổ đi.”

Ba phòng người cùng Cát Tường Như Ý Huệ tẩu đều quỳ xuống. Đùa giỡn cái gì a!? Chủ gặp rủi ro, bọn họ quay đầu bỏ chạy... về Chu gia Chu lão gia cũng không cần a! Đến nhà khác? Ai chịu dùng loại nô bộc khi đại nạn đến đều tự bay này? Cô nương còn không bằng đem bán bọn họ đâu!

Hơn nữa về tình về nghĩa, bản thân cũng không qua được a!

“Cô nương đừng dọa tôi a!” Như Ý sợ tới mức ngay cả lễ nghĩa cao thấp đều đã quên, khóc thê lương, “Cô gia không có việc gì, ngài đừng như vậy a! Cho dù... Ngài cũng phải cố gắng sống... Như Ý theo ngài cả đời, làm việc nuôi ngài cũng được!”

Cát Tường cũng quỳ gối, “Cô nương, ngài không thể ỷ rũ như thế. Tương lai còn dài... Nói sao cũng phải theo ngài

Cả viện ồn ào, khiến cho không khí thật mãnh liệt bi thương.

Lý Đại đỏ mắt, trấn định suy nghĩ. Chủ nhân tốt như vậy, ngay cả Chu lão gia cũng không bằng. Cô gia là quan thanh liêm, cô nương là người có kiến thức. Chỉ một thử thách nhỏ như vậy, làm sao không vượt qua? Cho dù cô gia có chuyện gì... Không phải còn có cô nương sao? Cho dù không làm được gì, chẳng lẽ giúp đỡ cô nương sống yên còn không được sao?

Theo hẳn thấy, nhà quan cũng không có gì tốt. Chỗ nào mà không thể buôn bán, chỗ nào mà người không sống được?

Hắn vừa cân nhắc vừa cố gắng biểu đạt uyển chuyển, trong ba phòng người cũng có người lớn tuổi, cảm thấy đây mới là lẽ phải. Bị trừ bỏ gia sản, càng không thể chặt đứt hương khói của cô gia, dù có nhận con nuôi cũng phải kế tục hương khói, cô nương không vì chính mình, cũng nên nghĩ thay cho cô gia.

Chỉ Hạnh ngược lại rơi lệ. Khiến trên dưới đều đi theo khóc, nàng nước mắt lấy hộp về, lại lấy tất cả giấy bán mình quăng vào chậu than, đốt.

Tất cả mọi người ngây người, nhất thời không có tiếng động.

“Tấm lòng trung thành của các vị, không ở trên tờ giấy này.” Chỉ Hạnh lau lệ, “Ta có một bát cơm, nhất định phân cho các người nửa bát. Nếu trái lời, tựa như trâm này.” Nàng nhỏ xuống một cây trâm ngọc bích, bẻ làm đôi, ôm mặt rồi đi

Đêm đó toàn bộ Tu Thân Uyển đều rất kích động, tâm huyết đều bị kích ra. Như Ý cùng Huệ tử ôm nhau khóc ròng, cảm thấy chết cũng có thể chết vì cô nương.

Duy nhất có thể bình tĩnh hầu hạ Chỉ Hạnh, chỉ có Cát Tường.

“Cô nương luôn nói tôi tinh ranh, kỳ thật một chút cũng không thể so với cô nương.” Cát Tường than nhẹ.

Chỉ Hạnh hơn tháng nay mới có cơ hội bật cười, “Ta nghĩ rằng ngươi sẽ đi chứ.”

Cát Tường liếc mắt, “Nô tỳ có thể đi đâu? Không nói nhà xa, trở về để bọn họ lại bán một lần à? Những người khác cũng không khác gì... Cô gia thế nào, nô tỳ không biết. Nhưng chỉ cần cô nương còn tốt, thế nào cũng không thể thiếu bát cơm yên ổn của nô tỳ. Chỉ là giấy bán thân những thứ này thật sự không cần đốt...”

“Tờ giấy kia không nói lên được gì.” Chỉ Hạnh thản nhiên nói, “Có tờ giấy kia, có dị tâm vẫn là có dị tâm, mà trung tâm vì chủ, cũng không bởi vì không có tờ giấy kia liền đổi tâm.”

“Đổi chứ, sao lại không đổi?” Cát Tường tức giận, “Tạ cô nương thưởng, nô tỳ học thêm được một chiêu. Bây giờ thì tất cả mọi người đều nguyện chết rồi.”

Đã biết sẽ bị nha đầu quỷ này nhìn ra. Chỉ Hạnh thản nhiên cười, tuy rằng đáy lòng còn sầu triền miên. Nàng chỉ lẻ loi một mình, mặc dù cửa đồ cưới phòng thân, bản thân cũng có chút võ nghệ... nhưng chung quy khó có thể đối phó với nhiều người.

Nếu không thu được lòng người, từ nhà mình loạn lên, nàng thật sự tâm lực lao lực quá độ không có cách gì ứng phó rồi.

“Tính kế thì tính kế, ta thề là thật.” Chỉ Hạnh nghiêm mặt nói.

Cát Tường đang giúp nàng chải đầu cứng lại một chút, cố nhịn, nước mắt mới không lăn xuống. Nàng chính là biết cô nương lòng dạ mặc dù sâu, nhưng một lời nói đáng giá ngàn vàng, so với đại trượng phu còn đại trượng phu hơn, cho nên mới nguyện ý ngồi dưới gốc đại thụ này.

“Nô tỳ biết.” Nàng có chút thô lỗ nói, “Còn không phải không vạch trần ngài sao?”

Có thể kéo quỹ nha đầu này vào, cũng coi như một thành tựu lớn của nàng.

35. Chương 35

Sáng sớm hôm sau, ngoài cửa góc Tu Thân Uyển ồn ào vây quanh, người xem náo nhiệt thật sự là một vòng lại một vòng, đá ven đường sớm đã bị dọn sạch, người người rục rịch.

Nói đến kinh thành Đại Yến, thứ gì khác không có, người thích xem náo nhiệt là nhiều nhất, cũng giống như thích xem mất đầu vậy. Con trai trưởng bị đá khỏi gia phủ, đó là đại nghịch bất đạo tới cực điểm, tội ác tày trời mới có thể xử trí như vậy, ai cũng có thể ném đá. Trước kia có kẻ thực sự làm nhiều việc xấu bị trừ gia phủ, ra cửa đã bị ném đá chết, quan phủ cũng không truy cứu... Truy cứu thế nào đây? Thật sự là quá nhiều người ném.

Tội danh của Phùng tri huyện lang quá phức tạp quá dài, dân chúng phổ thường xem không hiểu. Bất quá đến xem náo nhiệt ném vài cục đá góp vui vẫn là có thể.

Trời tuy rằng âm u, sáng sớm mùa thu thật sự rất lạnh, nhưng vẫn không trấn áp được người nhiệt tình xem náo nhiệt.

Nhìn đến cửa góc mở, mỗi người đều hưng phấn. Nhưng tảng đá vừa mới giơ lên... Trợn tròn mắt.

Một chiếc xe bò chở hai cái quan tài, chậm chậm đi ra. Đi phía sau là tiểu nương tử cười lừa, một thân đồ tang, mặt tái nhợt, mí mắt sưng húp, phân phó hạ nhân, “Tránh xa một chút, cẩn thận đá quăng trúng các người.”

Gió thu gào thét, bầu trời âm u trầm thấp, đi theo phía sau hai cỗ quan tài, là tiểu nương tử cười lừa một thân đồ tang. Cuối cùng là một hàng nô bộc mặc tang phục đi theo xe bò, từng cái rương hòm đều buộc dây. Không khí kia... không giống trừ tộc ra phủ, mà là đưa tang.

Có người thu không lại được mấy tảng đá mới quăng... liền không dám quăng nữa. Người ta một bộ đưa tang như vậy... Không biết xấu hổ ném đá cũng sợ chọc xui

Kết quả một tiếng “chậm đã!” sắc bén vang lên, đem không khí vốn thê lương sồn ọc một lần nữa hâm nóng. Một cái kiệu nhỏ chạy như bay vượt qua, Phùng gia nhị nãi nãi chui khỏi kiệu, quát chặn đường.

Nhị nãi nãi trở về càng nghĩ càng tức, càng lúc càng bức bối, cả đêm chưa được ngủ ngon. Liền như vậy thả ả đi? Rất không cam tâm! Buổi sáng nha đầu theo dõi chạy tới nói bọn họ tính khiêng quan tài đi, lúc này mới linh cơ vừa động.

Ai nha! Có thể đã bị lừa rồi! Vạn nhất bọn họ đem tài sản không ai biết giấu trong quan tài mang đi thì sao đây? Tìm ra trước mặt đám đông, có thể nhục nhã nữ nhân kia một chút, hơn nữa ả là trộm... Xem ả không bị ném đá chết mới là lạ.

Nếu tìm không ra... nàng cũng đã chuẩn bị tốt “cửa trộm cướp”. Tóm lại, chính là không thể để con hồ ly tinh kia yên ổn!

Nàng cảm thấy đây thật sự là kế hay, vì thế vội vàng lên kiệu nhỏ, chạy tới ngăn người.

Chỉ Hạnh mặt tái nhợt, lưng lay sắp đổ, diễm đạm đáng thương hỏi, “Phùng nhị nãi nãi, đồ cưới của ta người đã kiểm tra ba lần, ngay cả hạ nhân cũng kiểm lại kiểm... Xét nhà cũng không đến mức như vậy, rốt cuộc còn muốn gì?”

A nha, đây... đây cũng quá rồi? Nhà chồng hỏi đến đồ cưới, là hành vi phi thường thất lễ. Huống chi là trực lý (chị em dâu), vậy càng quá đáng. Sao người không cho người ta xem đồ cưới của người

Nhị nãi nãi bị nàng chặn họng, vẻ mặt đỏ bừng, “Người, người nói vậy! Ta rõ ràng chỉ kiểm có một lần!”

Thật đúng là kiểm! Trời ạ, Phùng gia này một chút mặt mũi cũng không cho? Không cho người ta sống sao?

Nha đầu bên người liều mạng kéo nàng, mắt mặt chết người. Cần quấy cái gì, vị nãi nãi này thật không bớt phiền.

Sao lại để cho ả tránh được, Phùng nhị nãi nãi khí thế bức người, “Bớt nói nhảm. Vốn sẽ không cho người mang đi thứ gì của Phùng gia... cho dù là một cây kim! Hôm qua ta đã quên xem quan tài, không chừng người còn ám độ trần thương đâu!”

Chỉ Hạnh lắc lư, cổ sức xuống lừ, “... Thì xem đi.”

Phùng nhị nãi nãi rất đắc ý, nhanh chóng nháy mắt bảo ma ma tiến lên, vài gã sai vặt vừa nhắc nắp quan... Ma ma kia lại kêu một tiếng, cùng đám sai vặt té lăn xuống xe bò.

Trong quan tài tràn đầy, tay không chen lọt. Đều là màn hiếu (màn treo trước linh cữu) áo liệm hương nếp tiền giấy. Chỉ Hạnh từ từ bò lên xe bò, “Nhị nãi nãi, người tự mình đến lục đi. Cái này, là của phu quân ta. Cái kia, là của ta...”

“Phi phi phi phi, xui thực xui, mau rút!” Phùng nhị nãi nãi cũng bị sợ tới mức mơ hồ, sáng tinh mơ liền nhìn đến những thứ này sao không xui a? Nàng hoàn toàn quên sạch tính toán của mình, chui vào kiệu, nhanh trốn vào trong, đóng cửa góc.

Mở quan tài ra, màn hiếu bị thổi văng lên phần phật, bay ra mấy tờ giấy tiền. Chỉ Hạnh không cho người giúp, tự mình cố gắng, từ từ đóng quan tài lại. Nước mắt một chuỗi dài lăn xuống. Lại từ từ xuống xe bò, tập tễnh cưỡi lên lừ, thẳng lưng, bả vai run run, lại không khóc thành tiếng, so với gào khóc còn làm cho người ta chưa xót hơn.

Cát Tường khóc, “Cô nương... Quan tài cũng hư rồi... bằng không đập luôn đi?”

“Không, không cần để ý...” Chỉ Hạnh nhin lẹ, “Dù sao cũng phải đốt sạch sẽ...”

Kết quả một tiểu hài tử cao hứng phẫn chấn ném đá nàng, kết quả bị mẫu thân nó vỗ hai cái, tiểu hài tử oa oa khóc lớn, Chỉ Hạnh che miệng, khóc thổ không nổi, phía sau nô bộc theo sát, đi theo khóc hu hu.

Người mà, luôn có lương tâm. Xem náo nhiệt thì xem náo nhiệt, đây rõ ràng là bị bắt nạt muốn chết, khẳng định trong đó còn có cái gì. Aiz, Phùng tri huyện lang này thật sự chết chắc rồi, quan tài cũng đã chuẩn bị, còn đến hai cái! Ngay cả quan tài cũng bị người ta kiểm tra... Thối đời này a...

Trận náo nhiệt này thật sự là khúc chiết ly kỳ, làm cho người ta nhìn không chuyển mắt võ án cảm thán. Người ta đã khóc tang, còn ném đá?

Kết quả người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, thở dài lắc đầu khe khẽ nói nhỏ, nhưng không có ai ném đá. Một đường từ thành Đông khóc đến thành Tây, khó được tiểu nương tử này miễn cưỡng im tiếng, chỉ run run, nhìn càng đáng thương a.

Hàng xóm ngược lại đen mặt. Cô là chuyển nhà sao? Hay là khóc tang? Một đường khóc lớn là thế nào? Muốn đi lý luận..., người xem náo nhiệt sao lại nhiều như vậy a! ? Mới hỏi một tiếng đã bị vô số người trừng, này, này... không thể trêu vào, chọc không được, ta đóng cửa có thể chứ?

Chỉ Hạnh cũng khóc mệt mỏi, run run đi vào nhà mới. Đây là đồ cưới nương nàng lưu lại, viện có hai phòng nhỏ một phòng lớn, một loạt sương phòng. Vốn là cho cử nhân vào kinh thi thuê, nhưng Tam Lang vừa hạ ngục, nàng liền sai người đến xử lý. Sang năm mới thi tiến sĩ, ở nơi này cũng chỉ chiếm hai cái sương phòng. Khách khí trả tiền thuê nhà trợ cấp chút bạc là được.

Tuy nhỏ chút, cũng chỉ mười mấy người thôi, ở vừa đủ.

Nàng không muốn ra đi bị ném đá mất mặt, cho nên dứt khoát diễn tuồng này. Kỳ thật nhị nãi nãi nghĩ không sai, vàng bạc châu báu hoàng đế thưởng ở ngay trong quan tài. Nhưng ngay cả kẻ ngốc cũng nghĩ ra được, nàng còn không có ứng đối trước vậy mới gọi là không bình thường. Dù sao hoàng đế thưởng đều là đồ trang sức linh tinh, tinh xảo đẹp đẽ quý giá là thật, nhưng có thể chiếm bao nhiêu chỗ? Thu lại chỉ vừa một hộp.

Vốn còn lo lắng mình khóc không được... Không nghĩ tới nhị nãi nãi lại đuổi theo ra đến muốn kiểm tra, ngu muốn chết, hại nàng thiếu chút nữa cười ra tiếng. Chỉ là Tam Lang bị nhốt hơn một tháng, còn không có tin tức. Nàng biết các đại lao bên ngoài, khó phòng chư tướng bách quan, cho nên hoàng đế đem hân nhốt trong ngục lao... nhưng bên trong còn có thái hậu a! Ai biết lão tặc bà già mà không chết kia sẽ đối đãi Tam Lang của nàng như thế nào... Nghĩ đến đây liền tâm như đao cắt, khóc hoàn toàn không có vấn đề.

Về lý trí, nàng hiểu được, đây là Tam Lang cùng cầu hoàng đế kia liên thủ diễn. Nếu không sao tin tức của Đại Lý Tự cùng hoàng cung lại truyền ra ngoài? Nàng phái người tra qua, kết quả ngọn nguồn làm cho người ta thực há hốc mồm, chỉ biết là đến từ phố phường mà không phải quan gia.

Nếu ta là cầu hoàng đế. Vậy.. Chỉ Hạnh từng cẩn thận nghĩ, đột nhiên nhớ tới... đám lưu manh vô lại Thuận vương gia thu phục đâu? Là ta sẽ không cho vào cung, đám không có quy củ này chỉ biết gây chuyện. Là ta liền cho tản vào phố phường kinh thành... Làm tai mắt.

Cho nên chỉ là hữu kinh vô hiểm (có sợ hãi nhưng không nguy hiểm), chỉ là muốn hợp lý hợp pháp cùng Phùng gia đoạn tuyệt quan hệ.

Nhưng về tình cảm, nàng vẫn rất bàng hoàng sợ hãi. Tổng sợ sẽ có vạn nhất, luôn lo lắng cho Tam Lang của nàng. Cho nên mới một đường khóc, khóc đến bây giờ, mềm người từ trên lửa trượt xuống.

“Nương tử người giúp người khóc tang kia. Quan tài cũng nâng ra đạo phố.” Hoàng thượng mặc một thân y phục ám vệ, thở dài, “Rất biết giả vờ... Đây, người còn được chứ?”

Tam Lang tóc tai bù xù có chút bần cười cười, lại có vẻ sáng lạn. Tuy rằng vết dây thừng trên cổ hằn thật rõ ràng, sưng đỏ. “Tạ hoàng thượng quan tâm, tội thần không sao.” Hắn đang cầm ống trúc uống nước, nhả nhận xé bánh bao ăn.

“Mất thấy không sai, còn thiếu chút nữa đã mất mạng, đã mấy lần rồi lắm lắm, ”Thái hậu không có gì bất ngờ, hoàng hậu cũng xen tay vào? Liền vội vã bức bách trừ khử người bên cạnh ta như vậy?”

Tam Lang không lên tiếng, chỉ vừa ăn vừa nghe hoàng thượng oán giận. Ở ngự lao, thiếu chút nữa bị đói chết độc chết, còn suýt nữa bị siết chết. Không nghĩ tới thái hậu hoàng hậu bàn tay dài như vậy, hoàng quý phi cũng đến góp một tay, quá náo nhiệt.

“Sắp kết thúc rồi, người còn chịu được chứ?” Hoàng thượng có chút không nắm chắc hỏi, “Thật không cần ta đuổi bọn họ?”

“Hoàng thượng, tội thần chịu được.” Tam Lang thực kiên định nói, “Xin hoàng thượng giúp đỡ nhiều...”

“Biết.” Hoàng thượng không kiên nhẫn xua tay, “Chịu đựng a. Người với lão bà người đều bán cho ta, nhất định không được chết. Người chết sẽ không làm việc được... hơn một tháng nay ta siêu nhàm chán người biết không. Ta đã bố trí tỉ mỉ như vậy, những người đó còn có thể chen vào! Ta thấy bọn họ không cần chen, ai thích làm hoàng đế thì làm đi!”

Than thở trong chốc lát, hắn như thường lệ ai oán, “Thật muốn về Nam Đô a...”

Hoàng đế đi rồi. Lại phải căng thẳng tinh thần.

Hạnh Nhi đang làm gì? Nhất định rất lo lắng đi? Nhưng đừng khóc quá nhiều... rất có hại cho cơ thể.

Rất nhanh ta sẽ trở lại, chờ ta. Hắn không tiếng động nói.

Hoàn hoàn chỉnh chỉnh, trở lại bên cạnh nàng. Nàng sẽ không bao giờ phải sợ hãi nữa... Rất nhanh.

Hắn mỉm cười, tuy rằng tóc tai bù xù mặt mày đầy bụi, lại vẫn như hoa lan hun người, xinh đẹp ảm áp như gió xuân.

36. Chương 36

Đại Lý Tự rốt cục cũng khai đường thăm lí.

Chư tướng bách quan nghĩ rằng, cho dù bỏ qua chuyện cũ của Phùng gia, tội trạng thù địch này cũng đủ lột da Tam Lang, huống chi còn có một mạng người nhà Tương Quốc Công phủ đệ đệ của thái hậu, tuyệt đối trốn không thoát.

Phùng tri huyện lang phẩm quan quá thấp không được lên triều, cho dù gặp mặt cũng chỉ là thi lễ, trầm mặc ít lời. Đám thượng khanh thiếu khanh đại nhân kia của Đại Lý Tự, người người đều có bản lĩnh phun

châu nhả ngọc, người chết cũng có thể nói thành sống, thoát nhìn thực lực cách rất xa, thanh quân trắc hần là chuyện vắn đã đóng thuyền.

Ai nghĩ tới, Đại Lý Tự thay nhau ra trận, lại bị Tam Lang nhất nhất đánh chìm, che mặt đại bại rút công đường.

Cả triều ồ lên, liều mạng chỉ trích Đại Lý Tự làm việc bất lợi, khẩn cầu hoàng thượng tam đường hội thẩm.

“Các người không đọc qua hình luật của Đại Yến à?” Hoàng thượng vẽ mặt phiến chán, “Ta nói các người, tứ thư ngũ kinh đọc rồi thôi, những loại sách có liên quan đến tính mạng tốt xấu gì cũng đọc nhiều chút. Hình luật của Đại Yến để trang trí sao! Những việc mưu nghịch, có liên quan đến hoàng thân mới mở tam đường hội thẩm. Hoàng đế biết, thần tử không biết? Trẫm phải làm gì các người đây?”

Chư tướng bách quan á khẩu. Vương Hi đứng đầu chư tướng chính là cháu của thái hậu, bước ra cung kính nói, “Khởi bẩm hoàng thượng, Phùng thị tiểu nhi kia miệng lưỡi sắc bén, Đại Lý Tự không nắm được hần, khẩn cầu hoàng thượng chọn hiền thần giám thẩm.”

Hoàng thượng lạnh lùng cười một tiếng: “Vương Hi, người bị ngu sao? Bảo các người đọc nhiều sách không chịu, tốn lương khô sao? Đại Lý Tự thẩm tra xử lý án kiện của bách quan hoàng thân, ngay cả trẫm phạm tội cũng phải nghe Đại Lý Tự rầy rà. Trẫm để phó tướng giám sát người được không?”

Vương Hi cũng không phải ngốc, đề tài này thảo luận xuống không cẩn thận sẽ sụp đổ... Hoàng thượng đào sẵn rồi! Hoàng đế hoang đường này ý nghĩ kỳ lạ, vẫn muốn ở triều đình cầm quan lại trực thuộc vào giám sát Đại Lý Tự. Thực cùng hần dây dưa nhất định sẽ hồ đồ dính vào... Không phải lạc đề, chính là trừ không được Phùng Tam Lang.

Thái hậu thực hiểu được, Phùng Tam Lang này thật sự là người của hoàng đế, là trung thần. Bà sao có thể dễ dàng tha thứ đứa con hoàng đế không nghe lời nâng đỡ thế lực của mình? Ktrừ bỏ Phùng Tam Lang cho hần chút cảnh cáo sao được?

Ý chỉ này phải tuân... không còn cách nào, Phùng Tam Lang không biết phân biệt, lôi kéo không qua. Nhưng Vương Hi chỉ có thể quần lầy tứ thư ngũ kinh, hoàng đế lại không quần với hần, “Miễn giảng nhân nghĩa đạo đức những thứ này. Muốn nhìn náo nhiệt nói là được, nói nhiều như vậy. Được rồi, ngày mai bãi triều một ngày, muốn xem thì cùng trẫm đi xem thẩm, đến lúc đó có việc thì nói.” Liền lưỡi biếng bãi triều.

Này, này... này hợp quy củ sao? Chư tướng bách quan đều mờ mịt. Nhưng cơ hội thanh quân trắc này không thể mất, tương lai lưu danh sử sách phải xem ngày mai a!

Hôm sau, chư tướng bách quan xoa tay xắn áo, đến đầy sảnh đường của Đại Lý Tự, chỉ có thượng khanh đại nhân cùng hoàng thượng có chỗ ngồi, hoàng thượng còn là ngồi dự thỉnh ở bên sườn.

Chư tướng bách quan đoán được mở đầu, lại không đoán được kết quả. Quy mô kia... Đại khái có thể sánh bằng Gia Cát Khổng Minh khải chiến quân Nho thời tam quốc... Chỉ có một phó tướng tuổi lớn tức giận đến ngất, không đến mức tai nạn chết người.

Nịnh thần im hơi lặng tiếng, dùng sắc mê hoặc này là một người tài a!

Chỉ thấy hần mồm miệng rõ ràng, nhất nhất đánh tan nghi điểm trong các vụ án, tra xét nơi nào, hồ sơ sổ mấy, nói được rõ ràng. Vốn chỉ là thêu dệt, sao chịu được tra kỹ càng.

Chỉ trích hần dâm loạn cung đình, hần bình tĩnh phản kích, chứng đâu... Đúng vậy, chứng có... Chẳng lẽ còn đến hỏi hoàng thượng a? Xem hoàng đế háo sắc tham hoa kia vẽ mặt nóng lòng muốn thử, bộ đáng ước gì có người hỏi... Về mặt “sụp bẫy chính là người”, chỉ có thể ngoan ngoãn nuốt vào.

Càng đánh tâm càng lạnh, Phùng Tam Lang giỏi lắm... học rộng nhớ tốt như thế, tất cả tấu chương địa phương triều đình trình lên cơ hồ đều thuộc rõ ràng, luật Đại Yến nắm kỹ trong lòng, thoải mái tự nhiên, không chút tổn sức há miệng liên vạch ra...

Kẻ này không trừ tất thành họa lớn a! Có một hoàng đế khôn khéo giỏi giang cũng đã rất phiền, thật sự không cần một thần tử tinh minh quen việc... Để hần leo lên, đề trên đỉnh đầu, tuyệt đối là đại họa lâm đầu.

Cuối cùng biện bạch gần hết, chư tướng bách quan không còn một binh một tốt. Chỉ còn lại án mạng ở Tương Quốc Công phủ.

Nếu hoàng thượng đã khai ân không hỏi chuyện xưa của Phùng gia, chỉ còn vụ án mạng có nhân chứng vật chứng đầy đủ này là có thể diệt trừ gian nịnh.

Ngày mười lăm tháng tám năm Yên An thứ ba, thánh giá thân lâm tới Tương Quốc Công phủ dự tiệc trung thu, Phùng tri huyện lang theo hầu. Tương Quốc Công phủ kiện Phùng tri huyện lang say rượu đùa giỡn gã sai vặt không thành, tức giận xấu hổ giết người.

Ngỗ tác (tên một chức lại chuyên khám xét người chết) đã khám nghiệm tử thi, quả thật là thi thể ba bốn năm trước, cổ đứt lìa, gãy xương nhiều nơi, lằng nhụt

Hoàng thượng trong mắt hiện lên một tia sát khí, lại chỉ trong phút chốc. Vẫn là lưỡi biếng giương mắt nhìn Tam Lang.

Tam Lang yên lặng nghe nô bộc của Tương Quốc Công phủ lên công đường làm chứng, khi thượng khanh hỏi hần có biết tội không, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Chỉ thấy hần mắt ngọc mây ngài, mặt hoa da tuyết, cười sáng lạn như xuân, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ. Chi lan ngọc thụ, phượng lan huân thể cũng không đủ để hình dung. Rõ ràng bị nhốt đến tiêu tụy, vẫn khiến người ta lóa mắt.

“Thượng khanh đại nhân, dựa vào vẻ ngoài của ta, không bị đùa giỡn đã là tốt lắm rồi.” Hần không phải không có châm chọc nói, lúc này mới làm người cả sảnh đường hoàn hồn. “Người đi cùng thánh giá đều có ghi vào danh sách. Ngày đó theo thánh giá ngoại trừ ta, còn có Triệu Đắc Hiếu công công, cùng những thị vệ như sau...” Chuyện bốn năm trước, hần lại nhớ rõ rành mạch, nhất nhất nói ra, “Những việc này đều có ghi vào sổ sách. Đem ra đối chiếu là được.”

Đang chờ những lời này của người! Vương Hi bình tĩnh, lạnh lùng cười.

Kết quả lấy hồ sơ ra so, lại chỉ chứng thực ngày đó Tam Lang say rượu, hoàng thượng ân chuẩn, ở trong phòng nghỉ ngơi một thời thần, vừa vận ăn khớp khẩu cung của nhân chứng.

Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, Tam Lang lại trấn tĩnh ung dung: “Thượng khanh đại nhân, xin lấy sổ sách cả năm đó ra. Rồi hãy kết án.”

“Phùng gia tiểu nhi! Người lại giở trò gì?” Vương Hi đột nhiên phát hiện một sơ hở, vội quát, “Thiên lý rõ ràng, Thiện ác có báo! Bốn năm trước Tương Quốc Công vốn đã phát giác, chỉ hận người mê hoặc thánh thánh, hoàng thượng bao che...”

Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, nhìn Vương Hi. Thật sự là dám ngang nhiên nói đến ta! Lá gan thực lớn a. “Làm theo lời hần.” Hần uể oải ra lệnh, “Vương Hi, chờ người là thượng khanh của Đại Lý Tự lại đến khoa tay múa chân với trẫm.”

Hồ sơ của nội vụ bốn năm trước đương nhiên ít nhiều sẽ có bụi bặm cũ kĩ. Nhưng mấy phần hồ sơ này đều cùng một năm, màu giấy không khác nhau là mấy, chỉ khi để cùng nhau, mới phát hiện có một phần trắng hơn hẳn.

“Tốt, rất tốt. Không ngờ ghi chép của hoàng gia cũng có người dám động.” Hoàng thượng cười nhạo, “Đây là nội vụ của hoàng gia, còn muốn tra tiếp không?”

Cả sảnh đường đều im lặng.

“Tương Quốc Công còn kiện không?” Hoàng thượng giọng nói lại rét lạnh một ít.

Áp lực của Tương Quốc Công, thật sự là lớn đến không gì sánh kịp. Lại nói tiếp, hoàng đế là cháu hần, hần đường đường là quốc cửu gia... Nhưng hoàng đế hoang đường này không nghe lời. Bốn năm trước hần khí thế dâng cao, hoàng đế cũng chưa khuất phục. Huống chi lúc này cánh bắt đầu cứng? Nhưng một bên khác lại là thái hậu luôn nâng đỡ Vương gia... Hai bên đều dắc tội không nổi

Nhìn hần không nói, hoàng đế không giận ngược lại còn cười, “Tốt, thật sự rất tốt. Triệu Đắc Hiếu!” Hoàng thượng rống lên, “Thiếu giám nội vụ như người là làm như thế nào hả?! Làm đến sổ sách nội vụ bị đánh

tráo, để bách quan nhạo báng! Tra, tra cho ta! Nếu là trẫm làm không cần bao che, con bà nó hoàng đế này ta cũng không làm nữa, đầu trực tiếp dâng lên! Trẫm dám làm dám chịu, hoàng hậu quý phi cái gì lại càng không cần nói! Con bà nó, dám đụng vào nội đương... Sao cừu tộc hần!”

Triệu công công xoay người để hần mắng, luôn miệng xưng tội.

Nhưng Tương Quốc Công cùng đám ngoại thích lưng lại đầy mồ hôi lạnh. Ai chẳng biết Triệu công công chỉ có danh, quản lý hồ sơ trên thực tế là thái giám Nội Vụ Phủ? Vấn đề là thái giám Nội Vụ Phủ là người của thái hậu a!

Đây là chỉ chó mắng mèo trắng trợn. Thực sự tra xét... thái giám của Nội Vụ phủ này chắc chắn phải đổi người, nhưng tuyệt đối sẽ không phải người của thái hậu.

“... Khởi bẩm hoàng thượng,” Tương Quốc Công nhỏ tiếng trả lời, “Vi thần, không tố cáo.” Chỉ ngẩng đầu oán độc nhìn hoàng thượng một cái.

Tốt xấu gì ta cũng là cậu người! Ta muốn thám hoa lang, người không cho thì thôi, còn từ chỗ ta lấy đi đứa nhan sắc tốt nhất! Hiện tại trước mặt bách quan không cho ta mặt mũi... Đừng quên thái hậu còn, hoàng đếch cũng có, có người hay không cần bản không quan trọng!

Hoàng thượng chỉ thản nhiên liếc hần một cái, cười đến càng lạnh. “Náo nhiệt xem đủ chưa? Dời Phụng tri huyện lang đến ngọc lao*, đem tất cả những tranh luận biện hộ sửa sang ghi chép lại. Triệu Đắc Hiếu, hôm nay đã trễ, ngày mai lại tra việc đánh tráo sổ sách... tra cho trẫm, tra kĩ càng vào!”

Ngày mai. Hoàng thượng chỉ thỏa hiệp đến ngày mai. Tương Quốc Công nắm chặt tay, tin tức này phải nhanh chóng truyền cho thái hậu, nên xóa đều xóa sạch... Trăm ngàn lần đừng nhóm lửa trên thân, hoàng đế để không phải vừa đăng cơ, muốn chơi thật với bọn họ rồi!

Hoàng đế cùng Tam Lang ánh mắt giao nhau, thực vừa lòng thu hoạch lần này.

Ở mặt ngoài thoát nhìn, là muốn thanh quân trác, giết Tam Lang. Trên thực tế là cùng thế lực của thái hậu một lần mặt đối mặt giao phong. Thái hậu đang thăm dò, hoàng đế cũng thăm dò, bách quan cũng không thể không tùy thời mà nhảy múa.

Đây cũng là một loại tuyên cáo. Tuyên cáo của hoàng quyền chính thống.

Đây là kết quả hoàng đế cùng Tam Lang muốn. Tam Lang muốn hợp lý hợp pháp ra khỏi gia phủ, hoàng đế muốn nhân cơ hội đoạt được Nội Vụ Phủ, nắm giữ động thái của hậu cung, hơn nữa rửa sạch tất cả gián điệp cùng tai mắt bên người, đồng thời đả kích thế lực của thái hậu.

Hoàng thượng hiểu rõ, Triệu công công chỉ có thể bắt được một ít tôm tép, nhân vật mấu chốt không bắt được... Người chết sẽ không mở miệng. Thái hậu nhất định sẽ giết sạch những người đó, đây là tác phong của bà ta,

Nhưng đây sẽ là nhược điểm lớn nhất của thái hậu. Bởi vì... hần sẽ không giết những con tép nhỏ này, chỉ cho đám gián điệp cùng tai mắt này đến Hoán Y Cục giặt quần áo cả đời mà thôi.

Vì sao muốn giết đám hạ nhân đó, nhiễm máu tanh vô vị chứ? Xem, dựa vào hoàng đế bên này, hoàng đế che chở, hần bảo vệ Tam Lang, khoan thứ gián điệp cùng tai mắt. Dựa vào thái hậu bên kia, trung trình làm việc, là kết cục gì?

Đạo cai trị là rất phức tạp a, thái hậu nương nương.

Hoàng thượng mặt lạnh có thể cạo ra sương, trên thực tế tâm tình tốt lắm, tốt vô cùng.

Hần nghĩ, bách quan cũng thấy rõ ràng... Hần là rất nhanh sẽ suy nghĩ cẩn thận.

— Chú thích: *ngự lao phân ra “tốt lao”, nhốt cung nữ công công, lưới sắt tường vây, dạng nửa mở. “Ngọc lao” là nhốt hoàng thân, là một viện nhỏ, xem như một dạng giam lỏng hơi nghiêm khắc, nhưng thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc trước Tam Lang ở tốt lao, sau lần thăm này dời qua ngọc lao.

37. Chương 37

Bút thẳng lay động trên giấy, Tam Lang vừa tắm xong, thay bào phục hoàn toàn mới, tóc vẫn ướt sũng, lại ngồi xuống bắt đầu làm bản hồi đáp trên công đường, viết rất nhanh. Nói cho cùng hắn cũng đã làm tri huyện lang của hoàng thượng ba bốn năm, rất nhiều dụ lệnh cùng thánh chỉ, thảo phê, đều từ tay hắn mà ra. Nhờ đó nét chữ của hắn vừa đoan chính thanh nhã, lại cứng cáp bay bổng, tốc độ cũng tăng lên từng ngày.

Đến ngọc lao, hưởng thụ đãi ngộ hoàng thân, kỳ thật không tệ. Thủ vệ nơi này cũng nghiêm ngặt hơn rất nhiều, hoàng thượng rốt cục có thể quang minh chính đại cho ám vệ vào bảo hộ, nhưng hắn chỉ cầu tắm rửa thay quần áo, ngay cả cơm cũng không muốn ăn, mà bắt đầu làm việc tăng tốc.

Nhanh xong nợ, nhanh về nhà.

“Làm chết à! Tóc cũng không lau? Vợ chồng các người đều bán cho ta!” Hoàng thượng lại mặc quần áo ám vệ đi theo tiểu thái giám mang một đồng hồ sơ đã chọn lọc vào, vừa nhìn liền bất mãn, “Bị bệnh không thể làm việc thì sao đây?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, tội thần không rảnh.” Tam Lang cúi đầu viết nhanh, đầu cũng không nâng.

Hoàng thượng than thở, cầm lấy một miếng khăn vải, có chút ngốc giúp hắn lau tóc, lại theo thói quen sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia, “Xem xem, chủ tử tốt như ta vậy tìm đâu ra? Hoàng hậu ta còn không có giúp nàng lau tóc qua đâu.”

Tam Lang cũng theo thói quen cầm lấy góc khăn vải, dùng tay trái lau những nơi mình bị sờ qua, tay phải vẫn không ngừng, chậm đáp, “Tội thần tạ thưởng.” Liền không để ý đến hắn.

Hoàng thượng lau trong chốc lát, không ngờ lại cảm thấy rất thú vị. Tóc Tam Lang này vừa trơn lại dài, sờ rất thoải mái. “Aiz aiz aiz, chúng ta không khí này không tệ ha, người có cảm thấy có chút gì...”

“Không có.” Tam Lang lạnh lùng trả lời, nhìn xung quanh không có người, “Nếu người thực sự không có việc gì làm, giúp ta tìm sổ sách của Hộ bộ ra, đừng phá tóc ta.”

Sờ sờ mũi, hoàng thượng tùy tiện quăng khăn vải, thật sự đi lật hồ sơ. “Người là chủ tử hay ta là chủ tử? Vì sao ta phải nghe lời người?”

“Làm sớm xong việc sớm. Hoàng thượng, tội thần đây là đang giúp người làm việc.”

“Tội bà ngoại người!” Hoàng thượng tức giận rút sổ ra, vỗ lên án của hắn. Nhìn hắn chỉ là lật lật, xem vài lần, môi khẽ nhúc nhích, lại bắt đầu liều mạng viết xuống.

“Có người chờ ở nhà thật tốt.” Hoàng thượng lại thở dài. “Người có biết không? Ta đem vị trí thái giám Nội Vụ Phủ cùng phượng ấn của hậu cung cho hoàng hậu, hoàng hậu thiếu chút nữa trừng ta ra hai lỗ. Ta có phong lưu hoang đường cũng biết nàng là chính thê được không? Nên mẫu nghi thiên hạ. Kết quả ta chỉ muốn ôm con một cái...” Hắn lã chã chực khóc, “Chết sống không chịu, giống như ta lấy những thứ kia để trao đổi, muốn giết chết con...”

Tam Lang dừng bút, “... H nương nương sẽ hiểu nỗi khổ tâm của ngài. So với thái hậu, nhà mẹ đẻ của hoàng hậu kém hơn nhiều. Chỉ có cùng ngài liên thủ... Hoàng hậu thông minh, hắn sẽ hiểu rõ trong lòng.”

“Không thể. Ta biết nàng bảy năm, nàng chỉ là một tảng đá không có nhiệt độ. Có điều nàng thật sự là tảng đá có khiếu làm hoàng hậu, chuyện hậu cung ta không thể tự mình quản, nhưng nàng sẽ quản tốt... vì con nàng.” Hoàng thượng giọng hơi mỉa mai, “Nàng cũng không muốn có một thái hoàng thái hậu đè trên đầu, làm thái hậu rỗng ruột. nàng xác thực thông minh, nhưng nàng chỉ là hoàng hậu, mà không phải vợ ta.”

Hoàng đế nói nhiều vừa yên tĩnh xuống, Tam Lang lại cảm thấy hắn vẫn là lải nhải sẽ tốt hơn.

Hắn muốn cái gì, Tam Lang thực hiểu được. Hoàng đế từng nói mình cùng hắn rất giống, hắn không thể không nói, quả thực là vậy. Sau có Chỉ Hạnh, liền hiểu rõ.

“Tử Hệ vào trong doanh bốn năm, tháng chạp năm nay được nghỉ.” Tam Lang tiếp tục viết.

“Không gặp!” Hoàng thượng dài mặt, “Qua năm hắc đười sáu, nên lấy lão bà ổn định xuống, sinh vài đứa nhỏ... nuôi một nhà hắc, lão tử còn nuôi được rất tốt!”

Tam Lang trầm mặc trong chốc lát, gác bút, xoa cổ tay, “Hoàng thượng, ngài chính miệng đáp ứng hắc, cho hắc quyết định con đường của mình.”

Hoàng thượng quay đầu, làm như không nghe thấy

Thì ra đã qua bốn năm. Kết thù với Tương Quốc Công cũng đã lâu như vậy.

Năm ấy, hắc trúng thám hoa, hoàng thượng bị kinh diễm chọn đến bên người. Khi đó Tam Lang tâm như tro tàn chỉ cảm thấy hoàng đế thật hoang đường, thật phiền. Thăng đến buổi tiệc trung thu kia... Hắc mới đổi cách nhìn.

Tuy rằng tật xấu rất nhiều, cũng là người sống.

Thánh giá đến dự tiệc trung thu, với Tương Quốc Công là vinh quang rất lớn, nhưng với vị hoàng đế mới đăng cơ ba năm lại không phải. Hắc không thích làm vật trang trí hoàng quyền bày ra cho người ta xem, nên không có chút hứng thú, cuối cùng hắc mệt mỏi nói say rượu, muốn đi hoa viên dạo, không cần người ngoài theo.

Kỳ thật hắc là tức giận. Không ngờ lão thất phu này lại ám chỉ muốn thám hoa lang mà hắc cũng chưa dụ dỗ được, thật muốn giết chết cái tên gọi là cậu kia. Không đi dạo, hắc thật sự sẽ lật bàn.

Hoàng đế râu rĩ mang theo Tam Lang cùng Triệu công công, còn có sáu ám vệ, dạo loạn trong hoa viên của Tương Quốc Công phủ. Hắc vừa mới bốc hỏa đuổi người dẫn đường trở về, hắc vẫn còn phiền muộn. Kết quả ai cũng không quen nơi này, lạc đường.

Chính là ở một cái tiểu viện hẻo lánh nào đó của Tương Quốc Công phủ, gặp được Tử Hê kêu cứu mạng. Mà gã sai vặt ôm kéo hắc không biết bọn họ là ai, kêu người, kết quả đều bị ám vệ đánh bắt

“Máu.” Hoàng thượng ngồi xổm xuống nâng dậy, đứa nhỏ kia nắm tay áo hắc, lộ ra vết xanh tím nơi cổ tay, ánh mắt hoảng sợ vô thần thẳng tắp trừng hoàng thượng, nhìn Tam Lang cùng Triệu công công, ngất đi.

Mặc y phục nữ, lại là bé trai.

Bọn họ biết rõ trong lòng, đứa nhỏ này có thể là... luyện đồng Tương Quốc Công dưỡng.

Tương Quốc Công sở thích rất tệ hại, thường có thi thể thiếu niên thiếu nữ lẳng lẽ từ cổng sau đưa ra. Nhưng lúc này hoàng thượng mới ba đăng cơ năm, không thể chống đối với Tương Quốc Công khi còn tiền đề đã quyền thế ngấp trời. Dân chúng kinh thành sợ như sợ cọp, nghe nói Tương Quốc Công vừa tới, liền giấu con cái vào phòng run rẩy hết cả.

Triệu công công mở miệng, “Hoàng thượng, đây là Tương Quốc Công phủ.”

Đúng vậy, tên cậu này hắc còn không thể trêu vào. Hắc nên bỏ xuống, giả vờ như không thấy.

Nhưng đứa nhỏ này lại gắt gao nắm tay áo hắc.

Hoàng thượng ôm đứa nhỏ hơn mười tuổi kia lên, “Trầm say rượu khó chịu, bãi giá hồi cung.”

Nói cũng không nói một tiếng, liền trực tiếp trèo tường chạy lấy người. Chỉ còn lại Triệu công công không bay được, vác mặt trở về cùng cáo từ Tương Quốc Công, đem kiệu lớn của thiên tử trở về.

Tương Quốc Công đến nháo vài lần, hoàng thượng liền coi như nói suông không bằng chứng, cắn chết nói không biết. Tìm đến Phùng tri huyện lang gây phiền, lại chỉ có được vô số hèn mọn cùng lạnh lùng, văn thân mỹ mạo này nhìn như văn nhược lại có một thân công phu vững vàng, công khai mở ám đều không chiếm được gì tốt.

Thật muốn giết hắc cũng không phải không được... Chỉ là vì một đứa luyện đồng mà giết đại thần triều đình, còn là cận thần của hoàng đế, phiêu lưu quá lớn, lúc này còn chưa thể xé rách mặt. Tương Quốc Công mới nhịn xuống.

Kết quả hoàng thượng đem đứa nhỏ kia giấu ở ngự thư phòng dưỡng thương.

Đứa nhỏ này chỉ cho hoàng thượng chạm vào, toàn thân vết roi chẳng chịt, ngay cả hoàng thượng phong lưu không phân biệt nam nữ cũng phải biến sắc. Đây là ngược đãi đến mức nào a...

Nó chỉ mở to mắt, xinh đẹp mà vô thần cứng ngắc cho hoàng thượng thay nó rửa sạch vết thương và bôi thuốc, nguyện đau chết cũng không cho người khác sờ một chút.

Không nói lời nào, cũng không cười. Như là nhận định hoàng thượng, như là mèo hoang kinh hách quá độ, núp ở phía sau, gắt gao nắm tay áo của hoàng thượng.

Hỏi thăm thân thể của hắn khắp nơi, chấn động là, không ngờ là con cháu nhà quan... con vợ lẽ của thủ thành, tên là Dương Chi, nghe nói đã bệnh chết một năm.

“Thì ra người tên Dương Chi a.” Hoàng thượng cười tủm tỉm nói với hắn.

“... Ta không gọi Dương Chi.” Đứa nhỏ dường như thương gần một tháng rốt cục mở miệng. Sau này, nó mới miễn cưỡng thích ứng Tam Lang cùng Triệu công công.

Hoàng thượng hòa ái nói, “Mang người về nhà tìm cha mẹ?”

Nó ngắc đầu, đôi mắt xinh đẹp đầy thù hận, “Ta không có cha, cũng không có nương.”

Hoàng thượng nhần nại hỏi thật lâu, được đến một câu chuyện thật lạnh như băng. Sở dĩ thủ vệ đột nhiên thăng thủ thành, là bởi vì hắn đem con vợ lẽ của mình cho Tương Quốc Công.

Không biết làm thế nào cho phải, đành phải giữ nó lại trước. Hoàng thượng thực không có thiên phú đặt tên, vẫn là Tam Lang giúp hắn đặt cái tên “Tử Hệ” này.

Tử Hệ ở ngự thư phòng dưỡng thương hơn ba tháng, đó là khoảng thời gian mà hoàng thượng cười nhiều nhất thoải mái nhất sau khi Tam Lang quen biết hoàng thượng. Chỉ cần hoàng thượng trở lại ngự thư phòng, Tử Hệ sẽ nở một nụ cười vô cùng an tâm vui vẻ, nghênh đón hoàng thượng, cùng Triệu công công học như thế nào mài mực châm trà, vẫn quen nắm lấy tay áo

Cho dù là Tam Lang chỉ một lòng muốn chết, cũng cảm thấy trong khoảng thời gian Tử Hệ dưỡng thương này, là lúc ngự thư phòng ấm áp nhất... Tuy rằng đã là mùa đông.

Muốn đưa nó đi, không chỉ hoàng thượng khổ sở, ngay cả Triệu công công cùng Tam Lang đều có chút ảm đạm.

Nhưng nó lại như điên loạn cầm lấy ống tay hoàng thượng áo khóc lớn, nói gì cũng không chịu đi. Hoàng thượng thương tâm, “Ta lại không thể nhốt người cả đời ở ngự thư phòng. Được được được, đừng khóc, người muốn đi đâu? Ngoại trừ ngự thư phòng. Người muốn đi đâu liền đưa người đến đó, ta sẽ phái người chiếu cố người.”

“Ta muốn ở bên cạnh người.” Tử Hệ nhào vào hắn trong lòng, “Ta nguyện ý tịnh thân vào cung!”

Hoàng thượng phát giận, lớn tiếng, “Nói hươu nói vượn! Tiểu hài tử biết cái gì tịnh không tịnh? Người biết tịnh là có ý gì không?!”

“Ta biết.” Tử Hệ ánh mắt hưng phấn đã có chút điên cuồng, “Ta từng nhìn lên Triệu công công... Tự ta cũng có thể làm.”

Nếu không ngăn cản nhanh, nó thật sự thiếu chút nữa đã tự cung.

Hoàng thượng không còn cách nào với nó, liền một đứa nhỏ mười hai tuổi. Có lẽ khác không biết điên cuồng cùng chấp niệm của nó, Nhưng hoàng thượng cùng Tam Lang loại người trong lòng có vết thương khắc sâu này lại biết.

Cũng không thể nhìn nó tự mình hại mình, lại không thể vẫn giấu nó ở ngự thư phòng.

“Tam Lang người nghĩ cách gì đi!” Hoàng thượng vô cùng phiền não.

Phùng di nương cuối thu năm đó đã qua đời, Tam Lang cảm xúc khắc sâu, cho nên chỉ thần nhiên trả lời, “Quý trọng người trước mắt.”

“Nói cái rắm! Nó chỉ là một đứa trẻ!” Hoàng thượng lấy tấu chương ném Tam Lang.

Dù sao người nam nữ đều có thể không phải sao? Tam Lang thở dài. Rõ ràng vô cùng để ý, rõ ràng là như người hy vọng, trong mắt chỉ có người, không có “hoàng thượng”.

“Tam Lang người quả nhiên đã chết.” Hoàng thượng hèn mọn nhìn hắn, lớn giọng trả lời, “Nó vẫn là đứa nhỏ, hết thấy đều còn kịp... Vì sao muốn cùng ta nhốt trong cái lồng sắt cấm tú mà cả ta cũng không muốn ở này? Ta chỉ hy vọng nó bình an vui vẻ là tốt rồi!”

Có lẽ đi... Tử Hề còn nhỏ, hết thấy đều còn kịp.

Cho nên hắn cùng Tử Hề nói chuyện một lần.

Hoàng thượng tuyệt đối không cho tình thân vào cung, nhưng nếu Tử Hề nó chỉ là hy vọng ở bên cạnh hoàng thượng, vậy còn có một cơ hội.

Ám vệ của hoàng thất là gia nghiệp, đời đời tương truyền. Con cháu ám vệ từ nhỏ liền được chọn lựa vào doanh, đào thải quá nửa, để lại một phần tinh anh nhất trong đó làm ám vệ, còn lại vào hoàng cung làm thủ vệ hoặc tử sĩ.

Thủ vệ của ngự thư phòng chính là ám vệ, cũng là người có cơ hội ở bên cạnh hoàng thượng nhất ngoại trừ thái giám cung nữ.

Nó chấp nhận rồi. Bởi vì Tam Lang nói, nó không có năng lực bảo vệ bản thân, vạn nhất xảy ra chuyện gì, chỉ liên lụy hoàng thượng.

Mỗi bước đều quay đầu lại, đứa nhỏ đó để ám vệ đưa đi rồi. Hoàng thượng cảm xúc suy sụp thật lâu, nhưng lại rất không được tự nhiên không chịu nhận thư, luôn phát giận trả thư về. Cuối cùng Tử Hề đem thư viết xong đưa cho Tam Lang nhờ hắn chuyển thay.

“Ta nói trước nha,” Hoàng thượng rốt cục oán giận đến sảng khoái rồi, “Sau khi người ra ngoài, đừng nhận thư của hắn nữa!”

“Khởi bẩm hoàng thượng, bán cho ngài làm việc dường như không bao gồm việc nhận thư hay không.” Tam Lang nhàn nhạt trả lời

“Người, người nhận của người, đừng lấy đến cho ta!” Hắn nổi nóng loạn một hồi, hầm hừ đi khỏi.

... Là ta bị nhốt sắp hai tháng, thư không chuyển tới tay ngài, ngài chờ thật sự nóng lòng đi?

Hắn làm sao có thể hầu hạ một hôn quân nói một đằng nghĩ một nẻo như vậy? Quả thật là vận khí không tốt a.

38. Chương 38

Chờ đến khi Tam Lang có thể rời đi, đã vào thu rất sâu.

Lao ngục tai ương cùng lao hình viết hồi đáp trên công đường, khiến hắn phi thường mệt mỏi mà tiêu tụy, nhưng tinh thần lại vô cùng phấn khởi.

Cuối cùng, cuối cùng. Ngày ngày đêm đêm khao khát chờ đợi, cuối cùng cũng được như mong muốn. Hắn là cỡ nào cỡ nào mong nhớ Chỉ Hạnh...

Hạnh Nhi của ta.

Tham soa hạnh thái, tả hữu lưu chi. Yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu ch

Khi vỡ lòng học Kinh Thi, bài thứ nhất chính là quan sư. Thật không ngờ, cách mười mấy năm, mới chính thức hiểu bài Kinh Thi này.

Cái loại sung sướng thôi thúc mà nóng lòng này. Vừa xác định có thể đi, hắn liền vội vàng đến từ biệt hoàng thượng, ngay cả một khắc cũng không nguyện ý chờ.

Nhưng hoàng đế này, tuyệt đối là ma tinh tối phá hủy tất cả tính nhẫn nại của hắn. Đầu tiên là muốn hắn ăn cơm tắm rửa trước rồi hãy đi, sau khi hắn khách khí từ chối, lại giả vờ giả vịt muốn hắn chờ, hoàng đế

muốn tự tay viết thánh chỉ khen thưởng an ủi, hắn bắt đầu có chút không kiên nhẫn, vẫn miễn cưỡng kiểm chế nói miễn.

“Đừng vội đi a,” Hoàng đế vội vã kêu, “Đường hiệu cũng phải lấy chứ? Trẫm đã sai người đi thúc dục, rất nhanh.”

Tam Lang cơn tức vùn vụt dâng lên đầu, hắn nổi giận, thực nổi giận. Híp mắt, hắn không phải không có uy hiếp nhìn hoàng đế, đã thấy hoàng thượng giả vờ ho khan quay đầu.

... Hoàng đế vừa mới, có phải tự xưng là “trẫm” hay không?

Ở ngự thư phòng, bên người đều là người một nhà, hoàng đế hoang đường coi rẻ lễ pháp này, luôn cùng hân người người ta ta.

Chỉ có lúc nói cùng nói một đằng nghĩ một nẻo, mới tự xưng trẫm.

Vì không trì hoãn thời gian, hắn vẫn là cẩn thận suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn đến Triệu công công nháy mắt, mới giật mình hiểu ra, sau đó vô cùng tức giận.

Thanh thanh cổ họng, Tam Lang nói với Triệu công công, “Công công, ám vệ doanh có thư gửi đến ta hay không?”

Triệu công công miễn cưỡng nghiêm mặt, cũng ho, “Dạ, Phùng tri huyện lang, ám vệ doanh có đưa thư đến, đang gửi ở chỗ lão nô.” Nhanh chóng đem thư của hai ba tháng nay để trong tay áo ra, cung kính đưa cho Tam Lang.

Hít sâu một hơi, Tam Lang mới không đem xấp thư này nện lên mặt hoàng đế... Rõ ràng thư ở ngay chỗ Triệu công công, hoàng thượng không biết à? Muốn thư thì tự đi đòi a! Vì sao còn chờ qua tay người khác? Hiện tại lại lén lút xài chiêu, muốn thử tính nhẫn nại của hắn?

“Khởi bẩm hoàng thượng, Tử Hệ gửi thư.” Hắn dùng hết tu dưỡng cả đời, mới có thể miễn cưỡng bình tĩnh.

“Không xem!” Hoàng đế ngẩng cao đầu, phi thường đại khí trả lời.

Tam Lang đếm từ một tới mười, lại đếm từ mười tới một, sau đó đập thư lên ngự án, đoạt thân mà đi, đỡ tránh hắn lại trực tiếp đập thư lên

“Aiz aiz aiz, đã nói với người không xem!” Hoàng đế còn ở sau lưng hắn nghĩ một đằng nói một nẻo kêu, kết quả chính là khiến Tam Lang càng chạy càng nhanh, rất sợ mình nhất thời xúc động, làm cái đầu tôn quý của hoàng đế bị thương.

Đi ra ngự thư phòng, đầu lĩnh ám vệ chấp tay trước ngực hành lễ với hắn, cười cười dắt ngựa qua, trả kim bài giám biệt vốn bị giữ lại của hắn, hơn nữa báo cho biết nơi ở của Phùng phu nhân.

Tam Lang cười yếu ớt hoàn lễ, khuôn mặt tiều tụy lại sáng lạn như hoa xuân, vui sướng mà xao động, sau khi phi thân lên ngựa, cơ hồ là không gì có thể cản thúc ngựa đi, qua cửa cung chỉ hơi giảm tốc, đem kim bài nhào lên một cái, liền đánh ngựa chạy vội.

Cũng sắp nhìn thấy nàng. Tam Lang trong lòng cơ hồ muốn nổ mạnh, ba tháng nay quả thực so với ba trăm năm còn dài hơn, một ngày so với một ngày còn tra tấn hơn.

Còn tưởng rằng, đã yêu nàng sâu đậm, lại không nghĩ rằng, so với hắn tưởng tượng còn sâu hơn, đã là thịt trong thịt xương trong xương. Cùng nàng chia lìa, quả thực là tàn khốc lãng phí hắn, sống không bằng chết.

Thỉ ra ta còn biết yêu. Hơn nữa so với ta tưởng tượng còn khắc sâu rất nhiều rất nhiều.

Quá mức nôn nóng, kết quả hắn lạc đường ở Thành Tây. Chính hắn cũng không nói nên lời. Từng nghĩ đến, hắn trải qua đại biến lòng đã bình tĩnh như tro tàn, so với chết còn ổn định trầm trọng hơn, cái gì cũng không thể sửa. Không nghĩ tới, hắn sẽ vui sướng đến không còn chừng mực, ngay cả phương hướng cũng tìm không

Một đường vừa hỏi, từ từ mò tới... cửa sau của Lưu Viên.

Lá đỏ nay đầy trời, tôi tớ trông cửa kinh ngạc nhìn cô gia cưỡi ngựa đen, ngựa đạp cộc cộc mà đến.

“... Cô gia? Cô gia!” Gã sai vật hô to, “Mở cửa nhanh! Tiểu Thất nhanh đi báo tin, cô gia đã về rồi!”

Đúng vậy, ta đã trở về... ta đã trở về.

Cơ hồ mọi người trong nhà đều ào ra, Cát Tường cùng Như Ý cũng ở đó, nhưng mà... người hấn muốn nhìn thấy nhất đâu?

“Cô nương các người đâu?” Tam Lang tâm trầm xuống, vì sao không thấy được người hấn tâm tâm niệm niệm?

“Cô nương không ra sao?” Như Ý kinh ngạc, “Gần đây cô nương tâm tình rất tệ, luôn đột nhiên không thấy...” Nàng quay đầu nhìn Cát Tường, “Cô nương có trên nóc nhà hay không?”

“Không có.” Cát Tường lắc đầu, “Cô nương sớm không ngồi nóc nhà. Nói là bị phiền đến sợ. Tôi còn nghĩ cô nương đã ra rồi, Tiểu Thất Nhi kêu rất lớn tiếng.”

Cẩn thận hỏi, tim của hấn từng chút từng chút nhói đau, càng ngày càng đau. Hạnh Nhi của hấn, chán ăn biếng ngủ, ngay cả mọi người cũng lười gặp, thời gian trước thường tránh trên nóc nhà ngăn người, hiện tại càng lần mất không tìm được người. Nhưng lại không phải ra ngoài, trốn đến trời tối sẽ mệt mỏi trở về phòng, cả ngày không nói mấy câu.

Một trận gió thu qua, lá đỏ bay nhẹ nhẹ. Mọi người trong viện gọi hô, Tam Lang cũng lo lắng tìm kiếm, cuối cùng tiến vào nhà giữa, nhìn vô quạt thêu một nửa để trong giỏ, gối lạnh bên cửa sổ, sắp xếp ngăn nắp, nhưng không có vật trang trí gì, trước mắt lạnh lẽo.

Cửa sổ không đóng, nhìn ra chính là cả viện lá đỏ, như mưa máu.

Cây phong này, thật đúng là không nhỏ...

Cây phong già chưa rụng hết lá, thật đúng là chỗ ẩn thân tốt.

Híp mắt, hấn ngẩng đầu, đầu tiên là nhìn thấy một đoạn tay áo tuyết trắng tung bay, ở sâu trong lá đỏ, bị từng tầng sắc đỏ che lấp, núp trên chạc cây cao cao, chính là nương tử hấn ăn ngủ nhớ mong, không phút nào quên.

Gầy thật nhiều, rất tiêu tụy. Trước mắt đều là bóng dáng đó, cảm nhận, nương tử đáng thương ngậm mình trong ưu tư. Vịn thân cây, sợ hãi nhìn hấn, mắt cũng không dám chớp.

“Hạnh Nhi, ta đã trở về.” Hấn dịu dàng, vươn tay về phía Chỉ Hạnh.

Nhưng Chỉ Hạnh gắt gao bấu lấy thân cây, yết hầu phát ra một tiếng thút thít thật thấp, lại không chút nhúc nhích.

Nếu không phải ánh mắt của nàng chặt chẽ nhìn hấn, Tam Lang thật sự sẽ hoảng sợ. Chớ không phải là... lên được không xuống được chứ? Rất có thể. Nhớ lại thiết trảo công cắm vào bàn lại không nhổ ra được của nàng... Rất có thể.

Cần nhắc một chút, hấn phóng lên cây, nhảy vài cái đến bên người nàng, chạc cây hơi lung lay một chút, lại vẫn có thể chịu đựng sức nặng của hai người bọn họ.

“... Nhìn thấy ta không vui sao?” Giọng nói của hấn càng mềm, nhẹ nhàng nắm Chỉ Hạnh.

Không chút ngoài ý muốn, Chỉ Hạnh ôm hấn khóc, nghẹn ngào nuốt tiếng, giọng nói như vỡ vụn, “Cứ tưởng đang trong mộng...”

Cô nương ngốc. Vui đến choáng váng sao...

Hấn vốn muốn cười, nhưng là ngẩng đầu vừa thấy, trong đầu nổ ầm ầm.

Hiểu được, vì sao Chỉ Hạnh lại trốn trên cây. Từ nơi này có thể nhìn ra xa hẻm chứa cửa chính của Lưu Viên, trong bóng chiều tịch dương, ngô nhỏ trắng lấp lánh ánh vàng, thông đến cung đình xa xôi. Đây là con đường gần nhất nối liền hoàng cung và Lưu Viên, nếu hấn không lạc đường, hấn là từ đường này trở về, Chỉ Hạnh có thể nhìn thấy hấn đầu tiên.

Như là bị cùng lúc vui mừng cùng bị thống nghiền nát, có bao nhiêu vui mừng liền có bấy nhiêu bi thống.

Không phải lòng quân (ở đây là chỉ người yêu) tựa lòng ta... Mà là lòng quân tức lòng ta. Hạnh Nhi của ta... ngâm mình trong hoàng liên biệt ly, chịu nhiều khổ như vậy.

Rốt cục xác định không phải mộng, Chỉ Hạnh oa một tiếng khóc lớn lên, “Không cần không cần! Về sau tuyệt đối đừng tách ra... chết cũng mang ta chết đi, không cần... Ô ô...”

Gió thu nổi lên, tàn hồng rực rỡ giống như hoàng hôn tuyết. Tam Lang cùng Chỉ Hạnh ôm nhau khóc rống, nói không nên lời là vui mừng nhiều chút, hay là thống khổ nhiều chút.

“Được.” Tam Lang khàn khàn trả lời, “Sau này sẽ không bao giờ nữa... chết cũng mang nàng cùng chết.”

Rau hạnh mọc lô nhô

Ven theo dòng phải trái

Người con gái dịu hiền

Thức ngủ ta mơ mãi

39. Chương 39

Sau đó thánh chỉ cùng ban thưởng của hoàng đế cũng theo đến, cho dù Chỉ Hạnh như chim sợ cành cong cũng có chút á khẩu không biết nói gì.

Thánh chỉ kia ca ngợi tuyên dương sẽ không nói ra, không đáng một xu. Nhốt oan ba tháng, cũng chỉ phát bổ sung lương tháng gấp đôi mà thôi. Chịu đau khổ lớn như vậy, kết quả hoàng đế chỉ ột tháng nghỉ ngơi bảo dưỡng.

Ban thưởng rất buồn cười, hoàng đế thực ác bá tiền trăm hậu tấu, đem Lưu Viên thưởng cho Tam Lang... Thưởng xong mới chiếu theo giá thị trường cưỡng mua Lưu Viên của nàng, kiên quyết biến đồ cưới của nàng thành sản nghiệp của Tam Lang. Cuối cùng phong thưởng cũng thực có phong phạm thổ phỉ, trực tiếp ban cho Đường hiệu, vốn là trừ phỏ, kết quả biến thành phân đường.

Thế gia phùng tộc nghiêm cẩn truyền thừa mấy trăm năm, lần đầu tiên mở ra lệ mới, nháo ra một cái phân đường, liền từ Phùng tri huyện lang mà bắt đầu. Lại bởi vì Phùng gia xuất thân từ kinh thành, cho nên Đường hiệu của Phùng phủ mới này là “Thuận Đức Đường”, khai phủ liền thêm vào cuối thế gia phổ.

Nhìn ba chữ to “Thuận Đức Đường” rồng bay phượng múa không chú trọng kia, Chỉ Hạnh cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng vui vẻ, đắc ý của hoàng đế.

Họ Mộ Dung quả nhiên không có thứ tốt. Chỉ Hạnh buồn bực nghĩ. Tam Lang thay hoàng đế làm chuyện lớn như vậy, kết quả thưởng đều là thứ không đáng tiền, cầu hoàng đế chính là cầu hoàng đế, keo kiệt vắt chày ra nước, cho dù nhẫn nhịn, cũng nhất định đã đào vô số hố to hãm hại người.

Bọn họ nắm tay nhìn từ đường tạm thời, nhìn tám biển Đường hiệu vô cùng phóng khoáng, Chỉ Hạnh nhìn không được thở dài.

Tam Lang cười nhẹ, “Không thích sao?”

Chỉ Hạnh im lặng một lát, có chút uể oải nói, “Rất giống tiệm thuốc đông y.”

Tam Lang tươi cười chuyển buồn bực, khụ hai tiếng, cứng rắn đè ép xuống. “Vị đó... không có thiên phú đặt tên.”

Chỉ Hạnh tức giận, “Nhìn ra được.” Nói trắng ra, ước gì người trong thiên hạ đều biết, bọn họ chỉ có thể bái thiên địa làm tổ tông, chính là thuận theo nanh vuốt của Chính Đức đế. Rõ ràng chỉ là hai vợ chồng bán mà thôi, như thế nào có vẻ là chuẩn bị bắt cóc tổng tiền ngay cả con cháu các đời luôn vậy?

Đây có tính là họa kéo dài đến đời con cháu không? Nàng thật sự rất lo lắng

Nghe Chỉ Hạnh bản thủ hoàng đế vài câu, chanh chua khiến người ta vừa đau răng vừa buồn cười. Thật sự là kẻ thù mấy trăm năm khó giải, có thể đâm chọt vài câu liền mặt mày hớn hử, khó được nở nụ cười.

Trở về ba bốn ngày, Chỉ Hạnh vẫn bị vây trong một loại trạng thái thần hồn nát thần tính, có chút ngơ ngẩn ngẩn cười, buổi tối nhìn hắc không dám ngủ, đang ngủ lại gặp ác mộng, khóc hô Tam Lang bất tỉnh, ôm cánh tay hắc run run.

Tim bị bóp lấy, rất đau rất đau.

Kỳ thật khai phân đường như vậy, tương đương hung hăng cho người trong tộc một bạt tai, đau nóng. Phùng gia ở kinh thành trải qua đoạt đích khi tiên đế đã già, nguyên khí bị thương nặng, đích tôn vốn hiền hách cũng bởi vậy mà xuống ngựa, phụ thân xám xịt từ chức phó tướng về hưu, nhân rồi hai mươi năm. Các dòng nhánh cũng không tốt chỗ nào, không phải cách chức, chính là ngoại phóng (đưa đi làm quan ở các huyện, không cho ở lại kinh thành).

Ngay cả hắc một tri huyện lang thất phẩm như vậy, cũng là người trẻ tuổi nổi tiếng, thế hệ trước cao nhất cũng chỉ là tri phủ ngoại phóng ngũ phẩm mà thôi. Phùng gia ở kinh thành đã xuất hiện xu hướng suy tàn.

Lần này trừ tổ phổ, Phùng gia kinh thành đã náo đến mặt xám mày tro, bị cả kinh thành châm chọc thành “lạnh bạc hám lợi”, “tầm nhìn hạn hẹp”, thúc thúc chi thứ hai còn đầu đầy mồ hôi muốn đem hắc đưa về tộc phổ, kết quả hoàng đế chặn ngang một tay, đây vốn chính là cái tát liên hoàn, ngay cả lão cha hắc cũng bị trào phúng đến không dám bước ra cửa lớn.

Có thể đúng lý hợp tình tự lập môn hộ, hắc là thống khoái mới đúng. Nhưng hắc không có thống khoái như trong tưởng tượng. Ngược lại rầu rĩ, cảm thấy trả giá quá lớn.

Vượt sống lưng có thể đếm được của Chỉ Hạnh, gầy mòn mảnh dẻ, đêm ngủ không yên, tiêu tụy thật nhiều, hắc liền cảm thấy cái giá này quá đắt, thật sự không cần thiết.

Rõ ràng trừ gia phả cũng không có gì, dứt khoát bỏ đi là được rồi. Nếu hắc không bị phần nộ đến choáng váng đầu óc, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp càn uyển chuyển hơn, có thể làm tốt chuyện của hoàng thượng, không để mình lâm vào tuyệt cảnh, cũng sẽ không khiến Hạnh Nhi chịu hết đau khổ, thiếu chút nữa lo sâu thành bệnh.

Vì những thứ khuôn sáo chết tiệt, thiếu chút nữa mất mạng mình, còn liên lụy đến Hạnh Nhi. Ba tháng, gần trăm ngày a. Đời người có bao nhiêu cái trăm ngày? Hắc lại gất gao đau khổ nhìn ba mươi sáu cái trăm ngày quá khứ không thể quay lại, bồi thường hai ba lần trăm ngày của tương lai...

Đáng giá sao?

Vuốt đầu ngón tay Chỉ Hạnh, hắc nói thật chậm, vô cùng hối hận.

“... Con người làm sao có thể sống rõ ràng như vậy?” Chỉ Hạnh vuốt ngón tay hắc, “Giống ta đi. Ta vẫn nghĩ rằng mình rất lý trí bình tĩnh, kết quả... chặt vật như vậy.” Nàng có chút xấu hổ cúi đầu, “Thực xin lỗi, để chàng lo lắng.”

Tam Lang thở dài, ôm Chỉ Hạnh vào lòng, có chút run run dựa vào cái cổ tuyết trắng của nàng, sợ hãi buốt lại đến. “Đừng quay đầu nhìn lại... Đời người thật ngắn, không có nhiều cái trăm ngày như vậy.”

Phùng gia chuyện xưa hắc đã hiểu được. Trên thực tế không ai thật sự muốn giết ai, cũng không có ai thật sự muốn đốt từ đường. Chỉ là vì một thiếu niên xúc động, cùng vài hạ nhân nói huyền thuyên. Nhị thúc bởi vậy nổi lên tham niệm, lừa Hương Xảo cùng Phùng Nhị Lang đến từ đường, cho nên mới không có nô bộc chi thứ hai trông coi...

Nhị thúc cũng chỉ là muốn làm tộc trưởng một đời, dù sao Phùng gia kinh thành tích lũy mấy trăm năm, tế điền cùng tổ nghiệp phú khả địch quốc, theo tổ huấn trưởng tử đích tôn sẽ được phân phần lớn gia sản, lại kiêm thêm quản lý tế điền tổ nghiệp vô cùng khổng lồ, nhị thúc cũng chỉ là muốn xen vào một đời, để con cháu sau này không phải quần bách mà thôi.

Theo lý mà nói, chỉ cần bắt được Phùng Nhị Lang cùng tỷ nữ ở từ đường tuyên dâm, có thể bức đích tôn từ chức tộc trưởng. Chi thứ hai nhiều lắm liền thay đến nhị thúc trăm tuổi, vẫn sẽ đem vị trí tộc trưởng trả lại cho đích tôn.

Phùng Nhị Lang cũng không phải kẻ ác trời sinh, chỉ là thiếu niên xúc động mà thôi. Hắc cũng không có ý định giết chết Hương Xảo, sau khi ngộ sát lại lỡ gây ra hỏa hoạn. Sau này hắc càng đi càng lệch, càng ngày

càng không bình thường, cũng rất khó nói không phải do chuyện xưa lưu lại bóng ma.

Sai trong sai, lầm trong lầm. Ai cũng có sai, nhưng ai cũng không cố tình. Quả đắng cũng là người vô tội phải nuốt vào.

Nhớ lại trước kia, hần cảm thấy mệt, trong lòng rất mệt. Báo thù là một việc tổn sức, nói không chừng còn vô cớ uổng mạng mình cùng Hạnh Nhi... Hiện tại hần hiểu được, hai người ọn họ xài chung một cái mệnh, ai cũng không thể thiếu ai.

Hần cũng không tiếc mạng mình, nhưng hần thực luyến tiếc Hạnh Nhi chịu một chút khổ.

Tháng nghỉ ngơi này, thật sự là hoàn toàn không quản chuyện gì. Bọn họ làm một cái nhà gỗ đơn sơ trên cây phong già, lót rơm thật dày, gọi là “Sào Cự”. Mỗi ngày trèo cây chơi đùa, tốn cả một ngày, phơi nắng nhìn mặt trời cuối thu. Hoặc đọc sách, hoặc bàn thơ, hoặc ngắm nhìn ngô nhỏ lúc trước Chỉ Hạnh ngày ngày trông ngóng, lá đỏ rụng bay bay như tuyết hoàng hôn.

Vào một ngày lá đỏ bay bay như vậy, Tam Lang ôm cây tỳ bà mới mua đến, gảy thử hai ba tiếng, vô tận triền miên.

Nhìn Chỉ Hạnh mở to mắt, hần xấu hổ cười, “... Lúc còn trẻ ta cũng không phải thứ tốt gì, lại kết giao một ít bạn xấu... may mắn ta trưởng thành trễ, đối với chuyện nam nữ vẫn mơ mơ màng màng. Bị mang đi câu lan (giống kĩ viện), cũng không rõ là ở đó làm gì. Năm ấy ta mới mười một đi? Chỉ cảm thấy tỳ bà thật là dễ nghe, theo nương tử đánh đàn hỏi người ta đàn như thế nào... Người khác tốn tiền tìm vui, ta khổ học tỳ bà. Ngẫm lại thật sự là ngốc đến đáng thương.”

Chỉ Hạnh cúi đầu buồn cười. Thì ra là thế. Quả nhiên là trưởng thành trễ, đem động phòng hoa chúc mới có thể khiến hai tay mới chịu đủ khổ sở.

“Mười năm không đàn, không biết còn nhớ hay không.” Tam Lang thanh thanh cổ họng, phát ra từng giai điệu.

Một thân như ngỗng ương lan chi quế. Ngón tay dài khê gầy, mới bắt đầu trúc trắc ngập ngừng, sau đó dần thuần thực. Vết uất ức trên mặt tan ra rất nhiều, lại vẫn lắng đọng một chút sầu nhẹ cùng ẩn nhẫn không thể lau đi. Như tuyết trên mai, như sen tinh khiết, ngồi xếp bằng ôm tỳ bà, dưới ngón tay binh đao chém giết, bốn mùa ngậm vịnh, hoặc bay thẳng lên trời, hoặc rồng bơi trong nước.

Cho dù là điệu trầm uất, cũng có thể phát ra vui vẻ cùng khoan khoái.

Chỉ Hạnh có khi nằm trên rơm, thả lỏng nghe. Có khi dựa vào lưng hần nhắm mắt lại, nghe trái tim hần đập có lực cùng tiếng tỳ bà hoạt bát giao hòa thành khúc nhạc hoàn mỹ.

Khi không ôm tỳ bà, Tam Lang sẽ ôm nàng, nhẹ hôn đầy yêu thương, thấp giọng nói những lời ngọt ngào khiến người ta ngượng ngùng... Như là Chỉ Hạnh là cây tỳ bà duy nhất hần yêu quý, luôn phát ra thanh âm đẹp nhất.

Luôn bị trêu chọc đến mặt đỏ tim đập, xấu hổ đến mặt cũng không ngẩng lên được.

Thời tiết ngày càng lạnh lên, lá đỏ cũng đến lúc rơi hết. Một tháng vội vàng mà qua, mùa đông từ từ giáng xuống. Ngày cuối cùng đến Sào Cự, đã có sương, Tam Lang nắm tay chỉ Hạnh, cùng nhau nhìn ánh chiều như ngọn lửa đang rực cháy.

Chỉ Hạnh rất thất vọng, ngày tốt đẹp luôn qua đặc biệt nhanh. Ngày mai, Tam Lang phải làm việc, không thể lúc nào cũng bên nhau. “... Gần hoàng hôn.”

“Còn có ánh trăng chiếu sáng chúng ta.” Hần đưa tỳ bà cho Chỉ Hạnh, “Giúp ta cầm, ng nàng.”

Chỉ Hạnh mềm mại ghé vào lưng hần, mặc hần nhảy xuống cây, nhắm mắt lại.

Mặc hần mang ta đi nơi nào, núi đao biển kiếm, âm tào địa phủ... đều được.

Chỉ cần có thể luôn ở bên nhau là được.

40. Chương 40

Tuy rằng Tam Lang cũng chỉ nói hai câu, nhưng Chỉ Hạnh hiểu được, hẳn chịu đủ người nhà lạnh nhạt oan đái như thế, ngược lại đối với từng chút thân tình đều hết sức coi trọng. Không biết là đáng tiếc hay là buồn cười, dần dà một tiếng là được rồi, nhưng vì bản khoản đến cảm thụ của nàng, gấp chết người nửa muốn nói nửa không.

Về phần hẳn là như thế nào nghe được tung tích của đại bá đại tẩu, cái đó nàng sẽ không hỏi. Thẳng thắn mà nói, nàng cũng không dám nghĩ...

Dù sao không ngờ hoàng đế lại là đầu lĩnh chân chính của tam giáo cứu lưu kinh thành, thật khiến người nghe sợ hãi. Mà Tam Lang rốt cuộc là nhị đầu lĩnh hay là quân sư... nàng lại càng không muốn biết.

Nàng vẫn là làm tốt bổn phận một thê tử, đi thăm đại tẩu sắp lâm bồn là được rồi.

Không biết có phải trùng hợp hay không, lần đầu nàng đến thăm, vừa vặn liền gặp lúc đại tẩu sinh sản.

Được rồi, cũng không cần phải hỏi han nữa. Đại tẩu bên người chỉ có một nha hoàn, những người khác đều là thô sử bà tử cùng gã sai vặt. Nhìn thủ vệ là biết, gặp phải loại chuyện này liền rối loạn, bà đỡ vốn chuẩn bị trước lại ra khỏi thành đỡ đẻ, càng thêm hoảng loạn, cả viện nhốn nháo.

Đây không phải lúc nói lý, Chỉ Hạnh đầu cũng không nâng, “Như Ý, đi quản đám không có quy củ đó đi. Chẳng lẽ cả kinh thành chỉ có một bà đỡ?”

Như Ý lớn tiếng trả lời, lập tức mang theo hai tôi tớ, dựng thẳng mày liễu quát mắng, mắt thấy đã yên tĩnh, Chỉ Hạnh mang theo Cát Tường đi vào trong phòng, không khỏi nhủ mày. Đại tẩu Mã thị đã đau đến môi đều trắng, nha hoàn chỉ biết chấp tay khóc, “Nãi nãi yên tâm, nô tỳ chắc chắn sẽ chăm sóc đại gia cùng tiểu thư...”

Nhìn tỳ nữ kia, cũng rất có tư sắc, dáng người lả lướt phong lưu. Tưởng đâu mọi người đều chết sao, nhìn không ra chút tâm tư ác độc này?

“Cát Tường!” Chỉ Hạnh quát. Tiểu tỳ nhảy bèn này không nói hai lời, kéo cái nha đầu đó ra đánh ẩy tát, trực tiếp ném ra.

Mã thị đang hấp hối kinh ngạc, ngược lại hoàn hồn chút. Nữ nhi ở bên cạnh khóc đến sắp thở không ra hơi, cũng sợ hãi thu tiếng, ngược lại nấc lên.

Chỉ Hạnh trấn an cười cười, không thể không nói, gương mặt trẻ con kia của nàng thật sự là rất có thể lừa người, giọng nói hòa khí ôn nhuận, rất có thể trấn an lòng người. Nàng vội vàng bắt mạch, âm thầm cảm rằng, rõ ràng là thuận sản, lại bị kéo dài như vậy, trên mặt vẫn là cười, “Đại tẩu cũng không phải thai đầu, sao lại tự mình dọa mình? Dọa luôn cả đại thư nhi.”

“Đệ muội... Thật sự không sao?” Mã thị khấn cầu nhìn. Đối với đệ muội xa lạ này, nàng có vài phần tâm phục. Chỉ nhìn mặt, liền có thể đoán được nàng có thai, đây là bản lĩnh cỡ nào! Chỉ hận lúc trước nàng không thể làm chủ, không thể đối tốt với đệ muội cùng tiểu thúc, hiện tại muốn mở miệng cầu người cũng không biết cầu từ đâu.

“Tú Lan nói...” Mã thị nước mắt không ngừng chảy xuống, “Nghe lén gia cùng đại phu nói, thai này của ta đúng là...”

“Làm gì có chuyện này.” Chỉ Hạnh mặt trầm xuống, “Là đệ muội đi quá giới hạn, nhưng hạn nô tỳ phản chủ này, không cho vài bạt tay, ta còn sợ ả ở giữa làm chút thủ đoạn gì đó!”

Nàng trấn an Mã thị, đỡ cháu gái ra ngoài, giao cho Cát Tường, dẫn lấy nước nóng vải trắng, lại sai gã sai vặt theo tới nhốt đem Tú Lan kia ở phòng cui.

Sau đó an vị trấn trong phòng sinh, bà đỡ muốn nàng đi ra ngoài, Chỉ Hạnh chỉ liếc bà ta một cái, chuyên tâm tiếp tục bắt mạch cho

Bị kinh sợ, hao tổn quá nhiều sức lực. Nửa đỡ nửa lừa để Mã thị uống lên bát cháo, ngâm miếng sâm, miễn cưỡng có chút sức, lúc này mới cố gắng dùng hết sức... bắt đắc dĩ đã là nỗ lực hết đà.

Thấy Mã thị đã khàn giọng, ngay cả kêu cũng không có hơi, chỉ rơi lệ. Chỉ Hạnh cắn răng, thôi thôi, không nói đến đại bá đối với Tam Lang có ân biết oan cho cơm, ta làm sao có thể trở mặt nhìn một xác hai mạng? Nội gia công phu của nàng tuy rằng không đủ hỏa hầu, nhưng giúp đỡ qua cửa này hẳn là còn được, nhiều lắm sau đó liền bệnh một trận... không đến mức tẩu hỏa nhập ma.

Nhẹ nhàng ấn đỉnh đầu Mã thị, trầm tâm tĩnh khí, từ từ chuyển nội lực vào.

Mã thị vốn đã tuyệt vọng, đột nhiên bị kích tỉnh hồn lại. Vốn trống rỗng không có sức, lại được tiếp thêm tinh lực, dùng sức, chỉ cảm thấy dưới bụng liền nhẹ, giây lát chợt nghe thấy tiếng khóc, không khỏi lệ nóng quanh tròng.

“Là con trai, chúc mừng đại tẩu...” Chỉ Hạnh sắc mặt tái nhợt cười cười, trước mắt tối đen, không ngờ lại ngất đi.

Chờ nàng lại tỉnh lại, đối mặt là Tam Lang mặt trầm như nước... Đã lâu không thấy dáng vẻ âm trầm như ma trơi của hắn, trong khoảng thời gian ngắn, có chút không thích ứng. Chỉ có thể cười gượng hai tiếng, cẩn thận quay mặt đi.

Tam Lang lại cứng rắn kiểm chế cảm nàng, quay lại, ánh mắt u lạnh. Thoạt nhìn, vô cùng tức giận.

“Phải, ta sai rồi.” Không đợi Tam Lang phát giận, Chỉ Hạnh lập tức biết nghe lời phải xin lỗi.

Tam Lang liền nhen, trong lòng lửa giận chuyển thành buồn bực, muốn mắng nàng vài câu, đã thông minh nhận sai như vậy. Không dạy dỗ... ai biết nàng ngốc lớn mật này còn có thể làm ra chuyện gì nữa.

“Nội gia công phu của nàng tuy rằng không tầm thường, nhưng tuổi mới bao nhiêu, có bao nhiêu nội công để nàng tiêu xài?” Tam Lang vẫn cao giọng, “Lần này là vận khí tốt, cũng chỉ là máu không lưu thông mà thôi. Nhưng thiên hạ có bao nhiêu người đáng thương, chút nội công này của nàng đủ cho nàng hao tổn sao?...”

“... Bọn họ cũng không phải người khác.” Chỉ Hạnh cúi đầu, “Bọn họ là đại ca đại tẩu chàng, trong bụng là cháu trai chàng. Những người khác... ta mới mặc kệ.” Ngẩng lại không đúng, “Chàng mắng ta cũng vô dụng, nếu chàng có chuyện gì... Ta thề rằng chàng mắng ta chết, ta cũng sẽ quản đến cùng.”

Tam Lang dùng ánh mắt chuyên chú đến lạnh như băng nhìn nàng, đột nhiên đẩy ngã nàng, gấp khó dẫn nổi hôn nàng thiếu chút lại ngất đi, như gió táp mưa rào, gần như là dã man thô bạo mà ra sức ép buộc nàng.

Trừ bỏ lúc tân hôn ngây ngô, Tam Lang mới không khống chế được như vậy. Sau lại dần quen, Tam Lang vẫn đều nhẹ nhàng ngọt ngào, dụ dỗ triền miên, thương tiếc nàng mảnh mai, luôn dăm ba bữa mới cầu hoan một lần, có khi tận hứng qua đi luôn áy náy, ôn nhu đủ kiểu.

Cuồng dã như muốn ăn vào bụng thể này thật đúng là rất ít, ánh mắt phát ra ánh xanh cực khiến người ta sợ hãi, dùng sức nặng vừa hung ác, mấy lần làm nàng đụng vào đầu giường, bắt buộc tay nàng vòng qua cổ Tam Lang, ấn bả vai của nàng, lại càng phát ra cuồng loạn.

Thật vất vả giày vò tận hứng, lại không tha người, đem nàng từ đầu đến chân hôn một lần. Không để ý nàng đỏ mặt phản đối, ngay cả chỗ kín đáo nhất cũng không buông tha... Còn lưu luyến hồi lâu.

Chỉ Hạnh chỉ cảm thấy mình sắp chết. Toàn thân đều xụi lơ như bùn, cổ họng có chút đau... vì kêu. Mất mặt muốn chết, lại mơ hồ cảm thấy trong lòng nóng lên cùng lâng lâng nói không nên lời.

Xong rồi, thật là xấu. Nàng vẫn cảm thấy chính mình rất đoan chính, kết quả không ngờ lại phóng túng như vậy... Tam Lang nhất định sẽ không thêm để ý tới nàng...

Nhìn nàng nước mắt lưng tròng, Tam Lang trong lòng xoắn lại. Tuy nói sớm có ý đồng sinh cộng tử, nhưng thấy nàng ngất bị khiêng trở về, đầu nổ tung, giống như trời sụp đất nứt. Cô tuyệt cả đời, bên người chỉ có một mình nàng, hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng sau này sẽ không có nàng.

Chịu đựng lo lắng hãi hùng như vậy, đợi nàng tỉnh dậy tức giận liền bộc phát, mắng nàng hai câu, được đến đáp án lại khiến hắn vừa chua xót vừa đau, vừa ngọt lại đắng. Đánh không đành lòng đánh, mắng không

đánh lòng máng, yêu đến mười hai vạn phần, lại tìm không thấy ngôn ngữ. Thầm nghĩ nuốt nàng vào trong bụng, hai người hợp thành một mối tốt.

Không nghĩ tới quá mức cần rồi, làm nàng khóc.

“Đừng, đừng khóc.” Tam Lang lúng túng, hai má ửng đỏ, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, “Ta, ta... Ta chỉ là, chỉ là hoảng sợ. Nàng... nằm đó một chút huyết sắc cũng không có... như là khoét vào tim ta. Không phải cố ý đường đột...”

Chỉ Hạnh có chút hoang mang nhìn hắn, “Vậy, vậy... chàng có coi thường ta không?” Nói rất khẽ, may mắn Tam Lang tai thính, bằng không thật đúng là nghe không rõ lắm.

Lạc đề? Tam Lang có chút buồn bực.

Hắn kiên nhẫn dụ dỗ ép hỏi, thật vất vả hiểu ra, hoàn toàn không biết nên khóc hay cười, nhìn Chỉ Hạnh mặt đỏ sấp ra máu, Chỉ có thể đem khóc cười nuốt vào bụng.

Bất luận đối với người bên ngoài như thế nào, Hạnh Nhi đối với hắn, luôn rất nhu thuận.

“Hạnh Nhi thích ta, vui mừng còn không hết, sao có thể...” Hắn thấp giọng ở bên tai Chỉ Hạnh nhẹ nói, “Hạnh Nhi phát ra thanh âm xinh đẹp kia...”

Chỉ Hạnh nóng mặt, vội vàng cắt ngang, “Không thèm nghe chàng ăn nói khùng điên, ta cũng không phải tỷ bà!”

Tam Lang cười mà không nói, chỉ im lặng vuốt ve lưng bóng loáng tinh tế của nàng.

41. Chương 41

Chỉ Hạnh muốn xuống giường xử lý công việc, Tam Lang vừa áy náy lại đau lòng không chịu, còn bảo Cát Tường đến trông chừng nàng.

Nàng thực buồn. Kỳ thật, cũng chỉ là ngất đi một lát... một canh giờ mà thôi. Chủ yếu là không quen, mới khiến mình bị ngất... Không có cách nào, tuy rằng với nội gia công phu này, nàng rất có thiên phú, nhưng cần phải học rất nhiều lại đa dạng, nàng mới bao nhiêu tuổi có chút thành tựu đã là kinh thể tuyệt diệu, phương pháp đặc biệt dùng nội lực trị liệu của Phó thị đích truyền, nàng còn dừng lại ở giai đoạn xem sách, chưa từng có cơ hội thực tập qua.

Đây là chỗ thua thiệt của sống ở nhà cao cửa rộng. Lý luận đầy đủ nhưng không có cơ hội động thủ. Y thuật một đường, vừa cần có nhiều kinh nghiệm lâm sàng, cộng thêm học thức tinh thâm mới có đường phát huy.

“Kỳ thật ta không sao.” Chỉ Hạnh thực bất đắc dĩ.

“Không được.” Tam Lang ngay cả thương lượng cũng không cho nàng thương lượng, “Cố gắng nằm hai ngày, ăn nhiều đồ bổ một chút.”

... Ta cũng không phải sinh con, vì sao lại cho ta ăn gà dầu vừng

Chỉ Hạnh gãi gãi đầu, “... Đại tẩu quá mềm lòng, nô tỳ tên Tú Lan kia, ta phải đi xử trí mới được.”

Tam Lang vẻ mặt khó hiểu. Hắn tuy rằng biết Chỉ Hạnh đem tỳ nữ bên người đại tẩu nhốt vào phòng chứa củi, nhưng cũng không rõ một nô tỳ vì sao khiến Chỉ Hạnh đối xử thận trọng như vậy.

“Đã thấy nhiều.” Chỉ Hạnh không mấy hứng thú nói, “Trên đời này vốn không có chuyện gì ngu xuẩn hơn việc đem người bên cạnh thu làm thông phòng. Vốn không có ý đó, liền dưỡng thành có ý không nên có. Có ý đó, chính là càng dưỡng lớn hơn nữa càng hiểm ác.”

“... Tú Lan là nha đầu hồi môn của đại tẩu.” Tam Lang kinh ngạc, “Cũng đã bao nhiêu năm...”

“Còn không phải sao?” Chỉ Hạnh giọng điệu càng lạnh nhạt, “Lúc trước ở Phùng gia, trên có mẹ chồng đè nặng... Mẹ chồng cũng không muốn đại ca có nhiều con nhiều cái, có tâm tư gì cũng chỉ có thể nén lại. Hiện

tại ra ngoài, tâm sống, cũng lớn. Trước kia ở nhà cao cửa rộng, sau khi ra ngoài nhà nghèo người ít, phụ nhân lui tới không khỏi muốn khoe khoang cái gì hiển lương...”

Tuy rằng không gặp mấy lần, nhưng nghe nói vợ chồng Đại Lang thành thân vài năm, vẫn ngọt ngào như trước. Nha đầu hồi môn này thà chết không chịu gả ra ngoài, không đổ mắt nóng lòng mới là kỳ quái. Cũng không phải muốn hại tánh mạng đại tẩu, phụ nữ có thai vốn liền miễn cảm đa nghi, nếu cơ thể bị tổn hại, thông phòng này cũng liền thuận lý thành ch

Tam Lang mặt lạnh lùng, kết quả toàn thể tiểu nha đầu hầu hạ trong phòng đều rùng mình, bấp chân thực nhất trí rút gân.

“Ta sẽ xử lý.” Hần thần nhiên nói, trong giọng nói như ngậm đầy băng.

“Aiz aiz aiz, việc này chàng muốn đi nói sao?” Chỉ Hạnh kinh hãi, “Đây là việc của nội trạch, phải là ta cùng đại tẩu...”

“Ta không tin đại ca sẽ che chở nô tỳ phản chủ mưu hại chủ mẫu.” Hần cảnh cáo trừng mắt nhìn Chỉ Hạnh một cái, áp chế tức giận tự vén rèm đi.

Lúc đi nổi giận đùng đùng, khi trở về lại hơi hơi mang cười. Hối thế nào cũng lấp lửng, chỉ nói đại ca tức giận đến thiếu chút nữa bóp chết nô tỳ kia, bảo người bán đi rất xa.

“Nàng cùng đám thương hộ phu nhân này lui tới, bọn họ có dạy nàng hiền tuệ thu phòng nạp thiếp hay không?” Tam Lang hỏi.

Chỉ Hạnh liếc trắng mắt, “Chàng không biết ta? Ta là thiên hạ đệ nhất đồ phụ, chày gỗ ngựa ban ta còn nhận lấy kia!”

Tam Lang xì một tiếng, vẻ lo lắng tan hết, đi qua hôn lên môi phần của nàng, sau đó ở cổ nàng nhẹ nhàng cọ, chỉ

Sau lại Chỉ Hạnh đi thăm đại tẩu, mới biết được hiền tuệ thứ này thật sự là hại người rất nặng, nàng thật đúng là đã đoán trúng tám chín phần mười. Từ khi ở riêng, Đại Lang có nhân mạch có thủ đoạn, mở tiệm bán lương thực, gạo ngô kê đậu thuốc đều đủ, giữ độc quyền về cung cấp lương thực cho thợ thủ công cùng những người buôn bán nhỏ trong kinh thành.

Đại Lang tính toán rất kỹ, mặt tiền cửa hiệu sạch gọn, hàng hóa gần như không tồn kho, tiền lời không ít. Không nói người cung cấp hàng có lòng giao hảo, rất nhiều người bán lẻ lương thực cũng rất nịnh bợ. Đại tẩu sắp sinh, những thương gia phu nhân đến cửa thăm, không khỏi lắm miệng, nói chút chuyện không có.

Mã thị đối với việc con nối dòng không nhiều, vẫn canh cánh trong lòng, luôn cảm thấy có lỗi với Đại Lang. Sao chịu được người bên cạnh không ngừng nói thai này là nữ nhi. Thân mình nặng nề, tâm tư càng miễn cưỡng, nhìn Đại Lang vừa phải để ý cửa hàng vừa phải chiếu cố nàng, cả người tiêu tụy, càng áy náy, cho nên mới hồ đồ hỏi Tú Lan có nguyện ý làm thông phòng cho đại gia hay không.

Này vừa hỏi, liền hồng rồi.

Chỉ Hạnh tức giận, “Đại tẩu quả nhiên hồ đồ. Tình cảm vợ chồng không chịu nổi ép buộc, suy bụng ta ra bụng người, hôm nay đại ca nếu sợ bận việc không chăm sóc tốt cho tẩu, tìm một hậu sinh tuổi trẻ cho đại tẩu tiêu khiển giải buồn, tẩu sẽ vui vẻ sao?”

“Nói bậy bạ gì đó?!” Mã thị nổi giận.

“Xem, đại tẩu tức giận. Sao tẩu không hỏi xem đại ca có phải cũng tức giận hay không trái tim nóng hỏi dành cho tẩu, tẩu vì hiền tuệ quỷ quái gì đó tùy tiện nhét người cho huynh ấy... Đại tẩu cẩn thận nghĩ xem, đây thật sự là vì tốt cho đại ca, hay là vì bản thân sợ bị người ta nói?”

Mã thị cúi đầu, ngơ ngẩn rơi lệ.

Chỉ Hạnh thấy nói vậy cũng đã đủ, lại mềm giọng khuyên, vừa bắt mạch lại dặn dò, còn ôm cháu trai nhũ danh Ôn ca nhi đến xem, đại thư nhi hoạt bát cũng theo vào. Người làm mẹ, có sầu lo bao nhiêu, nhìn đến con cái cũng tan.

Hôm đó trở về, Tam Lang cười đến sáng lạn, “Vẫn là Hạnh Nhi của ta có biện pháp. Đại ca cùng đại tẩu vài ngày không nói chuyện với nhau, nàng mới đi một chuyến, hai người liền tay trong tay khóc, nói xin lỗi nhau.”

Chỉ Hạnh giả vờ tức giận đánh hấn hai cái, “Học võ học để làm gì? Tai thính mắt tinh không phải cho chàng nghe góc tường.” Nghĩ rồi thở dài, “Đây có là gì? Chỉ là thấy nhiều. Cha ta nhiều thiệp như vậy, bọn họ đều tranh nhau đem nha đầu bên người làm thông phòng để cố sủng... Kết quả sủng không có, ngược lại tạo thành bao nhiêu thù, chướng khí mù mịt...”

Tam Lang ôm nàng, trầm mặc một lát, “Dâm loạn háo sắc, ta khinh thường làm. Nàng cứ chờ xem đi.”

Nàng cúi đầu cười khẽ, “Chàng cùng đại ca không hổ là huynh đệ, trọng tình trọng nghĩa. Ta có gì phải lo lắng?”

Thì ra tâm ngọt là loại cảm giác này. Như là đường nấu chảy, nóng hổi ngọt ngào, hương thơm nồng đậm. Rõ ràng không n thêm, lại vui mừng muốn hét to, thậm chí muốn rơi lệ.

Hắn mang tỳ bà tới, để Chỉ Hạnh ngồi trên chân hắn, tay nắm tay dạy nàng đàn “Mai hoa tam lộ”, chính là đàn đàn vì sao biến thành đàn Chỉ Hạnh, thiếu chút nữa quãng ngã tỳ bà, cái này còn cần nghiên cứu thêm.

42. Chương 42

Thời tiết càng ngày càng lạnh, tuyết bắt đầu rơi. Tam Lang bận sức đầu mẻ trán... công văn tồn đọng mấy tháng không phải chuyện thú vị, Chỉ Hạnh mỗi ngày cũng ra khỏi nhà. Ngoại trừ xã giao với các thương gia phu nhân, nàng kiên trì mỗi ngày nhất định phải đi thăm đại tẩu một chút.

Thứ nhất là ở địa giới kinh thành này, ngay cả mở cái cửa hàng nhỏ không có ai chống lưng cũng là nửa bước khó đi. Tam Lang mặc dù không nói, nhưng đối với đại ca thứ xuất cách cái bụng này vẫn quý trọng vạn phần, đại tẩu cũng ôn huệ động lòng người, dùng chiêu bài của Phùng tri huyện lang cũng hợp lý thôi. Thứ hai là nàng hiếm khi gặp được ca bệnh tiền sản hậu sản, phá lệ hưng phấn, còn có thể thuận tiện kiểm tra nhi khoa, đây cũng không phải là cơ hội dễ có.

Cứ như thế một đến hai đi, thân thích đều là càng đi càng thân. Đại thư nhi nhìn thấy nàng đều giang hai cánh tay thật xa chào đón, ngọt ngào kêu thím. Đại tẩu sẽ giả bộ ghen mắng, “Trong mắt chỉ có thím, nường cũng để ra sau đầu.”

”Đây không phải là sợ trẻ con ghen tị, sợ Ôn ca nhi đoạt đi yêu thương của nó sao? Chỉ Hạnh điểm điểm cái mũi đại thư nhi.

”Đừng đừng, mỗi ngày theo ta cướp ôm đệ đệ, cũng không quản đệ đệ đang bú sữa.” Mã thị cười ảm áp, gương mặt không quá xinh đẹp bình sáng, khiến người ta đui mù.

Ở riêng so với trước đây thật sự là nghèo khó hơn, ngay cả bà vú cũng muốn không nổi. Mã thị là tự mình cho đứa nhỏ bú. Tuy nói nhờ có Chỉ Hạnh ra thực đơn ăn uống thoả đáng, nhưng gì cũng không quan trọng bằng trượng phu yêu thương.

Tuy nói chuyện của Tú Lan khiến Đại Lang tức giận quăng chén, thành thân vài năm lần đầu cãi nhau chiến tranh lạnh. Nhưng có gì so với tình yêu của trượng phu không thay đổi càng có thể dưỡng phụ nhân? Cho dù là ngẫu nhiên tranh chấp, đã tủi thân còn khiến Đại Lang tức giận, bị chèn ép hạ phong, kỳ thật đại tẩu nhiều lắm là hờn dỗi, đáy lòng vẫn thực cam nguyện.

Nhìn đại tẩu dáng vẻ hạnh phúc, Chỉ Hạnh đáy lòng có chút trầm xuống cùng không đành.

Gần đây Tam Lang cùng Đại Lang liên tiếp mật đàm, nàng không hỏi không có nghĩa là không đoán ra được. Nàng cùng Tam Lang là không còn cách nào, bán cho hoàng đế. Nhưng nếu cũng tha Đại Lang xuống nước... tận trung với nước, lương thương hoàng đế tự tay nâng đỡ cũng tiền đồ vô lượng, nhưng với nhà... thật sự là tốt sao?

”Ta tin tưởng đại ca.” Tam Lang suy nghĩ rồi nói, “Ta cũng sẽ không làm thất vọng lòng tin của huynh ấy.”

Trầm mặc một hồi lâu, gật gật đầu.

Nàng bên ngoài cùng thương gia chu toàn, rất rõ tình hình hiện tại, cũng biết hoàng đế vì sao nôn nóng như vậy. Trong có ngoại thích thái hậu cản trở, ngoài có Man tộc như hổ rình mồi. Mà Đại Yến truyền thừa hơn hai trăm năm, thái bình đã lâu, dần có xu hướng xa hoa phung phí, vẫn chỉ là nói suông, võ thì thả ngựa chơi rong, địa vị rớt xuống ngàn trượng. Quân kỷ lỏng lẻo, tướng không ra tướng.

Ông trời tốt, vài năm nay không có thiên tai nhân họa nghiêm trọng. Bằng không quốc khổ trống rỗng, trên dưới tham ô thành phong trào, Đại Yến trăm ngàn lỗ hổng, không biết sẽ rơi xuống hoàn cảnh gì.

Thương gia một đường, nàng còn có thể cố hết sức, nhìn trúng người nào, viết báo cáo, Tam Lang sẽ dâng lên phải người đi tiếp xúc. Nàng mơ hồ biết thương gia tình báo đã dần thành hình, nhờ đó hoàng đế càng ngày càng không dễ qua mặt. Nhưng nàng thật đúng là không nghĩ tới, hoàng đế sẽ làm như vậy, một đám du côn vô lại của Nam Đô kia, tạo cho hán thế lực càng lúc càng lớn, không chỉ là ở kinh thành, còn dứt khoát mở rộng ra khắp đại giang nam bắc.

Vì sao nàng biết được? Bởi vì hoàng đế không tiện chiêu đãi đám lục lâm hảo hán này, thực vô sỉ mượn Lưu Viên của Tam Lang để nghị sự.

Nghe những người giang hồ này lời nam tiếng bắc, nói không hợp liền vỗ bàn ầm ạo trừng trừng, còn có gì đoán không ra?

Tuy rằng hoàng đế thực tự giác phải ám vệ đến duy trì trật tự, nhưng nàng vẫn nổi trận lôi đình, ở trong lòng mắng cầu hoàng đế điên đến mấy trăm vạn lần

Cho dù nàng quản lý người nhà, còn có ám vệ tiếp ứng, nhưng đám người không tôn trọng luật pháp này kiêu ngạo tùy tiện quen, mấy chén rượu rót vào bụng chó, liền xông vào viện của nàng không nói, không ngờ còn lợi dụng say rượu sờ sờ tay Cát Tường.

Vì thế liền bùng nổ.

Nô bộc Phùng gia bao che khuyết điểm nhất, hướng chi Cát Tường là quản gia tỷ tỷ. Như Ý mấy năm nay tính tình càng dưỡng càng lớn, lập tức rút chày cán bột ra gõ, tặc nhân kia giận dữ rút đao, lại bị một đám nô bộc Phùng gia gây gộc cùng lên, thiếu chút nữa liền trở thành đánh nhau có vũ khí, kết quả ám vệ đến, dẹp yên đám tặc nhân quen lớn gan, trời trên đất.

Chỉ Hạnh loay hoay bận sắp xếp chỗ vừa nghe nói, giận tím mặt, một chưởng chặt đứt cây táo lớn cỡ cánh tay nam tử, nếu không phải Tam Lang ngăn cản nhanh, đám lục lâm hảo hán bị trời trên đất này chỉ có thể xuống âm phủ đùa giỡn nữ quỷ.

Chỉ Hạnh lửa giận bùng bùng quát, “Toàn bộ quăng ra!”

Nô bộc Phùng gia cũng không quan tâm nhảy qua đao kiếm, cô nương nói quăng, văng quăng. Thật sự đều đến nâng tay nhắc chân, những lục lâm hảo hán khác làm sao chịu nghe theo, tình hình hỗn loạn...

Kết quả đầu lĩnh ám vệ đi ra khom người tạ lỗi, nhìn Phùng phu nhân mắt vẫn đỏ bừng phát hung quang, im lặng một lát, xoay người quỳ xuống, chịu tội với

Cát Tường tránh không nhận lễ, nhưng người ta đã làm đến như vậy, nàng cũng không thể lại ra vẻ. Cô gia cũng gọi hán tử này là Mục đại nhân, đường đường một đại nhân quỳ trước tiểu nha đầu như nàng, trong lòng khó chịu cũng chỉ có thể nhịn. Dù gì cũng không thể làm hỏng chuyện giữa cô gia cùng các đại nhân.

Đại nhân cũng thật là ranh ma. Nàng nói thầm trong lòng. Liếc mắt một cái liền nhìn ra máu chốt ở đâu, ép tiểu nha đầu như nàng.

Nàng ôn hòa cầu tình, đem chuyện xấu gì cũng đổ cho rượu. Rượu này a, thật sự là rất không tốt, tổn thương hòa khí. Cho nên, mấy ngày nay trong nhà tuyệt đối không có rượu. Còn thịt này, ăn nhiều nóng ruột nóng tính, mọi người ăn chay vài ngày, cũng tránh phải xảy ra loại chuyện huyết khí phương cương này.

Thấy chưa, rốt cục cũng làm cho Chỉ Hạnh mặt lạnh trở nên vui vẻ, chỉ bổ sung thêm một chút. Nói nàng thích vô, đáng tiếc dường ở khuê phòng không ai giao đấu, xin các vị hảo hán thay phiên chỉ giáo một phen.

Ở ngoài mặt, chuyện này cuối cùng cũng kết thúc hòa bình. Trên thực tế đám lục lâm hảo hán này chỉ có thể nuốt nước mắt xuống đáy lòng.

Đám hảo hán này đều là người không rượu thịt không vui, ăn đồ chay hai ngày mặt liền xanh xao, huống chi con sâu rượu trong bụng sắp dói chết. Nhìn tiểu nương tử khuôn mặt nhu nhược kia cơn tức càng dâng cao, cho dù không thể thật sự làm bị thương, cũng phải khiến cô ta khóc lóc...

Ai biết khóc là chính mình. Tiểu nương tử chết tiệt kia vừa ra tay đã bào xuống cả áo lẫn thịt, chỉ có thể gào một tiếng xoay người bỏ chạy.

Không đến mấy ngày, đám khách giang hồ kiệt ngạo bất tuân này, đến thì hăng hái, đi thì hoảng sợ không thể qua hết hôm nay. Sau lại có hiệu lệnh, không dám không tuân.

Ám vệ hoàng đế chuẩn bị, không ngờ lại không đất dụng võ, ngay cả Tam Lang cũng ở một bên ung dung bình tĩnh nhìn... không ai biết hắn đã dự định trước, nếu có chuyện gì hắn thà rằng bỏ qua nhân mạch giang hồ tạo lập đã lâu này, cũng không để Chỉ Hạnh trải một chút da.

Không hổ là truyền nhân của Phó thị. Đánh đám người giang hồ này tựa như nhặt cam trên bàn.

Thoạt nhìn mọi người đều vui mừng, chỉ có Cát Tường mỗi ngày nhú mảy. Nên tha thứ cũng đã tha thứ, nên chinh cũng đã chinh. Cái Mục đại nhân kia bị rút sợi gân nào vậy, mỗi ngày viết thư cho nàng? Ai để ý đến hắn cha mẹ đều mất nhà có chút sản nghiệp chưa lấy vợ, một ngày ăn mấy chén cơm nhìn cái gì lạc nhạt cô yên chứ?

Quần áo rách liên quan gì nàng, vì sao đặc biệt đưa đến cho nàng vá? Nhìn ta giống tú nương lắm sao?

Nhưng người ta là ai? Là đại nhân. Còn ngang chức với cô gia. Tiểu nha đầu như nàng có thể nói gì? Chỉ có thể rầu rĩ vá. Rõ ràng là quần áo cũ mặc thường ngày, tay áo mòn đến đổ lông rồi, vá lại có thể mặc được bao lâu... Nàng nói thầm, cuối cùng báo giá với cô nương, làm bộ mới cho hắn... đừng hy vọng nàng còn thêu hoa thêu lá, ở đâu ra nhiều thời gian rảnh như vậy?

Khiến nàng càng buồn bực là, Mục đại nhân người đến lấy, không bao lâu lại đưa một bao, còn thêm vào tặng một đôi xuyên vàng làm tạ lễ. Nàng từ chối không được, liền nộp lên cô nương, kết quả cô nương chỉ cổ quái nhìn nàng một hồi lâu, sau đó cười điên cuồng đến vỗ bàn, thật vất vả dừng lại, mới thở phì phì hỏi, "... Người ghét hắn không? "

Mục đại nhân phớt nhắng tới đen, lại luôn nghiêm mặt. Vẻ mặt thực đứng đắn, trong bụng lại xấu xa. Nhưng nếu nói ghét...

Cát Tường lắc đầu, "Không ghét." Phải nói, còn có chút cảm giác thân thiết.

Chỉ Hạnh lau nước mắt vì cười, "Xuyên vàng mà thôi, người ta chịu cho sao người không nhận chứ? Quần áo vui thì vá, không vui thì trả về. Nghĩ quá nhiều ngược lại không tốt."

Cát Tường hồ nghi nhìn cô nương, luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhưng nàng tự phụ tâm tư thông minh, lại nghĩ không ra nguyên do, vẫn là rầu rĩ trở về vá quần áo. Có đôi khi thấy quần áo kia thật sự là cũ đến không nhìn được, liền làm cái mới.

Chờ nàng rốt cục thông suốt, biết đời này phải giúp Mục đại nhân xấu xa này vá quần áo cả đời, lại hối hận thì đã muộn.

43. Chương 43

Lúc này Cát Tường còn biết đã sớm bị tặc nhớ thương, Như Ý hoàn toàn không phụ sự vô tư của nàng, nháy mắt nhướng mày trêu ghẹo.

Cát Tường mắt lạnh nhìn nàng, ném thư Mục đại nhân vừa đưa tới cho nàng xem. Như Ý ngượng ngùng lại hưng phấn mở thư... càng xem mặt càng suy sụp.

Mục đại nhân thận trọng viết thư nói, ngày hôm qua hắn ăn giò kho tàu, còn chê không chính công, đính kèm một tờ công thức nấu ăn vô cùng tường tận.

Như Ý á khẩu một lát, “... Đều như vậy?”

Cát Tường suy nghĩ một chút, “Hôm kia trong thư hẳn chê cháo quá đặc.”

“.....”

Cát Tường lắc đầu, liền nói với Như Ý, đừng nên coi tiểu thuyết nhiều quá, đầu óc rối loạn, luôn nghĩ chút chuyện không có. Hơn nữa, thực sự cái gì tài tử giai nhân, đó cũng là chuyện của thiên kim tiểu thư, cùng tiểu nha đầu các nàng có quan hệ rắm gì?

Đậu cành cao? Xuy. Cầm mấy sợi lông gà rừng liền coi mình là phượng hoàng? Nàng ở nhà mẹ đẻ của cô nương còn chưa xem đủ đám di nương đó sao? Tự cho là vênh vang đặc ý, trên thực tế vừa đáng thương lại buồn cười. Không phải cô nương quản gia, không biết đã chết bao nhiêu.

Nàng lại không ngốc, tự tìm hổ lửa

Mục đại nhân là thủ lĩnh thị vệ nhất đẳng bên người hoàng đế, đường đường quan tứ phẩm. Nàng cũng chỉ là ra hình ra dạng, nhưng nhà ai không có nha đầu mỹ mạo a? Như Ý so ra còn đẹp hơn nàng. Mục đại nhân đầu cũng không phải bị lư đá, nhìn trúng nàng?

Người làm quan quy củ nhiều nhất, ngay cả thiệp cũng phải gia thế trong sạch, con gia sinh còn miễn miễn cưỡng cưỡng mới được làm thông phòng. Nàng cũng không biết ca hát nhảy múa, cô gia cũng không có hứng thú tặng mỹ nhân để thăng quan phát tài. Hơn nữa, cô nương là người nhân nghĩa. Nàng trung thành, cô nương sẽ không bạc đãi nàng, nhất định sẽ gả nàng cho người tốt làm chính thê.

Tuy rằng vẫn không rõ Mục đại nhân ăn no không có chuyện gì làm này viết thư cho nàng rốt cuộc có ý đồ gì, nhưng nhìn hẩn viết đến viết đi đều là việc vặt hằng ngày, mang đến đều là quần áo cũ rách nhờ nàng vá. Dù sao nàng đánh chết không trả lời thư, quần áo nên vá thì vá, thấy không vừa mắt thì may cái mới. Coi như thay cô gia tạo quan hệ tốt với đồng nghiệp đi.

Người trí tuệ nghĩ trăm ngàn chuyện, tất sẽ có chuyện sơ sót. Chỉ Hạnh yên lặng nghĩ. Cát Tường nha đầu kia chính là rất tinh ranh rất tự hiểu, mọi chuyện đều nghĩ quá chu toàn, tính sổ sách thật sự là rõ ràng vô cùng. Lại không biết mọi việc đều có cái ngoài tình lý, cũng có loại nhân vật đáng sợ không tiếng động yêu thích vật nhỏ.

Sau mấy phong thư kia, Chỉ Hạnh đã bắt Mục đại nhân giải thích rõ ràng. Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, có thể. Phát hồ tình chỉ hồ lễ, cũng được. Nhưng Cát Tường không gật đầu, hết thấy không có cửa đâu.

Mục đại nhân rũ mắt xuống, nhưng lại cười đến một bộ tao nhã có l, “Phu nhân yên tâm. Có câu ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu. Nhược Bạch hai mươi sáu chưa lấy vợ, chính là không muốn chịu thiệt.”

Chỉ Hạnh cười, không truy vấn nữa. Mỗi người có duyên pháp của bản thân, mỗi người cũng có ma chướng của bản thân. Nhưng ai là ma chướng của ai... chờ tất cả xong xuôi, có thể khó mà nói.

Ít nhất đối với Cát Tường nhà mình, nàng rất có lòng tin.

Thời gian dần dần trôi, mắt thấy đã vào tháng chạp.

Tuy nói hoàng đế rốt cục từ Hàn Lâm Viện chọn vài biên tu nhìn trúng đã lâu vào ngự thư phòng làm tham tán, Tam Lang ngược lại càng bận hơn. Công văn rời tay, hẩn lại càng thường bị phái đi “không làm việc đảng hoàng”. Chỉ Hạnh không hỏi chuyện bên ngoài của hẩn, thứ nhất là nàng đối Mộ Dung hoàng gia không có chút hảo cảm, ai thêm quẩn. Thứ hai là không muốn Tam Lang khó xử.

Nhiều chuyện, đoán cũng đoán được. Không gì khác hơn là mở rộng con đường tình báo của một sáng một tối thương nhân và lục lâm, thu phục bách quan trong ngoài, mài dao soàn soạt về phía ngoài thích mà thôi.

Nhưng Tam Lang bình thường bận đến ngay cả được thiện cũng là Chỉ Hạnh đuổi theo bắt uống, nay lại rất nghiêm túc yêu cầu, m một tháng chạp hôm nay, cho dù là chuyện lớn cách mấy, Chỉ Hạnh cũng phải ở nhà chờ hẩn.

“Trưa ta sẽ về, mặc kệ là chuyện gì, đều từ chối.” Tam Lang ngăn không cho đưa, trước khi ra cửa còn tha thiết dặn.

Chỉ Hạnh cũng không hỏi gặt gặt đầu, “Chàng uống canh này đi, nói gì cũng được.”

Tam Lang cười cười uống xong non nửa chung canh được thiện, bắt chắp tuyệt mìn mênh môn ra cửa.

Mùng một tháng chạp được nghỉ, nhưng ngự thư phòng không có nghỉ ngơi. Hoàng thượng sáng sớm còn có chút mệt mỏi, tính tình đặc biệt không tốt, khiến vài biên tu mới đến sợ tới mức run run, chỉ có Tam Lang có thể bình tĩnh chặn họng trở lại, hoàng thượng không có tinh thần sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hần cầu an ủi, Tam Lang không chút lưu tình rút khăn ra cẩn thận lau.

Các biên tu thấy nhưng không thể trách cúi đầu làm việc. Không thể không nói, đây thật là có chút khiến người ta thất vọng... chuyện phong lưu của hoàng gia truyền đến ồn ào huyền ảo, không ngờ chỉ có như vậy. Ra ngoài khoe khoang cũng phải ngượng ngùng.

“Buổi chiều rốt cuộc người có chuyện gì a?” Hoàng thượng vẫn còn mệt mỏi. Sáng sớm hần liền cùng hoàng hậu âm ỹ một trận, trong lòng đang buồn bực đây.

“Khởi bẩm hoàng thượng, việc riêng.” Tam Lang dặn dò xong mọi chuyện, lạnh trả lời.

Kỳ thật, rời Phụng gia, gánh nặng mười năm sau đột nhiên mất đi, hần rốt cục có tâm tình cười. Nhưng người khác có thể cười, hần không thể. Có lần cùng hoàng thượng đi dự tiệc ngắm trăng, hần vô ý cười nhẹ một tiếng, thiếu chút nữa bị nhét hai người thiếp, sau lại còn có thanh danh xui xẻo Phụng tri huyện lang “cười một tiếng làm cả đời”, hại không ít danh môn thực viện tương tư nhiễm bệnh.

Thẳng thắn mà nói, hần rất bất mãn. Kéo tới hai mươi mấy tuổi mới để hoàng thượng nửa đùa nửa hân... Lúc trước những nữ nhân đó ở đâu?

Hần thừa nhận, nói dễ nghe là lòng nhỏ như tóc, nói khó nghe chính là mang thù vạn năm. Dù sao đối với những kẻ không liên quan cũng chẳng có gì buồn cười, không bằng hần cười đẹp chút cho Hạnh Nhi nhà hần xem.

Cho nên hần thực không phải ra vẻ cho hoàng hậu nhìn, chỉ là quen mặt lạnh thôi. Hơn nữa, hoàng thượng ra lệnh rõ ràng, trong phạm vi ngự thư phòng không có ý chỉ không được vào, người vào trăm lập tức. Hoàng hậu giống trống khua chiêng bày phượng giá đến ngự thư phòng như vậy, bị ngăn cản là tất nhiên. Hần vốn nghĩ đừng khiến quan hệ đế hậu quá cứng nhắc, nếu gặp phải, đương nhiên là nên khuyên giải kéo dài một chút, ít nhất cũng kéo dài tới hoàng thượng được báo đi?

Hần uyển chuyển nói, nhưng hoàng hậu cũng không thềm nhìn tới hần, chỉ thản nhiên nói, “Vả miệng.”

Vì thế hần bị đại thái giám bên người hoàng hậu ột bạt tai. Cái tát này hần không thể tránh không thể đánh trả, hai má như tuyết in dấu năm ngón tay, khóe miệng chảy ra một tia m

Ám vệ tuy rằng không thể ngăn trở, ánh mắt lại dâng lên sát khí. Tuy nói hoàng thượng mới là chủ, đối tượng nguyện trung thành của ám vệ, nhưng Phụng tri huyện lang vẫn luôn là tâm phúc của hoàng đế, ngày ngày cùng bọn họ thao luyện võ nghệ, tuy không phải thành viên ám vệ, cũng là huynh đệ cùng cấp.

Hôm nay lại bị phụ nhân không tuân thủ cung quy làm nhục. Không quản bà là ai, dám can đảm vượt ranh giới một bước, chiếu trăm không lầm... Hoàng hậu cũng không ngoại lệ!

Hoàng hậu nhìn thoáng qua đại thái giám, đại thái giám lập tức thét to, “Nô tài lớn mật! Còn chưa tránh ra? Dám ngăn cản phượng giá, muốn sao trăm cả nhà sao...”

“Trăm cũng không nhẫn tâm sao trăm cả nhà như vậy.” Hoàng thượng bước tới, giọng điệu thản nhiên, “Ai đáng chết giết kẻ đó là được.”

Hần gọn gàng rút kiếm của ám vệ, vẻ mặt đậm mạc vùng lên, đại thái giám liền bêu đầu, máu bắn tung toé, cung nữ thái giám thét chói tai, ngay cả hoàng hậu cũng biến sắc, vừa lão đảo, lại miễn cưỡng đứng vững.

“Hoàng thượng, vì một nịnh thần...”

Hoàng đế cười lạnh cắt lời hoàng hậu, “Hoàng hậu, đừng nói quá xa. Người cũng là thiên kim thế gia cầm kỳ thư họa tinh thông, không đến mức không biết chữ chứ?” Hấn chỉ chỉ tấm bia đá ở cửa viện, “Không có ý chỉ vào ngự thư phòng lập tức trăm.” Hấn cười càng lạnh hơn, “Trăm cũng muốn sau lưng dạy vợ (trích từ câu: giáp mặt trách con, sau lưng dạy vợ, ý nói là có dạy vợ cũng phải tránh có người ngoài để còn giữ thể diện), đáng tiếc hoàng hậu không cho ta cơ hội này.”

Hấn nắm thủ cấp của đại thái giám vẫn còn mở to mắt lên, ném cho ám vệ trông coi cửa viện, “Treo ở cửa viện thị chúng, thi thể quăng cho chó ăn. Các người thực không ra gì! Dám can đảm ở đây quát to làm ồn, mặc kệ là ai, đều nên trăm một đao! Làm xong tự đi lĩnh ba mươi quân còn đi!”

Quay đầu lại mắng Tam Lang, “Nhìn người trước giờ xương cốt cứng rắn, hôm nay lại quá không có cốt khí! Đường đường trọng thần triều đình, lại để cho phụ nhân hậu cung khuất nhục! Còn không trở về tự kiểm điểm!”

Tam Lang lạnh lùng khom mình hành lễ, xoay người bước đi.

Kỳ thật hấn hiểu được, hoàng thượng mắng hấn là bảo vệ hấn. Hấn cũng biết, hoàng hậu xông vào ngự thư phòng là một loại thử – hậu cung chỉ có bà ta có hoàng tử, chiếm hết đích trưởng. Bà ta thống lĩnh hậu cung chưa đủ, muốn càng nhiều quyền thế.

Hấn đều hiểu.

Nhưng hấn vẫn cảm thấy bị nhục nhã thật sâu. Nhất là hôm nay, một ngày đặc biệt quan trọng. Vốn hấn vui vẻ như vậy, trong trăm công ngàn việc cố dành ra chút thời gian, lập kế hoạch hoàn mỹ không tỳ vết, lại bị nhục nhã phá thành mảnh nhỏ.

Trong cơn giận dữ, rất nhiều hồi ức âm u thống khổ trong quá khứ như nước bùn dưới đáy hồ bị khuấy lên, lần đầu tiên hấn bỏ rơi tùy tùng phía sau, ra roi thúc ngựa trở về Lưu Viên.

Chỉ Hạnh vốn tươi cười chào đón chuyển thành kinh ngạc, “... Đây là thế nào?”

Tam Lang quay đầu không muốn cho nàng chạm vào, cảm giận trở về phòng.

Chỉ Hạnh đuổi theo vào, vốn đang rất nhẫn nại dịu dàng hỏi, Tam Lang lại chỉ lo hờn dỗi, không thèm quan tâm đến lý lẽ, Chỉ Hạnh Rốt cục cũng bị chọc tức, “Giỏi a! Nay quan uy nặng, nóng giận thành sở trường à! Không nói lời nào ai biết? Hé răng a! Có phải cầu hoàng đế kia qươ móng vuốt chó hay không?”

Tam Lang hít sâu một hơi, cảm thấy mình phát giận thật sự là quá tùy hứng cũng không có lý lẽ. “... Ta ngăn không cho hoàng hậu vào ngự thư phòng.”

“Hoàng hậu đúng không.” Chỉ Hạnh lấy thanh đoản kiếm treo trên tường, “Ta đi làm thịt bà ta.” Nói xong liền đi ra ngoài.

... Hạnh Nhi là người nói một không hai!

Tam Lang kinh hãi kéo nàng, “Đừng nháo!”

“Ai nháo?” Chỉ Hạnh sát khí tận trời hất tay hấn.

Hấn nhanh ôm lấy Chỉ Hạnh, “Ta nháo, là ta nháo!”

Chỉ Hạnh giãy dụa, “Chàng không nháo, ta muốn nháo! Nam nhân của ta ai cũng có thể tùy tiện gươ móng vuốt sao? Ta còn nghĩ rằng chỉ có nhà Mộ Dung là một đám cầu tặc, nào biết cưới vợ cũng là kẻ tồi tệ cáo mượn oai hùm! Sớm tính xong nợ, đỡ phải hại xong nam nhân của ta lại hại đến dân chúng!”

Tam Lang cười khổ vừa dỗ lại khuyên, ủy khuất cùng lửa giận trong lòng ngược lại từ từ bình ổn. Chỉ là cổ họng nghẹn ngào, kỳ thật, ủy khuất cùng thống khổ hấn từng chịu so với bàn tay này càng nhiều càng sâu hơn.

Hấn không dám nghĩ vì sao lại cố tình gây sự với Chỉ Hạnh. Có lẽ là vì, cũng chỉ có nàng sẽ lo lắng, sẽ đau lòng phát hỏa, sẽ xúc động muốn vì hấn trút giận.

“Là ta không phải, ta không phải.” Hấn cúi đầu, “Ta không nên phát giận với nàng, ta không đúng.”

Chỉ Hạnh yên tĩnh lại. Kỳ thật, nàng là đứa giỡn chút tâm cơ. Dừng đầu gối nghĩ cũng biết nàng không có khả năng đi làm thịt hoàng hậu... Nhưng Tam Lang hiếm khi phát hỏa, nhưng lửa này cũng là vì ủy khuất. Loại người cứng đầu cả đời như bọn họ, không phải thật sự kiên cường, mà là ngoại trừ bản thân, ai cũng sẽ không che chở yêu thương.

Người khác có thể không biết, nàng sao có thể không rõ

“... Liền để bà ta sống lâu vài năm. Ta lấy thuốc bôi cho chàng trước.” Nàng thấp giọng.

Tam Lang không quá yên tâm buông tay, nàng cầm bình sứ trắng, khều thuốc mỡ, tỉ mỉ thoa, đau nóng từ từ bớt đi, hơi mát.

“Buổi chiều, chàng muốn dẫn ta đi đâu?” Chỉ Hạnh dịu dàng hỏi.

Trầm mặc trong chốc lát, “Vốn muốn mang nàng đi xem chợ gà, xúc cúc.” Tam Lang bất đắc dĩ cười cười, “Nghe qua... thực không có tiền đồ đúng không? Nhưng đây là... thời thiếu niên đã từng vô cùng vui vẻ của ta.”

Trước kia không dám nhớ lại, càng nghĩ càng đau, càng nghĩ càng hít thở không thông. Từng có bao nhiêu tốt đẹp, sau đó liền hoàn toàn là địa ngục.

Hiện tại lại cảm thấy có thể hồi tưởng, thậm chí hy vọng Hạnh Nhi quen biết là hắc vui cười không ngừng kia, mà không phải bản thân... vết thương đầy rẫy, âm tình bất định như vậy.

Chỉ Hạnh hoang mang trong chốc lát, không rõ vì sao đặc biệt muốn là hôm nay... Linh quang chợt lóe, a.

Hôm nay là mừng một tháng chạp. Ngày này năm trước, bọn họ thành thân.

Khó trách không khổng chế được như vậy, tức giận như vậy. Hắc sắp xếp một ngày này... thật lâu đi? Kết quả hiện tại mang theo dấu bàn tay.

“... Chúng ta đi nhé?” Chỉ Hạnh nhón chân hôn hắc, “Ta còn chưa từng xem chợ gà đâu.” Nàng cười đến có chút giảo hoạt, “Thuận tiện còn có thể khiến hoàng hậu thêm ngọt ngào. Thái hậu cũng chưa uy phong như vậy đâu, đảm bảo người tát đại thần triều đình.”

Mặc dù có chút không phúc hậu... Nhưng Tam Lang nở nụ cười. “Chợ gà môn đạo rất nhiều, chúng ta đi xem một, ta sẽ nói tỉ mỉ cho nàng nghe.”

44. Chương 44

Vì thế, đôi vợ chồng nhỏ này ăn mặc xinh đẹp, Tam Lang bình thần ung dung mang theo dấu bàn tay rõ ràng kia, đi nền đất cũ ở thành nam – tràng chợ gà đông đúc nhất kinh thành chính là nơi này.

Chỉ có thể nói, một số người đúng là rất tốt. Đã trúng một cái tát nặng như vậy, hiện lên vết hồng, lại như hồng mai trên tuyết, không thấy chật vật, ngược lại có loại cảm giác bị thương. Nhưng Tam Lang vẻ mặt luôn đạm mạc, chỉ có đối với Chỉ Hạnh, mới cười ôn hòa như tuyết mùa xuân tan ra.

Đứng bên cạnh Phùng tri huyện lang mặt hoa da tuyết, Phùng phu nhân mặt non thanh tú hẳn là bị ép tới không còn màu sắc mới đúng. Quái là quái ở chỗ này, luận ngũ quan hình dáng, Phùng phu nhân thật s thức ngựa không kịp Phùng tri huyện lang. Nhưng khuôn mặt thanh tú có chút bình thần của nàng, như là khung một bức tranh, chân chính tô lên cũng là màu sắc cùng khí vận tươi mới mềm mại, đúng là lúc phù dung cực thịnh, một rực rỡ một thanh tú, hợp lại càng tăng thêm vẻ đẹp, thật làm cho người ta nhìn không chuyển mắt.

Cho nên dấu bàn tay kia càng đặc biệt nổi bật.

Nói thật, thà rằng sờ mông hổ cũng đừng chọc đôi vợ chồng nhỏ nhiều tâm nhãn này. Sau chuyện này hoàng hậu hối tiếc không kịp, lại hối hận thì đã muộn.

Trước khi ra ngoài, Chỉ Hạnh gọi Cát Tường tới dặn dò hai câu, toàn Lưu Viên khóa cửa nghỉ làm việc, nô bộc Phùng gia dốc toàn bộ lực lượng. Hạnh Nhi đã nguyện vì hắc trút giận, Tam Lang đương nhiên tôn

trọng vợ, cũng bảo Ngô Ngân đi gọi thủ lĩnh Tước Nhi Vệ đến dặn dò, thoải mái dùng tổ chức của công hơn nữa còn rất hợp tình hợp lý.

Tam Lang cùng Chỉ Hạnh chỉ phụ trách giải sầu cùng trưng ra dấu bàn tay. Lời đồn đãi tốc độ cực nhanh, khiến người ta khó có thể tưởng tượng. Từ ban đầu “Hoàng hậu ương ngạnh cho người tát Phùng tri huyện lang”, vắn vẹo mấy trăm lần về sau, biến thành “Hoàng hậu bắt buộc không được, giận tát Phùng tri huyện lang”.

Đương nhiên, cuối cùng truyền đi càng bát quái càng hí kịch hóa càng cầu huyết. Ngẫm lại a, hoàng đế sủng ái Phùng tri huyện lang khá lâu, ngay cả sau khi Phùng tri huyện lang thành thân vẫn vinh sủng không suy. Trong đó có bị hãm hại ngôi nhà lao mấy tháng, còn bị trục xuất gia phả... Phùng phu nhân khóc tang, chuẩn bị cùng sống cùng chết, mọi người ấn tượng còn rất sâu!

Căn cứ tình báo mới nhất, hoàng đế là hoa rơi cố ý nước chảy vô hoàng để người ta vẫn luôn che chở. Phùng phu nhân không cần nói, hai cỗ quan tài cũng đã chuẩn bị, khóc tang chấn động một thời, người kể chuyện kể đoạn này đến bây giờ vẫn là đứng đầu.

Hoàng hậu này thật đúng là... Nghe nói vì muốn gặp Phùng tri huyện lang, xông vào ngự thư phòng đó! Chậc chậc...

Trong lúc lời đồn đãi truyền càng ngày càng vắn vẹo, càng ngày càng kích thích, Tam Lang cùng Chỉ Hạnh dắt tay dạo nơi chơi gà, bỏ ra hai văn tiền coi như không uống, kết quả còn thắng mười văn tiền, hai người đều nở nụ cười.

Vốn Tam Lang còn sợ Chỉ Hạnh nhìn cảnh tượng máu văng bốn phía sẽ sợ hãi, không nghĩ tới nàng xì một tiếng.

“... Ta luôn cảm thấy nữ nhân sợ máu là một chuyện rất kỳ quái.” Chỉ Hạnh hàm súc nói.

“Sao lại nói thế?” Tam Lang cảm thấy nữ tử yếu ớt, nhìn thấy máu sao có thể không sợ hãi?

Chỉ Hạnh ở bên tai Tam Lang nhẹ nói, “Một tháng chảy máu bảy ngày, nếu thấy máu liền choáng váng, một tháng cần phải té xỉu vài ngày rồi.”

Tam Lang mặt đều đỏ, trách vỗ vào tay nàng hai cái. “Cô ngốc lớn mật, cái gì cũng dám nói.” Kéo nàng đi xem gà chơi trong lồng sắt, không nghĩ tới nói có đạo lý rõ ràng, cái gì ngón chân giấu lưỡi dao, cánh hình cải, gà nào tính chiến đấu cao, căn cơ tốt, cho ăn thế nào dạy dỗ ra sao, có đầu có đuôi.

“Tuổi nhỏ liền đến chơi gà?” Chỉ Hạnh nghiêng đầu nhìn hấn.

Tam Lang cúi đầu cười khê, “... Ngày bé ta rất dễ tức giận, thua mấy văn liền không vui cả ngày. Sau lại cũng rất không thích cá cược, thắng chỉ vui vẻ có trong chốc lát, thua lại tức giận cả ngày. Khi đó chỉ thích nuôi, người khác cảm thấy không tốt muốn đào thải, bị ta nuôi đánh đến thiên hạ vô địch thủ, cho nên ta rất vui.”

“Kỳ thật ta muốn nuôi một con ưng, nhưng trong nhà không cho. Không có cách nào, đành phải nuôi mấy con gà chơi cho đã nghiền.”

Sau lại kéo nàng đi xem xúc súc, nhất thời ngứa nghề, Tam Lang cũng đi xuống thử bản lĩnh. Nhìn ra được đã không còn thành thạo, nhưng mỹ nhân như ngọc, mặt mày hàm xuân, vẫn bình sáng cả sảnh đường. Cuối cùng lấy mười văn tiền chơi gà kiếm được kia thêm chút, mua cái thải súc trở về, Tam Lang cười nói muốn dạy nàng.

Giống như là thiếu niên Phùng Tam Lang vô ưu vô lự, xuyên qua dòng chảy thời gian, mang chút ngượng ngùng sáng sửa cười, dắt tay nàng.

Năm nay tuyết đến chậm, tháng chạp vẫn là tuyết nhỏ mênh mông mà thôi, Tam Lang bụng dù che hai người bọn họ. Dựa vào gân, ai cũng không bị tuyết làm ướt.

Sau khi ăn uống tắm rửa, Tam Lang kiên trì bắt nàng ngồi trên giường không được động đậy, lấy ra một cái khăn đỏ phủ lên đầu Chỉ Hạnh, trước mắt chỉ có một mảnh đỏ thắm.

“Khi đó... ta chỉ lấy tay vén khăn đỏ.” Tam Lang giọng nói có chút áy náy, cầm xứng can vén khăn đỏ lên, Chỉ Hạnh ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cũng dịu dàng nhìn lại.

Đúng. Khăn đỏ phải dùng xứng can vén lên mới đúng. Tổ vẽ chú rể đối với tân nương vừa lòng đẹp ý.

“... Loại chuyện này, còn có thể bổ sung sau à?” Chỉ Hạnh cảm thấy mũi cay cay, cố nín cười cúi đầu.

Tam Lang ôm nàng, thật lâu không nói gì. Một năm. Cảm thấy thật ngắn, ngắn tựa như mới ngày hôm qua. Lại giống như rất dài, dài như thể cả đời.

“Ta giao cho nàng.” Tam Lang ở bên tai nàng nhẹ nói, “Cả đời này của ta đều giao cho nàng.”

Chỉ Hạnh rốt cục bị Tam Lang làm khóc.

Về phần đêm động phòng hoa chúc bổ sung thêm này như thế nào, nhìn đôi vợ chồng nhỏ đều mặt như thoa phấn, vẻ mặt sáng bóng, đại khái có thể biết một hai.

Phùng tri huyện lang trước giờ luôn tận tụy, cần cù có thêm, lần đầu tiên muốn giả bệnh không vào cung. Cuối cùng là Chỉ Hạnh nhớ tới được thiện của hắn, cứng rắn xuống giường, Tam Lang cảm thấy nương tử rời đi ồ chần liên lạnh, mới không có tâm tình rời giường mặc quần áo, miễn cưỡng dùng điểm tâm cùng được thiện, than thở rời nhà.

Sau lại hắn mới cảm thấy không giả bệnh thật sự là lựa chọn sáng suốt, nếu không sao có thể nghe được đại bát quái khiến hoàng hậu mặt xám mày tro. Lực phản chấn của lời đồn thật là mạnh mẽ, thật sự là không gì theo kịp, phát triển hoàn toàn thoát khỏi quỹ đạo thông thường. Càng bởi vì mấy đứa con cháu bất tài của hậu tộc bị xử trí, thiếu chút nữa nổi lên thành phong ba phé hậu, thực náo nhiệt một thời gian.

Từ đầu tới đuôi, hắn thoát nhìn đều là người vô tội nhất, chuyện chuyện đều không liên lụy đến hắn.

Nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền. Dân chúng như thế... Lời đồn đãi cũng như thế a!

Tam Lang bình tĩnh.

Không thể không nói, việc này đã mở ra một tầm nhìn mới cho con đường làm quan của Tam Lang, khiến hoàng đế phi thường vui mừng, chiêu lạng yên không tiếng động di dời tầm nhìn làm rất tuyệt, như vậy khi cấu kết với nhau làm việc xấu cũng có vỏ ngoài đứng đắn nghiêm túc che giấu... Trên thực tế, vốn là Chỉ Hạnh đã giúp mở ra cánh cửa mới, nhưng hoàng đế không biết, cho dù biết cũng sẽ không thừa nhận.

Nhưng mà đối với chư tướng bách quan thậm chí là thái hậu hoàng hậu cùng phi tần hậu cung, tuyệt đối không phải tin tức tốt gì

45. Chương 45

Từ sau khi Tam Lang mở ra “tầm nhìn mới” này, phong ba phé hậu mặc dù đã qua, nhưng dư ba vẫn còn xao động rất lâu. Thái hậu cùng hoàng quý phi vốn tưởng ngồi ngư ông đắc lợi, lại không hiểu sao bị con cháu nhà mẹ liên lụy, bị hoàng đế hợp lý hợp tình khuyên răn quở trách vài lần, không thể không kẹp chặt đuôi, hạ thấp làm người.

Chỉ Hạnh lại dần dần có chút bất an.

Đương nhiên, Tam Lang trước mặt nàng vẫn đều là ôn nhu không muốn xa rời, thậm chí có chút đáng thương trẻ con. Nhưng nàng dù sao cũng linh mẫn, tuy rằng Tam Lang ít đề cập với nàng chuyện bên ngoài, chung quy tự mình có thể nhìn ra chút manh mối.

Vốn tưởng rằng, hắn tâm lạnh mặt lạnh như vậy, bất quá là vì ở Phùng gia nhiều năm oan khuất khúc mắc khó giải, nếu đã quang minh chính đại rời khỏi Phùng gia, vậy khối tâm bệnh cũng nên tan... Cho dù là bệnh đi như kéo tơ, cũng có thể từ từ ấm áp lại.

Nhưng khách quan nhìn lại, cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Hắn sẽ trở thành “cô thần”, cũng không phải trung quân, mà là hoàng đế từng kéo hắn một phen, hắn hậu đãi Triệu công công, là vì Triệu công công đối với hắn như con cháu. Cùng ám vệ có chút giao tình, đơn giản là những người này có năng lực bảo vệ hoàng đế.

Cho tới hắn đối với nô bộc không tệ, bất quá là vì Chỉ Hạnh coi trọng mà thôi. Có thể cho phép Cát Tường Như Ý ở trước mặt bưng cơm đưa trà, cũng là vì Chỉ Hạnh mới có vẻ ôn hoà, nhưng chỉ cần ở trước mặt lâu một khắc hắn cũng không vui.

Nói trắng ra là, hắn chính là “người cô độc”. Có người tàn ngược, không coi người là người mà lẳng nhục, nhưng rốt cuộc vẫn ý thức được đối phương là người, bao hàm ác ý muốn nhìn người ta thống khổ.

Nhưng Tam Lang lại càng nghiêm trọng một chút, ngoại trừ ít ỏi mấy người đặt trong lòng, những người khác với hắn mà nói, cùng vật không khác. Giống như hắn sẽ không tự dừng đi đập ly trà, khi không trêu chọc đến hắn, hắn sẽ coi như không thấy. Nhưng chọc qua giới hạn của hắn, làm tổn thương người của hắn, chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ từ từ mà trả thù, không chết không ngừng.

Cho dù thu thập qua, Chỉ Hạnh ngẫu nhiên sẽ ở trong quần áo của hắn ngửi được mùi máu tươi thật nhạt.

Cần nhắc lại cần nhắc, Chỉ Hạnh vẫn ngưng trọng nói cùng Tam Lang, “Hiệp dùng vô phạm cấm.” (người hào hiệp dùng vô vi phạm pháp luật)

Dược thiện uống lên một nửa, Tam Lang lại cảm thấy cổ họng nghẹn lại, cuối cùng không uống được nữa. Hạnh Nhi là người không chịu thiệt, cũng hiền lành khéo léo, có hận cũng không nhẫn tâm đoạt mạng người.

Hắn không giống. Hận cha mẹ huynh đệ mình thấu xương lại không thể làm gì, đối với những người khác càng lãnh huyết vô tình hơn. Cái gì lễ giáo pháp lý, cũng bất quá là mảnh khé không thể không giữ lấy để lừa gạt thế nhân

Nhưng hắn thật sự không hy vọng Hạnh Nhi biết mặt âm u này của hắn.

“... Vị đó, không có ai để sai phái.” Hắn trốn tránh ánh mắt Chỉ Hạnh, “Tước Nhi Vệ ra tay quá nặng, chỉ có thể để ta đi xem.”

“Tránh nặng tìm nhẹ.” Chỉ Hạnh bĩu môi, thực không lưu tình chọc thủng hắn, “Ta biết chàng không đem lễ cùng lý đặt trong mắt, chính là ra vẻ ở mặt ngoài. Nhưng những thứ này, là con dao hai lưỡi. Giữ lại làm mình bị thương đương nhiên là đứm ngốc, nhưng dùng tốt, giết người không thấy máu, còn không ai nói chàng không phải, đây mới là cách làm inh.”

Thấy Tam Lang kinh ngạc nhìn nàng, Chỉ Hạnh phì một tiếng, “Chàng nghĩ ta là người tốt? Ta không phải.” Nàng tiếp nhận dược thiện, một thìa một thìa từ từ dứt Tam Lang, “Với ta mà nói, giết người rất dễ dàng. Không dễ là, thủ pháp inh tới đâu cũng sẽ lộ ra chút dấu vết, quả thực là để người ta nắm cán. Tương lai chúng ta sẽ có con cái, nếu ta làm hậu trạch mưa máu gió tanh, sao ta có thể không thẹn với lương tâm nuôi dạy con cái?”

Tam Lang cả đêm không nói gì, vẻ mặt rất là buồn bực. Chỉ Hạnh cũng không nhiều lời nữa, chỉ là ở dưới đèn khâu vây cổ. Đạo gần đây, Tam Lang vẫn là mỗi ngày mạo hiểm tuyệt lớn ra ngoài, tuy có áo choàng, cũng ngăn không được tuyết bay vào cổ, có thứ này cũng ít chịu chút lạnh.

Đợi khi đi ngủ, Tam Lang chần chờ từ sau lưng ôm lấy Chỉ Hạnh, “... Nàng làm sao mà biết, ta đem không lễ pháp xem trong mắt?”

Chỉ Hạnh than nhẹ một tiếng, “Đừng trách hoàng hậu không muốn thấy chàng. Cái tát này của bà ấy đại khái chất chứa oán hận đã lâu... Sao chàng có thể đưa thiếu niên xinh đẹp kia cho hoàng đế? Cho dù có nguyên nhân sâu xa, nhưng mà...”

Giữa tháng chạp, Tam Lang mang theo thiếu niên mặt ngăm đen trở về, rửa mặt xong liền khiến nàng chấn động. Nàng vốn nghĩ Tam Lang đã là mỹ lang quân rồng trong loài người, tuyệt không có mấy, ai biết thiên ngoại hữu thiên. Thiếu niên này qua năm mới mười bảy, một đôi mắt phượng hẹp dài, đuôi mắt quyến rũ, hai hàng mi dài, da thịt tựa như làm từ ngọc ấm, màu da trắng hồng trời sinh, môi không tô mà đỏ, phong tư tiên nhân. Nhờ ánh mắt sắc bén mang sát khí, ác liệt dị thường, mới khiến ý mạo quá đáng kia thêm mười phần anh khí.

Tuy rằng chỉ ở vài ngày liền đi, Tam Lang cũng nói với nàng thiếu niên tên là “Tử Hề” này cùng hoàng đế nhân duyên vương nữa. Nhìn như có lý, nhưng là bởi vậy mà khiến nàng nghi ngờ.

“... Dù sao hoàng hậu vẫn luôn coi thường hoàng thượng.” Tam Lang giọng chuyển lạnh, “Hắn người đó... đã khổ đến ra nước mắt. Để hắn vui vẻ vài năm, có gì không đúng?”

Thì ra hoàng hậu xuất thân từ thế môn Trần gia, luận dòng dõi cùng đệ nhất thế gia Mộ Dung phủ cũng xấp xỉ. Luận quy củ giáo dục, so với Mộ Dung phủ càng nghiêm khắc gấp mười. Trần hoàng hậu thuở nhỏ trí tuệ, đoan trang mỹ mạo, lại là đích trưởng nữ, càng được dốc lòng giáo dục. Lúc trước tứ hoàng tử vốn có cơ hội kế vị nhất chỉ nạp sườn phi lại chậm chạp chưa lấy chính phi, chính là chờ đợi Trần gia cô nương cập kê.

Tuy nói kém nhau bảy tám tuổi, cũng được cho là thanh mai trúc mã có chút trẻ. Ai biết thiên uy khó dò, tiên hoàng đem Trần cô nương chỉ cho Thuận vương không làm việc gì đàng hoàng đính hôn không bao lâu, tứ hoàng tử liền bởi vì ”vu cổ “ mà bị giam lỏng, không bao lâu liền chết vì bệnh nguy cấp.

Trần cô nương có tan nát cõi lòng hay không, vậy thì không biết, ít nhất không truyền ra tin đồn gì. Thuận vương phi còn chưa làm quá một ngày, liền trực tiếp thành hoàng hậu, không thể không nói là cực kì vinh quang. Chỉ là Trần gia luôn vì tứ hoàng tử phát cờ hò reo, ra tiền ra sức, tiên hoàng chỉ có hai con trai trưởng, để đảm bảo an toàn, khó tránh khỏi ngáng chân gây phiền phức cho Thuận vương.

Kết quả Trần đại cô nương thành hoàng hậu, Trần gia lại xấu hổ dị thường. Chính Đức đế lại là người hoang đường, không nặng không nhẹ lấy Trần gia tán gẫu nói đùa, đối với phủ quốc trượng lại lạnh nhạt, cũng không theo lệ thường phong hầu... Trần gia cũng có bệnh và khốn cảnh giống các thế gia khác— con cháu ăn chơi nhiều, có tiền đồ ít. Cũng may biết hoàng đế không ưa, thực thức thời kẹp đuôi cúi đầu làm người.

Việc này đối với đế hậu mà nói, cũng là không dễ nói mở. Sau hoàng đế cũng có nghĩ cách cải thiện quan hệ, một tháng cơ hồ hai mươi ngày đều ở chỗ hoàng hậu, thiếu chút nữa khiến tam cung lục viện nháo làm cách mạng... Đáng tiếc hoàng hậu không cảm kích.

“Hoàng hậu... là người quy củ.” Tam Lang lãnh đạm đánh giá, “Cười không lộ răng, đi vậy không lay... Ta dám nói cho dù bà ấy toàn thân treo đầy chuông đi đường cũng sẽ không phát ra một tiếng vang.”

Chỉ Hạnh phì một tiếng. Tam Lang nhà nàng cay nghiệt lên cũng thật không tầm thường.

”Nhưng vị đó... chung quy không phải ở thâm cung giáo dục ra. Hắn tám tuổi liền đi xa, cơ hồ là từ dân gian lỗ mãng nuôi lớn. Hắn háo sắc cường, đủ loại tật xấu nói không nên lời, nhiều đêm không hết. Chúng ta... có chút giống. Nhưng ta chỉ muốn chết, cũng coi người khác là người chết. Hắn so với ta đúng cảm hơn, còn có thể tin tưởng nước chảy đá mòn, mong có cơ hội được sống cuộc sống của dân chúng hiền thê hiền nhi...”

“Nhưng hoàng hậu căn bản chướng mắt hắn. Ngại hắn thô lỗ không văn hóa, cùng ăn bữa cơm cũng nhăn mặt hơn mười lần...” Tam Lang im lặng trong chốc lát, “Vị đó không có ai có thể nói chuyện, chỉ có thể theo ta nói một chút. Nàng tin không? Đến bây giờ, tiểu hoàng tử đã biết nói, nhưng chỉ kêu mẫu hậu, nhìn đến hoàng thượng lại chỉ biết trốn... Tối gần một chút liền khóc lớn.”

Cái gì luân thường... bỏ hết đi. Dù sao hôn quân nịnh thần ai cũng đừng nghĩ thoát được thanh danh này. Khi hắn lòng như tro bụi, chỉ thiếu chưa chết, chỉ có hoàng đế hoang đường này kéo hắn một phen. Chỉ có hắn biết hoàng đế luôn cười hì hì trong lòng như ngâm hoàng liên. Hắn căn bản không thêm để ý ác danh bắc cầu kéo thuyền dăng luyến đồng này.

Nhưng hắn... vẫn lo lắng một chuyện.

“Hạnh Nhi... nàng sẽ xem thường ta sao?” Giọng nói của hắn thực yếu đuối, hơn nữa bất lực.

“Có chút thương tâm, nhưng xem thường một chút cũng không có.” Chỉ Hạnh cố tình ra vẻ ưu sầu, “Ta ăn dấm chua, chua muốn chết. Mộ Dung hoàng gia quả nhiên không phải thứ tốt, thay hắn làm trâu làm ngựa không nói, còn đoạt hơn phân nửa tâm của phu quân thân ái của ta. Tốt nhất đừng rơi vào tay ta, nếu không thể nào cũng phải khiến hắn cả đời không cử... Dù sao hắn có con trai, không cử còn được cái lực cần thanh tịnh, hậu cung an ninh.”

“... Nàng cũng chỉ là nói độc vậy thôi.” Tam Lang nở nụ cười, ở gáy nàng cọ cọ, “Ta chung quy cũng cảm thấy... không ổn. Vì sao vị đó thâm thành như vậy...” Hắc càng nói càng nhẹ, “Dựa vào cái gì ta có thể có vận khí tốt như vậy...”

Rúc vào sừng trâu a rúc vào sừng trâu, vì sao phu quân nàng liền thích để tâm vào chuyện vụn vặt?

“Điều này sao, cũng bất quá là ta đi về phía chàng một bước, chàng cũng nguyện ý đi về phía ta một bước. Đi tới đi tới, đi đến đáy lòng của đối phương.”

Nàng nhếch miệng cười, trấn an vuốt lưng hắn, “Mộ Dung hoàng gia tổ tiên không tích đức, liên lụy con cháu, đem tên lăng tử lỗ mãng hoang đường cột chung với cô nương quy củ nghiêm chỉnh cơ hồ thành cổ quái. Hoàng đế đi về trước một bước, hoàng hậu liền lui bảy tám bước. Đi cả đời, cũng chỉ có thể càng đi càng xa.”

“Vị đó đã háo sắc lại không háo sắc cho hoàn toàn, tam cung lục viện xử lý công bằng, chàng xem hoàng hậu còn có thể ra vẻ hay không? Đều là tật xấu do dưỡng ra. Nói thật, ta cũng không hiểu vì sao nam nhân luôn ra vẻ phong lưu, nữ nhân lại phải ôm lấy cái thanh danh hiền tuệ. Ta vốn cũng buồn bực, chúng ta ngay cả cãi nhau lớn tiếng cũng ít, có thể hay không rất khách khí ?...”

“Nàng hiểu lý lẽ như vậy, mọi việc đều vì ta...”

Chỉ Hạnh buồn cười, “Không phải a, chính là chuyện gì đều là so sánh mà ra. Cả đời gặp được đều là những người sinh sự vô lý, cố tình gây sự. Vừa so sánh, liền cảm thấy cả hai đều rất nhả nhận phân rõ phải trái, tất cả đều tốt. Có thể thấy được, nhân tính vốn ác, lúc nhỏ chịu đánh chịu khổ một phen, lớn mới biết được phải tích phúc

Trong bóng đêm, Tam Lang theo thói quen cầm tay Chỉ Hạnh vuốt phẳng. Những thứ vụn vặt hắn nên có đều đã có, lỗ kim của Chỉ Hạnh đã ít đi... nhưng nhiều thêm mấy vết vảy vì hắn làm canh mà ra.

Chịu khổ cũng vì ta, đau đớn cũng vì ta.

Lúc ban đầu, hắn như xác chết biết đi, rõ ràng nàng thường bị làm sợ, vẫn đi từng bước tới gần hắn. Chỉ vì kết tóc là vợ chồng, cho nên nàng không rời.

Không biết vì sao, ở trước mặt nàng luôn ăn nói vụng về. Lời ngon tiếng ngọt, rất lỗ mãng. Thề non hẹn biển, ngược lại thấy không thành tâm.

“Ta rất nghèo, chỉ có nàng. Nàng không thích cái gì, ta đều sửa.” Giọng nói của Tam Lang có chút run rẩy.

Chỉ Hạnh chỉ cảm thấy trong lòng thương tiếc, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi mà ra. Nàng cảm thấy mình đã chịu khổ rất nhiều, nhưng so với Tam Lang, căn bản là sống rất tốt.

Nàng hít hít cái mũi, “Chàng có thể sống đến chín mươi chín, ta cái gì cũng thỏa mãn.”

46. Chương 46

Tháng chạp hết liền tới Nguyên tiêu, bên ngoài sóng ngầm mãnh liệt, loạn thạch băng vân, Tam Lang lại một bộ bình tĩnh, tuy rằng mỗi ngày về nhà đều mỗi một tận xương, bộ dáng có chút quỷ khí dày đặc. Nhưng mặc kệ lại bận như thế nào, trước khi lên đèn nhất định sẽ trở về, có mặt cũng nở nụ cười với Chỉ Hạnh, cho dù mặt đều đông cứng.

Chỉ Hạnh chỉ có thể thầm than, ở trong lòng nguyện rửa hoàng đế sớm thượng mã phong, đừng dây dưa phu quân đáng thương của nàng nữa. Bất mạch, trong lòng rất ưu sầu, khi thiếu niên không điều dưỡng tốt, lại bị nhốt ra chút tật xấu, hiện tại lại lao tâm quá mức...

Là được ba phần độc, thực tiễn lại quá chậm. Mỗi ngày cân nhắc ẩm thực của hắn liền hao tâm tổn trí.

Tam Lang ngược lại cảm thấy mỹ mãn. Chỉ cần tâm của Chỉ Hạnh đều ở trên người hắn, cho hắn độc được hắn cũng cười uống hết. Hắn có thể cầu chỉ là như thế mà thôi, dùng hết tâm lực như vậy cũng vì có thể cho Hạnh Nhi những ngày tháng an ổn dài lâu.

“Kỳ thật bố trí cũng gần hoàn tất rồi,” Hắn an ủi Chỉ Hạnh, “Khi xuân về hoa nở có thể xao sơn chấn hổ.”

“Hoàng đế cũng quá độc.” Chỉ Hạnh oán giận, “Hắn thì ôm người trong lòng khoái hoạt, lại khiến chàng mấy năm liên tục cũng không thể sống bình thường.”

Tam Lang cười khổ một chút, “Hoàng thượng không có gặp Tử Hệ... Nói cũng không gặp.”

Chỉ Hạnh tròn mắt, “... Ông trời, nhà Mộ Dung cũng có tình loại? Đột biến a!”

“Tình loại?” Tam Lang khó hiểu. Hắn vẫn luôn không hiểu tại sao hoàng thượng lại nghĩ một đằng làm một nẻo.

“Chỉ có chung tình với người so với bản thân còn quan trọng hơn, mới có thể vì hắn lo lắng đến mọi mặt, không nỡ để người mình yêu phải chịu một chút ít ủy khuất.” Chỉ Hạnh cuối cùng cũng có chút hảo cảm đối với Chính Đức đế, “Việc này không dễ, vô cùng không dễ, ngay cả ta cũng làm không được. Ta thà rằng kéo chàng cùng chết, cũng không chịu để chàng sống hạnh phúc với người khác.”

Tam Lang bình tĩnh. Khó trách hoàng đế nói “Tam Lang người đã sớm chết”, khó trách hoàng đế luôn lái nhải muốn nhanh chóng cưới vợ cho Tử Hệ.

“... Ta cũng làm không được.” Tam Lang chăm chú nhìn nàng, “Nàng dám đem ta giao cho người khác, ta liền chết chung với nàng.”

Nói ác độc như vậy, giọng điệu lại triền miên như vậy.

Chỉ Hạnh trong lòng ngọt ngào, lại có chút buồn bực. Vì sao bọn họ nói chuyện tình cảm luôn là chết rồi cùng chết a... Đầu năm, kiểu này có được không?

Ai biết những lời nói ngoan độc này lại khiến Tam Lang đặc biệt động tình chứ? Hại nàng cũng bị trêu chọc thiên lôi câu động địa hỏa, hận không thể dứt khoát cùng chết cho xong, thiếu chút nữa eo cả hai cùng gãy. Sau đó khi giúp xoa thất lưng cho nhau, hai người đều cười không ngừng.

Không có cách nào, cấp bậc của bọn họ chính là thấp hơn hoàng đế đủ nhiều, không có cách nào yêu vĩ đại hy sinh như vậy. Tuyệt đối là do ngày cưới gả có vấn đề, bọn họ mới có thể vẫn dừng lại ở giai đoạn minh hôn tương đối tục khí.

“Chúng ta khi nào thì có con?” Tam Lang nhẹ vuốt ve lưng bóng loáng non mềm của nàng.

“Gia, ngài đừng đi ngồi tù ép buộc nữa, ba năm sau chúng ta có thể có con.” Chỉ Hạnh thở dài.

Tam Lang cười khê, cắn cắn vành tai của nàng, “Yên tâm, chỉ có người khác ngồi tù... Ai khiến ta ngồi tù, ta cho hắn ngồi đến hết đời.”

Kết quả khi xuân về hoa nở, Chỉ Hạnh rốt cục kiến thức một phen thủ đoạn của lãnh diêm la Phùng Tam Lang.

Chính Đức đế lệnh Phùng tri huyện lang đại thiên tuần thú, làm khâm sai Ngự Sử, bề ngoài là đi Giang Nam khảo sát muối chính, không nghĩ tới nửa đường ra roi thúc ngựa thẳng đến Lạc Dương.

Lần đi công vụ này, Tam Lang bình thần ung dung muốn Chỉ Hạnh đồng hành, nàng ngạc nhiên, “... Đây không hợp quy củ đâu?”

“Hoàng thượng chính là quy củ,” Hắn rũ mắt xuống, không nhắc đến việc hoàng thượng lái nhải vừa đổ kị lại hận mắng hắn non nửa canh giờ, “Nàng từng nói, chết cũng phải mang nàng đi cùng. Ta không muốn chia cách với nàng.”

Chỉ Hạnh cảm thấy mình thật không có nguyên tắc, Tam Lang nói như vậy, nàng lập tức quảng binh bỏ giáp... để quy củ pháp luật toàn bộ đi tìm chết đi!

Trên đường đi kỳ thật vô cùng nguy hiểm lại gian khổ, hoàng đế cho sáu ám vệ cùng ba trăm cung vệ đi cùng, thích khách quá nhiều, khó lòng phòng bị. Muối chính là chức quan lớn béo bở, vùng nước đó vừa sâu lại đục. Các toán người đến lẫn lộn, cũng phân không rõ là muối quan hay là muối thương phái tới.

Dọc đường đi Tam Lang chặt chẽ bảo vệ nàng, ám vệ cũng không chịu thua kém, nhưng thẳng đến cùng cung vệ chia nhau ra làm việc, đi về hướng Lạc Dương mới coi như hoàn toàn thoát khỏi những ngày xui xẻo giờ khắc khắc lúc nào cũng có thích khách.

Nàng thực kinh ngạc võ nghệ kỳ xạ của Tam Lang so với nàng tưởng tượng còn cao hơn, cũng thật hâm mộ mỗi người đều có thể nhảy lên ngựa. Giống như nàng, còn phải thành thành thật thật dùng bàn đạp, chỉ miễn cưỡng không tụt đội mà thôi.

Lại không biết Tam Lang kinh ngạc, các ám vệ nhóm rút trông mắt.

Quý tộc nữ tử của hoàng thất Đại Yến, người biết cưỡi ngựa không tính rất ít, nhưng hơn phân nửa là khoe khoang, kiểu cách lên ngựa so với lên xe ngựa còn bày vẽ hơn, không có đá kê chân cùng nô tỳ đến đỡ, có thể lưu loát lên không được mấy người. Kết quả nhả nhận mềm mại này, đỡ cũng không cần người đỡ, chỉ thay đổi bộ hồ phục kỳ trang, điểm chân vào bàn đạp liền lên ngựa. Mấy ngày chạy như bay còn một bộ thoải mái, như không có chuyện gì, khiến Tam Lang vốn định cưỡi chung một con ngựa với nàng mất mát một phen.

“... Nàng học cưỡi ngựa lúc nào?” Nhận thức của Tam Lang về truyền nhân Phó thị lại tăng thêm vài tầng kính ý cùng kinh ngạc.

“Bảy tám tuổi.” Chỉ Hạnh thở dài, có chút mất mát, “Đáng tiếc, nương ta thân thể không tốt, thuật cưỡi ngựa tổ truyền liền thất truyền như vậy... Ta là mời sư phụ đến dạy. Khi đó... cha ta sủng một mỹ thiếp thiếu chút nữa vì ả mà hờn nương ta. Nương ta cảm thấy phòng ngừa chu đáo sẽ tốt hơn, đằng nào cũng không thể đợi đến lúc tình thế bất đắc dĩ muốn chạy trốn giữ mạng, có ngựa lại không biết cưỡi... Cho nên ta học hai ba năm. Chỉ là cưỡi không tốt lắm...”

Tam Lang liếc nhìn hai ám vệ ở phía sau cố gắng đuổi kịp... Quyết định đem cái gọi là “cưỡi không tốt lắm” của Chỉ Hạnh giấu kỹ trong bụng, tránh cho quá đả kích người.

Vốn hần đã tính toán cùng cưỡi ngựa sẽ làm chậm hành trình vào thời gian quy định, không nghĩ tới Chỉ Hạnh rất không chịu thua kém, cho nên đã đến sớm ba ngày.

Sét đánh không kịp bưng tai, dẫn theo quân đóng ở địa phương bắt vài đường đệ cùng tam ca của hoàng quý phi, xét nhà tứ thúc hoàng quý phi, cơ hồ quan viên nửa Lạc Dương đều bị liên lụy, ngoại thích vốn giống như hoàng đế đại phương tác uy tác phúc, lập tức sụp đổ, ý chỉ đao hạ lưu nhân của thái hậu còn đang trên đường, Tam Lang đã giám trăm bốn mươi ba quan viên địa phương cùng ngoại thích hoàng quý phi có chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực

Sợ Chỉ Hạnh sợ hãi, vừa lo kẻ phạm pháp cướp pháp trường hoặc ám sát, cho nên Tam Lang đứng trước giám trăm, để Chỉ Hạnh ở phía sau màn, dùng màn trúc che khuất.

Nhưng nàng vẫn lặng lẽ vén rèm nhìn.

Trường hợp huyết tinh khùng bố, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, nguyên rửa cùng cầu xin tha thứ ồn ào cả vùng. Rất nhiều quan cùng giám trăm có choáng váng có nôn mửa, ngay cả nàng cũng phải cố nén dạ dày sôi trào.

Chỉ có Tam Lang vẻ mặt lạnh nhạt. Vừa không vui, cũng không giận. Có thể nói hoàn toàn không động dung, bình tĩnh làm xong những chuyện nên làm.

Đã chết người nhiều như vậy, hần không có chút thương hại, cũng không có hối hận, không đành lòng.

Hần... quả nhiên hoàn toàn coi những người đặt ngoài trái tim là “vật”. Cho nên mới có thể lý trí lạnh lùng xử trí như vậy... ?

Có phải là, có một số vết thương, cho dù không hề hư thối, nhưng sẹo lưu lại sẽ đặc biệt cứng rắn vằn vẹo, vĩnh viễn không khỏi sao?

Rốt cục giám trăm xong, Tam Lang thản nhiên phân phó rửa sạch pháp trường. Hần hiểu được, sau trận đại sát này thanh danh sẽ rất không dễ nghe... Ai để ý chứ? Người thân của thái hậu cùng hoàng quý phi luôn bám víu treo cao, một mạch của Tương Quốc Công đã ăn sâu bén rễ, khiến cho trời giận người oán, không thừa dịp ngoại thích của hoàng quý phi căn cơ còn nông cạn, mất dê làm chuông, chẳng lẽ còn chờ lại ra một Tương Quốc Công? Thuận Thế gõ một chút Trần gia đang ngo ngoe. Đùng tưởng rằng có một hoàng hậu liền có ngày xuất đầu.

Hoàng thượng không thích tru cửu tộc, chỉ giết kẻ thủ ác phạm quốc pháp đáng tru, đã rất mềm lòng. Người chung quy cũng phải chết. Lúc đầu xúc phạm quốc pháp coi dân chúng như cá thịt, nên nghĩ đến sẽ có ngày này.

Có lẽ có một ngày, cổ này cũng sẽ chặt xuống một đao. Hắn thần nhiên nghĩ. Khác biệt lớn nhất với những người này là, bọn họ tội đáng tru, ta không thẹn với lương tâm.

Nhưng khi hắn lạnh lùng chạm đến ánh mắt có chút phức tạp của Chỉ Hạnh, đột nhiên dâng lên một sự hoảng loạn khó hiểu.

“Không phải không cho nàng ra sao?” Hắn nóng ruột khê trách, cũng không dám nhìn nàng, thậm chí không dám đụng vào tay nàng.

Hắn không quan tâm hai tay dính máu, nhưng hắn không muốn để nàng dính vào máu tanh này... Càng có thể là, hắn hy vọng ở trong mắt Chỉ Hạnh, hắn vẫn là sạch sẽ.

Nhưng hắn lại đem Hạnh nhi đến. Có lẽ, có lẽ đi. Hắn cưỡng cầu, càng hy vọng mặc kệ hắn là người thế nào, Hạnh nhi đều ở bên cạnh hắn.

“Huyết khí cũng là sẽ làm bị thương người, biết không?” Chỉ Hạnh cầm tay hắn nhú mảy, “Lại đây cho ta bắt mạch, ta xem xem... Còn nói làm cho người ta ngồi tù suốt đời, không có đầu, dùng cái gì ngồi tù

Có lẽ hắn thiếu một chút gì đi. Bị tra tấn nhiều năm như vậy, sao có thể đầy đủ không sút mẻ. Nhưng Tam Lang của nàng... phi thường lý trí, tuyệt đối sẽ không lạm sát kẻ vô tội. Nếu bán cho hoàng đế, sao có thể hai tay sạch sẽ không chút máu tanh?

Nàng kéo một chút, Tam Lang lại không nhúc nhích.

“Tựa như nàng nhìn thấy, ta chính là kẻ... tàn khốc lại không hề biết thương xót như thế.” Giọng hắn khàn khàn mà chua xót.

Chỉ Hạnh trừng mắt nhìn, ánh mắt thật đau, lòng cũng thật đau. “Chỉ cần chàng có lý, chàng muốn giết người, ta thay chàng đưa đao. Chàng muốn phóng hỏa, ta đánh lửa cho chàng. Nếu chàng không có lý... Ta tự tay kết liễu chàng, chàng ở mười tám tầng địa ngục chờ ta, rất nhanh ta sẽ đến.”

Đây là nhượng bộ lớn nhất của nàng.

Tam Lang nhẹ nhàng thở ra, thể này mới phát hiện thiếu chút nữa quên hô hấp. “Được. Vốn ta đã đem bản thân cho nàng.”

Chỉ Hạnh kéo hắn đi, giận chó đánh mèo vô cùng quen thuộc, “Nói đến nói đi, đều là cẩu... vị đó không tốt. Chuyện xấu gì cũng giao cho chàng, làm hại chàng... Chàng có gì không hay xảy ra, ta trước bắt hắn thường mạng rồi mới đi tìm chàng. Chàng nhất định phải đi chậm một chút... Ta còn muốn đi đào tổ phần nhà hắn trước

Ở ngự thư phòng xa xôi, hoàng thượng tôn quý hắt xì mười mấy cái, dâng lên ác hàn mãnh liệt. Triệu công công gấp gáp muốn đi gọi thái y, hoàng thượng mặt xanh mét ngăn cản ông, “Lấy chậu than vào trước, thật lạnh... Ahhh, đã thấy mặt trời lại còn xuân hàn sao?” Nói xong lại hắt xì vài cái.

47. Chương 47

Lúc đến hung hiểm, trở về lại càng không bình an. Nhưng khi ở sơn đạo hẻo lánh cách kinh thành trăm dặm, là gặp mai phục hiểm ác nhất.

Tam Lang chỉ vén rèm bỏ lại một câu, “Đội trên xe ngựa, ngàn vạn lần không được ra.”, lập tức chém đứt càng xe, liền mặc cho ngựa bị kinh hãi chạy trốn.

Tình thế không tốt lắm... Đối phương có hai mươi mấy người, hắn cùng ám vệ cũng bắt quá bảy người. Nhưng tuyến đường hoạch định ẩn mật như vậy lại bị kẻ địch biết, trong những người này tất có nội gián.

Nhưng hiện tại không phải lúc tính toán chuyện này. Thích khách đã xông đến, thân thủ linh hoạt, thoát nhìn đều là dùng giá ua mạng.

Đáng tiếc, bọn họ đánh giá sai âm vệ, càng đánh giá quá sai thân thủ của hắn

Hiệp đạo gặp nhau người dừng thắng. Hắn, không tính là người dừng cảm gì, nhưng hắn khuyết cảm giác sợ hãi hoặc hưng phấn, tự vệ giết người đối với hắn mà nói không có một chút ảnh hưởng, thậm chí còn có thể phân tâm chiếu cố cái gọi là “người mình”.

Nhưng hắn rốt cuộc cũng không phải người toàn trí toàn năng, cũng không phòng bị đến người đánh xe sợ đang sợ hãi bên cạnh xe.

Người đánh xe kia đột nhiên nhảy lên, dụng mở cửa xe, rút ra chủy thủ sáng loáng... Tam Lang trong đầu vừa nổ, liền thấy người đánh xe kia dùng tốc độ vô cùng nhanh từ trong xe bay ra, dụng sập cửa xe, còn ngừng không được thể bay nện vào vách núi, một lát sau mới từ từ trượt xuống, xụi lơ một bên.

Biến cố này đột nhiên xảy ra khiến hai bên giao chiến ngừng tay vài giây, thích khách đột nhiên nhào về phía xe ngựa, Tam Lang dẫn ám vệ kết thành thế phòng vệ góc tiến công.

Chỉ Hạnh ngồi trong xe ngựa vô cùng bất an. Nếu có thể, nàng cũng muốn giúp một chút... Nhưng nàng cúi đầu kiểm tra võ nghệ của mình, không khỏi thở dài. Công phu nàng biết dạng tinh chiếm đa số, công phu nội gia không tầm thường, nhưng tuổi tác có hạn cùng khổ luyện không đủ, cũng chỉ có thể bào cây. Muốn bào người? Muốn lấy mạng, thân thủ không đủ mạnh. Bào trật, tối đa liền bị chút vết thương, dùng được gì chứ?

Mười tám loại vũ khí... Nàng có thể dùng tốt nhất chính là côn thuật. Dao pháp kiếm pháp biết một ít, động tác nhìn thì đẹp, nhưng chưa từng giao thủ với ai. Rốt cuộc có được hay không, nàng cũng không rõ. Ngay cả côn pháp nàng có thể dùng tốt nhất, nàng cũng không quá tin tưởng... huống chi trong lúc này, lấy đâu ra côn a?

Quả nhiên thiên phú quá kém... Uống công học hơn mười năm, đến lúc cần dùng, mới phát hiện nhiều nhất là ở nội tr bảo vệ bản thân không chịu thiệt mà thôi. Nếu đã như vậy, vẫn ngoan ngoãn đợi đi, đừng đi ra ngoài thêm loạn...

Chỉ là nàng đã tự giác như thế, ai biết được người đánh xe lại mang theo cả người hôi hám, giơ chủy thủ sáng choang xông đến... Không kịp nghĩ đến chiêu thức gì đó, nàng chỉ kịp phi một cước chuẩn xác đá vào bụng người đánh xe...

Ai biết người bị đá đi, còn mang cửa xe theo.

Nghe tiếng đao kiếm bên ngoài càng lúc càng gần, nàng lo lắng cho Tam Lang khó có thể ngồi yên. Đừng thêm loạn đừng thêm loạn...

Nàng không ngừng cảnh cáo mình, dùng tu vi cả đời miễn cưỡng ngồi yên không nhúc nhích.

Chỉ là quá sốt ruột, cho nên khi lại có tên lưu manh từ chỗ cửa xe bị mất tiến đến, nàng khó tránh liền quên giữ lại vài phần lực, vừa nâng chân liền ra năm lỗ máu, bức kẻ đó làm rớt đao, một cước này càng độc hơn... cây cột cạnh cửa xe bị sập rãng rắc, người nọ căn bản là hóa thành thán lẫn dính trên vách núi.

“Chỉ Hạnh!” Tam Lang phần nộ rống.

“... Ta, ta không sao.” Nàng nhìn nửa bên xe ngựa bị sập, buồn bực trả lời, “Chàng cẩn thận.”

Tam Lang càng không lưu tình, vốn định giữ người sống căn bản liền từ bỏ, toàn bộ giết sạch xong, hắn lo lắng vén rèm xe... Chỉ Hạnh thật mạnh thở ra, mỉm cười với hắn.

Ám vệ bên cạnh lặng yên không lên tiếng, trong lòng lại reo hò âm ỉ. Phùng tri huyện lang tuyệt không phải người lương thiện, nhiều người đều biết rõ. Ai biết không phải người một nhà, không vào chung cửa. Phùng phu nhân mềm mại yếu ớt này càng hung tàn a! Xa phu kia còn có nửa hơi tàn, tên dính trên vách núi đá kia đã vỡ xương mềm gân, tổn rất nhiều sức lực mới kéo xuống được... Cột sống, xương cổ, từng khúc đứt lìa, chết đến không thể chết nữa.

Quay đầu nhìn xem nửa xe ngựa bị sập... Đây là một cảnh tượng bạo lực đến dường nào.

“Bọn họ không sao chứ?” Chỉ Hạnh có chút lo lắng hỏi, “Ta liền đá một cước, nên... không trở ngại gì lớn chứ?”

Tam Lang liếc các ám vệ một cái, tiếp lời, “Không sao, ngắt đi mà thôi. Chỉ là được mang xuống dưới hầm... Xa phu cùng xe ngựa là ai an bài? Tra kĩ càng.”

Các ám vệ rất tự giác nuốt lời muốn nói vào bụng, lửa giận dưới đáy lòng cũng tăng mạnh. Mã cha n, thiếu chút nữa liền mang tiếng xấu... mã phu này là tước nhi vệ Lạc Dương an bài, rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở khâu nào, đương nhiên phải tra, tỉ mỉ tra!

May là phu nhân để lại cho người chút hơi tàn. Các ám vệ cười dữ tợn bẻ bẻ tay, trói người đánh xe kia giống như cái bánh chưng, trong miệng còn nhét kĩ, cắn lưỡi tự sát gì đó, nghĩ cũng đừng nghĩ. Trong sạch của chúng lão tử đều ở trên người người đó!

Tam Lang mặt lạnh, xé mở phần cửa xe chưa bị hủy nhưng có chút mắc kẹt, cẩn thận ôm Chỉ Hạnh.

“... Ta không bảo vệ tốt cho nàng.” Hắn rất tự trách.

“Ách, kỳ thật, mặc dù không dám cho chàng thêm loạn, nhưng bản lĩnh bảo vệ mình ta vẫn có chút.” Chỉ Hạnh thật cẩn thận nói, nàng muốn quay đầu nhìn hai người bị nàng đá xem thế nào, Tam Lang lại ôm nàng vào lòng, không cho nàng nhìn.

Kỳ thật hắn cũng không rõ mình đang suy nghĩ cái gì, thậm chí không biết vì sao có chút tức giận cùng sợ hãi. Võ nghệ của Chỉ Hạnh so với hắn nghĩ còn cao cường hơn, chỉ là không tự biết mà thôi.

Hắn không muốn Hạnh nhi biết điều này.

Có lẽ, hắn là sợ hãi. Hắn sợ Hạnh nhi cũng kế thừa tính tình kiên cường quyết liệt Phó thị, hắn sợ Hạnh nhi biết rõ kỳ thật không cần có hắn.

“... Rất nguy hiểm, sau này vẫn là ta đi một mình đi.” Cuối cùng hắn cũng chỉ cúi đầu nói như vậy.

Chỉ Hạnh biến sắc, nàng thấy ủy khuất. Rõ ràng ta vẫn ngoan ngoãn, một chút loạn cũng không có, vì cái gì?!

“Chàng rõ ràng đã đuối ta, chết cũng mang ta cùng chết!” Nàng hiềm khi cao giọng tức giận.

Như là trái tim bị cào một chút, vừa chua xót vừa đau lại thoải mái.

Lặng yên đến Chỉ Hạnh sắp phát điên, Tam Lang cuối cùng nhẹ nhàng ừ một tiếng, “... Được, ta vĩnh viễn đều dẫn nàng theo.”

Liên như lời Tam Lang đã hứa, hắn vẫn dẫn theo Chỉ Hạnh, đến nơi nào đó chấp hành chức trách khâm sai Ngự Sử. Trước khi mùa thu đến gần, hoàng thân quốc thích cùng đại thần Tam Lang tự mình giám trăm đã có chín mươi chín người, xét nhà vô số.

Cũng bởi vậy thu được một danh hiệu “Lãnh Diêm La Xích Luyện Xà”, triều thần gặp phải hắn không khỏi biến sắc vòng đi.

Đương nhiên, cũng bị tấu lung tung, đủ để dè dặt ngự án. Chiếu tội danh liệt kê trên đó, cũng đủ cho hắn bị tru cửu tộc mười lần.

Nhưng hắn không thêm để ý.

Vì bố trí một ngày này, hoàng thượng giả điên giả ngốc đến bây giờ, nghĩ cách mở rộng con đường tình báo, mới có thể một kích sấm sét nhanh chóng nhổ bỏ họa ngoại thích lúc này đang khẩn cấp nhất, gần như sắp thành hình.

Chém đầu rất đơn giản, nhưng sau khi chém xong tuyển người hiền thay thế, phi thường không đ hoàng đế kéo dài bao nhiêu năm, lúc này mới bố trí xong hơn nữa phải chấp hành cho đến cùng.

Hậu danh “bạo khốc” (hung bạo, tàn khốc) này, tuyệt đối là phải ngồi rồi. Cuối cùng cũng tìm được chút chuyện cho sử quan đời sau làm. Nếu không vị “bề tôi gian nịnh” như hắn này, thật sự là không có gì để viết.

Phiên ngoại thất tịch

Thất tịch (7/7 AL), ngày Ngưu Lang Chúc Nữ gặp gỡ, nữ nhân thịnh hành cầu Khất Xảo tiết (tiết khéo tay, các cô gái cổ đại trong ngày này thường cầu姻缘 khéo tay như Chúc Nữ).

Nhưng từ khi Chỉ Hạnh năm tuổi, đã không qua cái gì Khất Xảo tiết... Phải nói, đời đời Phó thị đích truyền một ngày này, không biết thất tịch, không qua Khất Xảo.

Bởi vì ngày này, là ngày giỗ của Phó thị thái tổ nãi nãi.

Viết xong thư tuyệt mệnh, Phó thị đã biết mình không sống được bao lâu, không nghĩ tới ngày cuối là Thất Tịch, bà dùng khí lực cuối cùng đập vỡ một cái vòng tay bàn long, rơi lệ đầy mặt cười như điên mà

Theo di mệnh, Phó thị không bày linh vị, bàn thờ chỉ bày cái vòng bàn long kia. Bảo thạch vốn làm mắt rồng đã bị đập vỡ, chỉ có hốc mắt trống trơn.

Ánh lửa chột lóe, Chỉ Hạnh đốt nhang dây, sương khói lượn lờ.

Nàng không muốn Tam Lang đến tế... Nàng chung quy sợ thấy cảnh thương tình, gọi lên ầm ưu chôn sâu trong lòng.

Tam Lang luôn kinh ngạc than nàng cái gì cũng biết một chút, nghĩ đến thái tổ nãi nãi tựa như người trời... Trên thực tế, thật sự từ thái tổ nãi nãi truyền xuống, kỳ thật chỉ là vô nghệ, y độc, cùng binh pháp mà thôi.

Cái khác, đều là mấy trăm năm Phó thị đích truyền từng chút tích lũy bổ sung... Vạn vạn không thể làm suy sụp uy danh của thái tổ nãi nãi.

Nhưng mà, chân chính kinh thế tuyệt diễm, lại theo thái tổ nãi nãi mất đi, đó là phép thần thông biết chuyện năm trăm năm trước năm trăm năm sau của bà.

Nếu không phải Phó thị thần cơ diệu toán, Mộ Dung Xung sao có thể đăng đại vị?

Uy hoàng đế tự cho là có thể lau sạch tất cả, ngay cả tên Phó thị cũng có thể mất dấu trong sử sách. Thậm chí Phó vương phi Yến vương sắc phong trước khi đăng cơ cũng có thể không thừa nhận...

Nhưng Phó thị đích truyền các nàng mẹ con tương truyền đều biết, nhớ thật rõ ràng.

Ngay ngày Uy hoàng đế đăng cơ, Phó vương phi đang có mang, lại ngưng trọng nói cho Uy hoàng đế, bởi vì nghịch thiên, hoàng vận đã sửa, bà không còn biết trước tương lai được nữa.

Ngày hôm sau, Uy hoàng đế mặt không chút thay đổi báo với Phó thị, phong bà làm quý phi, hậu vị có một người khác. Ngỡ ngàng vuốt ve vòng bàn long chỉ hoàng hậu mới có thể đeo, Phó thị nhìn Uy hoàng đế, nhưng hần không dám nhìn vào mắt bà.

Phó thị rất nhanh khôi phục trấn tĩnh, chỉ nói cần tĩnh tâm suy nghĩ một chút. Uy hoàng đế đi rồi, bà chỉ kịp đốt hủy tất cả bản viết tay trong tẩm cung, huyết thư bà tuyệt vọng trào phúng chất vấn, “Cả đời cả kiếp chỉ hai người?”, liền lặng yên rời cung.

Mười mấy năm sống nương tựa lẫn nhau, trong chiến loạn như trước kiên trì cưới bà làm vương phi, son sắt thề non hẹn biển... Những tình cảm này, khi hần đi lên đế vị, bà không còn giá trị lợi dụng, liền không còn sót lại chút gì.

Phó thị sinh ra một nữ nhi... Nếu bà nguyện nhịn, nữ nhi này hần là trưởng công chúa. Nhưng bà không muốn nhịn, không chịu nhịn, cho nên bà đi đến Đại Lý, tự xưng quả phụ, đặt mua sản nghiệp to lớn, để nữ nhi của bà có cuộc sống như công chúa.

Nghe nói, thái tổ nãi nãi bộ dạng rất đẹp. Khi mất đã bốn mươi sáu, nam tử luyện mộ bà nước mắt khóc tràn thành. Nhưng bà từ khi rời cung chưa từng có ý niệm tái giá trong đầu, từng châm chọc nói, “Nam tử bạc hạnh, đương nhiên không chiếm được mới là tốt nhất...Ơi tay, liền thành cám bã, làm gì tự tìm không vui?”

Nhưng phần đời còn lại của bà, cũng không có ngày nào vui vẻ.

Vuốt ve bụng mình, Chỉ Hạnh biết, thai này là nữ nhi, đời tiếp theo của Phó thị đích truyền. Mỗi đời Phó thị đích truyền, Vào ngày tế bái thái tổ nãi nãi, ai cũng khóc rống thất thanh, nàng cũng không ngừng được lệ rơi.

Khóc thái tổ nãi nãi, khóc huyết lệ các đời đích truyền, khóc nữ tử yếu ớt, người tiến lên thời đại nữ tử, cũng là một nữ nhân học cứu thiên nhân, kinh tài tuyệt thế, nhưng lại bị kẻ vong ân phụ nghĩa hoàn toàn gạt bỏ bà trong sử sách.

“... Đứa nhỏ, con phải nhớ.” Vỗ về bụng, Chỉ Hạnh nhẹ nhàng nói, “Thái tổ nãi nãi họ Phó, tên một chữ Tịnh, tự Ngọc Toái (ngọc nát)...”

Thà làm ngọc nát, không làm ngói lành.

Tự tay đem vòng bàn long không có con mắt thu vào hộp khóa kỹ. Nàng chỉ nguyện nghĩ đây là di vật của thái tổ nãi nãi, không muốn nghĩ là ai đưa... Suy nghĩ nhiều khó tránh xúc động cảm ra tiệt trang sức nấu chảy làm miếng lót chân.

Buồn bã ỉu xiu rời khỏi từ đường, phát hiện Tam Lang đang chờ trong sân. Đêm khuya đường tối, sương đêm theo tóc dài chưa buộc nhỏ xuống, không biết đã đứng bao lâu.

Nàng miễn cưỡng cười cười, lại không có bao nhiêu tâm tình trấn an hấn, chỉ cúi đầu đi, Tam Lang qua dỡ, nàng lại theo bản năng tránh một chút.

Nam tử trên đời đều bạc hạnh.

Thất tịch hàng năm, Hạnh Nhi đều buồn bực vài ngày. Hấn không phải không biết nguyên do, nhưng cảm thấy mình thật sự rất vô tội. Nếu đào mộ Uy hoàng để có thể làm cho tâm tình của Hạnh nhi tốt một chút, nói thật, hấn thực cần nhắc phân phó mấy người chuyên làm việc này đi làm...

Hấn thực kiên trì nắm tay Chỉ Hạnh, cẩn thận đỡ. Đứa nhỏ chờ đợi đã lâu... Đối với hấn mà nói là nam hay nữ cũng không quan trọng... Chỉ cần mẹ con khỏe mạnh bình an là tốt rồi.

Nhưng Chỉ Hạnh chỉ tỏ ra, hờ hững để hấn đỡ, ánh mắt sưng đỏ đáng thương.

Thái tổ Uy hoàng để a... Ngài đã mất mấy trăm năm, vì sao còn di họa đến ngày nay... Liên lụy huyền ngoại tôn tể xui xẻo của ông chứ?

“Hạnh Nhi, ta không phải họ Mộ Dung.” Nếu câu này còn không có hiệu quả, hấn quyết định ngày mai cáo lão, cùng cái hoàng đế họ Mộ Dung kia tuyệt giao.

... Tuy rằng hấn còn chưa đến ba mươi. Nhưng hiện tại hấn cảm thấy thiên hạ xã tắc cũng chưa quan trọng bằng đứa nhỏ cùng nương đứa nhỏ

Chỉ Hạnh phản ứng chậm một nhịp mới nghe hiểu, rốt cục nín khóc mà cười. Một câu cũng cong cong vòng vòng bao nhiêu hàm ý. Uyển chuyển kháng nghị hấn bị giận chó mắng mèo thật sự đáng thương, cùng Phó thị có cừu oán là Mộ Dung hoàng gia, hấn một chút cũng không liên quan, lại càng không học diễn xuất như vậy.

Nàng là Phó thị đích truyền bình thường nhất, nhưng nói không chừng người ngốc có phúc của người ngốc.

“Là ta không đúng, chàng là Phùng Tam Lang, không phải ai khác.” Nàng ôm cánh tay Tam Lang. Dù sao nếu có hoa tâm, chày gỗ dạy không ngoan, cũng không cần phí tâm cùng hấn nháo. Đợi đứa nhỏ lớn... Nàng là người rất tích cực, là hấn tự mình nói muốn cùng chết, đến lúc đó hận nàng nhẩn tâm cũng đã chậm.

Thái tổ nãi nãi liền thiếu chút khí phách ấy... còn để tâm đến cái gì dân chúng xã tắc.

Nương tử này của hấn... Đối với ai khác cũng khôn khéo giỏi giang, đối với hấn liền mơ mơ màng màng, nghĩ gì đều hiện trên mặt. Đại khái không biết về mặt của nàng thoát nhìn cực phần kích, khi vuốt bụng nhìn hấn, giống như quyết định hạ quyết tâm lại vừa thương yêu vừa hung ác.

Khiến nàng có thể nảy sinh ác độc, tổn thời gian bao nhiêu năm nước chảy đá mòn của hấn a. Phu nhân cùng tuổi nhà người khác đều thành bà mặt vàng, nhà hấn lại càng lớn càng thủy linh, mang thai lại hồng hào như đào mặt...

Khi thiếu niên hận không thể chết sớm một chút, hiện tại là sợ chết mạng. Có con, hấn luyện tiếc kéo nàng đi. Nhưng lại không cam lòng... Chỉ có thể dùng sức buộc chặt lòng nàng, nàng càng độc ác càng tốt.

Đỡ Chỉ Hạnh về phòng, bắt quá Thất Tịch cũng tốt... Ai muốn xui xẻo giống Ngưu Lang Chức Nữ chứ? Chỉ là Thất Tịch năm nay đỡ Hạnh nhi tốt lắm, nhưng mỗi năm đều có Thất Tịch a...

Tam Lang nhin không được thờ dài. Phải đào mộ Uy hoàng để như thế nào mới không bị tra được đây? Việc này nên cẩn thận nghiên cứu...

48. Chương 48

Chỉ Hạnh đích xác là người thông minh (thông minh, nhạy bén), thậm chí những chuyện người khác thường suy nghĩ rất lâu vẫn rối tinh rối mù nàng lại thấy rất đơn giản, phi thường quý dị.

Khi nàng nguyện ý dùng đầu óc, đích xác là hiếm có người có thể sánh bằng, nhưng với cá tính cùng những gì nàng đã từng trải qua mà nói, nàng thật sự rất ghét hận những việc tranh quyền đoạt thế nhằm chán này, vì lợi ích mà lộ ra trảm thói xấu.

Đương nhiên, đạo lý không tiền tuyệt đối không thể nàng rất hiểu. Nhưng địa vị của Tam Lang đã định bọn họ cùng tiền không có duyên phận. Ở nàng xem ra, lương bổng lộc điền liền đủ chi phí sinh hoạt của một nhà lớn nhỏ, cho dù sóng gió nhấp nhô lợi hại như thế, cũng từng có lúc cửa không bóng khách, nhưng kẻ ngoại tổ không hề có quan hệ máu mủ lại nhiều lần sai người đến thăm hỏi quan tâm, kẻ tham lợi cũng không ở thời điểm bọn họ nghèo túng nhất mà đến, ngược lại đã sớm đưa lên cửa... Chỉ cần có chút dành dụm, khi cần dùng gấp cũng sẽ không đến mức không lấy ra được.

Đồ cưới nàng tự mình kinh doanh cũng không tệ, tương lai con cái cưới gả là không cần lo.

Tiền, đủ dùng là tốt rồi. Bữa ăn không đến một cân (nửa kg) gạo, ngủ nằm không tới một trượng (10 feet). Hoa phục châu ngọc, phấn son bột nước, lại không thể thời thời khắc khắc soi gương, còn không phải để con mắt người khác được lợi? Trâm gai vẩy vải cũng liền đủ, vừa không trở ngại làm việc bảo cây leo nóc nhà, Tam Lang nhìn thấy mắt còn sáng lên.

Vậy có lý do gì phải tranh cang nhiều thứ xa hoa chứ? Không ăn được không dùng được, còn phải để ý dừng đập vỡ, một tiếng vang là một đồng bạc trắng, thật tiếc. Tranh quyền thế càng khiến mình thêm phiền... Ăn no không chuyện gì làm mới đi tìm chuyện khiến bản thân lao tâm lao lực.

Đại khái là rảnh quá sinh bệnh đi. Thực sự quá rảnh, sao không đi học Đào Khản chuyển gạch*, ít nhất còn rèn luyện được thân thể.

Mặc dù Tam Lang không nói với nàng chuyện triều đình, nhưng cùng hẳn đi khắp nơi giám trảm xét nhà, còn nhìn không ra đầu đuôi, vậy uống cho thân phận Phó thị đích truyền của nàng.

Lại nói, cái Mộ Dung tiên hoàng ma quỷ kia thực sự là di họa ngàn năm. Có ba phần đầu óc cũng biết trong không dùng thái giám không trọng ngoại thích chứ? Không dùng thái giám điểm này thật ra cũng làm được, nhưng còn việc ý lại vào người nhà mẹ đẻ của hoàng hậu (thái hậu hiện nay) cũng quá sâu rồi? Hoàn toàn là dạng việc nhỏ khôn khéo việc lớn hồ đồ, chỉ có thể dùng đầu óc tê liệt chấp chờ để hình dung, so với điên còn nghiêm trọng hơn.

Đối với con ruột của mình phòng ngừa nghi kỵ tàn nhẫn như thế... cũng chỉ là bởi vì sợ con trai chờ không kịp mình “băng” để làm hoàng đế, đối ngoại thích lại tin cậy phóng túng... Nhất là Tương Quốc Công, tin sủng đến không biên giới. Ngoại trừ ngoại thích sẽ không uy hiếp đến đế vị, còn vì tình nghị lúc nhỏ – Tương Quốc Công là thư đồng của tiên đế.

Kết quả thế nào? Mười ba vị hoàng tử, bị phụ hoàng đầu óc chấp chờ nghi thần nghi quỷ khiến phải kết đảng tự bảo vệ mình, cốt nhục tương tàn, cuối cùng hoặc chết hoặc phế đến sạch sẽ... chỉ còn lại một Thuận vương ở đất phong xa xôi. Cuộc công phạt của nhà vua nào tàn này, người được lợi nhất không phải Chính Đức để mỗi ngày quăng mũ miện hô không làm, mà là đám ngoại thích nhân lúc tiên đế đối đầu với con cái, không lo quốc sự, thừa dịp phát triển an toàn.

Chỉ Hạnh hiếm khi đồng tình với Chính Đức đế... Đây thực sự là một sạp hàng siêu cấp nát, là người bình thường đều không muốn nhận. Tương Quốc Công thao túng triều chính mười hai mươi năm, hơn phân nửa triều đình đều là người của hắn. Con cháu, môn sinh, nanh vuốt... Góp quan thành thói, chỉ kém không rao

bán. Còn bạc? Quốc khố trống rỗng ngay cả con chuột cũng không có, tất cả thu nhập không bình thường đều chảy vào phủ Tương Quốc Công cùng nhà ngoại thích có liên can.

Kết quả một vài lão già dịch lại có mặt mũi mắng hoàng đế mua quan bán tước – ít nhất... quan tước bán cho thương gia là hư hàm (chức quan chỉ có tiếng), bạc bán được là vào quốc khố. Người ta đã bằng lòng treo đầu trên đai lưng của hoàng đế mà làm việc thông con đường tình báo, thường cái hư hàm cho con cháu đời sau của bọn họ có buôn bán cũng cao hơn được một chút, khiến cho khó khăn khi muốn thi lấy công danh giảm bớt một chút... Không có gì quá đáng chứ?

Rõ ràng, đại thần triều đình không nghĩ như thế, ngay cả sử quan đều lời ngay ý thẳng lại vô cùng đau đớn viết ra “tham lam hôn dung” (tham lam mê muội tầm thường)... Được rồi, bọn họ là người đọc sách, bút trong tay bọn họ, có thể làm gì đây?

Một đường theo Tam Lang chém đầu kiêm xét nhà, Chỉ Hạnh thật cảm thán. Đôi “hôn quân gian thần” này cũng không làm triệt để chút, còn nói cái gì cần dựa vào bằng chứng. Xem đi, chém đầu quá muộn, lê dân bách tính bị hại vừa nhiều lại vô tội. Xét nhà dầu mỡ nhiều... nói phú khả địch quốc còn thực sự là nhẹ.

Đây đều là mồ hôi nước mắt của nhân dân a.

Biết rõ càng nhiều càng nặng nề, đáng thương Tam Lang của nàng, chỉ có thể đau khổ giúp cầu hoàng đế tu sửa lưới rách. Bên ngoài lửa đã cháy tới lông mày, kết quả hậu cung còn thêm loạn... Đám nữ nhân rảnh đến chỉ có thể cung đầu này không thể yên tĩnh chút sao?

Không thể không khen một chút, khứu giác chính trị của hoàng hậu thực sự là linh mãnh trước giờ chưa từng có, đáng tiếc chỉ số thông minh cao không có nghĩa là tình thương cao. Nàng ánh mắt siêu chuẩn phát hiện hoàng đế dự bị chế tạo ngự thư phòng thành một trung tâm chính trị chân chính, kéo vào những đại thần thật sự làm việc, khiến triều đình vừa mục nát lại rồi ren mà vô dụng sẽ trở nên mất quyền lực.

Ý vào nàng có thân phận quốc mẫu và là người duy nhất có hoàng trữ, nàng quyết định lỗ mãng một phen... Hoàng đế chắc chắn sẽ không thực sự chém nàng. Hoàng đế cùng thái hậu mâu thuẫn ngày càng sâu sắc, hoàng quý phi là người của thái hậu, lựa chọn duy nhất của hoàng đế chỉ có hoàng hậu mẫu tộc không hiện.

Chỉ cần có thể bức hoàng đế phá lệ vì nàng, nàng có thể đi về phía trước một bước bức hoàng đế nhượng bộ, thẳng đến có thể tham dự chính sự...

Nàng không có lòng tin hoàng đế có thể sống đến con trai của nàng thành niên, trước khi hài tử lớn lên, nàng không thể không biết rõ chính sự, thậm chí cần phải có thể thao túng quốc sự.

Tương lai có cần, buông rèm nhiếp chính cũng phải là nàng, không phải là lão tú bà kia.

Cho nên nàng mới cho người đánh Phùng tri huyện lang. Lại thế nào, hoàng đế có tức giận cũng chỉ có thể nhịn xuống. Ngay cả sau đó an ủi hoàng đế thế nào hoàng hậu cũng đã nghĩ tốt... Nàng có thể nhẫn nại, để hoàng đế thô tục lỗ mãng ôm một chút, hơi thân cận một chút... Đây là nhượng bộ lớn nhất của nàng.

Chỉ tiếc, tưởng tượng quá tốt đẹp, kết quả lại rất tàn khốc.

Lời đồn đãi không biết từ đâu tới thiếu chút bị phế hậu, nhi tử của nàng bị mang đi rồi, giao ột Hiền phi như người vô hình nuôi dưỡng. Đây rõ ràng là sét đánh giữa trời quang, nhưng thái độ của hoàng đế lại cứng rắn cùng lãnh khốc trước giờ chưa từng có. Thậm chí hoàng quý phi bị hàng làm Võ phi nàng cũng không có tâm tình vui sướng khi người gặp họa, nàng muốn nhi tử quay về, hoàng đế tàn nhẫn để nàng chọn: tiếp tục quản lý hậu cung, làm tốt hoàng hậu. Đương nhiên cũng có thể không cần, phế hậu lập không phải chỉ là ý của một mình hoàng đế như hán, có rất nhiều người mong được chọn.

Nhưng mặc kệ chọn thế nào, hoàng đế lạnh lùng cho nàng biết, “Trẫm từng cho ngươi cơ hội. Nhưng ngươi đừng tưởng có thể uy hiếp thiên tử ra lệnh chư hầu.” Liền phẩy tay áo bỏ đi.

Chỉ là sai một nước cờ, nàng gần như toàn bộ bàn cờ đều thua.

Thái hậu có lẽ không có thông minh như vậy, nhưng bà dù sao cũng ở hậu cung lẫn lộn, không có đi tự rước lấy nhục – sau khi hoàng hậu có ý đồ xông vào ngự thư phòng, hoàng đế dứt khoát kéo hồ bảo ẩm vệ thuận đường đến bảo vệ trông cửa. Mặc dù khiến triều thần ra vào kinh hôn bạt vía, nhưng lại triệt để đoạn tuyệt ý niệm nắm giữ ngự thư phòng trong đầu của thái hậu.

Tam Lang chỉ nhắc qua một lần, giọng điệu rất buồn bã. “Vị đó... trong lòng thật không dễ chịu.”

Đại khái là tổ phần của Mộ Dung gia phong thủy không tốt. Chỉ Hạnh nói thầm trong lòng. “Ít nhất hiện tại hắn có thể ôm nhi tử. Chỉ là Hiền phi...”

“Đó là con gái một của lão thái phó... Không có huynh đệ, tộc nhân bức phải đưa hết của cải trong nhà, ngay cả chạy trốn tới gia miếu cũng trốn không được, thiếu chút bị bức tử. Vị đó cảm thấy đáng thương, ngoại lệ phong làm Hiền phi, tùy tiện để cô ta ở trong cung làm cư sĩ... Nếu không cũng không ai có thể bảo vệ cô ta.”

Nhưng mà Hiền phi... cũng không muốn nuôi dưỡng hoàng tử. Trải qua đại ến, nàng đối với thế sự không chút hứng thú, mặc dù không có quý y, nhưng so với ni cô còn ni cô hơn. Nếu không phải Chính Đức để bảo vệ trong sạch của nàng, có ân với nàng, nàng sẽ không tiếp củ khoai lang nóng phồng tay này.

Nhưng hoàng tử đối với Hiền phi giống người thế ngoại này còn tốt hơn đối với hoàng đế luôn cố hết sức, có chút ngốc dạ đứa nhỏ hơn một tuổi nhận chữ. Hiện tại hoàng đế hơn nửa thời gian là ngủ lại ở Huệ An Cung của Hiền phi, để đỡ nhi tử khóc đòi mẫu hậu ngủ.

“... Hắn muốn tự mình mang theo đứa nhỏ sao?” Chỉ Hạnh tròn mắt.

“Đại lớn chút nữa.” Tam Lang than thở, thấp đầu, “Người như chúng ta...” Hắn thê lương nói nhỏ, “Rất nghèo.”

Cho nên chỉ cần có một người có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng yêu thương che chở, đều sẽ khấn trương bảo vệ, có thể mang bên người, nhất định sẽ mang bên người.

Chỉ Hạnh cảm thấy, nàng chán ghét hoàng đế, đã giảm bớt một chút.

Chú thích:

* Đào Khản chuyển gạch: Đào Khản (là một vị tướng nhà Đông Tấn trong lịch sử TQ) ở Quảng Châu nhàn hạ hơn 10 năm. Hằng ngày ông chuyển trăm viên gạch ra khỏi nhà, chiều tối lại đưa vào. Có người hỏi, Đào Khản đáp: “Tôi muốn tận trí lực vì Trung Nguyên, nếu nhàn rồi quá, sợ sau này không kham được việc nữa!”

49. Chương 49

Theo Tam Lang bốn ba khắp nơi xét nhà chém đầu, thiếu chút không kịp ngấm đợt lá đỏ cuối mùa.

Phát hiện đi nhiều nơi như vậy rồi, nhìn chỗ phồn hoa nhất cùng máu tanh nhất, Chỉ Hạnh yêu thích nhất lại là Lưu Viên, cùng cây phong cực lớn cực già trong sân nhà nàng, nhìn lá đỏ rào rạt trở mình bay, tựa vào Tam Lang nghe hắn đàn tỳ bà.

Nàng cũng biết đàn, nhưng không biết vì cái gì, Tam Lang tính tình luôn có chút buồn thương, tiếng đàn lại là kim ngọc giao minh, thiết cốt tranh nhiên, có cảm giác quật cường mạnh mẽ. Thỉnh thoảng khi tâm tình tốt, cũng đàn được triền miên xót xa, xuân giang hoa nguyệt dạ (tên một khúc nhạc phủ thuộc “thanh thương ca khúc”, sáng tác vào đời Trần Hậu Chủ, ở đây đại khái ý nói là tiếng đàn dạt dào tình cảm).

Nhưng Chỉ Hạnh rất nhanh học được toàn bộ cách đàn, tiếng đàn lại thường réo rất thâm thiết ai oán... Hoặc khi nàng rất vui vẻ tỳ bà đặc biệt có luân chỉ cùng chiến âm. Nàng thậm chí tự phổ một khúc “thâm viện nguyệt”, Tam Lang kinh hỉ khen ngợi liên tục, nàng lại dự định niêm phong tiếng đàn từ bây giờ.

Nàng thà nghe Tam Lang đàn, sạch sẽ dễ chịu, ở cuối mùa thu nghe đặc biệt du dương, mọi ưu sầu đều quên hết.

Tam Lang đối với phần lớn mọi người đều thiếu hụt tình cảm, trái lại là chuyện tốt. Ít nhất lòng dạ rộng rãi. Nhưng Chỉ Hạnh mặc dù thiếu niên bị chèn ép cũng không ít, nhưng không đến nỗi thảm không người nói... Như vậy trái lại không tốt, đối với con người có quá nhiều tình cảm.

Đại Yến truyền thừa hơn hai trăm năm, chỉ còn là một thùng giấy rỗng. Thu này vì đặc biệt gia tăng ân khoa, ngoại trừ văn cử (khoa thi văn), lần đầu tiên mở võ cử (khoa thi võ). Văn cử tranh nhau thi đến võ đầu, võ cử lại phi thường quanh quẽ, rơi vào quần cảnh ngay cả võ trạng nguyên cũng chọn không ra.

Việc này ngoài ý muốn, nhưng cũng nằm trong dự liệu. Ngoài mặt đều là do hoàng đế mong ước quá nhiều, vừa muốn võ nghệ siêu quần, lại phải hiểu được hành quân bố trận... Có người văn võ song toàn như thế không đi thi văn cử nhập tiền sĩ vào bộ binh, làm gì cần cùng cả đám binh lính thô lỗ xen lẫn một thân hôi thối, không sợ không cần thận một chút liền mất mạng hay sao?

Thiên hạ thái bình như thế... Đó là bởi vì họa ngoại xâm thông thường đều ở trong nội chiến, năm đầu tiên khá tốt, vẫn mưa thuận gió hòa. Sinh trong âu lo chết trong yên bình... Loạn đoạt đích lúc tiền đề tuổi già, càng khiến vị tiền đề bệnh đa nghi nặng này làm suy yếu địa vị võ tướng trên diện rộng. Đại Yến triều an nhàn đến sắp mục nát, nội chính sở dĩ không xảy ra đại loạn... nguyên nhân lại rất buồn cười.

Huy Châu núi nhiều ruộng ít, văn phong lại rất thịnh. Huy Châu lại không có thể gia gì, quan có thể thi qua tú tài đã là rất có bản lĩnh. Cuối cùng những người đọc sách, thành “sư gia” sư đồ tương truyền, từ tiểu quan huyện đến tể tướng siêu phẩm đều ỷ lại sư gia phụ tá thuộc luật lệ nà

Bởi vì là sư đồ tương truyền, tiền lương hình sự dân chính ít nhất đều có kinh nghiệm truyền thừa. Mặc dù đủ tham lam xấu xa, nhưng vì khối chiêu bài “sư gia Huy Châu” này, không dám rất quá phận. Kết quả tạo nên một hiện tượng kì quái: sư gia dân gian quan không quan lại không lại, trái lại trở thành mắc xích quan trọng giúp nội chính Đại Yến triều còn có thể hoạt động thuận lợi, miễn cưỡng còn có cái để mà ra vẻ.

Nàng từng hỏi Tam Lang, Tam Lang chỉ nhàn nhạt cười, “Đầu đau chữa đầu, chân đau chữa chân. Nhưng bệnh đã nguy kịch, chỉ có thể chữa chỗ nào khẩn cấp nhất, đau cũng chỉ có thể để hấn đau... sẽ đau chứng tỏ nhất thời sẽ không chết, có nhiều chỗ đòi mạng hơn.”

Chỉ Hạnh nhàn nhạt thở dài. Biết rõ quá nhiều quả nhiên chỉ khiến mình thêm phiền lòng. Tam Lang không muốn nàng phiền lòng mới không đề cập tới chuyện bên ngoài, nàng vẫn không hỏi sẽ tốt hơn.

Dù sao thiên hạ của nhà Mộ Dung, liên quan gì đến hậu nhân Phó thị các nàng? Lúc đó thái tổ nãi nãi rời cung đi xa, trên tay còn có hổ phù, có ba lộ binh mã thuộc về bà. Bà lại không đành lòng để dân chúng khổ sở đem hổ phù trả lại cho Uy hoàng đế... Đây đã là thái quá, đừng mong nàng còn vì Mộ Dung hoàng gia phí một chút tâm tư nào.

Nhưng kì ân khoa này, vẫn khiến nàng cảm giác được cấu hoàng đế chính là cây khuấy phân, sinh sự từ việc không đâu, bên này vừa không có chuyện bên kia lại muốn kiếm chuyện.

Ân khoa tổ chức vào mùa thu Yến An năm thứ tám, Phùng Thuật Phùng Nhị Lang, cao trúng thám hoa. Phùng gia đích tôn ở kinh thành yên lặng đã lâu, nghênh đón vinh dự ước ao lâu

Cầu hoàng đế. Chỉ Hạnh âm thầm nguyện rửa trong lòng. Rõ ràng là, tuyệt đối là cố ý. Phùng Nhị Lang có thể thi đậu tiến sĩ, nàng không hoài nghi... Bị nàng đánh một trận, trái lại thành toàn cho Phùng Nhị Lang. Xuân được bá đạo cùng lấy một địch ba như vậy, không muốn từ này trở đi bị treo, tốt nhất so với hòa thượng còn phải thanh tâm quả dục hơn.

Chán đến chết, đành phải chuyên tâm đọc sách. Người có thể mười hai tuổi liền đậu tú tài, thiên phú tuyệt đối là tốt. Đáng tiếc thiên phú cùng nhân phẩm không cùng cấp độ. Xem xem, không nghĩ đến nữ nhân, chuyên tâm một lần, liền nhẹ nhàng thi đậu tiến sĩ.

Nhưng thi đậu là một chuyện, điện thí được chọn làm thám hoa là một chuyện khác (Giải thích một chút cho ai chưa biết, người thi đậu tiến sĩ mấy hạng đầu, vua sẽ đích thân gặp mặt ra đề, vua nghe trả lời rồi mới chọn ra ai là trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa). Người đang ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống. Họa này còn là nhân họa, đặc biệt đáng trách.

Phùng phu nhân cùng Phùng nhị nãi nãi tâm cao khí ngạo đến Lưu Viên “làm khách”.

Nàng thực sự là ghê phiền đến cực điểm, nhưng ngoài mặt luôn phải ra vẻ một chút. Trực tiếp ném người ra cửa lớn... không đủ xả giận.

Cho nên nàng bảo Cát Tường mời người vào, khách khách khí khí đưa đến thiên đình của Từ Đường Viện uống trà. Sau đó mới thông thả để Như Ý giúp nàng mặc vào trang phục mệnh phụ trang nghiêm phức tạp, dùng phục sức theo phẩm cấp, hoa lệ vô cùng hấp dẫn mắt người lên sân khấu.

Phùng phu nhân cùng Phùng nhị nãi nãi hai người này vốn đang dùng ánh mắt chán ghét khinh thường quan sát viện nhỏ nghèo nàn, hơn nữa chờ đến không còn kiên nhẫn, vừa thấy nàng đến liền biến sắc.

Thất phẩm cáo mệnh tuy nhỏ, nhưng vẫn là mệnh phụ. Phùng Tam Lang là thám hoa đúng vậy, nhưng bắt đầu dĩ Phùng phu nhân cùng Phùng nhị nãi nãi vẫn là dân thường. Quốc lễ trước gia lễ sau, bọn họ muốn ngồi cũng không thành. Phùng phu nhân vốn còn định giả ngất, kết quả Cát Tường cười nhẹ một tiếng, “Phùng phu nhân là ngôi đến tề thân sao? Nô tỳ xoa cho ngài.”

Như ý nói thầm, “Không quy củ liền không quy củ, còn nói cái gì tề thân...”

Cát Tường khiển trách, “Như Ý muội quá vô lễ, chờ một chút lĩnh bản tử đi! Phùng phu nhân là người không biết quốc lễ sao? Từng là nhị phẩm cáo mệnh đó! Người cũng phải có lúc không khỏe... Khi nào mới đến phiên nô tỳ như chúng ta nói? Người khác không biết sẽ nói tri huyện lang phu nhân của chúng ta quản lý không nghiêm... Không lớn không nhỏ sẽ bị ngôn quan ghi lại đó!”

Phùng phu nhân cùng Phùng nhị nãi nãi vẻ mặt muốn có bao nhiêu cổ quái thì có bấy nhiêu cổ quái, buồn bực đứng lên, trong lòng hận cực.

Nữ nhân không biết tốt xấu này! Sai hai nô tỳ mỗ nhon đến nhục nhã bọn họ... Tương lai cho người dễ chịu!

Sau khi trở về tộc phổ nhất định phải làm khó khiến người khác khóc mà ra...

Nhưng hiện tại người ta mạnh hơn, Phùng lão gia cùng tộc trưởng đã dặn đi dặn lại, bọn họ cũng chỉ đành miễn cưỡng nuốt cục tức này xuống, phúc lễ... Không nghĩ đến Chỉ Hạnh ngay cả tránh cũng không tránh, thân nhiên nhận toàn bộ lễ, miệng nói, “Phùng phu nhân cùng Phùng nhị nãi nãi quá khách khí.” Lại ngay cả hoàn lễ cũng không có, phi thường có khí thế ngồi xuống ghế trên.

Phùng nhị nãi nãi tính tình nóng nảy, thiếu chút liền nổi xung, Phùng phu nhân dù sao cũng từng là phu nhân phó tướng, néo nàng một tay, cười cứng ngắc, “Tức phụ lão tam gần đây khỏe chứ?”

Chỉ Hạnh không đáp, chỉ cười nhìn bọn họ, chờ Phùng phu nhân sắp chịu không được, nàng mới ra vẻ bình tĩnh nói, “Thì ra Phùng phu nhân đang nói chuyện với ta sao? Nhưng Tam Lang nhà ta đã trừ phổ, Phùng phu nhân lời này không thỏa đáng cho lắm.”

Phùng phu nhân thiếu chút cũng nổi xung. Dùng tu vi cả đời mới áp được lửa giận ngút trời, mặt trầm xuống, “Hiếu đạo nặng như trời. Tri huyện lang phu nhân đối đãi mẹ chồng cùng trực lý như vậy, không biết ngôn quan sẽ nói thế nào?”

Ừm, miễn cưỡng có chút thú vị. Chỉ Hạnh vẫn cười ôn hòa, “Sau khi trừ phổ, thân thích hết duyên. Cha mẹ không cần yêu thương con, con cái không cần phụng dưỡng thân nhân, giống như người dưng. Ta trí nhớ không tốt lắm, bắt quá thư trừ phổ đại ý chính là như vậy nhỉ? Aiz, ta đã nói với Tam Lang, chúc khâm sai Ngự Sử luôn đắc tội với người khác này vẫn là từ chối đi... tiểu quan thất phẩm còn thể thiên tuần thú, rõ ràng là lâm thời, vì sao lại phải nhận? Nhưng hoàng thượng không buông tha người, thực sự là bất đắc dĩ a...”

Đừng nói ngôn quan Tương Quốc Công quyền khuynh triều đình thấy Tam Lang đều đi đường vòng. Giám trăm quá nhiều, sát khí nặng khiến người ta lạnh cả người a!

Phùng phu nhân mặt trắng bệch. Nói thật, bà có nghe chuyện của Tam Lang... Đương nhiên lời đồn luôn truyền kỳ hơn sự thật rất nhiều, cũng càng khiến bà lo sợ run rẩy. Theo cá tính âm trầm ghi hận của Tam Lang... Ai biết được ngày nào đó sẽ không để ý ân sinh dưỡng đến xét nhà diệt tộc? Đây cũng là nguyên do Phùng lão gia cùng tộc trưởng muốn tu sửa quan hệ.

Vốn mọi người nghĩ đến rất đơn giản. Trừ phổ a! Đây là đại sự nghiêm trọng thế nào a! Tam Lang có oán hận bao nhiêu cũng phải để ý đến tiền đồ tương lai chứ? Người bị gia tộc trừ phổ, con đường làm quan từ này trở đi đình trệ không tiến... Đây là phẩm đức thiếu phần lớn đó.

Khâm sai Ngự Sử thế thiên tuần thú, nghe thì rất uy phong. Nhưng sự thật chỉ là tạm thời đại biểu hoàng đế, làm xong việc liền không có chuyện của hắn, tự nhiên cũng không có phẩm cấp. Tam Lang sẽ không muốn cả đời làm tiểu quan thất phẩm, ở tại viện nhỏ tồi tàn thấp bé lại tục khí này chứ? Ai không hy vọng phong hầu bá tướng nhất hô bách nặc (vừa lên tiếng ngàn người liền vang dạ, ý nói có quyền cao chức trọng)?

Nguyên ý để hắn trở lại tộc phổ, cho dù không cảm động đến rơi nước mắt, ít nhất quan hệ cũng hòa hoãn hơn, trong nhà cũng có thể một lần nữa quản lý hắn chứ?

Phùng phu nhân khí thế suy sụp, vẫn uyển chuyển biểu đạt quyết định trong tộc, còn luôn mãi cường điệu là nhờ lão gia đau khổ cầu xin, rất ứng cảnh khóc liên tục.

Trên khăn bôi quá nhiều nước gừng, phu nhân. Xa như thế ta còn nghĩ thấy... con mắt bà nên đau vài ngày.

Chỉ Hạnh cảm thấy xem kịch đủ rồi, lười biếng cười cười, “Lão gia cùng phu nhân khổ cực... Đáng tiếc.” Nàng đứng lên, dẫn Phùng phu nhân cùng Phùng nhị nãi nãi đi ra ngoài xem hoành phi trước từ đường, “Hoàng thượng ngự tứ đường hiệu. Từ nay trở đi Tam Lang là chủ của Thuận Đức Phùng gia, không có phúc khí làm Phùng Tam Lang của Phùng gia kinh thành.”

Lý do! Phùng phu nhân trừng trừng bằng đôi mắt vừa sưng vừa đau, “Chỉ cần Tam Lang nói với hoàng thượng một tiếng...”

“Phu nhân xem trọng Tam Lang nhà ta. Quân vô hí ngôn, Tam Lang một tiểu quan thất phẩm, sao dám vi phạm chỉ ý của hoàng thượng?”

Dẻo miệng nửa ngày, tiểu tiện nhân này chính là cắn chặt không buông. Phùng phu nhân nháy mắt với Phùng nhị nãi nãi, mặc dù không nguyện ý, vẫn cắn chặt răng, mắt vừa nhắm, mắt thấy sắp từ bậc thang ngã xuống... Bọn họ lên cửa mềm giọng cầu hoà, tiểu tiện nhân này còn đánh người... thanh danh này liền cho nó uống đã đời.

Ai biết Phùng nhị nãi nãi chỉ cảm thấy cổ áo căng chặt, bị đâm một chút, toàn thân đều mềm xuống, nhưng ngay cả một miếng da cũng không rách.

Chỉ Hạnh xách Phùng nhị nãi nãi về mặt vẫn dịu dàng, “Cát Tường, nâng hai cái sập hoa đến.”

Phùng phu nhân trốn được nha đầu bà tử phía sau, kết quả không biết Chỉ Hạnh xách người còn như quỷ mị xẹt đến trước mặt bà, cũng đâm một chút, liền mềm xuống, lại bị Chỉ Hạnh xách cổ áo.

Nha đầu bà tử Phùng phu nhân mang đến đều thét chói tai, liều mạng kêu “Giết người! Cứu mạng a!” Chỉ Hạnh hai tay đều xách người, đành phải tung chân đá sụp một cái ghế đá nhỏ. Tất cả tiếng thét đều giống như bị chặn họng, lập tức ngừng.

Vừa lúc sập hoa được nâng đến, nàng thả từng người xuống, còn thật cẩn thận sửa sang lại trang phục trang điểm của đôi bà tử này, xác định ngay cả sợi tóc mai cũng không loạn, mới hài lòng gật đầu, ý bảo bà tử trong nhà nâng ra ngoài.

“Làm tức phụ của Phùng gia kinh thành, không dễ dàng a.” Vừa đưa đi Chỉ Hạnh vừa cảm thán, “Hạ độc giá họa, các loại phương pháp. Cũng may ta còn có chút da lông hộ thân, nếu không hiện tại cổ trên mộ ta cũng cao hơn các người rồi. May mắn đã ra khỏi hố lửa a...”

Sập hoa một đường nâng đến xe ngựa đã sắp xếp tốt, nha đầu bà tử Phùng phu nhân mang đến kêu cũng không dám kêu một tiếng, giống như chạy trốn chết cũng lên xe ngựa phía sau, rất nhanh rời khỏi Lưu Viên.

Huyết đạo ước chừng một khắc liền giải đi? Đến lúc đó có xảy ra chuyện gì còn muốn đổ lên đầu ta, vậy thì đừng trách ta.

Buổi tối Tam Lang trở về, Chỉ Hạnh trầm mặt, “Cầu hoàng đế này chính là cây khuấy phân. Cố ý tìm phiền phức đúng không?!”

Tam Lang cười, đẹp đến kinh tâm động phách, lại có cảm giác mãnh liệt khiến người ta sợ hãi. “Đúng là cố ý. Một nhà hai thám hoa... nghe rất hay.” Hắn giọng điệu càng châm biếm, “Đáng tiếc thám hoa trước đã không phải sở hữu của Phùng gia kinh thành.”

Chỉ Hạnh nhú mày, “... Đừng cho ta biết, chuyện này chàng cũng có phần.”

“Một nửa một nửa.” Tam Lang chậm rãi trả lời, cười càng đẹp hơn, nhưng lại càng khiến người ta sợ hãi. “Đây là cái hổ, có muốn nhảy vào hay không, là bọn họ chọn lựa. Nói không chừng... cái gì cũng không thu hoạch được, nhưng cũng có thể, một lần giải quyết sạch sẽ tất cả các ổ bệnh.”

50. Chương 50

Mặc dù mỹ mộng một nhà hai thám hoa của Phùng gia kinh thành bị vợ chồng Nhị Lang không biết tốt xấu đánh vỡ, nhưng khi cưới ngựa dạo phố vạn người chật ních, lại khiến tộc nhân trên dưới của Phùng gia kinh thành có vài phần hết giận.

Vạn người tranh nhau không một chỗ trống ra xem, tự nhiên không phải vì trạng nguyên cùng băng nhân hai người râu cũng đã hoa râu, hoàn toàn là vì tân khoa thám hoa lang đẹp như đào lý mà xông ra.

Phùng tri huyện lang mặt hoa da tuyết đã là tuyệt sắc, đáng tiếc lúc trước rất lạnh, sau khi làm khâm sai sát khí ngày càng nặng, tổn hại ba phần nhan sắc. Không nghĩ đến ca ca song sinh của hắn so với hắn hoàn mỹ hơn nhiều.

Chỉ thấy thám hoa lang Phùng Thuật, da trong suốt như bạch ngọc, ngũ quan tương tự như tri huyện lang Phùng Tiến, lại lộ ra một cổ ấm áp như bách hoa tranh xuân, nghe nói bệnh nặng mới khỏi, thất lực hơi gầy, tạo ra một loại cảm giác phong lưu.

Cái khác không nói, Phùng gia kinh thành này thật không biết thế nào lại sinh ra hai mỹ lang quân linh tú đến cực điểm này, lại nói tuổi tác đều đã hơn hai mươi, nhưng vẫn bảo trì được dáng vẻ phong hoa tối thịnh lúc mười bảy mười tám tuổi.

Kỳ diệu hơn là, rõ ràng diện mạo như đúc, khí chất lại hoàn toàn khác nhau, chỉ có thể nói dương xuân đông tuyết (mặt trời mùa xuân và tuyết mùa đông), mỗi loại đều có vẻ đẹp riêng.

Đáng tiếc Phùng tri huyện lang vốn là đông tuyết đã thành băng sơn diêm la, cho nên Phùng thám hoa lang dương xuân danh chính ngôn thuận trở thành đệ nhất lệ nhân (người đẹp) kinh thành, không người nào sánh được.

Người kinh thành thích nhất là hóng chuyện, ngay cả đồ phượng cũng mở bàn đặt cược, cược hoàng đế có giống như khi gặp Phùng tri huyện lang vừa gặp đã thương hay không, thành tựu một đoạn “giai thoại” vinh sủng không suy khác.

Nhưng bàn cược này lại thất vọng đến nổ tung, cũng khiến một đồng bách quan chư tướng chờ xem náo nhiệt rốt tròn mất.

Kỳ thật hoàng đế cũng không làm gì, thậm chí có thể bình thường đến quá đáng. Hắn đối với trạng nguyên băng nhân thám hoa đều như nhau, miễn thi cho vào Hàn Lâm Viện hết, trực tiếp từ thất phẩm hàn lâm biên tu lang làm lên... Thẳng thắn mà nói, đối với một tân khoa tiến sĩ, đây đã là khởi điểm rất cao.

Vì sao lại nói thế? Bởi vì “không vào hàn lâm, vô duyên chư tướng”. Ở Đại Yên triều, Hàn Lâm Viện nói thẳng tới hoàng đế, là bí thư của hoàng đế. Tam Lang làm tri huyện lang nhiều năm như thế, sự thật vẫn thuộc Hàn Lâm Viện. Chỉ có biên tu lang là ở lại Hàn Lâm Viện làm việc, tri huyện lang theo bên cạnh hoàng đế, quan cấp như nhau.

Nhưng theo hoàng đế làm việc, luôn dễ vào mắt hoàng đế hơn, phẩm hạnh chỉ cần không có tỳ vết lớn, thường sẽ được thả ra ngoài tích lũy kinh nghiệm, sau khi trở lại kinh thành làm quan thực sự, mới có cơ hội trở thành một trong chư tướng.

Nhưng Chính Đức đế vinh sủng Phùng tri huyện lang, bách quan tuy có lời ra tiếng vào, ngôn quan thỉnh thoảng quấy rầy chút đỉnh, lại không có chân chính đối phó Tam Lang, chính là bởi vì hoàng đế chưa từng có ý định phái Tam Lang ra ngoài tích lũy kinh nghiệm, khâm sai Ngự Sử thoát nhìn uy phong, sự thật vẫn là chức tạm thời. Trước có vết dơ trong chuyện cũ của Phùng gia, sau lại bị trục xuất khỏi gia phả. Mặc dù sau này hoàng đế ban cho đường hiệu, nhưng ở trong mắt sĩ phu xem ra giống như một tấm màn che

giường, thế gia danh gia vọng tộc căn bản không thừa nhận, vẫn như cũ cho rằng Tam Lang bất quá là nịnh thần đức hạnh có thiếu, lấy sắc mê hoặc vua, không đủ thành họa.

Nếu không phải hoàng đế phát tác Phùng tri huyện lang, cũng không ai nghĩ đến thật sự thêu dệt chuyện.

Nhưng Nhị Lang Phùng Thuật liền không

Phùng Nhị Lang tài danh đều có, lại là đích trưởng tử của Phùng gia đích tôn kinh thành. Phẩm hạnh sạch không tỳ vết (bề ngoài thôi), hoàng đế muốn dùng hắn (mặc kệ dùng thể nào...), rõ ràng đều là tương đối có lợi cho hoàng đế, hoàn toàn có thể thuận lợi làm theo trình tự bình thường, tương lai tất nhiên phong hầu bá tướng, trở thành cánh tay của hoàng đế, bách quan cũng không thể soi mói. Phùng gia kinh thành bởi vậy nước lên thuyền lên, thẳng tới mây xanh, chuyện này cũng như dính đóng trên băng.

Ai lại nghĩ rằng, hoàng đế háo sắc hoang đường lại đối với tân khoa thám hoa lang mỹ điểm phong lưu lãnh đạm như vậy, ngay cả con mắt cũng không liếc nhiều một cái, sắp xếp theo lệ. Đối với Phùng tri huyện lang càng phát sát khí ân sủng như cũ, chức khâm sai Ngự Sử tạm thời không tháo xuống, hơn nữa mơ hồ còn là đầu lĩnh trong các quan nghị sự ở ngự thư phòng.

Chính là xử trí rất bình thường, cho nên mới có vẻ vô cùng không bình thường.

Nếu là Phùng Nhị Lang chấp nhận chức vụ này, có lẽ còn có thể bình an tích lũy kinh nghiệm thăng lên... Nhưng hắn ngay cả chủ ý “thay mận đổi đào” xấu xa cũng từng suy tính qua, sao có thể nhẫn nại chờ đợi? Cho nên liền đầu nhập vào trận doanh của Tương Quốc Công, ở Hàn Lâm Viện chỉ đợi hai tháng, liền chuyển đến hộ bộ nhậm chức Giang Tô trưởng sử (quan lục phẩm, chủ quản thuế phú Giang Tô).

Nếu không được quân vương sủng ái, vậy Tương Quốc Công cũng như nhau. Đương nhiên, được Tương Quốc Công “sủng ái” cũng không phải là chuyện vui sướng gì.

Nhưng hắn có thể chịu.

Bởi vì hắn rất oán, rất hận. Hắn cảm thấy tất cả đều là lỗi của Tam Lang, đều là Tam Lang che ở trước hắn, hắn mới đến bước đường này. Tam Lang giết hắn không thành, nhất định ở trước mặt hoàng đế nói xấu hắn, cho nên hoàng đế mới coi như không thấy hắn.

Hắn gấp gáp muốn chứng tỏ mình mạnh hơn Tam Lang, gấp gáp muốn được quyền vị đủ để xử trí Tam Lang cùng Chỉ Hạnh.

Đã không có thời gian từ từ đến... Hắn cũng không thể chịu đựng nhìn Tam Lang hồ hững đi vào ngự thư phòng đã thành trung tâm quyền lực, nơi hắn vĩnh viễn không có hi vọng bước vào.

Liên quan, hắn cũng hận hoàng đế, cái đồ có mắt không trông. Đây cũng là lý do vì sao hắn biết rõ Tương Quốc Công có ý đồ không tốt, vẫn tự nguyện đầu nhập làm môn hạ của ông ta.

Quan tài là chứa người chết, không phải người già. Thái hậu cùng hoàng đế tranh đấu, ai chết vào tay ai còn chưa biết đâu. Cho nên hắn buông tay đánh cuộc. Dù sao phú quý hiểm trung cầu (muốn được giàu sang thì phải mạo hiểm).

“Rõ ràng là hổ, hắn còn nhảy vào vui vẻ tự tin như thế.” Chỉ Hạnh cảm thán, “Thi đậu chưa chắc là nào không tàn... chẳng qua là tàn ở vị trí nào mà thôi.”

Tam Lang nhàn nhạt cười, hơi có chút tàn khốc: “Tương Quốc Công suốt đời cẩn thận, cuối cùng lại vì mỹ sắc lộ sơ hở... Ai khác không được, ông ta lại khăng khăng nạp Phùng Thuật.”

Chỉ Hạnh cười khúc khích một tiếng, “Phùng Thuật Phùng Nhị Lang rất đắc ý đó, còn nửa đường chặn xe ngựa của ta.”

Tam Lang biến sắc. Nhìn hắn khẩn trương kiềm tức tối như thế, Chỉ Hạnh vội vàng nói rõ, “Không có chuyện gì... Trước công chúng mà! Chỉ là cách rèm xe bá kiến, khoe với ta hắn đã là lục phẩm hộ bộ Giang Tô trưởng sử. Ta chỉ là bào xuyên khung cửa sổ, hắn liền sợ đến chạy trốn chết... Là chuyện hôm nay, ta không lừa chàng!”

Yên lặng một hồi, vẻ mặt của Tam Lang cuối cùng cũng hơi thả lỏng, “... Ta phải thêm mấy thị vệ cho nàng.”

Chỉ Hạnh ánh mắt có chút khinh miệt. Dùng đầu gối nghĩ cũng biết, người nghiêm cẩn như Tam Lang, sẽ không đụng đến ám vệ của hoàng đế, tối đa chỉ là tước nhi vệ xuất thân phổ phường giang hồ. Thân thủ của những người đó...

“Người không đánh thắng ta liền miễn.” Nàng rất dứt khoát cự tuyệt, “Còn không bằng ta dùng người trong nhà. Ta không nhẫn nại tốt tính như người nào đó, mỗi ngày nhắc quyền dạy dỗ đám du côn vô lại đến khi nghe lời phục tùng. Chuyện ta phải làm mỗi ngày rất nhiều, thời gian đó, còn không bằng ta may thêm quần áo cho chàng.”

Tam Lang sắc mặt nhu hòa xuống, nhẹ trách, “Đã sớm nói với nàng, trong nhà cũng không phải không có ai, thật lười kéo không được, mượn mấy người may vá cũng được... Tiền b chúng ta lại chẳng eo hẹp gì.”

Là đúng vậy. Chỉ Hạnh thừa nhận, phụ cấp của khâm sai Ngự Sử thực sự là tăng thịt béo... thể thiên tuần thú, tuy nói nên có, lại không nghĩ nhiều đến khiến người há hốc mồm, đuổi sát với lương bổng của tể tướng.

“Chàng không biết ta? Ta là thiên hạ đệ nhất đồ phụ.” Chỉ Hạnh tự giễu, “Chàng đừng mong có phúc khí mặc y phục nữ nhân khác làm... ngay cả thọ y (đồ mặc cho người chết rồi mới đưa vào quan tài ấy) ta cũng tự tay may cho chàng, tin hay không?”

Tam Lang nở nụ cười. Chỉ có Chỉ Hạnh nhìn thấy, đẹp như tam xuân tề lâm, bách hoa tranh diễm.

“Thọ y người khác làm, ta mặc cũng chết không nhắm mắt, nàng tin không?” Tam Lang hỏi ngược lại.

Chỉ Hạnh nhìn mặt hấn ngấn người một hồi, trong lòng rất cảm khái. Cái người này... càng lúc càng không trung thực. Xẹt điện khiến người ta đầu choáng mắt hoa, ai còn có thể nói chữ ‘không’ đây?

“Đừng cười như thế... chàng nói cái gì cũng đúng hết.” Chỉ Hạnh bất đắc dĩ nói, “Vì sao bộ dạng của chàng không khiến người ta an tâm một chút? Như vậy ta rất áp lực a...”

Nhìn Chỉ Hạnh càng ngày càng trong veo nhuần nhã, Tam Lang nhẹ nhàng hôn má nàng, hàm hàm hồ hồ trả lời, “Như nhau. Ai biết lúc trước lấy nàng còn cảm thấy đặt ở trong nhà rất an tề quả càng ngày càng khiến người lo lắng...” Đè thấp giọng, Tam Lang có chút khàn khàn nói, “Chẳng lẽ là vì nàng được mưa móc vun bồi...”

Quả nhiên phi thường không thành thật! Chỉ Hạnh xấu hổ đỏ mặt hai cái, hung hăng trừng hấn liếc mắt một cái, mặt đã đỏ hồng.

51. Chương 51

Từ năm Yến An thứ tám Phùng tri huyện lang nhậm chức khâm sai Ngự Sử bắt đầu, Chính Đức để dùng một tư thể lười đĩnh vạn quân (nhanh, mạnh, dữ dội) lại tàn khốc, diệt trừ ngoại thích quan lớn, liên lụy rất rộng. Triều đình giống như bày trí, một số ít quan lại tốt tụ tập ở ngự thư phòng, không quan tâm cấp quan, biểu hiện cùng hoàng đế đứng một trận tuyến, đối với chư tướng chưa được tuyển vào ngự thư phòng nhất là bè cánh của Tương Quốc Công mà nói, rõ ràng là đi ngược lại, giống như tình trạng lúc đầu thời Hạ Kiệt Thương Trụ (vua Kiệt thời nhà Hạ với vua Trụ thời nhà Thương là 2 vị bạo chúa nổi tiếng).

Nhưng bách quan chức vị không quá cao thái độ lại không kích động cùng cuồng loạn như vậy. Có lẽ từ sau khi Phùng tri huyện lang bị hạ ngục, dẫn phát hoàng đế cùng thái hậu đấu đá qua lại, mất lạnh quan sát, ngược lại đã tỉnh táo ra. Có người làm quan nào thật sự sạch sẽ? Nếu thật sự sạch đã sớm bị trục xuất khỏi quan trường, nói không chừng ngay cả mạng cũng không còn. Chẳng qua là ít hay nhiều mà thôi.

Chính Đức để ngoài mặt thoát nhìn thủ đoạn rất tàn ác, gan lại chư hầu nhìn như không ít... Nhưng thật sự chỉ là trừng trị kẻ đáng tội, chưa từng liên lụy thân tộc.

Cùng ở quan trường, gia sản mỗi người bao nhiêu ít nhiều đều biết chút ít. Chân chính gặp họa không phải tham quan, mà là những người không đáng làm quan. Thủ đoạn mò tiền có thể nhả nhịn chút ít, tướng ăn đẹp mắt một chút, thật sự có thể làm việc, không liên quan trực tiếp giúp đỡ làm ác, cho dù là người trong tộc ngoại thích hoàng đế ghét nhất, thường đều có thể trốn qua một kiếp thậm chí thăng quan.

Bách quan kinh thành cái gì, cũng không thể có vận khí tốt như vậy, trong tộc có nương nương người người đều đợi chờ gà chó thăng thiên. Cho dù dựa vào bè đảng Tương Quốc Công khí điểm rầm trời, không có một lòng trung thành, phần lớn cũng được yên ổn.

Đương nhiên có người sẽ cảm thấy thà rằng đắc tội quân tử, cho nên vẫn dựa vào bè đảng của Tương Quốc Công có thái hậu đứng phía sau. Nhưng càng nhiều quan lỗi đời lại chọn bù đầu làm việc, giảm bớt các thủ đoạn mờ tiền, kẹp đuôi thật chặt.

Bởi vì qua việc lần này đại đa số các quan lỗi đời đều đã hiểu rõ, hoàng đế ngoài mặt háo sắc hoang đường, mặc dù không phải tiểu nhân, càng không phải cái gì quân tử.

Hắn chính là con mẹ nó hoàng đế lưu manh ngàn năm khó gặp.

Đối với lưu manh chỉ có thể nói nghĩa khí giang hồ, bảo người làm cái gì liền làm cái đó, đừng vọng tưởng bỏ đá xuống giếng kiêm tước quyền... Tương lai thu lưới tính sổ, cho dù có thể may mắn giữ được mạng, đại khái có thể thăm bao nhiêu thăm liền thăm bấy nhiêu.

Người ta đã công khai chính là giở trò lưu manh, không quan tâm danh tiếng sau này... Không, ngay cả mặt mũi trước mắt cũng không cần, cần bản không có vô lại nhất chỉ có vô lại hơn.

Sự thật chứng minh, hoàn toàn tỉnh ngộ sớm, độc thủ của hoàng đế liền giơ cao đánh khề. Tồi đa đến cái thánh chỉ mắng chanh chua đến cầu huyết lâm đầu, sau đó liền được giữ nguyên chức “lập công chuộc tội”. Kẹp đuôi càng chặt, thường nơi đó sẽ sống yên gió lặng.

Ngoài mặt xem ra, hoàng đế thật là người tay mềm lòng mềm. Trên thực tế, lại là thủ đoạn phi thường âm độc hung ác. Phần lớn bách quan triều đình đều là cỏ đầu tường, chân chính được quyền thế cùng lợi ích chỉ là một đám người, Tương Quốc Công phủ cùng tộc nhân đã bảo hòa, miễn cưỡng chỉ ra chút ít quyền thế để lôi kéo danh môn gia tộc đã là cực hạn.

Tiền hoàng bận thanh lý môn hộ không lo chính sự, nắm quyền sinh sát chính là Tương Quốc Công, cho nên bách quan triều đình không thể không phục. Nhưng hướng gió đã thay đổi, còn ở trên thuyền Tương Quốc Công chờ bị đánh chìm, là chuyện rất ngốc.

Chờ đến khi Tương Quốc Công phủ nhận ra, phát hiện ngoại trừ lại bộ cùng binh mã giám kinh thành còn vững vàng nắm giữ trong tay, thế lực khác đã tan rã giải tán, có lẽ thoái thác, sai khiến không nhúc nhích.

Tương Quốc Công có thể nhịn cục tức này, nhưng con cháu hắn đã quen làm bậy. Khi kinh thành thủ mới nhậm chức cự tuyệt công tử cháu của Tương Quốc Công nhúng tay vào vụ án mạng, ba vị công tử nhà Tương Quốc Công ngang tàng quen thói đã đánh gãy chân kinh thành thủ ngay tại c

Nhưng lần này ý chỉ của thái hậu ngay cả cửa cũng không ra được, cứ thế Tương Quốc Công vì vậy mà đau mắt ba đứa đích tôn – Đại Lý Tự phán trăm lập quyết, từ khi xảy ra chuyện đến chém đầu, không đến hai canh giờ.

Theo thi thể trở về, còn có một đạo thánh chỉ câu từ lãnh đạm, nhẹ như lông hồng Tương Quốc Công mặc cho đích tôn không quan chức mưu hại mệnh quan triều đình, rốt cuộc trị gia như thế nào, cũng không cần giải thích liền hàng công thành hầu, từ này trở đi Tương Quốc Công hàng thành Tương Quốc Hầu, vả lại ngự công cục cũng theo chỉ mà sửa đổi cửa đình.

Cuối cùng mặc dù thái hậu giận dữ, cho hoàng đế một cái tát, hoàng đế khiêm cung bãi giá Tương Quốc Hầu phủ tự mình tạ lỗi, lại vì “quân vô hí ngôn” (vua không nói đùa), không có trả lại tước vị công phủ, chỉ chấp thuận tương lai chắc chắn sẽ trả lại.

Nhưng mà lúc nào là “tương lai”, mặc cho Tương Quốc Hầu bức hỏi thế nào, hắn cũng chỉ cười mà không đáp. Cuối cùng ép chặt, hoàng đế mới nhàn nhạt trả lời, “Chuyện này, có một nửa là lỗi của binh mã giám kinh thành. Nháo thành như vậy, người của binh mã giám có tới, lại không ngăn cản ba vị công tử nhất thời xúc động... Binh mã giám quản lý việc tuần tra và bảo vệ trong kinh thành, lại không làm tròn chức trách, thật sự nên truy cứu.”

Tương Quốc Hầu im miệng, thấp đầu, hai mắt tức tối đầy tia máu.

Khinh người quá đáng. Đứa cháu ruột quý là hoàng đế này của hần, thật sự đã đập người cậu này đến không còn sức lực! Hần đến hiện tại có thể khiến hoàng đế ném chuột sợ vỡ đồ, chính là vì còn chặt chẽ nắm giữ binh mã giám kinh thành

Đây là di mệnh của tiên hoàng, binh mã giám của kinh thành vĩnh viễn do nhà Tương Quốc quản lý. Cũng là tiên hoàng bệnh đa nghi phi thường nặng này thay Tương Quốc Công cùng thái hậu lưu lại bảo mệnh phù – ông ta đối với con ruột của mình phi thường vô tình, lại niệm tình xưa Tương Quốc Công cùng thái hậu thanh mai trúc mã, sợ hoàng đế mới gần như là người xa lạ này đối với bọn họ không tốt.

Tiên hoàng là đúng. Hoàng đế này đích xác không phải thứ tốt, hoàn toàn không để ý tình thân! Hiện đang ép hần! Muốn tước vị, phải bỏ binh mã giám kinh thành.

Hần sao có thể bỏ bảo mệnh phù cuối cùng này?!

Cuối cùng vẫn không giải quyết được gì, chỉ có thể oán độc ghen khuất nuốt vào cục tức này, đau lòng vô cùng tiếp thu chuyện thực hàng công thành hầu.

Vương Hi vượt quan tài lặng yên một lúc lâu, trong ba công tử này có một là con hần. Nghe tiếng bước chân phía sau, thở dài nói, “Cha... đây chỉ là bắt đầu.”

Tương Quốc Hầu không nói, nhìn ba cái quan tài, chỉ cảm thấy đau tận tim gan. Nhịn xuống xúc động, ông ta lạnh nhạt nói, “Một triều thiên tử một triều thần. (ý nói là vua thế nào thì thần thế đó)”

Vương Hi quay đầu lại nhìn ông, hiểu rõ trong lòng gật gật đầu. Nếu hoàng đế không cho bọn họ đường sống... Vậy đổi thiên tử cũng là đúng.

Ai bảo hoàng đế chuẩn bị bức chết bọn họ.

Yến An năm thứ chín, sự bình tĩnh trong triều đình duy trì đến mùa thu đột nhiên bị phá vỡ.

Hiền phi bất ngờ hoảng, chết ở hồ sen trong cung hoàng hậu.

Thái hậu cảm tức hoàng hậu, hơn nữa mang đi tiểu hoàng tử bị sợ hãi quá độ, rõ ràng chính là nhận định hoàng hậu là hung thủ.

Lời đồn đãi bay đầy trời, mà tấu chương phế hậu, lại chất đầy ngự án.

52. Chương 52

Tam Lang liên tục bốn ngày “ở lại cung”, trở về thì hết sức tiêu tụy, hơn nữa cánh tay có thương tích.

“Không khẩn yếu,” nhìn Chỉ Hạnh nén lệ kinh sợ, khuôn mặt u ám của hần nhu hòa xuống, “Thực sự không khẩn yếu, vết thương nhỏ mà thôi... Chỉ là không nghĩ đến, dưới tay thái hậu còn có tử s

Vũ lực ngay cả hoàng đế cũng không biết? Chỉ Hạnh tim càng siết chặt, “Ta bảo người chuẩn bị nước nóng trước, chàng trước tắm rửa rồi lại...”

Tam Lang lại ôm nàng thật chặt, “... Không cần lo những chuyện đó. Trước, cái gì cũng không cần quản.”

“Tam Lang?”

Hần không nói được, chỉ có thể ôm chặt Chỉ Hạnh, phảng phất như vậy mới có thể đè nén đau đớn. “Ta... rất may mắn. Thực sự... vô cùng may mắn.”

Hậu cung là thế giới nhỏ cực độ phong bế, thế lực ám vệ khó có thể xen vào... ngay cả thủ vệ cung đình đều phải ở xa ngoài mắt hậu phi bảo vệ cửa cung, không thể nhìn thấy lại càng không nói đến tiếp xúc bất kì một nữ nhân nào trong hậu cung.

Hoàng đế lần này lớn mật dẫn ám vệ lên vào hậu cung, kỳ thật đã rất không hợp quy củ, nếu để thái hậu bắt được điểm yếu, đại khái ám vệ bên ngoài nhìn thấy được đều sẽ bị trừ bỏ, thậm chí hoàng đế cũng bị Đại Lý Tự truy cứu.

Nhưng Chính Đức đế đã không muốn quan tâm điều gì nữa.

Hậu cung đã hoàn toàn không khống chế được... Mà nguyên nhân chính không khống chế được, rốt cuộc đều là do hần suy nghĩ không chu toàn. Có lẽ là hần còn chưa đủ hiểu thái hậu, không nghĩ đến bà sẽ vì mẫu tộc mà liều lĩnh.

Hoàng hậu ngăn ý chỉ như hần mong muốn, thái hậu không có trực tiếp phát tác năng, lại dùng một quỹ kế âm hiểm kỹ lưỡng, ý đồ một mũi tên bắn hai con chim.

Phế hậu, khống chế hoàng trữ, nắm giữ đại quyền hậu cung, tất cả đều là danh chính ngôn thuận như vậy. Nhưng kíp dẫn, lại là Hiền phi vô tội nhất.

Hần không gặp được hoàng hậu, thậm chí ngay cả thi thể Hiền phi cũng không thấy. Lại càng không cần nhắc đến con hần, nghe nói tiểu hoàng trữ kinh sợ đến ngay cả khóc kêu cũng không dám.

Hoàng hậu bị nhốt vào lãnh cung tạm thời không có việc gì, nhưng Hiền phi cũng không thể sống lại nữa. Ôm Hiền phi lạnh băng, hoàng đế vuốt dung nhan tái nhợt, giống như ngủ say của nàng.

Rõ ràng là hoàn cảnh phi thường nguy hiểm, Tam Lang lại không có thúc giục hoàng đế.

“... Ta đáp ứng bảo vệ cô ấy bình an. Ta đáp ứng... tuyệt không động một ngón tay trên người cô ấy. Ta đáp ứng cô ấy, để cô ấy suốt đời trong sạch.” Giọng nói của hần càng nhẹ, “Ồ trong cái lồng cấm tú đáng chết này, cô ấy là người duy nhất ta có thể tin tưởng. Xin lỗi... Thực sự, xin lỗi...”

Hoàng đế khóc. Không tiếng động. Nước mắt giọt giọt rơi trên khuôn mặt nàng, hối hận cùng thống khổ tràn đầy trong lòng hần.

Nàng không có lỗi gì cả, an tĩnh yên lặng ở hậu cung cấm tú phồn hoa thanh vắng cổ phật. Có khi hoàng đế bị phiền đến điên cuồng chạy khỏi chỗ một hậu phi nào đó, chạy đến nơi này gõ cửa, nàng luôn nhẫn nại, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi.

Thường thường có lệ hỏi thăm một chút, liền tiếp tục chấp tay niệm kinh, hần theo thói quen qua giường nằm, nghe tiếng kinh văn trầm bổng, ngủ yên bình.

Rõ ràng không quen chăm sóc trẻ con, kiên quyết nhét con cho nàng mang, rõ ràng biết làm khó nàng, nhưng nàng vẫn cố hết sức chiếu cố tiểu hoàng trữ bị chiều hư. Rõ ràng đáp ứng nàng có thể miễn ra cửa cung, nhưng vì muốn thưởng hoàng hậu thức thời, nàng chỉ chờ đợi, vẫn chấp nhận thỉnh cầu của hoàng đế, mỗi mười ngày mang tiểu hoàng trữ đi gặp hoàng hậu.

Nếu như không có miễn cưỡng nàng, có lẽ nàng sẽ không chết. biết rõ ai là hung thủ chân chính, lại không có cách nào thay nàng báo thù.

Tựa như hiện tại. Rõ ràng biết thái hậu đào sẵn hố chờ, hần cũng không thể không nhảy xuống. Con trai hần đang ở đây.

Quả nhiên, Chính Đức đế thiếu chút bị thích khách sát hại, nếu không phải ám vệ bọn họ theo vào thềm sống chết bảo vệ, mạng đã không còn. Thái hậu vẫn không có lộ diện, nhưng rõ ràng, tử sĩ gấp mấy lần bọn họ đang chuẩn bị ở trước cung thái hậu dẫn phát cung biến.

Thăng đến Tử Hê giả cung nữ ôm tiểu hoàng trữ xông vào vòng vây, lấy tính mệnh tiểu hoàng trữ bức, bọn họ mới có thể toàn thân trở

Người đời chỉ biết là, Hiền phi hoảng trong tay Trần hoàng hậu, đế (Chính Đức đế) che giấu cho hậu nổi cơn thịnh nộ, huyết tẩy cung đình, cung nhân hoạn quan bị hại đếm không hết, thái hậu khiển trách, đế bưng bít không nghe, liền truyền ra thanh danh bạo ngược ngỗ nghịch.

Nhưng chuyện thật lại càng khiến người ta lạnh gan, khủng bố.

Chính Đức đế mất đi tính nhẫn nại quả thật đại sát cung nhân... lại là huyết tẩy phần lớn thân tín của thái hậu trong cung. Đón hoàng hậu từ lãnh cung trở về, hoàng hậu mừng rỡ như điên muốn ôm tiểu hoàng trữ, tiểu hài tử ba tuổi vẫn dính hoàng đế này sắc mặt trắng bệch, chặt chẽ ôm cổ hoàng đế không buông, nhìn cũng không dám nhìn hoàng hậu một cái.

Chính Đức đế tìm từng chút một lạnh xuống, “... Ta tưởng ngươi là vô tội.”

Hoàng hậu thoáng hoảng loạn rất nhanh trấn tĩnh lại, “Nô tì cái gì cũng không làm.”

“Diệp ca nhi, con cho cha biết.” Chính Đức đế hít sâu một hơi, “Rất cuộc...”

Tiểu hoàng trữ nhỏ giọng lại nhanh chóng nói, “Không biết.”

ặc kệ hỏi thế nào, tiểu hoàng trữ đều không nói. Nhưng nó không chịu ở cùng hoàng hậu, thà cùng phụ hoàng đi ngự thư phòng.

Mặc dù vài năm sau đó đều gặp ác mộng quần thân, tỉnh lại luôn len lén khóc, nhưng nó vẫn cái gì cũng không nói.

Hiền mẫu phi đã chết. Nó biết. Cái cung nữ xa lạ đẩy Hiền mẫu phi vào trong hồ sen, nó nhìn thấy, mẫu hậu cũng nhìn thấy.

Nhưng tất cả mọi người nhìn Hiền mẫu phi vùng vẫy kêu cứu, không ai động một chút. Chỉ có nó, tránh khỏi vòng ôm của mẫu hậu, chạy đến hồ sen dùng sức vươn tay.

Hiền mẫu phi mất to mắt, mỉm cười với nó, ngược lại không hề vùng vẫy, chìm vào trong nước.

Chuyện xảy ra sau đó, nó không nhớ rõ. Nụ cười dịu dàng cuối cùng của Hiền mẫu phi, cùng nụ cười cong cong nơi khóe môi, tàn khóc mà vui mừng của mẫu hậu.

Hoàng tử mẫu cao cao nhìn xuống, cười kiêu ngạo, đáng sợ.

Nó cái gì cũng không thể nói. Mẫu hậu... mẫu hậu có thể nào, vẫn là nương của nó. Nó không muốn lừa cha, cho nên chỉ có thể trầm mặc. Nhưng mà mẫu phi... Hiền mẫu phi... mẫu phi luôn đối với nó không có cách nào lại mỉm cười dịu dàng, vốn không cần phải chết.

Rất hỗn loạn, phi thường hỗn loạn. Quá chuyện bi thương cũng không thể hiểu nổi. Nó chỉ biết một việc, cho dù khắp mình là máu, cho dù vết thương đầy rẫy, cha, phụ hoàng, vẫn rộng giận muốn đưa nó trở về.

Thế giới điên đảo thác loạn này, cuối cùng cũng có người tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Tiểu hoàng trữ chỉ có ba tuổi, thuận theo Chính Đức đế đưa vào ngự thư phòng, thẳng đến mười tuổi phải vào đông cung mới thôi. Mà phụ hoàng nó, lại từ đó trở đi cũng không có bước vào hậu cung nữa, phần lớn thời gian đều ở ngự thư phòng.

53. Chương 53

Sau, hoàng hậu như cũ chấp chưởng hậu cung, mừng một mười lăm, hoàng đế dẫn hoàng trữ đi thỉnh an thái hậu, cũng hỏi thăm tình cảm, lễ số chu đáo, như là chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thỉnh an xong, hoàng đế lại để hoàng hậu gặp tiểu hoàng trữ, mặc dù không phải rất thân thiết, nhìn cũng giống như hoàng thất một nhà hoà thuận vui vẻ.

Tam Lang rất không muốn nhắc chuyện trong cung, nhưng hấn duy nhất tin tưởng, chỉ có vợ mình. Tuy rằng có chút vật vãnh, úp úp mở mở, cho dù cùng Mộ Dung hoàng gia có mối thù không đội trời chung, Chỉ Hạnh vẫn cảm khái, thương xót.

Đều là những chuyện xấu xa gì a... Rõ ràng l hoàng tộc tôn quý nhất đời này, kết quả còn không phải giống bọn họ lúc trước, bị vây khốn ở trong viện thật sâu, thật sâu, càng hào hoa xa xỉ lại càng dơ bẩn. Thời gian tự do duy nhất, chỉ có khi ngẩng đầu nhìn trắng sáng trên bầu trời.

Vị đó... có hận người vợ kết tóc của hấn không? Có lẽ là có, có lẽ. Tam Lang thông minh cơ trí, cũng không hiểu hoàng đế vì sao bảo vệ hoàng hậu như vậy... Theo ý hấn, “Lấy đức báo oán, dùng cái gì để báo đức?”

Nhưng nàng lại có thể hiểu rõ.

Mặc kệ đã làm chuyện gì, hoàng hậu dù sao cũng là mẹ ruột của tiểu hoàng trữ. Phế hậu rất đơn giản, thái hậu châm dầu vào lửa như vậy... Hoàng đế chỉ cần im lặng không lên tiếng là được. Thậm chí cũng có thể hủy bỏ toàn bộ công sức của thái hậu... Không lập hậu là được rồi. Dù sao hoàng đế đã ngang rồi, lại không chịu bước vào hậu cung nữa.

Nhưng sau khi phế hậu, tiểu hoàng trữ sẽ không còn là đích hoàng tử danh chính ngôn thuận. Cùng lắm chỉ còn lại cái danh con trai của hoàng đế, nên đành đem tất cả oán khí nén xuống, thậm chí vì hoàng hậu chống lưng, để nàng có thực quyền, mới có thể trở thành hậu thuẫn chân chính của tiểu hoàng trữ.

Thái hậu... thật không hổ là người thắng lợi ở hậu cung lẫn lộn vài thập niên. Hoàng hậu vẫn non chút, mới sẽ bị quý tộc nhìn như vụng về thực chất là âm hiểm này hăm hại.

Hoàng hậu... rất yêu con mình đi? Nghe nói khóc cầu qua vài lần, muốn nhận tiểu hoàng trữ trở về, lại bị hoàng đế nghiêm lệ cự tuyệt. Khi Hiền phi rơi xuống nước, cô ta mới sẽ cái gì cũng không l

Dù sao không phải cô ta đã hạ thủ, không phải lỗi của cô ta. Nữ nhân kia... nữ nhân giả thanh cao kia chết thì tốt rồi. Hoàng đế chỉ có thể trả con lại cho cô ta... Bởi vì hậu cung cũng không còn người an toàn thích hợp khác để chọn.

Có thể, có lẽ đi. Chỉ là không biết sai ở chỗ nào, vốn sẽ không bị phát hiện chân tướng, không ngờ lại bị hoàng đế phát hiện.

Hoàng đế nổi giận không làm gì cô ta... Có lẽ là bởi vì cô ta còn yêu con mình, không giống thái hậu trái tim đã mài luyện thành thép.

Có thể chính là bởi vì chuyện bi thương như thế, nàng mới đồng ý khám bệnh cho Tử Hề cùng hoàng đế có mờ ám.

... Nàng đã biết, Tam Lang miêu tả nhất định vô cùng đơn sơ, khi ấy nhất định hung hiểm vạn phần. Chuyện xảy ra đến nay đã gần ba tháng, Tử Hề vẫn tiêu tụy vô cùng, vẻ hồng nhuận trời sinh hoàn toàn rút đi, tái nhợt gầy gò giống một hồn ma.

Trọng thương sắp chết, kịch độc, thương tích ngoài da cùng nội thương. Ngự y rất giỏi, bảo vệ mạng hãn, cũng không để hãn thành phế nhân...

“Lại vọng động nội lực, không chết cũng khó.” Chỉ Hạnh nghiêm nghị cảnh cáo hãn.

Tử Hề vốn tràn đầy lệ khí, ôn hòa hơn nhiều người mất phượng thật đẹp lên, cười rất nhạt, lại phi thường âm áp. “Ta đã là... ám vệ bên người của tiểu công tử. Ta đối với hãn là hữu dụng, rất hữu dụng.”

Chỉ Hạnh có loại xúc động muốn đi qua đập đầu hãn. Đè thấp nội khí cùng giọng nói, “Đã chết một Hiền phi.”

“Không sao.” Tử Hề mặt ánh hồng vì bệnh, “Hãn nhớ kĩ Hiền nương nương, tương lai cũng sẽ nhớ ta.”

Không phải Tam Lang ở đó, Tử Hề đại khái sẽ bị no đòn.

Chỉ Hạnh nắm Tử Hề mắng ột trận, viết phương thuốc cùng liệt một đồng lớn cấm kỵ tỉ mỉ đến không thể tỉ mỉ hơn. Tử Hề mở to mắt phượng nghe nàng mắng, vẻ mặt lại càng lúc càng ôn hòa. Vừa không có thấy phiền phức, cũng không có mở miệng. Cuối cùng muốn rời khỏi thì nói thêm, “Cám ơn.”

Chờ hãn đi rồi, Chỉ Hạnh lửa giận chưa tiêu oán giận Tam Lang, “Đứa nhỏ chết tiết kia rồi cuộc có nghe vào hay không a?!”

“Nàng lại không có lớn hơn hãn bao nhiêu.” Tam Lang dị thường lãnh đạm trả lời.

“... Tam Lang?”

“Hừ.” Hãn quay đầu không nhìn.

Rảnh rồi ăn dấm chua cái gì đây? “Là chàng bảo ta xem bệnh cho hãn!” Chỉ Hạnh lửa lớn.

“Hừ? Nhưng cũng không thấy nàng lo lắng cho bệnh nhân khác như thế.”

... Nam nhân thực sự là không chiều được, thái tử nãi nãi thực sự là rất cơ trí. Thành thân sắp ba năm, Phùng tri huyện lang vốn đăm mực nói lý bị chiều đến vô pháp vô thiên, làm loạn không lý lẽ như thế.

“Bởi vì cùng cầu hoàng đế có quan hệ mập mờ thật rất đáng thương, là người liên sẽ có lòng thương xót a! Rõ ràng biết là hồ lửa còn cứng đầu muốn nhảy xuống đi tìm chết... Nhìn không được! Thật là... Đối với cầu hoàng đế cho dù tốt lại trung thành có tác dụng gì chứ? Người khác nhìn hãn cũng chính là chỉ là , chỉ là...”

Luyện đồng.

Vì cái gì muốn đẩy mình rơi vào hoàn cảnh cực độ bất hạnh, không có tương lai chứ?!

Tam Lang giống như nghiên cứu nhìn nòng một hồi, chỉ nhìn đến gương mặt ôn nhu của nàng tràn đầy phần nộ cảm khái, không có gì khác.

Còn may. Về ngoài cửa Tử Hệ rất khiến người ta không yên... Mà hần tuổi mỗi năm một tăng, khó tránh sẽ có chút lo lắng.

Hần thừa nhận, ý nghĩ ngây thơ như vậy, vô lý làm loạn. Nhưng mà... chỉ là không không chế được.

“... Người ngoài nhìn ta, cũng không khác gì lắm.” Tam Lang nhàn nhạt trả lời, “Nịnh thần lấy sắc mê hoặc người.”

“Đủ!” Chỉ Hạnh bực tức, “Cầu hoàng đế, hần đáng bị sốt đến chín não! Chính là nghĩ đến hần phá hỏng thanh danh của chàng đến nông nổi... đập hư một người không đủ còn đập hư người thứ hai! Cho nên ta mới đặc biệt tức giận a ~ ”

Thương xót người khác cũng là vì ta, tức giận cũng là vì ta.

“Thật xin lỗi.” Tam Lang ôn thuận xin lỗi, mặt chôn ở cổ Chỉ Hạnh, ôm nàng, nhẹ nhàng cười.

“A?” Chỉ Hạnh có chút không hiểu. Thế nào? Không phải cãi nhau sao? Ta nói cái gì, Tam Lang đột nhiên không vịn vẹo, còn xin lỗi?

“Ta sai.” Tam Lang cười meo meo nói, “Trước đây ta từng nói ta rất nghèo chỉ còn lại có nàng... Này không đúng. Phải nói là, có nàng ta liền phú khả địch quốc.”

... Vì cái gì từ cãi nhau trực tiếp nhảy đến kết luận này? Nam nhân, thật khó hiểu

54. Chương 54

Hoàng đế không bước vào hậu cung nữa, mặc dù tổn thất không ít thân tín, thái hậu nhận ra hoàng đế vẫn hiểu biết lí lẽ. Bà cuối cùng vẫn là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, thực lực có được tuyệt không phải hoàng đế non nớt có thể sánh bằng.

Mổ trâu thử đao mà thôi. Quyền giết chóc của hoàng đế kỳ thật vẫn nắm chặt chẽ trong tay bà. Những kẻ gọi là “thân tín” mà hần dọn dẹp, bất quá chỉ là con cờ tùy thời có thể vứt bỏ.

Dù sao cũng là con bà a... Cho dù ngỗ nghịch, không làm bà thích. Nhưng kế thừa vài phần thông minh của bà, biết rõ phải tránh né.

Liền để hần nghĩ như thế là được rồi. Để hần nghĩ, như vậy là có thể bảo vệ hoàng trữ, bảo vệ tính mạng cùng giang sơn của mình.

Thái hậu nghĩ thông suốt. Căn bản không cần rối rắm hoàng trữ có do bà không chế hay không... Con của tiên hoàng đích xác hoặc chết hoặc phế, nhưng cháu của tiên hoàng không có chết sạch.

Đứa con mồ côi của tứ hoàng tử mà bà yêu thương, dưới sự bảo hộ nghiêm mật của Tương Quốc Công, ngày một lớn lên. Hài tử, người rất thông minh. Nhưng người dù gì cũng không phải tứ hoàng huynh của người, người không i nhân tài làm hoàng đế. Hoàng hậu của người, hoàng trữ của người, toàn bộ không hợp quy cách.

Đại Yến cần một hoàng đế tôn quý oai nghiêm tri thư đạt lễ, mà không phải nghịch tử mặt dày vô lại phổ phường lỗ mãng như người vậy... không có ta trong mắt.

Trước tạm thời như vậy được rồi. Nước không thể một ngày không chủ... Tạm thời cho người đi. Trước khi chúng ta chuẩn bị tốt... đừng quá phận.

Nếu không hoàng đế đột nhiên “băng”, hoàng trữ đồng thời “chết non”, vậy cũng thật rất đáng thương.

Cho nên đừng ép ta, thực sự, không nên ép ta.

Sấm to mưa nhỏ, cứ nghĩ rằng sự kiện “Hiền phi bất ngờ hoẵng” sẽ thay đổi tất cả, triều đình không hiểu thế nào, lại bình tĩnh như thế.

Hoàng đế vẫn mặt dày vô lại, háo sắc hoang đường như vậy. Dù có tên là ngự thư phòng, thực tế ngoại trừ chủ thể để triệu kiến triều thần, còn có không ít điện phụ, điện tích rất rộng lớn.

Rõ ràng là khôn khéo lão luyện, có khả năng trị quốc. Nhưng thói xấu không nói nên lời của hoàng đế thật sự là... Không chỉ dưỡng rất nhiều cung nữ xinh đẹp cùng hoạn quan thanh tú, ngay cả ám vệ bên người tiểu hoàng trữ cũng rực rỡ muôn phần, so với Phùng tri huyện lang cùng Phùng trưởng sử dung nhan càng đẹp

... Hoàng đế rốt cuộc muốn thế nào a?!

Nhưng khiến triều thần không hiểu được chính là, Chính Đức đế vốn mài dao soàn soạt hướng về phía ngoài thích, lại dễ dàng tha thứ, bỏ qua cho Tương Quốc Công. Không chỉ trả lại tước công, còn hạ chỉ an ủi một phen.

Càng ly kỳ chính là, Tương Quốc Công luôn bữa bãi ngông cuồng không ngờ lại yên tĩnh, trở nên dị thường diệu thấp.

“Chắc, người tướng lão thất phu kia sẽ yên tĩnh sao?” Hoàng đế bốn cột, thói quen sờ sờ mặt Tam Lang, “Lại bộ cùng binh mã giám vẫn ở trên tay hấn, chẳng qua là nanh vuốt thay hấn điều võ dương oai mà thôi.”

Tam Lang hờ hững rút khăn ra lau má, “Hoàng thượng, xin cẩn thận hành động lời nói.”

“Thói quen, sửa không được.” Hoàng đế nhún vai, “Tra đi. Mặc kệ dùng phương pháp gì, tra cho ra. Mỗi năm nhiều quân lương như vậy rốt cuộc đi đâu? Cho dù là người không có mắt cũng nhận ra sổ sách không trùng khớp rất nhiều mà?”

Hấn lạnh lùng cười, có chút lười nhác, cũng có chút tà ác, “Bà ta nhất định có cái gì dựa vào mà chúng ta không biết, mới không hề lo sợ... Chỗ dựa vô cùng bí ẩn. Ta dám nói, cùng Tương Quốc Công thoát không được liên quan. Lão già này miệng đóng rất chặt... Đáng tiếc đối với người sủng ái miệng lại buông lỏng. Tam Lang người...” Hoàng đế cười chuyển tàn nhãn, “Có phải người nhìn chăm chăm ca ca người không?”

Tam Lang nhẹ cười, phi thường đẹp, lại có loại tàn khốc sồn cả gai ốc. “Thần, từ sau khi trừ khỏi gia phả của Phùng gia, liền không có ca ca.”

Chính Đức đế cùng Tam Lang nhìn nhau cười, giọng điệu khinh thường mà hưng phấn, “Đúng vậy, chính là như vậy. Để bọn hấn nhảy lên đi, vui sướng nhảy lên đi. Cho bọn họ quan to lộc nhiều, cho bọn họ tiền tài mỹ nhân... Để bọn họ bò lên thật cao, thật cao. Như vậy sau này ngã xuống... mới có thể một lần thịt nát xương tan.”

Tam Lang cười càng sâu hơn, đẹp hơn cũng càng lạnh lẽo. “Thần, tuân chỉ.”

Yến An năm thứ mười, ngoài mặt bình tĩnh vô ba, sự thật là một năm sóng ngầm ồ ạt.

Cũng là một năm Phùng gia kinh thành hoa tươi rực rỡ, lửa cháy bùng bùng, phồn thịnh hiếm có. Chi trưởng Phùng Thuật thăng chức hộ bộ thông chính nghị sự lang, tòng ngũ phẩm. Phụ thân của hấn Phùng Ngạn, sau khi về hưu nhiều năm, trở lại triều đình, quan tòng nhị phẩm chính sự khanh, được liệt vào hàng ngũ phó tướng.

Phùng gia phu nhân chờ đợi nhiều năm, cuối cùng tôn vinh cáo mệnh phu nhân tòng nhị phẩm cũng trở lại, Phùng nhị nãi nãi cũng được ngũ phẩm cáo mệnh.

Càng đáng mừng chính là, Phùng Nhị Lang cuối cùng vui được lân nhi, chi trưởng có người kế thừa.

Tộc nhân Phùng gia cũng được thơm lây, đường quan đấ, thậm chí tiểu thư chi thứ hai Phùng gia vào cung làm phi, rất được thái hậu yêu thích.

Không được hoàn mỹ chính là, Tam Lang Phùng Tiến cũng thăng quan, tổng tri huyện chính ngũ phẩm của Hàn Lâm Viện kiêm khâm sai Ngự Sử, vợ Hứa thị cùng phong chính ngũ phẩm cáo mệnh nghi nhân, còn là hoàng đế tự mình bổ nhiệm.

Càng đáng giận chính là, Phùng phu nhân muốn bày uy phong nhĩ phẩm cáo mệnh, Chỉ Hạnh thấy thiệp không nhận, tránh không gặp. Khiến bà phải hạ giá dẫn Phùng nhĩ nãi nãi đến Lưu Viên, Chỉ Hạnh cuối cùng cũng gặp bọn họ, quả nhiên theo đúng quốc lễ quỳ gối phúc lễ, nhưng cảm giác lại rất tệ.

Mặc kệ bọn họ nói cái gì, Chỉ Hạnh chỉ nhàn nhạt nhìn bọn họ, trong mắt có thương xót mãnh liệt... như là thương xót khi nhìn người chết.

Ngược lại tức đến đầy bụng khó có thể nói, trong lửa giận thiêu đốt đi trở về.

Thật là... thuyền quý sắp lật, còn hết sức cao hứng như vậy. Cả kinh thành đều biết Phùng gia lên thuyền giặc của Tương Quốc Công cùng thái hậu, bản thân lại hồn nhiên không biết cơn lốc đang ở phía trước không xa.

Trong tộc ra phi tử thì sao chứ? Hoàng đế lại không bước vào hậu cung, vào đó sống góa cũng đáng vui mừng? Chính sự khanh thì sao? Còn không phải bị ngăn ở ngoài ngự thư phòng, chỉ có thể ra về ở trong triều không còn quyền lực mà thôi.

Duy nhất có thực quyền là Phùng Nhị Lang đi. Nghiêm chỉnh mà tính cũng coi như một trong ba trụ cột của hộ bộ.. phận tích lũy kinh nghiệm, sắp tới cũng có thể trở thành hộ bộ thượng thư.

Nhưng đó là không có khả năng.

Đại khái là uất ức phần nộ nhiều năm quá? Hiện tại hần phô trương hống hách... ngay cả thiếu phụ ở thâm khuê ít giao thiệp với các quan phu nhân như nàng, cũng biết hiện tại hần đang nhận lấy tất cả cừ hận của người khác đối với Tương Quốc Công phủ, bán quan kiếm tiền, lừa nam đoạt nữ, cường chiếm điền sản... Đã có một danh hiệu “mỹ nhân rắn rết”, sắp tiến tới cảnh giới người thần cảm phần.

Đồ ngu xuẩn. Hơn phân nửa đều là vì làm việc cho lão đầu Tương Quốc Công chết tiệt, người ta ăn thịt người uống canh. Kết quả cừ hận đều kéo trên người mình... Không còn kẻ nào ngu hơn nữa.

Mặc dù Tam Lang cũng bị mắng là “lãnh diêm la xích luyện xà”, nhưng dù gì cũng là quan viên ghen ghét chế nhạo, bách tính lại cảm thấy là vị quan rất tốt, phần đông đều gọi hần là “Phùng thanh thiên”.

Thật chưa từng thấy người của tộc nào lại điên cuồng đi tự sát còn cao hứng như thế. Rõ ràng có nhiều người đọc sách có công danh như vậy...

Có thể thấy được “thi đậu” cùng “nào tàn”, chưa chắc là có thể phân ra rõ ràng, nếu phối hợp với nhau, hại nước hại dân kiêm hại người hại mình, lật đổ người khác thuận tiện lật đổ chính mình, xét nhà diệt tộc là chuyện chắc chắn.

Chẳng lẽ bọn họ nhìn không ra đây là hố do Tam Lang đào sẵn hay sao? Chỉ Hạnh thở dài.

Trí tuệ có cực hạn, đáng tiếc ngu xuẩn lại không.

55. Chương 55

Truy tra quân lương chạy đi đâu so với tưởng tượng còn khó khăn hơn, đáp án bước đầu có được cũng khiến hoàng đế phi thường bất mãn.

Những quan viên có liên quan đến việc rút quân lương ăn bán đều là tôm tép nhỏ, chỉ khiến hoàng đế đối với võ tướng Đại Yến hủ bại cùng vô năng lần nữa có cảm giác nguy cơ thất vọng cùng bất lực, lại không phải mục đích chủ yếu truy tra lần này.

Khiến hần cảm giác sâu sắc hoang mang cùng khó hiểu chính là, có một phần quân lương rất lớn, ai cũng không dám động, thực sự rót vào Yến Vân thập lục châu, nhất là Hoa Châu, dùng để xây dựng sửa chữa Nhạn Hồi Quan trong châu, quân lính phòng thủ, không kém thủ vệ kinh thành.

Đích xác, đây là hướng đi đúng nhất. Mặc dù các bộ tộc phương bắc thống nhất xưng Bắc Man bởi vì nội đấu thường xuyên, ít khi xâm phạm biên giới với quy mô lớn, nhưng người Bắc Man dũng mãnh gan dạ vẫn có tính cách thích xâm lược mãnh liệt, chỉ vì được khen võ dũng mà vượt biên cảnh cướp bóc quấy nhiễu

vẫn có, củng cố biên phòng trước, thoát nhìn có cảm giác nhìn xa trông rộng. Hoa Châu giàu có sung túc nhất Yến Vân thập lục châu là quan trọng nhất, nhờ vậy vẫn rất ổn định

Nhưng quá bình thường, theo như cá tính Tương Quốc Công cùng thái hậu, liền có vẻ đặc biệt không bình thường.

Hoa Châu... sao? Hoa Châu tên cũ Lan Châu, hà sáo (khuỷu sông) trong “Hoàng hà bách hại, độc lợi nhất sáo”(sông Hoàng có trăm cái hại, duy nhất một khuỷu sông là có lợi) chính là ở chỗ này. Buổi đầu Uy hoàng để chưa lập quốc, liền tự giữ ở Lan Châu, cũng coi nơi này là nền tảng bắt đầu kinh doanh.

Nhưng chỉ có trực hệ của Mộ Dung hoàng thất mới biết được, đổi tên Lan Châu thành Hoa Châu, hơn nữa kiên trì cố thủ ở hà sáo, thậm chí giữ vững chủ trương “mất hà sáo thì mất thiên hạ”... chính là Phó thị đi theo Uy hoàng đế, lại ngay cả tên cũng không biết.

Chính Đức đế cũng được coi là đệ tử ngoại môn của Phó thị, đối với bà vô hạn khát khao sùng bái. Sau khi Phó thị rời cung, Uy hoàng đế hối tiếc vô cùng thu thập toàn bộ bút kí bản thảo của bà, cất kỹ ở Tầng Thư Lâu. Lúc nhỏ Chính Đức đế tình cờ tìm được bản thảo còn sót lại phủ bụi dày của Phó thị, đối với bút ký phong cách nói trực tiếp kia vô cùng thích, trước năm tám tuổi bị đuổi đến Nam Đô, hơn phân nửa di cảo hẳn đều thuộc lòng.

Hắn có thể nhìn qua, một lần nữa phần chấn trở lại, nói không chừng là bởi vì Phó thị hoạt bát khoáng đạt, giúp hắn thoát khỏi thể chế cứng nhắc, nhắm thẳng vào chỗ mềm mại trong lòng mà thay đổi.

“Ma quỷ giấu trong chi tiết nhỏ.” Chính Đức đế lẩm bẩm nói, đây là một câu trong bản thảo của Phó thị. Lúc trước xem thấy mơ mơ hồ hồ, hiện tại tinh tế nghĩ lại thấy vô cùng cơ trí, “Nhất định có chi tiết gì, bị chúng ta quên...”

Tam Lang bỗng ngừng đầu, “Thuế phú Yến Vân thập lục châu nộp lên...” Hắn nói khẽ vài câu.

Thì ra là vậy. Chính Đức đế lộ ra nụ cười hài lòng. “Tra. Vận dụng tất cả lực lượng, chuyện khác đều bỏ qua một bên. Ta phải biết tất cả mọi chuyện, ngay cả một ngọn cỏ một cục đá ta cũng muốn biết.”

Mùa xuân Yến An năm thứ mười một, Chính Đức đế cùng Tam Lang cuối cùng cũng thăm dò được con át chủ bài của thái hậu tạm thời thả ra... sau đó lại trở nên ngưng trọng.

Tam Lang lòng đầy tâm sự về đến nhà, nhìn Chỉ Hạnh ngẩn người. Chân tướng quá hãi người, liên lụy quá rộng, hắn cùng hoàng đế thương nghị rất lâu, vẫn không thảo luận ra kết quả gì.

Chính Đức đế vị “hôn quân” này, thật không thích hợp làm hoàng đế. “Nịnh thần” như hắn, lại càng không thích hợp ở quan trường.

Bọn họ đều rất mềm lòng hay do dự, không cách nào sát phạt quyết đoán giống thái hậu vậy.

Rõ ràng như vậy là biện pháp nhanh nhất. nhẹ nhàng thả dài, qua xoa bóp vai Tam Lang. Nàng biết rõ Tam Lang cùng hoàng đế tra cái gì... Mặc dù Tam Lang không nhắc tới. Nhưng chỉ ít ỏi vài lời nàng cũng hiểu đại khái.

Kỳ thật cầu hoàng đế thế nào nàng mới không thêm để ý, Mộ Dung hoàng thất diệt tộc là đáng, vừa vặn. Chỉ là... hoàng đế yêu chim yêu cả lồng, chiều cổ đến nàng. Cùng Tương Quốc Công ngấm đầu sức, theo lý Tam Lang thắng chính tứ phẩm đại học sĩ cũng có khả năng, hoàng đế lại chỉ để Tam Lang thắng tổng tri huyện chính ngũ phẩm.

Bởi vì hậu phi của Đại Yến tôn quý lại bị nhiều hạn chế, có thể triệu kiến cáo mệnh, giới hạn từ tứ phẩm trở lên. Mặc dù hoàng đế đặc ý đào tạo muốn Tam Lang chuyển cáo nàng, bảo nàng tạ ơn khiến người ta rất khó chịu. Nhưng tránh khỏi bị thái hậu triệu vào làm khó dễ, tâm không cam tình không nguyện vẫn phải nói tiếng cảm ơn.

“Ở Hoa Châu đi? Vị quý nhân nào đó.” Nàng mới mở miệng, bả vai Tam Lang liền cứng nhắc như sắt.

... Vì sao Hạnh nhi lại biết? Nàng biết bao nhiêu?

“Đừng khẩn trương, thả lỏng, thả lỏng...” Chỉ Hạnh vuốt ve an ủi hắn, “Còn không phải cầu... vị kia muốn ta giúp thu thập tình báo sao? Ta qua lại đều là phu nhân thương gia, gần đây quen biết Tần phu nhân,

phu quân của bà ấy là thống lĩnh đội thương, đi lại giữa Giang Nam cùng biên quan. Tần phu nhân còn ở Hoa Châu mấy năm. Những việc nam nhân cùng nữ nhân chú ý tới, không quá giống nhau, chỉ như vậy mà thôi.”

Trần quốc tướng quân Mạc Phạm thống lĩnh quân An Bắc phòng thủ Hoa Châu, ở Yến Vân thập lục châu là một nhân vật truyền kì. Thuở thiếu niên ông ta xuất thân là chính kinh tiến sĩ, còn là bạn đọc của thái tử (lúc tiên đế là thái tử), trước năm tiên đế đăng cơ, ông ta đã là tiến sĩ hai bảng, tiến vào Hàn Lâm Viện.

Thoạt nhìn tiền đồ rộng lớn, dù sao Tương Quốc Công không học vấn không nghề nghiệp còn được tiên đế trọng dụng, người bạn thuở nhỏ giỏi văn giỏi võ, tài hoa đầy mình này càng đáng nể trọng.

Vốn đều là bạn thanh mai trúc mã, theo lý phải như vậy mới đúng.

Nhưng Mạc Phạm lại xảy ra xung đột nghiêm trọng với Tương Quốc Công đang nổi bật, khiến người rớt trông mắt chính là, tiên đế hạ một nước cờ hồ đồ, đá Mạc Phạm cương trực có tài đến Yến Vân thập lục châu làm tướng phòng thủ, lưu lại Tương Quốc Công tham lam ương ngạnh.

Càng khiến người ngoài ý muốn chính là, cứ tưởng Mạc Phạm sẽ vì vậy mà không gượng dậy nổi, lại ở Yến Vân thập lục châu đứng ổn gót chân, tích lũy chiến công thẳng đến trở thành Trần Quốc đại tướng quân, trấn thủ biên cương vài thập niên, nửa cuộc đời đều hiến dâng cho Đại Yến, thẳng đến năm mươi tuổi mới thành thân.

Như là trời cao bồi thường cho ông ta, cách năm liền có được lần nhĩ. Hồ phụ vô khuyển tử, tiểu công tử năm nay mới mười hai ba tuổi này, văn võ song toàn, lên ngựa có thể giết địch, xuống ngựa có thể trị dân, thanh danh cùng nhân vọng (hĩ vọng, trông chờ của mọi người) đều rất cao.

“Tần phu nhân nói, tướng quân phu nhân đối với con trai mình... rất là khách khí cũng không tiếc tiền bồi dưỡng. Mạc tiểu công tử rất tốt... Tuy nói Mạc tướng quân cùng phu nhân đều không kém, nhưng thật sự là vượt hơn rất nhiều lần.”

“... Vốn, có nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ ngờ đến Mạc tướng quân.” Tam Lang thấp giọng, “Ông ấy cùng Tương Quốc Công suốt đời đều là địch thủ, nghe nói, lúc còn cùng làm triều thần từng chỉ kiếm vào nhau... Tiên đế từng muốn vời ông ấy về triều, ông ấy lại kháng chỉ khẩn xin thanh quân trắc, xa tiểu nhân... Thật không tìm được quan hệ giữa ông ấy cùng Tương Quốc Công.”

Chỉ Hạnh vuốt ve bờ vai hắn, “Cho nên nói, nam nhân cùng nữ nhân nhìn tin tình báo theo góc độ khác nhau. Nữ nhân, luôn thích những tin vụn vặt như nhà ai thế nào thế nào. Ta cũng vô tình nghe nói Mạc tiểu công tử nhìn có chút giống người nhà Mộ Dung – Mộ Dung cái gì khác không có, chính là bộ dạng tốt hơn người thường – ta mới đi nghe ngóng, hơn nữa vô cùng dễ thăm dò.

“Chắc chàng và vị đó không biết? Dù sao đây không phải tình báo quan trọng gì. Lớn lên cùng tiên đế, ngoại trừ Tương Quốc Công cùng Mạc tướng quân, còn có thái hậu... Mạc gia cùng Vương gia, càng là thế giao thân thiết. Mặc dù chỉ là lời đồn, nhưng ta nghĩ cũng có một chút ít giá trị tham khảo chứ? Nghe nói, thái hậu cùng Mạc tướng quân có hôn ước từ trong bụng mẹ, thanh mai trúc mã hai nhỏ vô tư. Nhưng sau khi tiên đế đăng cơ, lại phong thái hậu làm hoàng hậu, hình như là nhờ Tương Quốc đề cử một phen...”

Tam Lang bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng.

“Tướng quân phu nhân là cung nữ quan, đúng không? Quả thật, cùng Tương Quốc Công và tộc nhân Vương thị không có một chút quan hệ... Nhưng cùng thái hậu có quan hệ hay không? Việc này ta không biết. Ta chỉ biết, tướng quân phu nhân tựa hồ rất giống thái hậu thời thiếu nữ... Nữ nhân chính là thích những chuyện vụn vặt như thế này, thương gia phụ thấy nhiều nghe rộng cũng không ngoại lệ, ngược lại càng

... Nếu như, việc này là thật, vậy thực sự hoàn toàn giải thích nghi vấn của hắn cùng hoàng đế – vì sao Mạc tướng quân ngay thẳng lại đi con đường khó khăn này.

Vũ khí binh mã cùng lương thảo nhiều quá phần. Yến Vân thập lục châu chỉ biết Mạc tướng quân không biết hoàng đế. Nếu Mạc tướng quân muốn dốc sức đánh cực một lần, tướng Đại Yến toàn đồ bỏ, không hề có năng lực đối kháng.

Quả nhiên là, chỗ dựa của thái hậu vô cùng kín đáo mà có lực a.

“Đừng quá lo lắng...” Chỉ Hạnh hôn lên vết hằn giữa mày Tam Lang, “Nếu muốn đánh đã sớm đánh tới. Tạm thời đoán thử một chút đi, Mạc tướng quân không cách nào cự tuyệt thỉnh cầu của thái hậu... Nhưng chỉ là ứng đối tiêu cực. Trung quân ái quốc, ngay cả lão bà được thưởng cũng chỉ cho có. Khí tiết khó giữ được... Phàm là người có ba phần thấy thẹn đều làm không được. Khi ông ta còn sống, đại khái sẽ kéo dài như vậy... Ngược lại phải lo lắng chính là, ông ta đã hơn sáu mươi tuổi. Càng cần phiền não hơn là, thái hậu tuổi tác cũng cỡ đó, không thể dễ dàng tha thứ bất kì điều gì nghịch ý.”

Ôm eo Chỉ Hạnh, Tam Lang nhẹ nhàng thở dài.

Kết quả, vẫn khốn đốn, khóa chặt. Có thể tự do, chỉ khi ngẩng đầu nhìn ánh trăng nhợt nhạt trên bầu trời.

“Hắn... cái gì cũng không biết.” Tam Lang giọng điệu thật buồn, “Không biết mình có huyết thống hoàng thất, không biết rất có thể bị coi như một... quân cờ quan trọng. Mặc dù hiểu rõ, phương pháp tốt nhất nhanh nhất là...”

Giết chết hắn.

Thực sự, phải làm như vậy mới đúng.

Nhưng hoàng đế không đồng ý, không muốn làm như thế. “Ta mới không cần giống bọn họ. Hai tay dính máu người thân... Ta là người, không phải quái vật ngoại trừ quyền thế cái gì cũng không cần. Nếu nó cái gì cũng không biết, cũng không làm gì, vì sao lại muốn ta giết người thân?”

Hắn từng thử thuyết phục, nhưng hắn thuyết phục không được hoàng đế, cũng thuyết phục không được bản thân.

“Ta vẫn cảm thấy, âm mưu quỷ kế chỉ là nhất thời, muốn mưu tính được lâu dài vẫn phải dựa vào ‘lý’ cùng ‘lẽ’.” Chỉ Hạnh nhẹ cười một tiếng, lạc quan trước sau như một. “Ít nhất chúng ta nắm được tình báo trước. Làm hết sức, nghe ý trời... Dù sao Hoa Châu cách kinh thành không tính gần, một khi có dị động... chàng cùng hoàng đế không tiện, ta cũng chỉ đành nhập cung ‘bảo hộ’ thái hậu, tránh cho phản tặc quấy rầy bà ấy, chàng nói xem?”

Tam Lang mở to mắt, cười khê một tiếng, “Thì ra viết là ‘bảo hộ’, sự thật lại đọc là ‘khống chế’?”

“Cũng không phải.” Chỉ Hạnh nhún mày, “Phải đọc là ‘rút củi’.”

Rút củi dưới đáy nồi.

Mặc dù biết không có khả năng để Chỉ Hạnh mạo hiểm như vậy... Nhưng Tam Lang trong lòng quả thật đã tốt hơn nhiều.

56. Chương 56

Chỉ có thể nói, Chỉ Hạnh có lẽ ở nhiều phương diện đều là Phó thị đích truyền binh thường, nhưng ở sự tập tình báo cùng suy luận, lại hoàn toàn triển lộ một mặt nhạy cảm cùng sắc bén của Phó thị.

Tuy là chuyện cũ nhiều năm trước, nhưng muốn đào móc vẫn rất dễ dàng. Chỉ là so với dự đoán của nàng còn kinh người hơn một chút... trước khi thái hậu được tiên đế phong hậu không lâu, đã cùng Mạc tướng quân đàm hỏi, vì nhường đường cho thái hậu, thái tử phi trước đây sau khi đế đăng cơ được phong làm Nguyên phi, phần uất mà tự tận.

Những chi tiết khác đã mơ hồ không rõ, khó có thể tra xét. Nhưng tuyệt đối có liên quan đến Tương Quốc Công, lại là sự thật mà nhiều người đều âm thầm nhìn nhận.

Mà tướng quân phu nhân, nguyên là cung nữ. Sẽ trở thành nữ quan, là Võ phi – lúc trước là hoàng quý phi – khi còn vãn anh chưa gả, nghe nói khi tiến cung yết kiến tình cờ gặp gỡ, vừa gặp đã thân, làm nũng dễ bặt với thái hậu lúc ấy là

Võ phi muốn tìm lại sủng ái, nên trực tiếp hỏi gì đáp đó, thậm chí dứt khoát tiết lộ chuyện của thái hậu. Nữ quan là thái hậu chỉ đích danh thẳng, chỉ là mang danh nghĩa Võ phi. Nghe nói là bởi vì nhìn giống

thái hậu lúc còn trẻ, khiến thái hậu không có nữ nhi rất cảm thán, yêu thương như con ruột, Võ phi chưa gả nhập cung gặp thái hậu, nữ quan kia gần như đều ở bên cạnh thái hậu.

Sau khi tiên đế "ban chết" cho tứ hoàng tử, thái hậu không biết nghĩ thế nào, lập tức ngoại lệ cho vị nữ quan chưa đến hai mươi đó xuất cung (thường thì nữ quan hay cung nữ đến 25t mà còn sống thì sẽ được xuất cung về quê), đặc biệt đưa đi Hoa Châu. Chỉ là Võ phi không nghĩ đến người này sẽ được Mạc tướng quân coi trọng, cưới làm chính thê.

Chính Đức đế sau khi dò hỏi rõ, lặng yên một lúc lâu. Mẫu hậu, thực sự là giỏi thủ đoạn. Hủy hôn chạy về phía vị trí tôn quý nhất, thậm chí còn tìm tốt "thể thân", vào lúc cần thiết, chặt chẽ nắm giữ vị hôn phu trước.

Cảm thấy không bằng... Mặc dù tự phụ thông minh trí tuệ, nhưng muốn đùa bỡn vết tình cảm người khác, rõ ràng lãnh huyết vô tình, lại ngụy trang được chân thành như vậy, khiến người người tưởng thật... tâm cơ lòng dạ đó, hẳn thật sự không bì kịp.

Quả nhiên, chỉ thích hợp ở Nam Đô làm tên công tử ăn chơi vô lại.

Nhưng có thể làm sao bây giờ? Hắn bị ép ngồi ở vị trí này, chỗ cao khó tránh khỏi lạnh lẽo. Hắn đối với tất cả đều chán ghét hơn nữa một mỗi vô cùng, nhưng hẳn cuối cùng vẫn là, hoàng đế nhà Mộ Dung, thiên tử của dân chúng.

Mặc dù căn bản không phải hắn muốn... Chỉ là hắn không được chọn lựa.

"Hoàng thượng," Triệu công công nhỏ giọng nói, "Hệ thị vệ xin ngài sớm an giấc."

Chính Đức đế yên lặng một hồi, đứng dậy đẩy cửa ra ngoài, Tử Hệ quả nhiên đứng bên ngoài, tóc dính không ít sương đêm.

"... Ngươi là đồ ngốc à." Hắn bắt đầu dĩ lên tiếng, "Theo ta có tiền đồ gì?"

Tử Hệ nhàn nhạt nở nụ cười, sáng trong như ánh trăng, trầm tĩnh như hoa đào hóa thân. "Tiền đồ gì đó, vốn không có liên quan gì với ta. Ta chỉ muốn sống vui vẻ... Hiện tại ta sống rất vui vẻ, vô cùng vui vẻ."

Hắn có chút chần chờ, sợ hãi kéo tay áo hoàng đế, cảm thấy tâm hoàn toàn bình tĩnh xuống. Các loại cảm xúc bất an, khủng hoảng, phần nộ vân vân đều tan biến như mây khói, chỉ có sự yên tĩnh, vui mừng.

Rất nhanh buông tay, Tử Hệ cười càng sâu hơn, "Ngài... an tâm ngủ đi. Ta sẽ bảo vệ tiểu công tử, nhất định."

Rồi mới xoay người, dứt khoát đi về phía tấm cung của tiểu hoàng trữ.

Ta đều biết. Chính Đức đế yên lặng nghĩ. Ta biết rõ ngươi sẽ bảo vệ, khi cần thiết bỏ mạng cũng không quan tâm.

Hắn vỗ vỗ cột hành lang, cười khổ. Càng lúc càng không thể thoát thân, ngôi vị hoàng đế quý này. Nếu hắn suy sụp... bao nhiêu người chôn cùng... đều là người hắn để ý a!

Con trai của hắn, Triệu công công, Tam Lang, cả ám vệ... còn có đứa nhỏ ngốc kia.

Nói gì cũng không muốn thấy bọn họ chết a.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng hơi nước bao phủ, hắn than thở, "Thật muốn quay về Nam Đô a..."

Trong lúc hoàng đế đang thờ dài, Tam Lang bị ác mộng làm sợ hãi bật dậy, cũng ngơ ngác nhìn ánh trăng như chứa lệ.

Thời cơ chín muồi. Tước nhi vệ vẫn nhìn chăm chăm Phùng Nhị Lang, quay về xác nhận báo cáo cùng chứng cứ đã chất đầy như núi. Tương Quốc Công tựa hồ đã phát hiện hoàng đế biết chút gì, nhiều thư tín cùng chỉ lệnh đều sửa lại do Phùng Nhị Lang hắn sủng ái nhất truyền đi.

Nên động thủ. Nếu không động thủ... kết quả quá dung túng, chính là khiến oán than chuyển đến trên người hoàng đế.

Dân chúng luôn nghĩ rằng hoàng đế toàn trí toàn năng, thật nghĩ là “thiên tử”. Kỳ thật mới không có chuyện đó. Nhất là v hoàng đế này... Bất quá là tên vô lại thông minh, lại không phải thần.

Hắn sẽ xúc động, chuyện hậu cung xử trí không được thích đáng, sẽ cảm thấy phiền không thích quản, lòng của hắn lại rất mềm. Hơn nữa, hắn vô cùng chán ghét cái gọi là “đế vương tâm thuật”, cảm thấy hoàn toàn ngu ngốc.

Vị đó... không phải thiên tử gì. Hắn chỉ là người thường, khuyết điểm nhiều như lông trâu. Nhưng nếu như không phải hoàng đế vị người rất dày đặc này (ý nói là người bình thường thôi, không thần thánh gì hết), bản thân cũng sẽ không tận tâm tận lực như vậy, nguyện ý vì hắn đến chết mới thôi.

Mặc dù đã suy tính kĩ càng, để có thể một lưới bắt sạch... Nhưng chuyện đời tuyệt đối không có trăm phần trăm thắng.

Thật hy vọng... Bình minh đừng đến.

“Không ngủ được?” Phía sau choàng lên một cái áo khoác mỏng, “Thật là, mặc dù vào hè, buổi tối vẫn lạnh... còn ở trong gió ngẩn người.” Chỉ Hạnh nhẹ nhàng trách.

Tam Lang muốn nói lại thôi. Mà thôi. Việc này có liên quan gì Hạnh nhi? Phùng Nhị Lang sẽ bị bắt ở nơi ngoại thất của hắn, khi đó Hạnh nhi đang ở nhà cậu chúc thọ... Trong nhà cao cửa rộng, căn bản sẽ không cùng xuất hiện.

“Chỉ là gặp ác mộng.” Hắn nó

“Ác mộng nói ra liền hết,” Chỉ Hạnh tựa vào hắn ngồi xuống, cười đến rất ngọt, “Nói thử xem?”

Trầm ngâm một hồi, Tam Lang nhẹ nhàng nói, “Ta mơ thấy nàng bị Phùng Nhị Lang trói đi, đuổi thể nào cũng đuổi không kịp.”

Chỉ Hạnh cười khúc khích một tiếng, “Con tôm nào tàn chân nhũn kia?” Nàng giống như thị uy lắc lắc tay như bạch ngọc lan, “Coi chừng ta cho sọ hắn năm lỗ thủng, mở mở khiếu (hai tai, hai mắt, miệng, hai lỗ mũi gọi là thất khiếu hay bảy lỗ, mở thêm khiếu tức là tạo thêm lỗ).”

Tam Lang cũng cười, “Chỉ sợ nàng mở xong khiếu, ngón tay lại nhỏ không ra.”

“... chuyện rất lâu trước kia, bây giờ còn cười ta!”

Nhưng mà khi đến Tăng gia thọ yến, Chỉ Hạnh yên lặng nghĩ, Tam Lang đáng lý nên đổi nghề đi Khâm Thiên Giám, chuyên đoán mệnh bói toán. Tiền nhiều sai ít, còn đỡ phải bị hoàng đế xoa nắn vui dập kiềm bại hoại thanh danh.

Một trận huyền não mơ hồ truyền đến, sau đó Phùng Nhị Lang tóc tai rối bời toàn thân chặt vật, dẫn một đám hung thần ác sát, kiếm gác trên cổ Tăng gia đại cữu, xông vào hậu trạch, trong tiếng thét chói tai của các quan gia phụ nhân, cao giọng chỉ tên phải trói Chỉ Hạnh lại giao cho hắn, nếu không tính mạng của Tăng đại nhân không thể đảm

“... Người nói thật sao?” Chỉ Hạnh nhìn cũng không nhìn gia tộc Tăng gia cầm dây thừng đến gần nàng cùng đại cữu quát mắng, nhìn thẳng Phùng Nhị Lang.

“Phùng Tiến tặc tử kia trên đời này chỉ xem trọng tiểu xứng phụ như ngươi.” Phùng Nhị Lang trong mắt xuất hiện ánh sáng điên cuồng, “Trường hợp tệ nhất, lão tử phải chết cũng tìm người lột lưng, kỹ nữ thối...”

Sau đó mắt hoa đi, Phùng phu nhân Chỉ Hạnh nhu nhược khuê thực, như tơ liễu trong cuồng phong “bay” vào vòng vây, tay ngọc vừa nhắc, thủ vệ bắt Tăng đại nhân cầm bị đẩy lên phía trên, xương cổ thiếu chút đứt lìa... xương tay lại thật sự bị chặt đứt, kiếm rơi xuống bị Phùng phu nhân mũi chân khê điểm, đi lệch hướng, thẳng tắp bắn vào một góc hộc lớn năm người ôm, cắm vào tận chuôi. Còn hiểm hiểm cắt đứt búi tóc của Phùng Nhị Lang.

Tất cả xảy ra quá nhanh, chờ đám hung thần ác sát vây quang Phùng Nhị Lang tỉnh hồn lại, kiếm đã không thấy chuôi, người đã bị Phùng phu nhân xách khỏi vòng vây. Gần như là truy sát theo bản năng, cùng nhau bổ nhào về phía thiếu phụ có vẻ yếu ớt như liễu...

Tăng gia đại cứu Tăng đại nhân vừa thoát sợ hãi, ngăn hộ viện muốn lên đi giúp đỡ, quát to, “Đứng lại! Đừng thêm loạn! Bảo vệ các phu nhân.” Sửa sang lại y phục, ông vẫy vẫy tay với Tăng đại phu nhân mặt đầy nước mắt đang nhào đến, “Không sao, không sao.”

Nhìn Chỉ Hạnh đá người phi thường tiêu sái gọn gàng, giọng điệu tràn đầy hoài niệm, “Quả nhiên là cháu ngoại cả của mẫu thân... thân thủ này cùng bà ngoại của nó, thực sự là không khác chút g

Chỉ một lát sau cả sân đều bị đá, sắp đá ra vết thương trong linh hồn.

Đám thị vệ như hung thần ác sát này, vết thương trong linh hồn có hay không chưa biết, nhưng vết thương trên thân thật rất khả quan.

Chờ thị vệ cuối cùng ngã xuống, cũng bắt quá là thời gian mấy lần hít thở. Phùng Nhị Lang không kịp phản ứng trợn mắt há hốc mồm, trừng Chỉ Hạnh.

Nàng vuốt vuốt tóc có chút tán loạn, nhu hòa nói, “Phùng đại nhân, thủ hạ của ngài người người giống như đầu hũ... lại đến người nào có thể đánh được không?”

Phùng Nhị Lang xoay người bỏ chạy, vốn nàng muốn đá qua... Lại cảm thấy tiếp xúc đến người này sợ rằng sẽ bị nhiễm bệnh “ngu xuẩn” không thuốc chữa, lại nói, nàng rất yêu sạch sẽ.

Hơn nữa, Tam Lang cần người sống nhỉ?

Cho nên nàng hất một viên đá vũ hoa, chuẩn xác trúng vào huyệt đạo sau cổ, khiến Phùng Nhị Lang ngất đi... Vận khí không biết là tốt hay không tốt, ngã vào một bụi hoa hồng rậm rạp. Ngã vào sân lót đá có thể sẽ vỡ sọ, bụi hoa hồng vẫn tốt hơn một chút...

Chỉ là hoa hồng đâm cũng không ít. Nhổ tốn khá nhiều thời gian, lại đều đâm vào mặt, không biết có bị hủy dung hay không

57. Chương 57

Khi Tam Lang sắc mặt giận dữ, sát khí tận trời tiến vào trong, vừa vặn liền thấy “một màn” khiến người kinh hãi lại dễ khóc dễ cười này.

Sớm biết, tiểu thê tử nhìn như nhu nhược không giúp được gì của hần, ba trăm ngự lâm quân bao vây cũng có thể ngay cả một sợi tóc đều sờ không tới, mặc nàng thông dong rời đi. Phùng Nhị Lang bỏ trốn bất quá là mang theo chừng mười người liều mạng, không thể hại đến nàng một chút.

Nhưng biết rõ là một chuyện, trái tim căng chặt, nóng lòng như lửa đốt, lại là một chuyện khác.

Thật sự là kế hoạch không theo kịp biến hóa, hần đã xem nhẹ Phùng Nhị Lang. Phải hành động nhiều nơi cùng lúc, cho nên hần đi Tương Quốc Công phủ tự mình áp trận, để đầu lĩnh ám vệ Mục đại nhân đi bắt Phùng Nhị Lang.

Kết quả hần bắt được Vương Hi, Tương Quốc Công chưa từng ra phủ lại mất tích. Càng không tốt là, Mục đại nhân sai người truyền tin gấp, mặc dù tất cả văn kiện thư tín đều lấy được, nhưng tước nhị vệ có nội quỹ, bị thu mua bằng số tiền lớn, để Phùng Nhị Lang chạy.

Mục đại nhân xem như ứng biến nhanh, gấp gấp truy đuổi, nhưng Phùng Nhị Lang theo lý trốn không được xa lại đi về phía Tăng Ngự Sử phủ, không chế Tăng đại nhân đang ở cửa đón khách.

Tam Lang chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung, ác mộng tối hôm qua, không ngờ đã theo tới hiện thực.

Tương Quốc Công phủ cùng Tăng Ngự Sử phủ cách không quá xa, Tam Lang lại chờ không kịp, vội vã dặn ám vệ tiếp tục xét Tương Quốc Công phủ, lên ngựa một đường chạy đến, nghe gác cửa Tăng gia nói Tăng đại nhân bị không chế vào hậu trạch lại không có tin tức, hần chạy ngựa thẳng vào nội viện Tăng gia.

Kết quả nhìn thấy lại là đám thị vệ hổ sói của Phùng Nhị Lang nằm đầy trên đất, khoảnh khắc Phùng Nhị Lang bị đá vũ hoa đánh trúng huyệt mê, ngã mặt hướng vào bụi hoa hồng.

Hạnh nhi của hần, nhân tĩnh đứng, ngoại trừ tóc mây hơi loạn, váy dính chút bùn, vẫn một bộ thực nữ trình tĩnh. Điều khiến hần hoài nghi nhãn lực của mình – viên đá vũ hoa kia không quá có khả năng là thiếu phụ ôn mỹ như hoa soi bóng nước này đấy.

Mặc dù chuyện sau đó rất phiền: các cậu Tăng gia còn thần nhiên, đối với hần xin lỗi tỏ vẻ không ngại, chỉ quan tâm Chỉ Hạnh có bị thương gân cốt hay không. Tăng gia cữu nương cầm đầu các phu nhân thân bằng, thái độ từ kinh hãi sợ sệt đến coi khinh chán ghét đều có, ngoại trừ đại cữu nương, cữu nương khác đều coi như Chỉ Hạnh bị điên, cách xa tám trăm dặm, trừng trừng nhìn Chỉ Hạnh thô lỗ, Tam Lang lỗ mãng buông ngựa, dáng vẻ khinh miệt tràn đầy, ước gì phủ nhận có quan hệ thân thích với bọn họ.

Nhà cậu thật vất vả mới nói lại được, sợ rằng sẽ lại xa cách không ít.

Chỉ Hạnh rất coi trọng nhà mẹ, nhất là mấy cậu của nàng. Thăng đến hoàng quyền dần dần củng cố, hoàng đế cùng sĩ phu không hề coi nhau như kẻ thù, bọn họ mới thật cẩn thận cố gắng sửa chữa quan hệ, mới có thiệp mời thọ yến lần này.

Nhưng hủy hoại, lại nhanh ngoài ý muốn.

Luôn mãi tạ lỗi, áp giải Nhị Lang cùng các phạm nhân có liên can rời khỏi Tăng gia, Chỉ Hạnh ngược lại an ủi Tam Lang phiền muộn không vui, “Không sao, các cậu bọn họ biết... Mà ta không thêm để ý các mợ nghĩ thế nào. Phụ nhân thâm khuê đứt tay tựa như trời sập, khi nào thì thấy qua huyết quang như vậy... Chẳng có cách nào an ủi linh hồn yếu ớt của bọn họ đâu. Ta để ý chỉ có các cậu... cùng chàng.”

Lúc này bọn họ ngồi chung xe ngựa, Chỉ Hạnh dựa mặt vào vai Tam Lang, “Biết rõ ta sẽ có nguy hiểm, chàng liền đến, đối với ta mà nói, đã quá nhiều.”

Còn có gì trân quý hơn tâm ý sao? Nàng nghĩ, đại khái không có.

Tam Lang lặng yên ôm nàng, ôm rất chặt.

Ôn nhu lặng yên một hồi, Chỉ Hạnh không quá yên tâm hỏi, “Mọi chuyện... còn thuận lợi chứ? Chàng chạy qua như vậy...”

“Không thuận lợi. Cũng chuẩn bị sẽ bị vị đó mắng, chỉ là không quan tâm được nhiều như vậy. Dù sao, nhiều người làm việc, tất nhiên gánh nặng giảm nhẹ không ít, cũng nên là như vậy..hỉ là cái gọi là ‘hành sự bí mật’, sẽ không còn bí mật nữa, có cần thận tuyển chọn thế nào, lúc đầu coi như tốt, dần dần cũng sẽ trở nên tốt xấu lẫn lộn...”

Cho dù thuận lợi đưa Phùng Nhị Lang vào ngục lao – đặt ở bên ngoài rất không an toàn – Tam Lang vẫn bị hoàng đế mắng.

Vì lão bà không ngờ quăng cả trọng trách, chạy đi cứu Phùng phu nhân anh minh thần võ, căn bản không cần thêm bước này. Nhưng hoàng đế lải nhải đổ kị tương đối nhiều, trách mắng bỏ nhiệm vụ căn bản chỉ là phụ.

“Sao ta không có một lão bà có thể đem người đánh lên vách núi làm thần lằn, lại hết lòng hết dạ chứ?” Hoàng đế thở dài, “Cho ta nhìn một cái sẽ chết sao? Chết cũng không đồng ý...”

“Hoàng thượng, thứ thần cáo lão.” Tam Lang ngay cả mí mắt cũng không nâng, dị thường lãnh đạm nói.

“Kháo! Lại đến! Mỗi lần muốn nhìn lão bà người một cái, liền ra chiêu bỏ gánh không làm này! Ta là ai người biết không? Hoàng đế a! Ta là hoàng đế a! Cho ta một chút ít... tôn trọng được không?...”

“Hoàng thượng, ngài lạc đề rất xa.”

Hoàng đế á khẩu chốc lát, nhẹ khụ một tiếng, “Vì sao lão thất phu Tương Quốc Công kia chạy thoát?”

Tam Lang lắc đầu, “Thần đoán là có địa đạo gì đó... Ngay cả Vương Hi cũng không biết. Bất quá hần đúng là hạ được quyết tâm, xử trí sạch gọn. Nếu hần và Vương Hi cùng bị bắt, Tương Quốc Công phủ lập tức ngã đổ. Quăng con bỏ cháu trốn đi còn có thể kéo dài thời gian nghỉ cách...”

“Hần còn có thể có cách gì mà nghĩ? Thái hậu nương nương?” Hoàng đế gãi tay, “Lần này chúng ta làm rất tuyệt, thái hậu nương nương cũng không có cách nào, bà ta muốn nhúng tay... sợ rằng ngay cả bản thân

cũng rơi vào. Đây là ‘tội lớn mưu nghịch’. Tụ tập quân riêng, chỉ là một trong những điều này mà thôi. Thái hậu các đời của Đại Yến chúng ta, trong đó có người chỉ là cầu tình, liền bị ép xuất gia. Đây là việc có tiền lệ.”

Ánh mắt của hắn lại càng nhạt một chút, “Hơn nữa với cá tính của bà ta, luôn thích suy bụng ta ra bụng người. Bà ta chỉ sợ ta tra được Mạc tiểu công tử có long mạch, ước gì càng phải sạch một chút... Ta dám nói bà ta sẽ nổi giận, sau đó làm ra vẻ một bộ bị che mắt, tức giận muốn ta tra rõ, không oan uổng không buông tha... Lúc cần, đại nghĩa diệt thân (vì nghĩa lớn mà hi sinh người thân) vậy bỏ Tương Quốc Công cũng có thể.

”Dù sao bà ta cũng biết thủ đoạn của ta, thường chỉ truy cứu kẻ làm ác, đối với những người khác sẽ nhẹ nhàng bỏ qua. Vận khí tốt, ta sẽ không động Vương Hi. Vận nhất ta làm thịt Vương Hi... Tương Quốc Công cũng không phải chỉ có Vương Hi đứa con này. Bà ta đã chấp nhận đại nghĩa diệt thân, ta còn không để con của lão thất phu tập tước... Rất không thức thời. Tiên hoàng di mệnh luôn căn dặn Tương Quốc Công các đời thay thế, sớm có đàn thư thiết khoán. Tương Quốc Công liên quan đến mưu nghịch không có cách nào miễn chết, nhưng con trai hắn chỉ cần không có chứng cứ trực tiếp, tước vị vẫn vững vàng.

Cười nhạt một tiếng, lại có chút thâm lương. Hoàng đế hờ hững, “Bà ta thực sự là biết tính toán, rất biết tính toán.”

Chỉ có thể nói, hoàng đế tương đối hiểu thái hậu, nhưng còn không đủ.

Đích xác, thái hậu phản ứng hoàn toàn như hắn dự đoán. Nhưng hắn chỉ là tên thông minh vô lại, cũng không phải thần.

Cho nên hắn không đoán được, dưới sự bảo hộ chu đáo chặt chẽ, Phùng Nhị Lang lại ở trong ngục lao trúng độc bỏ mình, đáng chết thâm hiểm.

Ăn uống, thủ vệ, hoàn toàn không có vấn đề. Người ngoài duy nhất tiếp xúc với hắn, là Tiền thái y giúp hắn trị liệu gai hoa hồng đâm. Thuốc sử dụng thoa và uống, cũng không có bất kì thành phần độc được nào.

Sau khi Phùng Nhị Lang độc phát, Tiền thái y treo cổ ở đan phòng (phòng để bào chế thuốc viên) thái y viện. Thái y viện trên dưới loạn thành một cục nỗ lực truy tra, mới phát hiện phương thuốc của Tiền thái y không có độc, nhưng cộng với dược tính của gai hoa hồng, lại tạo thành loại kịch độc giống như hạt đinh hồng.

Chính Đức đế mặt không biểu tình nhìn thủ lĩnh thái y viện đầu đầy mồ hôi bấm báo, không nói một lời, lại nắm nát bút trong tay, làm rơi một nửa tấu chương.

Thái hậu nường nường, bà rất có năng lực. Ta xem thường sát phạt quyết đoán của bà, cho dù là một con tốt không đặc biệt quan trọng, cho dù có một chút nguy hiểm bà cũng bóp nát từ trong trứng nước.

Thuận tiện hắt nước dơ vào ta... Người, chết trong ngục lao hoàng đế phái người trông coi. Chưa thấm đã giết... Việc này khiến chế độ pháp trị ta nỗ lực duy trì những năm nay, tương lai không còn được sĩ phu tín nhiệm. Ta không thích Phùng gia, có địch ý với Vương gia... Cũng sẽ khiến cho thế gia phản kháng cùng địch ý mạnh mẽ.

Nước cờ hay, thực sự là nước cờ hay liếc mắt một cái liền quyết định sống chết. Ta mất đi một nhân chứng quan trọng, tổn mất sự tin tưởng vào pháp trị nhiều năm khổ tâm kinh doanh, bị thế gia coi là kẻ địch. Mà bà, tuyệt đối giống như cái gì cũng không làm, ngồi yên xem ta sút đầu mẻ trán.

Thái hậu nường nường, ngài thật giỏi a.

“Tra.” Hắn quay đầu nói với Tam Lang, “Không cần che giấu, thông báo Đại Lý Tự cho trầm, tra tỉ mỉ! Trầm có tội liền tự thỉnh chém đầu, không tội liền đối người chém đầu! Tam Lang, người nhìn chăm chăm Đại Lý Tự cho trầm, chuyện khác gác qua một bên... Chuyện quan trọng trước tiên dặn cấp dưới đi làm, tiểu Mục nghe người sai phái. Tóm lại tra cho trầm, tra cho ra! Ai muốn biết liền cho người đó biết, cả vụ án phải hoàn toàn rõ ràng, nghe chưa?”

Tam Lang vẻ mặt cung kính nói, “Vi thần, cẩn tuân thánh mệnh.”

Nhưng có thể để người bắt được đuôi, vậy sẽ không là thủ đoạn của thái hậu.

Cuối cùng chỉ bắt được một đám người chết... những tên bắt cóc, khống chế Tiền thái y sau khi diệt sạch Tiền gia, toàn bộ tự

Không có kí hiệu hoặc đặc trưng gì có thể phân biệt, vũ khí chỉ là phác đao (một loại binh khí cũ, lưỡi dài, hẹp, cán ngắn, dùng bằng hai tay) dân gian thường dùng, một chút ít đặc thù đều không có.

Dưới sự cố ý khống chế của Tam Lang, vụ án mờ ám không rõ này, đương nhiên càng quấy đục dư luận. Phi thường hữu hiệu phân tán sự hiềm nghi trên người hoàng đế, càng thổi gió về phía thái hậu, dứt khoát nửa công khai có dính líu đến án mưu nghịch của Tương Quốc Công.

58. Chương 58

Biết được Nhị Lang chết thảm, Tương Quốc Công vốn còn trốn ở kinh thành, đầu cũng không quay lao đi Hoa Châu.

Trước khi lâm chung tiên đế bí mật giao binh phù cho thái hậu, mà tỷ tỷ Vương thái hậu của hắn, là người rất cẩn thận. Phát hiện tân hoàng đế không khác người xa lạ như ngựa hoang thoát cương không cách nào khống chế, sau khi suy nghĩ kĩ càng, không muốn “giữ ngọc có tội”, liền đem binh phù giao cho đệ đệ của bà là Tương Quốc Công thay thế bảo quản.

Bảo quản, lại nghiêm cấm hắn sử dụng. Bà hiểu rất rõ đệ đệ mình là dạng người gì, có lẽ hắn rất mê quyền thế tham tài. Nhưng mà, hắn chỉ thích cảm giác cao cao tại thượng, được người nịnh hót, lời nói trăm ngàn người nghe, ăn dùng kì trân mỹ vị, say nằm trên gối mỹ nhân. Nhưng hắn chỉ muốn hưởng thụ, lại ghét trách nhiệm trời buột

Cho nên bà mới yên tâm giao binh phù cho Tương Quốc Công bảo quản. Điều binh khiển tướng, rất phiền. Hắn chỉ cần nịnh hót thái hậu tỷ tỷ, thì có vinh hoa phú quý suốt đời hưởng không hết, kẻ ngốc mới sẽ nghĩ đông nghĩ tây, tăng thêm lao khổ cho bản thân.

Nguyên bản, Tương Quốc Công Vương Ngao cũng nghĩ như thế. Nghĩ mình bừa bãi nông cuồng, khoái hoạt cả đời, vậy là đủ. Vì vậy hắn tuyệt đối sẽ không nghịch ý tỷ tỷ – ngay cả tỷ tỷ muốn hắn giúp an bài ở riêng với tiên đế khi ấy vẫn là thái tử, hắn đều làm theo.

Cho dù tỷ tỷ muốn hắn đi chết, chỉ cần có thể bảo toàn con cháu hắn, vậy cũng không thành vấn đề... Hắn một mình trốn ra, cũng chỉ là muốn cùng tỷ tỷ mặc cả một phen mà thôi.

Hắn thực sự nghĩ như thế.

Thẳng đến xác định Nhị Lang đã chết, chết vô cùng thâm thống khổ. Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy đau đớn vô cùng xa lạ, vạn tiền xuyên tim cũng bất quá như vậy.

Không thể tin được, hắn hoàn toàn không thể tin được, mình lại đau đến gập người, nước mắt không ngừng rơi. Hắn cả đời hưởng thụ mỹ nhân trên trăm ngàn, tuổi nhỏ xinh đẹp hơn cũng không phải không có. Nhưng có đẹp có quyền rũ, bất quá cũng chỉ là đồ chơi mà thôi, chơi đã giết chết, lại đổi một người là được, mỹ nhân thiên hạ nhiều biết bao.

Nhưng Nhị Lang... Hắn không có cách nào hô hấp. Vừa kinh hoàng thất thố lại đau khổ vạn phần, hắn phát hiện mình không hít thở được không khí.

Hắn biết, cái gì cũng biết. Nhị Lang tự nguyện gia nhập dưới trướng của hắn, bất quá là tham vinh hoa phú quý quyền vị tài thế, đối với hắn chỉ là miễn cưỡng khuất phục, nhưng có a dua nịnh hót ra sao, vẫn không giấu được chán ghét mà vị thám hoa lang non nớt này cố gắng che giấu.

Vốn chỉ là một mỹ nhân mà thôi, vốn.

Nhưng ở trên người Nhị Lang, Vương Ngao thấy được mình lúc còn trẻ. Tham phú quý, bất kể cái giá phải bỏ ra, đối với việc làm “người tốt”, chỉ cười nhạt. Xúc động mà hấp tấp, muốn chứng tỏ bản thân.

Bọn họ giống nhau đều có một thủ túc (anh chị em) siêu việt không vượt qua được, nhưng hấn bỏ cuộc, khuất phục tỷ tỷ, nghe lời làm theo. Nhị Lang vẫn còn đang vùng vẫy, ngay cả bản thân cũng bù vào cuộc, tin tưởng mình nhất định sẽ thắng.

Là từ khi đó sao? Đại khái là vậy, có thể là vậy. Ngay cả chính hấn cũng không phát giác, sủng y, đã vượt xa bất kì một người nào.

Nhưng Nhị Lang đã chết. Chết thê thảm lại thê lương ở ngự lao, trong cung tường cao cao. Ngay cả một câu nói cuối cùng hấn cũng không nghe được, cũng không nhìn thấy khuôn mặt mỹ lệ lại tràn đầy dã tâm cùng tham lam kia nữa.

Ta muốn bọn họ phải trả giá, đúng vậy, ta muốn. Vương Ngao lòng ngập tràn cuồng nộ chạy đến Hoa Châu, mang theo

Ai động thủ cũng không sao. Tỷ tỷ cũng được, hoàng đế cũng tốt, dù sao nhất định là một trong hai, hoặc là liên thủ. Tóm lại, ta muốn các người trả giá tất cả tất cả, thẳng đến các người không còn gì nữa.

Mạc tướng quân biết rõ Tương Quốc Công tự mình đến, mảy nhíu chặt. Vừa ngoài ý muốn lại bất ngờ, vô cùng không muốn gặp, nhưng không thể không gặp.

Mặc dù thông tin truyền lại không tính mau, Mạc tướng quân vẫn biết rõ phong vân biến sắc, hoàng đế bắt đầu ra tay. Theo ý ông, hoàng đế có thể ẩn nhẫn nhiều năm như thế, đã là kỳ tích.

Bà ấy... rốt cuộc nghĩ gì? Định làm thế nào?

Nói đến cũng buồn cười, đã hơn sáu mươi tuổi, cũng có một người vợ còn trẻ, giống “bà ấy”. Rõ ràng biết, lại xinh đẹp thì thế nào, cũng chịu không nổi năm tháng phong dao sương kiếm bức bách. Cũng như bản thân, tóc bạc da mồi.

Nhưng chính là quên không được bà ấy. Không biết làm sao mới có thể quên, từ khi ra đời liền quen biết, những năm tháng tươi đẹp nhất cuộc đời đều có bóng dáng của bà ấy. Vốn bọn họ nên kết tóc thành phu thê, nắm tay chẳng xa rời.

Chỉ hận Vương Ngao vì vinh hoa phú quý thiết kế bà cùng tiên hoàng lúc còn là thái tử. Bảo ông làm sao mà quên, khi bà chia tay nước mắt rơi như chuỗi châu đ

Nửa đời này hận không đường chọn lựa, làm sao quên, làm sao mà quên?

Cho nên ông căn bản không có cách nào cự tuyệt bất kì yêu cầu gì của bà. Trong lòng bà vẫn có ông, đúng vậy. Lúc bà không có ai giúp đỡ, nữ nhân kiên cường như vậy, lại thấp đầu cầu ông, cũng chỉ đồng ý cầu ông.

Mạc tướng quân không muốn cưới vợ, lúc này mới cưới tân phụ bà an bài. Bởi vì lại qua bảy tháng, trắc phi của tứ vương (trắc phi của tứ hoàng tử) sẽ sinh. Tứ hoàng tử đã mất mạng, gia quyến bị giam trong vương phủ suốt đời.

Đứa nhỏ này nếu sinh ra, cũng chỉ có thể ở vương phủ ngầy ngấn qua cả đời, thật sự rất đáng thương.

Ông gánh vác trách nhiệm giáo dưỡng cùng tương lai của hoàng tôn. Vừa bắt đầu, yêu cầu của bà hợp tình hợp lý, chỉ cầu Mạc Phạm dạy dỗ nó, để hài tử đáng thương kia văn võ song toàn như Mạc Phạm.

Đối với Mạc Phạm mà nói, việc này rất dễ dàng.

Nhưng dần dần, yêu cầu của bà từng chút một tăng thêm, càng sâu, càng rộng. Đã tới bước rõ ràng rành.

Ông không biết như thế nào cho phải, đành phải giả vờ không biết quyết định của bà.

Bởi vì rất không có khả năng, danh bất chính ngôn bất thuận. Hoàng đế là tiên đế triệu hồi thân phong, hơn nữa đã có hoàng trữ.

Lại nói, đã không có cái gì hoàng tôn, chỉ có Mạc Vọng con trai ông. Tận tâm tận lực dạy dỗ yêu thương nó hơn mười năm, đã hoàn toàn là con ông.

Trước khi chưa nói rõ, ông chỉ có thể giả câm giả điếc. Mặc dù hai năm nay, thái hậu ám chỉ ông vài lần, bảo ông mang Mạc Vọng vào kinh, ông cũng nghĩ cách uyển chuyển tìm lý do kéo dài.

Tự mình phái Tương Quốc Công đến... Chẳng lẽ bà ấy hạ quyết tâm làm chuyện không nên làm?

Do dự lại do dự, Mạc tướng quân vẫn ra gặp Tương Quốc Công. Quả nhiên, tên vô lại chỉ biết ăn chơi này, đến già vẫn chỉ biết những việc bàng môn tả đạo... Nói không chừng bà ấy chính là bị tên gian thần hại nước hại dân này mê hoặc.

Tương Quốc Công đến tuyên khẩu dụ của thái hậu: nghênh đón hoàng tôn trở về, giao cho Tương Quốc Công binh phù của An Bắc quân.

Mạc Phạm cười nhạt hai tiếng, tiếp lấy chung trà phu nhân đưa, từ từ uống hai hớp, “Tướng ở xa, quân mệnh có thể không nghe. Càng hướng chỉ, một là, bà ấy không phải ‘quân’, hai là, An Bắc quân không phải đồ chơi, cái gì mà cho tên vô năng hơn hoạn quan như ngươi? Chỉ là chuyện cười.”

Tương Quốc Công luôn nóng nảy ngược lại rất bình tĩnh, mỉm cười, “Ngươi nghĩ, hoàng đế sẽ tha cho ngươi? Nhiều năm nay...”

Mạc Phạm lập tức tiếp lời, “Nhiều năm nay, tất cả quân lương quân phí, toàn bộ đều cất ở quan phòng, một hào Mạc mỗ cũng không động đến.” Không nghĩ đến, chán ghét vị “cố nhân” này, đủ để khiến ông đau đầu khó chịu, “Tiễn khách...”

Nhưng ông mới nói xong hai chữ này, đã ói máu ngã xuống đất.

Tương Quốc Công lạnh lùng nhìn Mạc tướng quân ói máu co giật lại cuộn mình thành một đoàn, “Ngươi còn sống, là bởi vì bà ấy muốn ngươi sống. Mà ngươi sẽ chết, là bởi vì ta không muốn thấy ngươi.”

Tướng quân phu nhân ngây ngốc như đầu gỗ, “... Quốc Công đại nhân, ngài nói đó chỉ là thuốc mê.”

Tương Quốc Công khinh miệt liếc cô ta một cái, “Nữ nhân ngu xuẩn. Ngươi tự tay giết trượng phu của mình, vẫn là đi tìm chết đi. Như vậy ta còn có thể giúp ngươi nói dối, nói là hoàng đế ban chết cho vợ chồng các người... hay ngươi hy vọng ta nói thật với Mạc Vọng?”

Hôm đó, truyền ra tin dữ Trần Quốc đại tướng quân cùng phu nhân bị hoàng đế tứ tử. Cùng một ngày, Mạc tiểu công tử Mạc Vọng, bởi vì “bi thương quá độ”, được Tương Quốc Công “bảo hộ”.

Thông tin mặc dù dùng tốc độ nhanh nhất truyền trở lại kinh thành, nhưng thật rất xa xôi, xa đến trở tay không kịp

59. Chương 59

Thái hậu cùng Tương Quốc Công, âm thầm kinh doanh mười mấy năm, không biết xếp vào bao nhiêu người đến, cho nên mới sẽ có tướng quân phu nhân ngu trung, cùng thuận lợi không chế được tướng quân phủ.

Nhưng khiến Tương Quốc Công phiền muộn chính là, cho dù binh phù trong tay, An Bắc quân vẫn chia năm xẻ bảy, chân chính nghe lệnh chỉ có một phần nhỏ, người mà bọn họ ra tay nâng đỡ xếp vào, phần lớn là có lệ đùn đẩy, trung thành và tận tâm như tướng quân phu nhân vậy rất ít.

Dù sao cũng đã quá lâu, trời cao hoàng đế xa, hướng chỉ là thái hậu cùng Tương Quốc Công. Hơn nữa tất cả mọi chuyện đều có nghi vấn rất lớn – Tương Quốc Công phủ hư hư thực thực “mưu phản” bị xét nhà, thế tử kiêm thủ phụ Vương Hi hạ ngục, tin tức Tương Quốc Công bị truy bắt, đã truyền đến Hoa Châu.

Ở thời khắc này, cho dù binh phù của hắn là thật, cũng không thể không vì bản thân cân nhắc một hai. Đây không phải bị cuốn vào hiểm nghi mưu phản, mà căn bản chính là xách theo đầu chắc chắn phải chết.

Hơn nữa, hoàng đế sẽ ra lệnh cho Tương Quốc Công bị truy lùng đến tứ tử tướng quân cùng phu nhân sao? Bất luận người nào có chút đầu óc đều sẽ không tin

Nhưng mà đám phản đồ loạn đảng án binh bất động, cự tuyệt không nghe lệnh, lại không phải điều khiến Tương Quốc Công xúc động nhất.

Chân chính xúc động, chính là Mạc tiểu công tử Mạc Vọng luôn buộc hấn không thể không nhốt lại.

Rõ ràng cho nó biết mọi chuyện, cả Yến Vân chỉ nghe Mạc tướng quân, hoàng đế chỉ là cái bóng xa xôi hư vô. Chỉ cần Mạc Vọng thừa nhận mình thực sự là Mộ Dung Vọng, là hoàng tôn, Mộ Dung Vọng có hi vọng của mọi người cùng quân đội là có thể đứng thẳng thắt lưng, cắn chết “sự thật” “hoàng đế vô đạo tàn sát đường phụ đường mẫu”, là có thể danh chính ngôn thuận giết trở lại kinh thành, leo lên ngôi vị hoàng đế không ai có thể sánh bằng kia.

Thậm chí Tương Quốc Công ngay cả chiếu hỏi tội cùng tất cả mọi thứ đều thay nó chuẩn bị tốt, nó chỉ cần nghe lời nhắc kiểm lên là được. Nếu đứa nhỏ này không nhẫn tâm, hấn cũng có thể lĩnh quân thay thế huyết tẩy cung đình, thay nó quét sạch tất cả trời buộc cùng chương ngại.

Nhưng tiểu quý ngu ngốc này chỉ trừng hấn, oán hận trừng hấn, rút kiếm thiếu chút làm hấn bị thương. May mà tướng quân phủ đều là người của Thái hậu cùng Tương Quốc Công, may mà nó chỉ là thiếu niên mười hai mười ba tuổi. Võ nghệ cho dù tốt, cũng không địch nổi người đông thể mạnh.

Thời gian của hấn không đủ. Tương Quốc Công càng lúc càng sốt ruột. Tất cả đều không đúng... Hoàn toàn không giống dự định của hấn.

Hoàng đế vô lại hạ lưu nhất định sẽ phái người đến đây, khoảng cách mặc dù xa, trên tay hấn một chút binh lực...

Nhưng cũng chỉ là kéo dài, vùng vẫy trước khi chết.

Đây tuyệt đối không phải hấn muốn.

Việc đã đến nước này, hấn đã sớm không quan tâm mạng mình. Nhưng hấn tuyệt đối muốn nhìn tỷ tỷ cùng tên hoàng đế súc sinh kia chết trước hấn, chết tuyệt vọng nhìn đất nước sụp đổ, không còn gì cả.

Đem bọn họ lột da rút gân, lăng trì, thống khổ kêu gào đến phút cuối cùng.

Như vậy mới có thể tiêu tan đau đớn cùng oán hận đâm sâu trong xương tủy hấn.

Hấn vốn nóng nảy lại càng cáu kỉnh hơn, cuối cùng hấn đành sử dụng chiêu sát thủ: dùng tính mạng Mạc tiểu công tử, uy hiếp An Bắc quân nghe lệnh. Đối với kẻ lên tiếng phản đối, máu tanh trấn áp.

Thủ đoạn hồ đồ tàn bạo kiêu uy hiếp như vậy, quả thật khiến ột phần An Bắc quân cúi đầu nghe lệnh, nhưng lại khiến An Bắc quân chia rẽ càng nhiều, có một số tướng lĩnh không muốn theo kẻ xấu lại không đành lòng mất thấy Mạc tiểu công tử bị hại, dứt khoát dẫn thân tín gia quyến trốn về đô thành diện thánh, dẫn đến nhiều bộ doanh như rắn mất đầu, ngày càng phân loạn.

Tương Quốc Công nổi trận lôi đình, mọi chuyện không theo ý muốn hoàn toàn quét sạch tính nhẫn nại vốn không nhiều lắm của hấn, càng tàn nhẫn hơn chút là giết. Thẳng đến Mạc Vọng cuối cùng khuất phục, ác khí trong lòng hấn mới từ từ tan bớt chút ít.

“Ta đã suy nghĩ rõ ràng rồi.” Mạc Vọng tướng mạo tuấn đạt đến không giống người thế gian, trên thực tế lại rất giống Uy hoàng đế bình tĩnh nói, “Có lẽ ông nói đúng. Từ nhỏ ta liền cảm thấy có chút không phù hợp... Nương đối với ta luôn có chút sợ hãi... Không, phải nói là, trong kính nể có chút nịnh hót đáng thương. Ông... có lẽ thật là cậu ta, thái hậu là bà nội ta.”

Tương Quốc Công hòa hoãn xuống, vẻ mặt hiền lành mà thương xót, “Chính là như vậy, điện hạ. Thần thật không đành lòng nhìn ngài tiếp tục bị che mắt.”

Hấn nói nhỏ nhẹ, “Nhưng mà ân nuôi dưỡng lớn hơn trời, đúng không? Có một số việc ngài còn không biết... Ngoài mặt, là hoàng thượng tử tử tướng quân cùng phu nhân. Sự thật... lại là ý chỉ của thái hậu. Mạc tướng quân đối với đất nước không thể thiếu... Nhưng hoàng thượng cùng thái hậu, chỉ vì ông ấy công cao chấn chủ (công lao, danh vọng quá lớn, vượt cả vua), đã hạ độc thủ. Sau khi thần biết chuyện liền vì phản đối mà bị vu hãm, lúc này mới trộm binh phù đến trước ý đồ ngăn cản... Đáng trách vẫn chậm một bước. Điện hạ, ngài có thể nhìn sao? Phụ mẫu nuôi ngài mười mấy năm bị giết – cho dù không phải phụ mẫu ruột – ngài, có thể nhìn sao?”

Mạc Vọng trong mắt ngập lệ trong suốt, thông thả đi về phía Tương Quốc Công, kéo tay áo hắn, nhẹ giọng nói, “Cậu, ta không thể nhìn.”

Tương Quốc Công vui mừng nhìn qua, đột nhiên ánh sáng lạnh xẹt đến, hắn chỉ kịp phản xạ giơ tay đỡ. Nhờ đó đã cứu được mạng già của hắn, lại khiến tay phải của hắn lay động muốn rơi, chỉ còn dính một ít gân cùng da mới không rời.

Tương Quốc Công giận dữ cùng sợ hãi, phần nộ nhìn Mạc Vọng, lớn tiếng kêu, “Người đâu!”, chấn động cả Mạc phủ.

“Bắt nó!” Tương Quốc Công hét lớn, cổ họng đau đớn chặt cánh tay, đầu trán mồ hôi tuôn ra như mưa, máu chảy không ngừng.

Đứng giữa đám hộ viện nô bộc, Mạc tiểu công tử mắt phượng trợn to, “Tự hỏi bản thân các người đi, các người có phải người của Mạc gia hay không? Không phải, lập tức rút ra ngoài cho ta! Đừng làm bẩn phủ đệ Trấn Quốc đại tướng quân! Bẩn thanh danh Mạc đại nhân cả đời của cha ta!”

Có mấy hộ viện lập tức đến bên cạnh Mạc tiểu công tử, tạo thành tường chắn, bảo vệ Mạc Vọng.

Có lẽ, ở kinh đô phồn hoa, hơn hai trăm năm phong lưu phú quý đã rửa sạch tâm huyết, nhưng ở Yến Vân nơi biên quan vẫn còn giữ lại tính trọng nghĩa khí của Đại Yến lúc sơ khai – Hoa Châu là căn nguyên của Uy hoàng đế Đại Yến. Nơi đây vẫn giữ lại tập tục cúng bái “Yến Tử quan âm”, khác với quan âm bồ tát bên ngoài mặt mũi hiền lành, tượng Yến Tử quan âm luôn mặc giáp sắt cầm thương nhọn, ngày mười một tháng bảy là lúc cả châu mang theo tượng Yến Tử quan âm tuần thành, nhan khói phủ mờ như mây mù.

Nghe nói quan âm thấy chiến loạn quá ác liệt, mười nhà chỉ sót lại một, dứt khoát hóa thân thành nữ mặc giáp sắt cầm thương nhọn, hạ phạm binh loạn. Dừng chân ngay tại Hoa Châu, khí chất thanh tịnh tiêu dao, hai tay nhuộm máu, lòng đầy căm phẫn giúp Uy hoàng đế dẹp yên.

Tại biên quan hiểm trở, dưới sự ảnh hưởng không thể nhận thấy, trọng nghĩa khí gần như đã thấm vào trong xương của quân dân Yến Vân thập lục châu, mà Hoa Châu là nặng nhất.

Cho dù là người của thái hậu hoặc Tương Quốc Công do triều đình cử đến, ngày ngày đêm đêm đi theo Mạc tướng quân, thờ phụng Yến Tử quan âm, gần như là phải đến càng sớm, càng giống người Hoa Châu.

Thế là, nô bộc hộ viện Mạc gia hoặc tự nhận là người Mạc gia cùng đám người của thái hậu Tương Quốc Công đối lập, hết sức căng thẳng.

Tương Quốc Công thở ra một hơi, run run nhấc tay trái còn lại, lấy ra binh phù, “Thấy binh phù như thấy quốc quân! Các người còn không quỳ xuống...”

Trong đám người hỗn loạn, Mạc Vọng quăng ra một thanh kiếm, thiếu chút xuyên qua cánh tay trái Tương Quốc Công, binh phù bởi vậy mà rớt xuống.

Hắn không để ý đến bất kì người nào đi nhanh về trước, đến trước mặt Tương Quốc Công cuối cùng cố chống không được đã té xuống, nhặt lấy binh phù...

Sau đó ném xuống, binh phù bằng ngọc bể tan nát.

“Bắt quá là vất chết.” Mạc Vọng lạnh lùng nhìn Tương Quốc Công, “Giống như người, vật chết sắp mục nát

Khiến Mạc Vọng thấy đáng tiếc chính là, hắn cuối cùng không thể tự mình giết chết Tương Quốc Công. Trong hỗn chiến, Tương Quốc Công được đám người trung thành với thái hậu phá vòng vây cứu đi.

Hắn không lại nhìn những hộ viện ban đầu bảo vệ hắn lần nào nữa – mấy ngày nay đã nói nhiều rồi, cũng xảy ra quá nhiều chuyện. Phụ mẫu bắt ngờ mất, cửa nát nhà tan.

Căn bản không quan tâm, mấy người kia là hoàng đế phái đến bảo hộ hắn hay là giám thị hắn, hắn không quan tâm.

Có lẽ đi. Bọn hắn nói có lẽ chính là sự thật. Có lẽ đi.

Vậy, thì sao?

Nhưng hần là, công tử của Trần Quốc đại tướng quân, con duy nhất của Mạc Phạm Mạc tướng quân. Phụ thân dạy hần trung nghĩa khí tiết, dạy hần làm sao mới xứng là đại trượng phu.

Hần không thể giống đám công tử nhà quyền quý chỉ biết ăn uống chơi bời, chưa tròn mười hai tuổi liền ra chiến trường giết người... Ai cho phép đám man tử đó dám phạm biên cương, tàn sát dân chúng Đại Yến ta làm vui.

Ta đã sớm quyết định. Mạc Vọng nghĩ. Ta muốn giống như cha, trấn giữ nơi biên quan xanh mát rộng lớn, thẳng đến da ngựa bọc thây, chôn trong trời đất mới

Đã sớm quyết định rồi.

“Theo ta!” Giọng nói của hần còn trong trẻo chưa vỡ tiếng, “Theo ta truy bắt loạn thần tặc tử!”

Binh phù, tuyệt đối không phải một khối vật chết lạnh như băng. Hần nghĩ. Khi cha còn sống, Mạc Phạm tướng quân chính là binh phù. Hiện tại, An Bắc quân chia năm xẻ bảy, trước khi mệnh lệnh của hoàng đế chưa đến... Ta, chính là binh phù.

Nhưng Mạc Vọng không có bắt được Tương Quốc Công, ngược lại trong thời gian rất ngắn đã hợp lại được phần lớn An Bắc quân.

Chỉ là, ai cũng không nghĩ đến, Tương Quốc Công sẽ điên cuồng như vậy. Đại khái là, thật lâu trước đây liền bố trí sẵn nước cờ này đi... Kết minh với bộ tộc Đất Tề Nhĩ giàu mạnh nhất Bắc Man, vốn là để khi cần thiết dùng “hoà ngoại xâm” chuyển dời lực chú ý của triều đình. Tiên hoàng không biết bao nhiêu lần trúng chiêu này, luôn giúp Tương Quốc Công thoát khỏi hiểm nghị cùng tổ cáo – kéo dài thời gian, để xử lý hết nhân chứng cùng vật chứng, hoặc là tiên hoàng bận rộn mà quên mất.

Nhưng lần này, Tương Quốc Công chơi thật.

Dẫn đám, quân thuần phục Tương Quốc Công cùng thái hậu, lừa tiến vào Nhận Hồi Quan, trong ứng ngoại hợp cùng bộ tộc Đất Tề Nhĩ giết sạch toàn bộ binh tướng giữ Quan, mở rộng cửa nước.

Bắc Man vốn nội đấu không ngã tạm thời lui binh, nay thừa dịp Mạc ma đầu khiến bọn họ sợ như sợ cọp bất ngờ mất, lao thẳng về phía cửa ngõ Đại Yến...

Mạc Vọng nhận được thánh chỉ, đồng thời cũng nhận được tin tức tuyệt vọng đến tột cùng này.

Hoàng đế sắp xếp hần vào kinh gặp mặt, đồng thời bổ nhiệm hần làm quận vương Nam Đô.

“Cái...” Hần không quay đầu, hỏi ám vệ vẫn ngự trang thành hộ vệ, bảo hộ bên cạnh hần, “Thúc thúc ta... thập thúc thúc, là người thế nào?”

Các ám vệ người nhìn ta ta nhìn người, phát hiện vấn đề này rất khó trả lời. Cuối cùng đành phải đem Phùng tổng tri huyện đẩy ra, “Thuộc hạ không dám nghị luận hoàng sự. Nhưng từng nghe Phùng tổng tri huyện nói, hoàng thượng là người không thích hợp với vị trí này nhất nhưng cũng là người thích hợp với vị trí này nhất trên đời.”

Mạc Vọng cẩn thận suy nghĩ một chút, mỉm cười gật đầu, “Như vậy a, thật sự là quá tốt. Nói đúng là vậy, cũng nên là như vậy.”

Nếu không hần dưới tình huống không chút hay biết, đã sớm chết một trăm lần – việc này ám vệ rất lợi hại.

”Các người... trở về đi. Ở đây rất nguy hiểm... Sắp có chiến tranh rồi. Nói với thập thúc thúc của ta... cảm ơn.

Cám ơn thúc ấy biết rõ từ lâu lại chỉ phái người giám hộ, không có giết hần, làm hại phụ mẫu hần, càng không có cho hần biết quá nhiều chuyện.

Cám ơn thúc ấy... dự tính để ta hạnh phúc đến cuối. Cho dù hiện tại tình hình này... Còn đưa ta đi đất phong đồn hoa an toàn, không có coi ta là một nhân vật nguy hiểm phải giết.

Thập thúc thúc, cảm ơn.

Chỉ là, thật đáng tiếc. Hoa Châu nguy cơ nguy ngập, ta, chính là binh phù.

Ta, là con trai của Trấn Quốc đại tướng quân Mạc Phạm! Công tử duy nhất!

Hắn không chút do dự đi ra ngoài, không nhìn bất cứ người nào. Không còn cách nào, Yên Vân chỉ biết Mạc tướng quân, hắn hiện tại là, chính là, Mạc tiểu tướng quân.

Các ám vệ lặng yên đứng một hồi, đuổi theo.

“Ta không đi với các người.” Mạc Vọng phi người lên ngựa, tiểu công tử mười hai mười ba tuổi, đang tuổi lớn, càng có vẻ gầy.

“Chúng tôi,” Một ám vệ lên tiếng, “Đi cùng ngài. Chúng tôi cũng là nam nhi thiết huyết

“Nhất định sẽ bị hoàng thượng mắng.”

“Nói thừa! Bất quá cũng liền lải nhải hai câu trừ trừ lương bổng mà thôi.”

“Để ngài ấy mắng đi, tối đa là chịu vài quân côn.”

Ám vệ cười nói, cũng lên ngựa, theo Mạc Vọng chạy về phía chiến trường sống chết chưa biết.

Mạc Vọng không nói gì, chỉ là hốc mắt dần dần tụ lệ, lại cố nhịn để gió thổi khô.

Đại tướng phu chỉ có thể chảy máu, không thể rơi lệ.

Liền giống như cha hắn.

60. Chương 60

Khi tin Mạc Vọng tử trận truyền tới, Hoa Châu đã thất th

Dù sao Hoa Châu cách kinh thành rất xa, tám trăm dặm đi gấp cũng cần bảy ngày đường. Bắc Man các bộ tạm thời dừng cướp bóc ở Hoa Châu, không phải vì sợ quân An Bắc – Khi Mạc tiểu tướng quân chết trận, An Bắc quân vốn đã không thống nhất triệt để tan đàn xẻ nghé, phân tán loạn lạc.

Các bộ của Bắc Man là do dự cùng không thể tin được. Đại Yên lớn mạnh giàu có, An Bắc quân tinh duệ luôn khiến bọn chúng ăn khổ, không ngờ lại bị mấy bộ tộc bọn họ đánh tan tác. Bọn họ có chút không xác định đây là vì Mạc ma đầu bắt ngờ mất, hay là quỷ kế dụ địch thâm nhập của Đại Yên.

Bọn họ đang quan vọng, nhưng sẽ không lâu lắm, Đại Yên đã tới lúc hưng suy tồn vong nghiêm trọng đến cực điểm. Dù sao, Tương Quốc Công mất một cánh tay phải lại mất máu quá độ cuối cùng vẫn miễn cưỡng còn lại một hơi, không ngừng xúi giục dụ dỗ.

Nhưng khiến hoàng đế giận dữ đập nát ngự án, lại không phải Hoa Châu thất thủ, mà là Mạc tiểu tướng quân lĩnh quân lực kháng, chiến đấu gần như đến giọt máu cuối cùng, lại rơi vào trận địch không còn chút sức lực rơi xuống ngựa, bị đạp thành thịt nát, ngay cả thi thể cũng không tìm được.

“Trẫm phái các người đi làm gì?!” Hoàng đế quát ám vệ mất đi nửa cánh tay, lắc lắc muốn rơi, so với quân địch truyền báo còn về sớm hơn, “Trẫm muốn các người nhìn chăm chăm nó! Vì cái gì ngay cả thi thể cũng không còn? Các người đã làm cái gì?! Những người khác đâu?”

Nó chỉ là đứa nhỏ mười hai mười ba tuổi... Một đứa nhỏ! An bắc quân chết sạch sao? Không có người lớn thống lĩnh? Vì sao là nó ở phía trước lấy mạng đi liều

Ám vệ quỳ một gối xuống, cắn đầu lưỡi khiến mình tỉnh táo chút, nhất định không thể ngắt đi. “Hồi bẩm hoàng thượng, mười lăm người bảo vệ Mạc tiểu công tử, mười hai người chết trận, hai trọng thương. Thuộc hạ là người duy nhất còn có thể lên ngựa.”

Hắn dùng sức lắc lắc đầu, khiến mình thần trí tỉnh táo chút, “Hoàng thượng, chúng thần là ám vệ hoàng gia, cũng là nam nhi của Đại Yên. Mạc tiểu công tử... cũng vậy. Hoàng thượng, Bắc Man tàn sát quân dân biên quan ta, các tướng của An Bắc quân... không có đủ người thống lĩnh toàn bộ quân. Ngự lâm quân hoàng thượng phái đi đón tiểu công tử... Cũng đã tổn thất hơn phân nửa, còn sống vẫn tiếp tục chiến đấu... xin hoàng thượng...”

Hắn vì vết thương quá nặng, lại một đường thay ngựa không thay người điên cuồng kiên trì. Cuối cùng ám vệ này lắc lư hai cái, vẫn ngất đi.

Sau khi sai người đưa hắn đến thái y viện, hoàng đế bắt đầu lật bàn, thậm chí lật một cái đỉnh đồng nặng muốn chết, phá hoại tất cả mọi thứ nhìn thấy được.

“Hoàng thượng!” Tam Lang này giờ vẫn yên lặng không lên tiếng cao giọng.

Hoàng đế tâm tình cực kém quát trở về, “Ta hiện tại không phải hoàng thượng!” Tiếp tục phát cuồng tiếp tục phá hoại ngự thư phòng.

... Đúng vậy. Ngài hiện tại không phải hoàng thượng. Ngài chỉ là thúc phụ... bị thống cuồng nộ. Người khác có thể không hiểu đi? Đại khái siêu rõ.

Nhưng ta hiểu rõ. Người rất nghèo giống chúng ta... Liền sẽ hiểu rõ.

Khi tin Mạc Vọng ra quyết định truyền tới, hoàng đế đã phái ra ngự lâm quân đi cứu người đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là mừng như điên.

“Xem đi! Ta nhìn người rất chuẩn! Ta đã biết nó sẽ là đứa trẻ tốt, cái gì giết chết nó... Nói vậy! Nam Đô đi, liền Nam Đô. Nơi đó thực sự rất tốt, thực sự siêu tốt! Nó nhất định sẽ phi thường thích nơi nó... cha nó là Tề vương, không thể không hàng cấp... Quận vương, liền quận vương của Nam Đô đi! Có ta che chở nó, phụ lão Nam Đô nhất định sẽ đối với nó rất tốt rất tốt...”

Sau đó liền thúc giục hắn mau suy nghĩ thánh chỉ, lập tức đóng dấu, nhanh chóng ra roi thúc ngựa đuổi theo ngự lâm quân.

Hoàng đế chờ mong như thế, chờ mong gặp được Mạc tiểu công tử. Khoảng thời gian đó, trong lúc bọn họ ở riêng giải quyết những chuyện ẩn mật phiền phức này, hoàng đế luôn lải nhải lẩm bẩm liên tục nhắc đến Mạc tiểu công tử. Thậm chí ngay cả vấn đề nếu Mạc tiểu công tử không chịu theo họ Mộ Dung cũng nghĩ qua, còn kéo Tam Lang nghĩ làm sao tìm kẻ hở phong Mạc tiểu công tử làm vương khác họ, phải làm sao đối phó thái hậu vân vân...

Chúng ta rất nghèo, thực sự rất nghèo. Bất luận một người xa lạ nào không mang ác ý, thậm chí thiện lương đối với chúng ta mà nói, đều là sự tồn tại quý trọng ngang với vàng.

Huống chi là đứa nhỏ tốt như vậy thể không thừa nhận, thỉnh thoảng ánh mắt của hoàng đế cũng không tệ. Nhưng chính là bởi vì rất tốt... cho nên không bao giờ gặp được nó nữa, không thể đem Nam Đô tốt nhất trong cảm nhận của hoàng đế phong cho nó.

Cho nên hắn yên lặng, từ trong đồng hồ tìm ra một tờ giấy trắng không bị dính bẩn, cùng một góc sừng tê giác mài dùng làm nghiền và nửa khúc mực, tỉ mỉ làm sạch bút lông sói dính mực cùng bụi đất, lại lấy nửa miếng gỗ vỡ ra từ ngự án để trên đùi, ngồi một bên, im lặng chờ hoàng đế phát tiết xong tất cả bị thống thất vọng cùng phần hận của hắn.

Ngự thư phòng đã phá tan, hoàng đế cuối cùng cũng đập sạch tất cả, mệt mỏi rã rời ngồi trước mặt Tam Lang, phát gốc, thật lâu không có lên tiếng.

“... Chỉ có thể ngự giá thân chinh.” Hoàng đế giọng nói thờ ơ mà mệt mỏi, “Các tướng của Đại Yến chúng ta hồng đến trình độ gì, Tam Lang, người và ta là rõ ràng nhất. Yến Vân còn đỡ, nhưng ai cũng không phục ai. Khi Mạc tướng quân còn sống thì còn áp được...” Hắn trong lòng đau xót, đám ngu xuẩn này, hủ bại đến mức thối nát! Trong lúc tiên hoàng cùng con mình nội đấu, bị dính lứu tàn sát trước hết chính là những tướng lĩnh có khả năng... Mặc kệ có tội hay vô tội.

Chỉ có tướng ở biên quan Yến Vân là chịu ảnh hưởng ít nhất, nhưng trời cao hoàng đế xa, ai cũng không phục ai. Tiên hoàng vận khí thật rất tốt, còn có Mạc tướng quân trung tâm vì nước giúp ông ấy trị đám thống lĩnh kiệt ngạo bất tuân đó.

Nhưng ta thật đúng là xui xẻo, xui đến muốn nổ tung. Xui đến... không có “Mạc tướng quân”, cũng chỉ có “Mạc tiểu tướng quân” có thể sai được đám thống lĩnh đó...

D đến đứa nhỏ kia chết thảm trên chiến trường!

“Dù sao, bọn họ không phục ai cũng không sao... cũng không thể không phục hoàng đế chứ?” Chính Đức đế lạnh lùng cười hai tiếng.

Tam Lang thở dài, “Hoàng thượng, sử quan tương lai sẽ rất bận. Vì thần sẽ thành gian thần dung túng hoàng thượng rơi vào nguy hiểm, ngài sẽ thành hôn quân hám công, vọng động binh đao.”

“Cũng chỉ là mấy hàng chữ thôi, mệt không chết bọn họ.” Hoàng đế lạnh lùng tr lời, “Tam Lang, Hoa Châu cách kinh thành không đủ xa. Nhận Hồi Quan bị phá, kỳ thật đã mất một nửa Đại Yến, ngươi hiểu chứ?”

Tam Lang nhướng đôi mắt mỹ lệ, nhìn kỹ hoàng đế hiếm khi nghiêm túc.

Phải, hắn biết rõ. Hắn cùng hoàng đế một mực tranh thủ thời gian, là mong trước khi bị nhìn rõ Đại Yến là hồ giấy, dẹp gọn đám mục nát tiên hoàng lưu lại. Nhưng thời gian của bọn họ lại bị người rút ngắn.

Hiện tại Đại Yến, căn bản không động nổi binh đao.

“Vi thần, xin hoàng thượng ân chuẩn, cho chuyết kinh theo thần tùy quân.” Hắn bình tĩnh thỉnh cầu. Hắn đã đồng ý với Chỉ Hạnh, chết cũng phải dẫn nàng cùng chết.

Tướng phải phí lời lẽ, kết quả hoàng đế sáng khoái khác thường, “Chuẩn. Dù sao ta cũng muốn dẫn con trai đi... thêm một mệnh phụ có thể đánh người thành thần lần chăm sóc, Tử Hê sẽ thả lỏng hơn.”

“... Hoàng thượng?” Tam Lang kinh ngạc, “Tiểu hoàng trữ năm nay mới...”

“Sắp năm tuổi, ta biết rõ.” Chính Đức đế ánh mắt xa xôi, “Tam Lang, để nó ở lại trong kinh sẽ không an toàn... Nước phá tức nhà tan, đây chính là hoàng thất. Ta không thể dễ dàng tha thứ a, Tam Lang, ta không thể. Ta thà mang nó bên cạnh, cùng trải qua quốc nạn, để nó hiểu trước cái gì là ‘hoàng đế’ chân chính, chết cũng có thể an tâm đi gặp Uy hoàng đế cùng Phó nương nương. Mà không phải rơi vào trong tay phụ nhân hoặc kẻ có dã tâm, trở thành một con rối... hoặc càng tệ hơn.”

“... Ngài ít nhất cũng phải hỏi tiểu hoàng trữ một tiếng.” Tam Lang thấp đầu. Ý của phụ mẫu quyết định sống chết của con cái, là tâm bệnh hắn cả đời không cách nào chữa được.

Lặng yên thật lâu, Chính Đức đế gật đầu, “Người nói đúng, ta nên hỏi ý của nó.” Hắn gọi Triệu công công, bảo Tử Hê mang tiểu hoàng trữ đến ngự thư phòng.

Tiểu hoàng trữ mới mấy tuổi đã trả lời rất hay, “Tổ chim bị phá thì trứng có còn nguyên vẹn hay không?” Sau đó ôm lấy hoàng đế nói, “Cha đi đâu con liền đi đó.”

“Con ngoan.” Hoàng đế ôm ôm nó, “Cha sẽ bảo hộ con. Muốn giết con trừ phi đạp qua thi thể của ta.”

Thế là, khách “Chính Đức đế ngự giá thân chinh” oanh oanh liệt liệt triển khai. Khiến người chỉ trích nhất, trái lại không phải hoàng hậu giám quốc, mà là hoàng đế muốn mang hoàng trữ duy nhất hơn nửa tuổi con nhỏ lên chiến trường.

Chuyện này, liền gần như trở thành tiêu điểm duy nhất. Tương Quốc Công phản quốc, bị tước đoạt đan thư thiết khoán, toàn phủ phế làm thứ dân, Vương gia bị trừ khỏi thế gia phổ, hơn nữa ba đời không được thi khoa cử... Bởi vì chứng cứ xác thực, ngược lại trở nên tầm thường, ngay cả tin đồn thái hậu lạng lẽ xuất gia ở am cầu phúc cũng không gây xao động quá lớn.

Khi Chính Đức đế tự mình nói với hoàng hậu, hoàng hậu thiếu chút nhảy lên người hắn. “... Người muốn làm gì con ta? Mang nó đi chết? Trả lại cho ta... trả con ta lại cho ta! Người phế ta đi! Dem nó biếm thành dân thường đi! Chúng ta sẽ đi thật xa, thật xa! Tuyệt đối sẽ không trở ngại con đường của người... trả hài tử của ta lại cho ta!”

Hắn yên lặng chống đỡ hoàng hậu không ngừng vùng vẫy kêu khóc, nhàn nhạt nở nụ cười. “Hoàng hậu, đây chính là lý do vì sao ta lại tuyển nàng giám quốc. Nàng hận ta, ta cũng không thích nàng. Nhưng nàng còn biết yêu... thật lòng yêu con của nàng.”

Chính Đức đế nhìn vào mắt nàng, “Hoàng hậu, nàng không rõ tình hình tồi tệ đến mức nào... Ta khuyên nàng trước chuẩn bị tốt dải lụa trắng. Nếu ta bại trận, cho dù đứa nhỏ ở cạnh nàng... Nàng sẽ chết trước, nó không nhất định sống được. Nàng phải cố gắng trông tốt triều đình, đại thần ngự thư phòng sẽ giúp

nàng. Cảnh giác, cẩn thận. Đừng quên con nàng đang ở tiền tuyến, đừng để nó bị đói. Đừng để ta đánh thắng, chúng ta còn sống trở về, lại không nhà để về.”

”Hoàng hậu, nàng là quốc mẫu, cố gắng thực hiện trách nhiệm một hoàng hậu. Đừng làm nũng... Trông, chừng, nhà. Hiểu chưa?”

Hoàng hậu trừng hăn, oán hận trừng hăn. “Nếu người khiến nó bị thương một sợi tóc, ta thề nhất định sẽ giết người, tất cả những người người để ý... đều phải chôn cùng.”

“Được.” Hoàng đế không thêm quan tâm nói, “Nếu cần, nàng cứ kéo ta từ quan tài ra đánh xác, đốt xương thành tro cũng được. Dù sao...” Hăn ánh mắt xa xôi, “Nếu đến bước đó, cũng không còn cái gì.”

Đại Yến cường thịnh mà hung mãnh, sự thật chỉ là con cọp giấy... Sẽ ra sao? Đến lúc đó vấn đề của Đại Yến, tuyệt đối không chỉ là các bộ của Bắc Man.

Sói châu hổ chực, bị cắn nuốt ăn dần a.

Hăn xoa người rời khỏi. Ở hậu cung quá lâu, hăn hít thở cũng có chút không thông.

Ra cửa cung, hăn xuống hoàng liễn đi bộ về ngự thư phòng, ngẩng đầu, vừa lúc là trăng rằm.

“Đêm thật đẹp a.” Hăn nhẹ than, “Ánh trăng này, gần như cũng đẹp như ở Nam Đô. Triệu công công, ông thấy đúng không?”

Triệu công công cung kính trả lời, “Hoàng thượng, ngài nói phải.”

“... Ông giúp ta quay về Nam Đô nhìn xem đi.” Hoàng đế nhàn nhạt nói, “Nhìn một cái những tiểu cô nương tiểu tướng công của ta, có chỗ quy túc tốt không.”

“Khải bẩm hoàng thượng, đại lão nô hầu hạ hoàng thượng đánh đến Bắc Man không còn một quân nghe gió mà trốn, lão nô liền tuân chỉ đi Nam Đô thăm viếng.” Triệu công công càng khiêm cung nói.

“Ông muốn chết sao, Triệu lão cha. Mỗi người... đều muốn cùng ta đi chết a.” Hoàng đế đầu tiên là cười nhạt, sau đó cười to, cười như điên, “Được, đi thôi! Chúng ta đi! Mẹ nó, để xem Đại Yến cùng mạng của ta có đủ cứng hay không... nếu đáng chết, chúng ta cùng chết đi!”

Hăn cười như điên, không hề có kị, giữa hành lang hoàng cung vắng lặng, vang vọng.

61. Chương 61

Hoa Châu luân hãm, quân tướng biên quan nhận được quân lệnh của hoàng đế tập kết ở Trần Châu, nghĩ cách dựa vào mấy đồi núi thấp bé cùng quan ải biên thành nhiều năm không tu sửa tử thủ xuống... Đáng tiếc vẫn liên tiếp bại lui.

Một là, Đại Yến thật sự hòa bình lâu lắm, binh tinh tướng mạnh chân chính đều tập trung ở An Bắc quân, phần lớn quân của biên quan khác đều chưa từng thấy máu. Mà An Bắc quân sau khi mất đi hai vị Mạc tướng quân, đã bắt đầu chia rẽ, đều tự làm chủ, có một có chút dã tâm, thậm chí âm thầm bảo lưu thực lực. Giống như một đám cát rời rạc, như rắn mất đầu, cho dù đã chỉ định phó soái lâm thời, đáng tiếc ai cũng không nghe hăn.

Quân đội phân tán không hề có hệ thống chỉ huy như vậy, có thể đánh thắng mới là kỳ quái. Có thể chống đến lúc này, gần như đều là dựa vào nam nhi Đại Yến vốn trọng nghĩa khí, kiên trì đắp thành núi xác kéo dài đến nay.

Hai là, phát hiện Đại Yến chỉ là con cọp giấy, các bộ Bắc Man như chim ưng ngửi thấy mùi thịt thối, đuổi theo bước chân Đất Tề Nhĩ, vọt về Đại Yến hướng tới đã lâu, mập đến chảy mỡ... Cuồn cuộn không dứt từ cửa Nhạn Hồi Quan đã bị hủy đổ về, đốt giết cướp bóc thỏa mãn dục vọng đói khát máu tanh... Giống như không ngừng tiếp viện cho Bắc Man.

Hôm nay, thành Trần Châu sắp bị phá, muốn thủ thành hay bỏ thành, các tướng vẫn đang trong chủ doanh tranh luận không ngớt. Binh sĩ trên tường thành, mệt mỏi tuyệt vọng vùng vẫy chống lại lần cuối cùng.

Sau đó, bọn họ thấy được kỳ tích.

Trong ánh chiều tà như máu, kỵ binh tinh nhuệ chạy đến như sấm, giơ cao hoàng tinh (cờ biểu thị cho vua) cùng cờ “Yến”. Giống cương đao sắc bén đâm vào cánh trái của các bộ Bắc Man, cứng rắn cắt mở, nhai xé, cắn nuốt, như là khoét xuống một khối thịt lớn của liên quân các bộ Bắc Man.

Mà chạy nhanh phía trước, bảo vệ hai bên là quan văn mỹ diễm cùng quan võ trầm mặc, vị nào đó mặc hoàng kim giáp, thần thái phi dương đoạt mắt người, không đội mũ sắt, múa giáo dài, đi đầu xung phong vào trận

Lần trong thủ vệ của thành Trần Châu, còn có tàn dư của ngự lâm quân. Có lẽ không giống ám vệ cùng hoàng đế sớm chiều gặp mặt, nhưng cũng từng gặp.

“Hoàng thượng?” Ngự lâm quân kinh ngạc ngẩng người, “Hoàng thượng! Hoàng thượng thực sự ngự giá thân chinh! Người đi đầu mặc hoàng kim giáp kia...”

Một truyền mười, mười truyền trăm, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, rung chuyển cả thành Trần Châu.

Phải, có nghe qua hoàng thượng muốn ngự giá thân chinh. Nhưng bọn họ nghĩ chỉ là ngồi ở chủ doanh áp trận... Hơn nữa chờ bày dáng vẻ của hoàng đế, căn bản cũng chỉ có thể đến xem bọn họ chết mà thôi.

Nói không chừng căn bản sẽ không đến, nói không chừng.

Nhưng ngài đến. Hoàng thượng ngài... đến. Giống như là người trời, từ trong ánh chiều như máu chạy đến, cưỡi ngựa chiến cao to, qươ giáo dài, như là thiên tướng, như là một hoàng đế chân chính, lĩnh viện binh đến trước.

Khi hoàng tinh Đại Yến cùng cờ Đại Yến diệu vô dương oai lại tàn bạo dị thường xuyên qua cánh trái của Bắc Man, tới gần thành Trần Châu, hoàng đế vận nội lực, rống to hơn, “Theo trẫm xuất chinh! Chỉ cần nam nhi Đại Yến còn có một chút tâm huyết, mở rộng cửa thành, theo trẫm xuất chinh!”

Bất luận vị tướng nào cũng không thể chỉ huy binh sĩ của mình. Bọn họ giống như phát cuồng, ra khỏi thành đi theo sau hoàng tinh, cùng hoàng đế, vui mừng rống, “Ngô hoàng! Ngô hoàng! Ngô hoàng!...”

Chính Đức đế trả lời bọn họ, một tiếng rít gào bao hàm thống khổ cùng hưng phấn, bén nhọn mà điên cuồng.

Lò nấu máu thịt man rợ, chiến trường dã luyện tử vong. Hắn rít gào, bởi vì có tiến không lui, bởi vì hắn bị trói buộc hít thở không thông, vì đứa nhỏ kia chết thảm trên chiến trường, cùng kiêu ngạo của một thiên tử.

Ta không muốn làm hoàng đế. Nhưng hiện tại ta chính là, tuyệt đối là, hoàng đế Đại Yến. Ta không thích giết người, nhưng hiện tại ta chính là, tuyệt đối là, người chém đầu Bắc Man.

“Đến a!” Hắn điên cuồng cười to, “Ta chính là hoàng đế Đại Yến, lại đây giao đầu các ngươi ra! Người phạm Đại Yến ta dù xa cũng giết!”

Binh sĩ cũng bị cuồng khí của hắn nhiễm sâu, chặt chẽ vây bên cạnh hắn, lấy thân mình làm mâu, làm thuẫn, cuồng loạn đến cực điểm hô to, “Ngô hoàng! Ngô hoàng! Ngô hoàng!...”

Cái gì đều không cảm giác được, cái gì đều không nhớ nổi. Người tôn quý nhất thiên hạ đến, dẫn bọn họ cùng giết Bắc Man phạm Yến, hưng phấn đến run rẩy, dũng mãnh đến không cảm giác được đau đớn. Đáy lòng chỉ có “Ngô hoàng” cùng “giết man tử”

Cười tuần mã chậm rãi vào thành Trần Châu, dù sao cũng không ai quản bọn họ, căn bản toàn bộ đã ra khỏi thành, thành dòng nước lũ điên cuồng cùng hỗn loạn.

Chỉ Hạnh uể oải vẫy tay, Tử Hệ chặn chờ một hồi, dắt tiểu hoàng trừ mệt mỏi lại cố dè nén sợ hãi.

Nàng miễn cưỡng đem ba chữ “cầu hoàng đế” nuốt vào trong bụng, “Vị đó... thiếu chút ôm tiểu công tử đi giết địch.” vẫn là ta khuyên mới thôi, hoàng đế này triệt để là một kẻ ngốc có nhiệt huyết, Chỉ Hạnh không nhìn được nghĩ. Cho nên giọng điệu cũng không phải quá tốt, “Nhiều người bảo hộ tiểu công tử, người ở

đây cũng không có tác dụng... thủ vệ không yên lòng, còn tệ hơn không có. Không bằng người đi bảo hộ tên ngu... vị đó. Ta coi tướng công nhà ta cùng Mục đại nhân và các ám vệ... đã khá là mệt mỏi.”

Tử Hệ cuối cùng vẫn đi rồi, trên đường đến đây, tiểu hoàng trữ Mộ Dung Diệp cùng Chỉ Hạnh đã quen thuộc, lặng lẽ, khẩn trương kéo váy Chỉ Hạnh, “... Cha ở đâu?”

Mặc dù nàng là Phó thị đích truyền thù hận Mộ Dung hoàng thất, nhưng đối với đứa nhỏ như thế, thật không có cách nào nảy sinh địch ý.

Trầm ngâm chốc lát, nàng đem “đứa gốc vấy nhiệt huyết” mấy chữ này nuốt vào, hàm súc uyển chuyển, “Hắn đang thực hiện trách nhiệm một hoàng đế... Bảo vệ nước nhà.”

“Dì Hạnh...” Tiểu hoàng trữ nhỏ giọng cầu xin, “Bên kia, có thể thấy được cha không?” Hắn chỉ tường thành.

Có thể thì có thể... Nhưng nàng mới không quan tâm tên nhiệt huyết ngu ngốc kia. Hơn nữa, thoát nhìn thật dũng mãnh thật kích tình thật nhiệt huyết a ~ nhưng chân chính xui xẻo chính là Tam Lang Mục đại nhân cùng cả bộ ám vệ a! Rừng thương mưa tên muốn bảo vệ hoàng đế không chịu đội mũ sắt, liều mạng xung phong đi trước, khó khăn giống như đoạt miếng sườn trong miệng hổ dữ a!

Rất thích diễn, cầu hoàng đế này. Nhập diễn quá mức, kết quả mệt chết chính là người khác. Mặc dù, như vậy quả thật có thể đạt tới hiệu quả lớn nhất của màn diễn “ngự giá thân chinh”... Nhưng không cần lớn nhất, luôn có biện pháp càng an toàn càng hợp lý đạt được mục đích a!

Phái người đánh lui là tốt rồi, dù sao trời đã tối. Chờ trời tối đánh chiêu tập hợp binh sĩ diễn thuyết kích tình không phải được rồi sao? Cần gì bản thân vọt đến tiền tuyến a đồ ngốc!

Nhưng nàng không có sở thích ở trước mặt mắng cha mẹ người khác, cho dù đối phương là một đứa trẻ. Nàng dù sao cũng là thiếu phụ thực nữ nghiêm thủ khuê phạm.

Nhưng bị một tiểu hài tử năm tuổi béo mập dùng mắt to ngập nước, cầu xin nhìn, không có mấy ai không mềm lòng.

Hơn nữa, nàng càng lo lắng cho Tam Lang.

“Kỳ thật không nhìn sẽ tốt hơn.” Nàng dắt tiểu hoàng trữ, “Viết là ‘chiến tranh’, lại phải đọc là ‘tàn khốc’. Người sẽ gặp ác mộng, tiểu công tử

Nó an tĩnh một chút, nhỏ giọng nói, “Ta không thể sợ, dì Hạnh. Ta tương lai... sẽ là hoàng đế. Ta muốn làm hoàng đế như cha, hoàng đế chân chính.”

Chỉ Hạnh đột nhiên vì chư tướng bách quan đời tiếp theo mà nhỏ nhỏ chia buồn một chút. Ra cái Chính Đức đế kỳ hoa triêu thần đã trời giập người oán, kết quả hoàng đế tương lai còn muốn bắt chước Chính Đức đế...

Nhân gian quan đồ là thương tang a.

Ôm tiểu hoàng trữ leo lên tường thành, còn ở lại gần như là thương nặng đến không thể động... hoặc là binh sĩ đã chết. Nhưng còn sống đều cuồng nhiệt, hưng phấn run rẩy nhìn hoàng tinh cùng Yến kỳ pháp phối dưới thành... Thỉnh thoảng còn có thể thấy hoàng đế của bọn họ.

Tam Lang dùng thương, Mục đại nhân dùng chùy, ám vệ hơn phân nửa đều dùng giáo dài... cùng rất nhiều ám khí. Nhưng bọn họ thực sự đều mệt mỏi...

Nghe thành Trần Châu sắp bị phá, hoàng đế ngay cả nghĩ ngơi hồi sức cũng không chịu, một ngựa chạy trước, hại bọn họ đuổi theo thật cực khổ, đem lương đội cùng xe ngựa đều quăng sau đầu.

Càng hướng chi còn phải bảo vệ cầu hoàng đế không theo lẽ thường.

Nàng buông tiểu hoàng trữ, mềm giọng nói, “D giúp bọn họ một tay, được không?”

Tiểu hoàng trữ ngập lệ lại ngoan cố không dám khóc nhìn nàng ngăn người. Mặc dù nó còn rất nhỏ, rốt cuộc cũng biết được yếu đuối cùng mạnh mẽ. Dì Hạnh... vai không thể gánh tay không thể xách, có thể giúp cái gì? Nhưng nó rất lo lắng cho cha, thật nguy hiểm... thực sự. Nó hận không thể chạy xuống giúp cha, nó hận mình vì cái gì còn chưa lớn.

Cho nên nó ngơ ngác gật gật đầu.

Chỉ Hạnh cúi người chọn cung, cầm từng cái một ước lượng, lắc lắc đầu. Sớm biết như vậy, liền đem cung tiễn học tinh một chút... Hoặc mang cung từ nhà đến.

Cung nhẹ như lông thế này dùng được gì? Không nặng một chút, nằng xách lên liền mất thăng bằng...

Thật vất vả lấy được một cây tiễn tay chút. Lúc này đây nàng còn không biết, cây tam thạch cung (cung nặng 3 thạch, chừng 360 cân) này là Mạc tướng quân ban cho cung tiễn thủ mạnh nhất của ông ấy.

Vị cung tiễn thủ này bị thương ở chân, nhìn chăm chăm thiếu phụ nhu nhược xách cung của hắn như xách một cái lông chim.

“Cho ta mượn dùng được chứ?” Nàng hòa ái hỏi thử

Cung tiễn thủ tên là Tạ Ngạo Phong ngây ngốc gật đầu. sau đó... tròng mắt của hắn thiếu chút rớt xuống.

Cây tam thạch cung kia, An Bắc quân có thể dùng không tới mười người. Nhưng hắn dám thề với trời, cung này cường độ mười phần, hắn chỉ có thể kéo đến tám phần mười đã được gọi là hung khí nhân gian. Ngoài bốn trăm bước bắn phá đá nứt sọ là chuyện dễ dàng.

Nhưng vị quan gia phu nhân nhã nhặn nhuần mĩ này, kéo cung liền như trăng tròn.

“Chắc.” Chỉ Hạnh phản nài, “Có thể chịu được mười mũi tên sao? Năm ấy sao ta không bỏ nhiều công sức hơn để học bắn tên chứ...”

Tên như sao sệt, vùn vụt lao nhanh, vừa lúc bắn trúng tên Bắc Man khô ngô đang lơ lửng đến hoàng đế, chính tề xuyên qua hai bên huyết thái dương.

... Đó là ở ngoài ngàn bước a!

Một mũi tên chính là một mạng Bắc Man, như Chỉ Hạnh dự liệu, nàng tổng cộng chỉ bắn mười mũi tên, tam thạch cung liền chịu không nổi gãy thành hai khúc.

Nhưng hiệu quả tạo thành lại rất kinh người, ở trong các bộ Bắc Man phổ biến tin tưởng thần phạt, đây thật sự giống như trời đang trừng phạt

Con người không thể nào từ ngoài ngàn bước thẳng tắp bắn trúng chỗ yếu hại của mục tiêu! Chuyện đáng sợ này thực khiến bọn họ không dám tiếp cận hoàng đế Đại Yến, các ám vệ bảo hộ hoàng đế áp lực khổng lồ giảm nhẹ không ít.

Đương nhiên, Mục đại nhân không nói, Tam Lang đích xác nhẹ nhõm chút ít.

“A.” Tam thạch cung đứt, Chỉ Hạnh lòng đầy áy náy, “Ngại quá, ta sẽ tìm người sửa lại... Nếu không ta đền người cây khác.”

Tạ Ngạo Phong liều mạng lắc đầu, trong mắt tràn đầy chấn kinh cùng sùng bái. Sau đó trở mắt nhìn quan gia phu nhân yếu điệu, xách trường thương trên mặt đất... dùng sức quăng ra ngoài, khiến Bắc Man đang len lén bò lên tường kêu cũng không kịp kêu một tiếng, thương xuyên cổ họng ngã xuống tường thành cao cao.

“Tiểu công tử, người theo Triệu đại nhân...” Chỉ Hạnh mềm giọng khuyên, nhưng tiểu hoàng trữ lại nhào đến ôm eo nàng, liều mạng lắc đầu, mở mắt to nhìn nhất cử nhất động của nàng.

Binh sĩ chỉ cần còn có thể bò, tranh nhau thu thập trường mâu hoặc trường thương, một cây một cây đưa cho quan gia phu nhân nhu nhược ôn lễ này, nhìn nàng hoặc xa hoặc gần quăng thương hoặc mâu.

Như là nàng quăng không phải hung khí, mà là cánh hoa, lá liễu. Không tổn chút sức, chỉ là trong động tác mang theo chút gió, khiến tiểu hoàng trữ ôm eo nàng tóc hơi bay b

Một chết đi được. Quả nhiên hỏa hầu không đủ, nội lực liền sắp không chịu nổi... Thật chặt vật. Sao có thể rớt trâm, tóc tán loạn thất lễ trước mặt người khác được...

“... Yến Tử quan âm!” Không biết là binh sĩ nào nhìn lại tường thành hô to, “Yến Tử quan âm cảm thương! Thiên tử thống lĩnh chư quân thiên hạ, Yến Tử quan âm cũng đến giúp đỡ!”

... Gì?

Kết quả cuộc chiến lần này chiến thắng trong mơ hồ... Bởi vì Bắc Man lui binh. Chư bộ thờ phụng “Trường Sinh Thiên”, nghe nói là một trong ba mươi ba hóa thân của quan thế âm. Hoa Châu triệt để luân hãm, duy độc Xích Loan Sơn nơi đặt kim thân của Yên Tử quan âm ngay cả đi qua cũng không dám, huống chi là kinh nhiều... thật cẩn thận đi đường vòng.

Bọn họ so với ai đều hiểu rõ tầm bắn của tên cùng thương, cho nên bắn từ khoảng cách xa như vậy cùng tinh chuẩn như thần, Ngoại trừ Yên Tử quan âm hạ phạm, thật không tìm được bất kì lý do nào khác.

Nữ mặc giáp vàng cầm thương, bạo ngược khác hẳn dáng vẻ từ bi của Trường Sinh Thiên a!

Này không dễ, mặc dù không có kết quả thương vong trọng đại, lại có ý nghĩa phi phạm. Đại Yến lộ ra nanh nhọn cùng vuốt sắc che giấu, chứng tỏ chỉ là ngu si, bị làm phiền tỉnh dậy thì dĩ thường táo bạo. Hoàng đế bỏ mạng diễn xuất, cũng chấn động văn võ bá quan. Hắn không chỉ là hoàng đế vô lại

Còn vô lại lưu manh đến không sợ chết, thậm chí vui vẻ dẫn hoàng trữ cùng chết!

Trên đời này còn có hoàng đế càng đáng sợ càng khiến người run rẩy hơn người này sao? Ngay cả văn tử gián cũng ngại ngừng đưng cột...

Kẻ lưu manh đó chuẩn bị hai đời tuần quốc (chết theo nước)! Người một tiểu quan có tư cách gì đập đầu... quá trẻ con rồi.

Võ tướng vốn có chút dã tâm hoặc tính kế cũng yên. Người cũng không thể nói với hắn cái gì ở xa quân mệnh có thể không nghe...

Hoàng đế lưu manh này ở ngay đây. Hắn ho khan một tiếng so với đầu lĩnh đánh quân còn hữu hiệu hơn... Binh đều thành binh của hoàng đế, con mắt chỉ biết chuyển theo hắn.

Người dám không nghe hoàng đế? Muốn hưởng thụ một chút hậu quả binh sĩ nổi loạn sao? Có một lão tướng quân đối với hoàng đế ngạo mạn một chút... binh của hắn đều phản, nháo đến chật vật...

Tổng thể mà nói, hoàng đế cùng Tam Lang đều rất hài lòng kết quả như vậy. Mạng vẫn còn, uy tín được lập lại, lần này ngự giá thân chinh nổi lên tác dụng chấn nhiếp trăm phần trăm, ít nhất không thể thăm như bọn họ dự tính, còn có thể tranh thủ càng nhiều thời gian, để cùng nhau thu thập văn võ hai phương một lần.

Mọi người đều rất hài lòng, chỉ có Chỉ Hạnh phi thường bất mãn, thậm chí tức tối. Tiểu hoàng trữ sùng bái nàng, cả ngày dính nàng... Nàng nhịn. Tiểu hài tử... Nhất là tiểu hài tử béo mập mềm mại luôn có thể nâng cao lòng khoan dung.

Thế nhưng lời đồn... lời đồn “Yên Tử quan âm”... Nàng không thể nhịn. Thỉnh thoảng nàng ra ngoài, mặc kệ là cưỡi ngựa hay đi xe ngựa, luôn có người ngăn xe quỳ lạy, càng khoa trương hơn, ngay cả hương án cũng bùng ra, tự động thay nàng vẩy nước dương liễu mở đường...

Ai biết rõ bà ấy là ai a?! Ta cùng Yên Tử quan âm một chút cũng không quen!

Thậm chí Tạ Ngạo Phong cùng một đám cung thủ của hắn còn chạy đến quỳ cầu bái sư, nàng càng hoàn toàn không muốn để ý.

Cầu hoàng đế. Nàng âm thầm nguyện rửa trong lòng. Quả nhiên gặp phải Mộ Dung hoàng thất liền sẽ dính vào một đống chuyện xấu, hoàn toàn bị mang sụp.

Nàng thật hận chết Mộ Dung gia.

62. Chương 62

Chiến tranh không phải ở tiền tuyến vấy nhiệt huyết là xong, chuyện sau đó mới là phần khó khăn thật sự. Cho nên các nam nhân vài ngày không thấy bóng dáng, Chỉ Hạnh thực có thể thông cảm... Tam Lang mỗi ngày đều sai người truyền tin, mặc dù thường chỉ có qua quýt vài từ, với Chỉ Hạnh mà nói, đã quá đủ rồi... Thậm chí nhịn xuống không cùng Tam Lang oán giận cái đãi ngộ kỳ quái này.

Nếu có thể, nàng cũng muốn dứt khoát ở lì trong phủ tri châu không ra cửa... Nhưng mà các quan đội lương vội vàng, loạn vài ngày cũng không thấy yên, thương binh doanh (nơi chữa thương cho binh sĩ) cũng hỏng hết... Hoàng đế cùng văn võ đại quan liên can không rảnh quản đến việc nhỏ, chủ sự lại là một đám cầu thả tùy tiện, cuối cùng đều cáo trạng đến chỗ nàng.

... Liên quan gì đến ta a?! Ta chỉ là quan gia mệnh phụ cửa lớn không ra cửa nhỏ không đến!

Trách thì trách nàng quá mềm lòng, đầu tiên là chữa chân cho Tạ Ngạo Phong... vốn bị tuyên bố không cứu được. Bên cạnh có một thương binh sắp đứt hơi, nàng cũng thuận tay cấp cứu ra đơn thuốc... Bởi vì “Yến Tử quan âm” kì quái gì đó, thương binh doanh thường không dám kinh động nàng, trừ phi thực sự nguy cấp, mới sẽ đến cửa thật cẩn thận xin giúp đỡ.

Đây cũng là lý do vì sao, nàng ngượng ngùng tức tối có thừa, vẫn phải banh mặt ra cửa. Tử Hề thật lâu không về, nàng chỉ có thể mang tiểu hoàng trữ theo bên người.

Kết quả chính là, chinh đồn thương binh doanh thành chuyện của nàng... Rõ ràng nàng chỉ là đến khám bệnh. Nhưng mà cái địa phương quý quá quân y như ruồi nhặng mất đầu, hoàn cảnh ô uế huyết khí trùng thiên, chẳng khác nào quăng người chờ chết này, thật đã kích động đến giới hạn của nàng. Nàng hiểu rất rõ “bất tại kỳ vị bất mưu kỳ chính” (chưa từng ở vào hoàn cảnh này thì sẽ không tính toán cho những người ở hoàn cảnh này) Nhưng người đều có lòng thương xót, làm một người học y đối với tình cảnh “coi y doanh như nghĩa trang (nơi đặt thi thể thời cổ đại)” thật sự là không thể nhìn a!

Quan trông coi thương binh doanh vốn định mặc kệ nàng, khiến nàng âm thầm nắm chặt tay trong tay áo, chuẩn bị sẵn sàng đá qua...

Tiểu hoàng trữ lại lên tiếng, “Dì Hạnh không có quyền quản, vậy nếu là bản vương, người nghe hay không? Dì Hạnh nói cái gì chính là cái đó, hiểu chưa?”

Quan trông coi á khẩu. Hắn đầu bị sốt hồng mới dám không nghe hoàng trữ... Đó là con trai duy nhất của hoàng đế a! Cho dù tiểu hoàng trữ chưa đến năm tuổi... Ở trước mặt hoàng đế làm nũng, hắn còn có đường sống sao?!

Thế là trong sự a dua nịnh hót của quan trông coi thương binh doanh, chinh đồn thương binh doanh, liền thuộc về Chỉ Hạnh.

Nhưng mà lương đội không chỉ mang theo lương thực, còn có rất nhiều thuốc men và dược liệu. Loạn từ khi vào thành đến khi Chỉ Hạnh chinh đồn thương binh doanh, còn chưa xong. Y dược lương thực của thương binh doanh đều sắp không đủ dùng, lương quan (quan quản lý lương thực) còn giữ chặt không phát.

Lần này Chỉ Hạnh không nhịn nữa, một chương bào xuyên cột doanh, khiến binh trưởng sụp một nửa. Nàng lạnh lùng nhìn lương quan, nhìn đến hắn đáy lòng phát lạnh, thiếu chút tiểu ra quần. Tiểu hoàng trữ lại mở miệng hỗ trợ, dưới sự giám sát nghiêm ngặt của Chỉ Hạnh, lương đội dùng tốc độ nhanh nhất ổn định lại, hơn nữa cung ứng các bộ quân đội hợp lý, đặc biệt là tinh doanh, một khắc cũng không dám kéo dài, ra lệnh liền giao, một hạt gạo cũng không dám xén bớt.

Kỳ thật ở các đời Đại Yến, thương binh doanh thường là nơi bị xem nhẹ nhất. Cho dù cứu sống, rất có thể thương tàn đến không thể trở lại chiến trường... Ít nhất không thể lập tức lên chiến trường. Quân đội cần chính là chiến lực tức thời, vào thời này, không có quá nhiều tinh thần nhân đạo. Có thể được ưu tiên trị liệu, thường là vết thương nhẹ, trọng thương thường phải xem tạo hóa của bản thân.

Chỉ Hạnh có thể hiểu lựa chọn tàn khốc này, nhưng không thể chấp nhận. Nàng dù sao cũng là nữ nhân, phụ nhân vô cùng để ý khí tiết.

Hơn nữa, cho dù thương tàn, lão binh từng lên chiến trường chính là nguồn lực quan trọng. Có rất nhiều thương binh, chỉ cần cố hết sức, lời bọn họ từ quỹ môn quan ra, tương lai liền sẽ biến thành binh sĩ càng có giá trị càng thuần thực.

Mà không phải... không ngừng đưa tân binh khỏe mạnh giống như giấy trắng lên chiến trường, để vận may quyết định sống chết, dùng tổn thất lớn lao để đào tuyển cái gọi là “tinh binh”.

Nàng làm việc này rất nhẹ nhàng nhuần nhuyễn, không khác gì xử lý việc nhà. Tiểu hoàng trữ đi theo bên cạnh nàng thường thường hỏi, nàng cũng không chút giấu diếm trả lời. Với nàng mà nói, việc này thực sự không có gì.

Trị nước lớn như nấu cá tươi. Gia sự quốc sự, chỉ là quy mô khác nhau, sự thật đều là trình tự không khác gì lắm.

Nhưng với tiểu hoàng trữ mà nói, đoạn thời gian đi cùng Chỉ Hạnh này, ảnh hưởng tương đối sâu sắc. Lúc hấn tại vị, là thời Đại Yến triều văn võ bình đẳng hiếm có, quét sạch trầm tích mục nát hơn hai trăm năm, không khí đổi mới hoàn toàn. Mà ở trong quân, Diệp đế uy vọng cực nặng, tuyệt đối không phải cái bóng mờ mịt.

Dù sao hấn chưa đến năm tuổi, đã ở thành Trần châu lệnh Phùng phu nhân Hứa thị chinh đồn thương binh doanh cùng lương đội, triển hiện phong phạm “tử quân”. Sau khi trở thành thái tử, nhiều lần tự mình tuần thị biên quan, coi binh sĩ như huynh đệ, phi thường coi trọng tính mạng bọn họ.

Nhưng chính là ảnh hưởng quá sâu, sâu đến hấn lớn lên tuyển hoàng hậu cũng chọn một tướng môn hổ nữ (con gái nhà tướng) võ nghệ cao cường, để hậu tình cảm sâu đậm... Cho dù tính cách lơ đãng, không đặc biệt thích hợp làm hoàng hậu, còn ở trong cung thả ngựa, thường khiến thái hậu(hoàng hậu của Chính Đức đế) giận chết khiếp... Diệp đế vẫn chuyên sủng hoàng hậu, coi như trân bảo.

Ảnh hưởng này là tốt hay không tốt... Thẳng thắn mà nói, thật khó mà nhận định.

Đây là chuyện sau này.

Chờ trong quân bàn bạc nghị luận cùng điều độ hành quân xong một phần, đã hơn tháng. Lúc này đã đuổi tướng Bắc Man ra khỏi Trần Châu, chờ thám tử các nơi hồi báo, liền tiến quân

Lúc này, Chỉ Hạnh mới nhìn thấy Tam Lang cùng Tử Hệ về, vẻ mặt xanh xao.

Với Tam Lang là không đành lòng, đánh không được. Nhưng Tử Hệ chỉ là bệnh nhân của nàng, nàng thực sự muốn lập tức dập hấn một trận.

Năm ấy cung biến nội thương phi thường trầm trọng, phí bao nhiêu tâm tư của nàng mới điều trị ổn định... Hiện tại đứa nhỏ chết tiệt này lại khiến vết thương cũ càng thêm trầm trọng.

“Người...” Nàng trừng Tử Hệ, “Người bảo vị đó ban cho cái quan tài tốt chút, tìm chỗ phong thủy mà tự chôn đi! Đỡ phải lãng phí sức lực của ta, còn lãng phí dược liệu! Có cái gì để liều? Đã đến mức phải liều mạng người sao?! Liều thành dạng này hấn ngoại trừ quan tài có thể cho người cái gì người nói a!”

Tử Hệ chỉ cúi đầu cười, ngoan ngoãn. “Xin lỗi.”

“Nếu nói xin lỗi có tác dụng, còn cần bộ khoái sao?” Chỉ Hạnh càng giận.

Tam Lang nhẹ khụ một tiếng, mắt đầy u oán nhìn nàng.

“... Ta là không nữ. Nếu không chàng sẽ bị ta mắng càng khó nghe.” Chỉ Hạnh nói thầm.

Mặc dù hoàng đế bên kia có ngự y đi cùng... Nhưng phong cách của những ngự y này, luôn hy vọng bình an là trên hết, ra phương thuốc tuyệt đối uống không chết người, ôn hòa đến thái quá, còn ra vẻ tiên phong đạo cốt nói cái gì “bệnh đi như kéo tơ”.

Kéo sợi gân “bo bo giữ mình” của các người còn nhanh hơn, bày đặt kéo cái gì tơ.

Nàng không chút khách khí dùng đốt ngải (dùng lá ngải khô quấn thành mồi, châm lửa cháy rồi đốt vào chỗ huyết đạo bệnh nhân) đau đớn nhất, dùng thuốc bá đạo nhất, kéo Tử Hệ trở về.

Tam Lang bên cạnh nhìn đến có chút phát lạnh... Mặc dù biết rõ Chỉ Hạnh sẽ không dùng cách này trên người hấn. Nhưng nhìn được ngải đốt huyết đạo sau lưng Tử Hệ, Tử Hệ thống khổ đổ đầy mồ hôi to như hạt đậu, hàm răng cắn chặt đến kêu khanh khách... Thật rất khó không sờn gai ốc.

“Hạnh nhi, ta biết nàng rất tức giận...” Tam Lang thật cẩn thận nói, “Nhưng Tử Hệ... sẽ không sao chứ?”

“Tối đa phun ra vài ngụm máu tụ.” Chỉ Hạnh lạnh lùng trả lời, “Uống ba thang thuốc, phun máu xong là tốt hơn phân nửa. Điều dưỡng mười ngày nửa tháng, có thể lên chiến trường bảo hộ cái... vị đó, khỏe mạnh cường tráng muốn chết thể nào liền chết thể đó.” nàng mắt đẹp trợn tròn, “Tam Lang chàng...”

Phùng tổng tri huyện diêm mỹ băng lãnh, sát khí tận trời, trên chiến trường giết địch vô số, vẫn như cũ mặt không cảm xúc, bị nung tử hắc trùng, lập tức ngoan ngoãn cúi đầu, thậm chí có chút đáng thương hề hề, ”X

Chỉ Hạnh nghiêm mặt một hồi, cuối cùng vẫn thả lỏng thở dài, ôn nhu coi mạch, ra đơn thuốc bảo người đi hút. Kiểm tra vết thương trên người hắn, nhìn vết đao kéo dài từ vai đến ngực, còn rỉ máu, một lần nữa đổi thuốc băng lại, đau lòng rơi lệ.

Tam Lang đáy lòng khó chịu cực. Thật không bằng giống Tử Hề để nàng mắng một trận. Luôn giỏi biện luận nhất thời không biết nói gì, Tựa hồ nói cái gì cũng không đúng. Cuối cùng chỉ có thể lúng túng nói, “Vì tự do... ta đã bán mạng cho hắn.”

“Ta biết rõ.” Chỉ Hạnh thờ ơ trả lời, “Cho nên mới mắng không nên lời. Ngọn nguồn mọi việc, đều là vì ta... Ta học nhiều võ công hơn thì tốt rồi. Nhưng ta chỉ có nội công còn có chút thiên phú, nhưng nội công... mười năm hai mươi năm cũng không có bao nhiêu thành tựu. Không thể giúp chàng cái gì, ta rất khó chịu.”

Hắn á khẩu, có chút dở khóc dở cười. Thành Trần Châu đại thắng, ngoại trừ hoàng đế ngự giá thân chinh cổ vũ sĩ khí trở nên cuồng loạn, quan trọng nhất chính là “Yến Tử quan âm” hạ phạm.

Mười mũi tên gần như không thể nào kia, cùng thương hoặc mâu bay uy mãnh ác liệt đếm không hết.

Sau đó nàng nói, “không giúp được gì.” Hơn nữa thật lòng khổ sở.

Thành thân nhiều năm như thế, hắn đã không phải Phùng tri huyện lang bị cô lập bị ghét, sống không có gì lưu luyến, một lòng muốn chết. Triều thần kính trọng, quyền thế nắm chắc, h các thể gia cũng phải thừa nhận Thuận Đức Phùng gia, hắn là gia chủ mở ra. Nhưng tình cảm hắn đối với Chỉ Hạnh, lại càng ngày sâu đậm, sâu đến khó có thể lên tiếng, tựa hồ bày tỏ đều là lãng mạn giả dối.

Hắn cũng từng nghĩ vì cái gì.

Có lẽ là, nàng dần dần thành thực xinh đẹp, ôn lễ uyển chuyển, càng lúc càng giống quan gia mệnh phụ nhàn thực. Nhưng chỉ là bề ngoài mà thôi... Lòng của nàng vẫn là thiếu nữ tân phụ đối với mọi chuyện không khéo thành thạo, chỉ riêng đối với hắn có chút mơ hồ không giúp được gì, có chút khổ sở lại ôn nhu.

Rõ ràng là Phó thị đích truyền kinh thế tuyệt diễm, lại vẫn cảm thấy không có gì, không được tốt.

Có lẽ có chút sợ hãi đi? Phó thị giúp đỡ Uy hoàng để giành chính quyền, từng được dân chúng ủng hộ xưng là “Hoàng Vương” (Phượng Hoàng con đực được gọi là Phượng, con cái là Hoàng) cùng nhũ danh “Phượng Hoàng” của Uy hoàng để vừa vặn là một đôi.

Ở trong lòng hắn chính là đời sau của Hoàng Vương, Hoàng Vương non đích truyền.

“Coi chừng vết thương của chàng!” Chỉ Hạnh la nhỏ, muốn dịch ra để không đè lên vết thương của hắn.

Tam Lang lại ôm nàng càng chặt. “Mặc kệ... Hạnh nhi, ta rất nhớ nàng.” Hắn ôn nhu thậm chí có chút tôn thờ hôn

Làm gì mà đỏ mặt a thực sự là... Thành thân nhiều năm như thế. Chỉ Hạnh âm thầm mắng chính mình, hốc mắt lại đỏ lên. Người khác thấy nàng rất trấn tĩnh, kỳ thật nàng sợ cực.

Nàng rất sợ mất đi Tam Lang. Bất tri bất giác, nàng đã lật ngược tất cả gia huấn của Phó thị, Tam Lang chính là tất cả của nàng.

Nhưng mà sợ một chút tác dụng cũng không có, nàng chỉ có thể tĩnh táo lại làm việc có thể làm.

“... Ta càng nhớ chàng. Chàng biết không? Nếu chàng chết trên chiến trường, ta liền tự vận theo chàng... Cho nên chàng nhất định phải bảo trọng chính mình, mạng của ta đã ở trên người chàng.”

Tam Lang hôn nàng, không muốn để nàng bày tỏ những câu ‘nếu’ đáng sợ kia.

63. Chương 63

Thắng thắn mà nói, thu phục Hoa Châu cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhiệt huyết quyết chiến không khó, đủ kích động đủ lưu manh là có thể thể hiện vô cùng uy phong... Cho dù không có “Yến Tử quan âm” giúp đỡ, kỳ thật cũng có thể thu được thắng lợi, chỉ là tử thương càng th

Nhưng giúp thắng một thành, dễ, thu phục một châu, khó, cực khó.

Hoàng đế cùng Tam Lang đều đọc qua binh thư, nhưng chỉ là giới hạn trên giấy. Bọn họ không có kinh nghiệm quân sự thực tế, càng không có thời gian từ từ cọ xát. Mặc dù được tất cả binh sĩ cuồng nhiệt ủng hộ, nhưng tướng lĩnh khẩu phục tâm không phục vô số, mắt lạnh bàng quan, chờ xem hoàng đế nhiệt huyết quá này làm trò cười.

Nhưng đám tướng lĩnh kiêu ngạo kia đã quên một chuyện rất quan trọng: hoàng đế này, là lưu manh. Lưu manh, chỉ nói nghĩa khí giang hồ cùng quy củ, mới không rảnh cùng người nói kinh nghiệm hoặc gia thế.

Hơn nữa, thủ đoạn của đầu lĩnh lưu manh, đặc biệt tàn ác.

Cho nên hoàng đế triệu tập tất cả đầu lĩnh quân bàn luận thu phục Hoa Châu, có lên tiếng cho ý kiến góp ý, cho dù ý kiến ngu xuẩn cũng không sao. Nhưng kẻ nào im lặng không lên tiếng giả người chết, liền giáng nửa cấp quan lập tức.

Chính Đức đế cười nhạt một tiếng, đập bàn, “Lĩnh quân lương của Đại Yến, liền động não làm việc cho trẫm. Kẻ không muốn động não...” Hắc bổng vỗ nút soái án (bàn làm việc của thống soái), “Lão tử sẽ chinh người ngay cả não cũng chảy ra! Lui ra!”

Ngày hôm sau triệu tập lần thứ hai, quả nhiên người người hăng hái, nhất là những người bị giáng cấp.

Nhưng lần này Chính Đức đế vẫn cười nhạt không ngừng, sắc bén vạch ra sai lầm quan trọng của mấy tướng lĩnh, tiến quân theo lời bọn họ, đại khái chính là toàn quân bị diệt, tình huống tốt nhất cũng là lạc đường trong núi non hiểm trở cho đến chết.

“Lão tử đã nói, có lỗi với quân lương Đại Yến, sẽ chinh đến người ngay cả não cũng chảy ra.” Chính Đức đế vô tình nói, “Cho rằng lão tử chưa từng đến Hoa Châu, tối đa nhìn nhìn sơn hà đồ (bản đồ) mà thôi? Nhìn người qua khe cửa (nhìn qua khe cửa nên ko thấy được bao nhiêu, dẫn đến coi thường), xem thường lão tử à!”

Mấy tướng lĩnh thống lĩnh một châu hoặc ở An Bắc quân có địa vị cao này trở về, cuối cùng bị quăng ra, từ đại đầu binh của tiên phong doanh, nơi dễ dàng bị mất mạng trước.

Đương nhiên không khỏi dẫn đến một chút kích động cùng náo loạn, dù sao cũng là đầu lĩnh quân trước giờ. Nhưng quy mô đều rất nhỏ, còn không thể nháo đến chỗ hoàng đế đã bị binh sĩ tự chủ trấn áp.

Những binh sĩ tự chủ trương này run run sợ hãi đến chỗ hoàng đế thỉnh tội, không nghĩ tới hoàng đế khen bọn họ đến hoa rơi đầy trời, phiêu phiêu muốn bay.

Chỉ có thể nói, lưu manh đầu lĩnh rất biết lung lạc lòng người. Hắc nói, binh lính trung quân ái quốc mới là lẽ phải. Bọn họ là binh sĩ Đại Yến, là binh sĩ của hoàng đế! Không phải nô bộc nuôi trong nhà của vị đầu lĩnh quân nào đó, lại càng không phải đám khốn kiếp làm càn chỉ biết ngồi một chỗ lấy công làm tư, hại nước hại dân... Làm được thật sự là quá

Nhưng mà quân pháp vẫn còn đó, dĩ hạ phạm thượng, quân côn là tránh không được. Hoàng đế sẽ hết sức châm chước, nhưng không thể miễn tội. Dù sao quân luật Đại Yến không phải để trưng bày.

Cho nên có một nhóm lớn binh sĩ tự chủ trấn áp nổi loạn cùng tiểu quan quân đều phải chịu quân côn.

Nhưng Chính Đức đế đáng sợ nhất là ở chỗ này. Tính cách lưu manh của hắc đặc biệt có mị lực, lại nói vài câu, thậm chí là toàn bộ binh sĩ của liên quân Yến Vân càng cuồng nhiệt sùng bái.

Da thịt đau có là gì a... Ai có thể khiến hoàng đế, đường đường thiên tử tự mình an ủi khen ngợi chứ? Coi trọng cải cách quân luật Đại Yến bỏ phế đã lâu, tất cả làm việc theo luật, không cho bất kì đầu lĩnh quân

nào loạn dùng hình phạt riêng, binh sĩ đã bị đối đãi bất công bất nghĩa, thậm chí có thể dâng thư tri châu các nơi, Đại Lý Tự sẽ phái người điều tra xử lý.

Chúng ta... không phải binh của đầu lĩnh. Chúng ta là binh sĩ, binh sĩ của Đại Yến, binh sĩ của hoàng đế. Chúng ta phục tùng quân lệnh... Nhưng chúng ta có thể ưỡn ngực, lớn tiếng nói, chúng ta chính là binh sĩ của Đại Yến!

An ủi xong binh sĩ sùng bái kiềm kích động, khiến bọn họ ngoan ngoãn đi lĩnh quân côn, hoàng đế gác chéo chân trên soái án, bật cười, “Nam nhi Đại Yến chúng ta, phần lớn vẫn rất có tâm huyết... Chỉ là đơn thuần chút. Bất quá, ta thích.”

Mục đại nhân đi theo nhìn sàn nhà im lặng không lên tiếng, có chút cảm khái... Nhớ năm ấy còn trẻ vô tri, chính là bị Thuận vương lung lạc như thế, đem mệnh bán cho Thuận vương... Ai biết ngài sẽ làm hoàng đế, nguy hiểm từng bước tăng tiến, khiến hắn đến giờ còn chưa thành gia... Rõ ràng chỉ thiếu một chút, lại phải chạy ra chiến trường, hắn lại không nỡ để cô nương trong lòng làm quả phụ.

Nhìn chuyện cũ tái diễn, đám nhóc đáng thương này... Mục đại nhân chỉ có thể thầm nuốt lệ anh hùng.

Tam Lang vẫn bảo trì trấn định của hắn, “Hoàng thượng, ngài phải tự xưng ‘trẫm’. Ngài không phải bang chủ giang hồ hoặc kiêu hùng một phương, đừng tự xưng ‘lão tử’.”

“Tam Lang người thật phiền...” Hoàng đế lải nhải, “Được rồi được rồi, trẫm thì trẫm. Đám rùa đen đáng chết kia... có gan lừa gạt lão tử!”

Tam Lang bỏ cuộc thở dài, không nói nữa.

Chỉ có thể nói, đám tướng lĩnh kiêu ngạo này nhìn hoàng đế quá nông cạn. Mạng lưới tình báo hắn cùng Tam Lang khổ tâm kinh doanh nhiều năm, dọc có tước nhĩ vệ lấy tam giáo cứu lưu là chính, thông suốt từ nam chí bắc, ngang có thương gia tin tức nhanh nhạy, ám vệ dưới tay kiểm tra đối chiếu, đã quá thông thạo.

Mặc dù tước nhĩ vệ không có bao nhiêu người hiền, thường xung đột, nhưng gà có đường gà chó có đường chó, lại thường có thể ở nơi nguy hiểm nhất không thể nhất chiếm được tình báo quan trọng. Thương gia mặc dù cũng có bệnh tham lợi, không lợi không thức sớm. Nhưng chỉ cần cho bọn họ “lợi” (quan tước cùng ưu đãi con cháu thi khoa cử) công bằng, bọn họ liền sẽ hồi báo đúng ”nghĩa” trao cháo múc.

Gộp chung tin tức hai bên lấy được, hầu hết liền không có vấn đề. Nếu khác biệt quá lớn, chỉ cần phái ám vệ đi đối chiếu là có thể có được tin tức xác thực.

Nỗ lực nhiều năm nay cũng không uổng công, ở thời khắc quan trọng, liền đủ để chọc thủng những kẻ rắp tâm phản trắc.

“Hoàng thượng, ngài ép quá chặt.” Tam Lang lại lên tiếng, “Các tướng coi binh lính như quân nhà mình đã lâu, ăn sâu bén rễ. Ngài đột nhiên...”

“Không có thời gian, Tam Lang. Chúng ta không có thời gian sờ đầu khen ngoan.” Hoàng đế rũ mắt xuống, “Người không phải không biết chứ? Nam Di ngo ngoe muốn động, ngay cả Hồi Hột cũng tụ tập ở biên giới. Chúng ta không hạ thuốc mạnh... Liền chờ hàng năm đánh nhau, dần hao tổn đến chết. Ta không thể nỡ giá thân chinh nhiều lần... Hoàng hậu chống không được lâu lắm. Nàng không có tài năng về chính trị.”

“Hận ta cũng không sao.” Hoàng đế rút lên ghế dựa, không chút hình tượng dang hai chân trên soái án, “Bọn họ cũng không phải tiểu cô nương hoặc tiểu tử xinh đẹp, ta còn phải an ủi trái tim yếu đuối của bọn họ? Lĩnh quân lương Đại Yến còn vợ vét nhiều dầu mỡ như thế... làm việc cho ta! Lão tử muốn thu phục Hoa Châu, bọn họ đưa ra một bộ chiến lược có thể chấp hành! Nếu như toàn bộ không được, đổi toàn bộ cũng không sao! Ta không tin Yến Vân liên quân lớn như vậy, không có một người có khả năng!”

Sự thật chứng tỏ, cứng sọ ngang. Tướng lĩnh có kiệt ngạo bất tuân thể nào, cũng địch không lại thiên tử Đại Yến viết là “hoàng đế”, đọc là “lưu manh”

Lại triệu hội nghị, quả nhiên liền giao ra một phần chiến lược xinh đẹp sắc bén, tất cả tướng lĩnh đều cung kính kí tên lên quân lệnh trạng.

Hoàng đế lưu manh rất hài lòng, trắng trợn thổi phồng khen ngợi, xu nịnh thúc ngựa đến nỗi, khiến mỗi tướng lĩnh đều mặt đỏ tai đỏ, thẹn không dám nhận.

Không nghĩ đến, thủ đoạn lỗ mãng ngang ngược như thế, có thể thu phục đám kiêu binh hãn tướng này. Tam Lang nhàn nhạt cong lên một nụ cười gần như không thấy.

Đêm trước khi phát binh Hoa Châu, hoàng đế nhìn Tam Lang trầm tư, nhìn thẳng đến hắc sơn gai ốc.

“Phùng Tam Lang, ngươi không có gì muốn nói với trẫm sao?” Hoàng đế nhíu mày.

Tam Lang đẩy lòng mãnh liệt cảnh báo, cẩn thận cúi đầu, “Thần, vô sự khả tấu.”

“Aiz aiz aiz, ta thoát nhìn liền không đáng tin vậy sao?” Hoàng đế sáp lại gần, “Ngươi nhất định có bí mật gì, có thể cho ta biết chứ? Ví dụ như, Yến Tử quan âm...”

Tam Lang lập tức cắt lời hoàng đế, “Thần khẩn xin cáo lão.”

“Ngươi thật không phải thứ tốt!” Hoàng đế nổi giận, “Lâm trận bỏ trốn à? Nghĩ thật hay! Vợ chồng các ngươi đã cùng bán cho ta!” Hắc lại lập tức giãn mày cười, “Quên đi, khó trách người mỗi lần đều phản ứng lớn như thế. Hơn hai trăm năm... còn ụy mãnh như thế. Bà năm ấy... phải là cỡ nào, cỡ nào... Khó trách lại được gọi là Yến Tử quan âm a. Cũng không còn xứng vị thích hợp hơn. Thái tổ hoàng đế chính là đồ ngu ngốc a!...”

Hoàng đế lải nhải đến cao hứng, vẫy tay cho Tam Lang lui ra.

Lúc này Tam Lang mới phát hiện, sau lưng mình đầy mồ hôi, đã ướt cả y phục.

64. Chương 64

Bởi vì “thần tích” của Phùng phu nhân, cho nên phủ tri châu Trần Châu mở rộng cửa lớn, cung kính nghênh đón Phùng phu nhân Hứa thị vào tri châu phủ, lại bởi vì tiểu hoàng trử thường ở đây qua đêm, ngoại trừ nô bộc đáng tin, cả nhà tri châu đại nhân đều chuyển đến phía sau nha môn quan phủ, để chỗ cho Phùng phu nhân truyền thuyết là Yến Tử quan âm hóa thân ở lại.

Phùng phu nhân lại ngoài ý muốn hòa ái dễ thân dịu dàng sẵn sàng, rất ít sai phái người của tri phủ, chuyện bên người chỉ có mấy bà tử cùng tùy tùng bản thân mang đến xử lý.

Không cho Cát Tường cùng Như Ý đến, hai nha đầu này rất là không cam lòng. Chỉ là Như Ý năm kia Lý Đại, hiện tại bụng lớn cúi đầu nhìn không thấy mũi chân, cùng đến thêm loạn hay sao? Như Ý chỉ có thể ngoan ngoãn giữ thai, Cát Tường lại theo đến, vậy Lưu Viên ai quản?

Bà tử đi cùng phần lớn đều có chút công phu phòng thân, nàng không cần quá lo lắng.

Là người, ở lâu đều có cảm tình. Hai nha đầu hồi môn theo nàng chịu quá nhiều phong ba năm tháng, nàng không đành để bọn họ cùng đến chiến trường chịu khổ.

Vốn ngay cả mấy người hầu này cũng không muốn mang, cũng là bọn họ chết sống cùng theo.

Chỉ là... gia tộc Phùng gia bọn họ ít nhiều đều có chút kháng tính, gia tộc nhà tri châu đại nhân gia bị sợ đến sắc, ngắt có, dập đầu có, phần lớn là bỏ trốn mất dạng.

Nàng cũng có vài năm không thấy Tam Lang bộ dạng giống nữ quý thê diễm, còn thêm mười phần sát khí thế này... Cả trời giá rét gió lạnh từng trận, ngay cả nàng cũng có chút không thích ứng.

Hỏi hắc cũng không trả lời, chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm nàng, chăm chú đến gần như thê lương.

Một lúc lâu mới lên tiếng, “Hạnh nhi, chúng ta trốn đi.”

“... Hả?!”

Chờ thật vất vả hỏi rõ ràng, Chỉ Hạnh không biết nên khóc hay cười. Phu quân này của nàng a... Gặp phải chuyện của nàng luôn phản ứng rất kịch liệt.

“Vị đó biết thì thế nào?” Nàng cười hỏi lại, “Chúng cứ đâu? Cho dù hấn chiêu hồn Uy hoàng để từ âm phủ đến, ông ta cũng nhận không ra ta rốt cuộc có phải hay không a. Hấn cứ rần nói phải, ta cũng không có nghĩa vụ trả lời hấn a. Khổng phu tử cũng có thể biết bút pháp Xuân Thu (thời Xuân Thu, từ năm 722 – 481 TCN), chúng ta cách làm giống nhau một chút, không quá đáng chứ? Ta liền không trả lời, yên lặng ứng đối. Cậu hoàng để lại lưu manh, có thể làm gì ta? Đúng, hấn có thể ngờ vực, hoài nghi. Nhưng không có chứng cứ liền không chứng tỏ được gì.”

Tam Lang vẻ mặt hơi thả lỏng, lại vẫn âm trầm thở dài. “Vị đó... rất sùng bái Phó thị nương nương. Tất cả bản thảo trong cung... Hấn đều có thể thuộc lòng. Tự cho là đệ tử ngoại môn của Phó thị...”

Chỉ Hạnh cắt lời hấn, “Đây là trộm sư không thể tha thứ. Ta thân là Phó thị đích truyền, không thanh lý môn hộ hấn, liền trộm vui đi. Thật bức ta nóng nảy... Ta có quyền xử trí truyền nhân Phó thị đấy.”

Nhìn nàng ngẩng đầu kiêu ngạo, Tam Lang cuối cùng cũng nở nụ cười. Hấn luôn dễ dàng nghĩ mọi chuyện đến tình huống xấu nhất, nhưng Chỉ Hạnh luôn có thể suy nghĩ theo hướng lạc quan nhất. Thường nói chuyện với nàng, đầy trời sầu lo đều biến mất, vĩnh viễn không có đường cùng.

Này phải làm sao cho tốt đây? Nhìn hấn cười, Chỉ Hạnh vẫn cảm thấy bị mê hoặc đến muốn hôn môn ba khắp nơi, vẫn mặt hoa da tuyết, chỉ là lại tăng thêm vài phần phong hoa mà ưu tư cùng năm tháng mài ra, sát khí trùng thiên kia, chỉ gia tăng khoảng cách không thể đùa bỡn, mà không hề giảm bớt một chút sắc đẹp.

Tam Lang từng có ý để râu, đáng tiếc nhìn khó coi, không cần nói hoàng đế chịu không nổi, nàng cũng chịu không nổi, cuối cùng chỉ đành tự mình giúp hấn cạo râu.

Phu quân bộ dạng quá tốt thật phiền, siêu phiền. Để ở bên ngoài thật làm người lo lắng.

Nghe nàng mềm giọng oán giận, Tam Lang cười đến càng sâu, như xuân phong quét vào mặt bách hoa khoe sắc. “Nàng chỉ là... ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ mà thôi. Người khác nhìn ta, chỉ nghĩ đến lãnh diêm la chém bao nhiêu đầu quan, ngay cả nhìn vào mắt ta cũng không dám.”

“Bọn họ nên sợ chính là hoàng đế. Cũng không phải chàng quyết định giết ai liền giết người đó.” Chỉ Hạnh cười nhạt, “Tiểu cô nương chỉ cảm thấy siêu uy phong, rất đại trượng phu.”

“Gi? Thế giới này còn có tiểu cô nương khác? Sao ta không phát hiện?” Tam Lang chế giễu, “Đúng rồi, nhà ta có tiểu cô nương tốt nhất, khó trách ta nhìn không thấy người khác.”

Chỉ Hạnh lộ tai đều đỏ, “Miệng, miệng lưỡi trơn tru! Nhất định là cậu... lão kia mang hồng chàng. Thực sự là... phải có chủ kiến a! Sao có thể tùy tiện để tên lưu manh kia truyền nhiễm...”

Tam Lang nhẹ cười ôm nàng, thỏa mãn

Thu phục Hoa Châu cũng không phải là thế như chẻ tre, các bộ Bắc Man dị thường dũng mãnh. Mặc dù uy danh Yến Tử quan âm nhất thời dọa được bọn họ, nhưng Hoa Châu hà sáo thêm nhỏ dãi đã lâu, thật vất vả rơi vào trong miệng, bọn hấn thật sự không buông tay được. Sau khi trịnh trọng tế bái Trường Sinh Thiên xong, bọn họ bắt đầu dùng võ dũng nhiều năm nội đấu mài ra cùng Đại Yến đối trận.

Lúc ban đầu các bộ Bắc Man đích xác chiếm được thượng phong, nhưng thời gian dài, hoàng đế tự mình lĩnh Yến quân, bắt đầu bày ra một loại tâm huyết cùng bền bỉ cường hãn, dùng một loại cuồng khí không chết không thôi, thà đồng quy vu tận (cùng chết), cường lực áp bức các bộ Bắc Man, cuối cùng tàn bạo đánh tan.

Cuồng khí cùng sát khí khiến người khiếp sợ như thế, ngay cả Bắc Man luôn luôn dũng mãnh cũng run rẩy sợ sệt, cứ thế số tù binh buông tay chịu trói dần dần tăng lên.

Nhận Hồi Quan trọng quân cường trú, triệt binh khó khăn, trước lại có quân của hoàng đế Đại Yến ngự giá thân chinh như hổ sói. Các bộ Bắc Man vốn chỉ là vì lợi ích tạm thời kết minh, dưới áp lực to lớn liền tan rã. Sau khi bàn bạc, tộc trưởng Đát Tề Nhĩ bộ được đề cử làm tù thủ (thủ lĩnh các tù trưởng), hướng hoàng đế Đại Yến dâng thư cầu hòa.

Có thể nói, các nước giáp Đại Yến đều đã tương đối có kinh nghiệm. Hoàng đế người Hán chính là thích làm lớn thích công to, tạm thời cúi đầu nguyên ý thần, liền không sao, miệng ngọt một chút, ngay cả tù nhân cũng có thể thả về hết hoặc là trao đổi.

Tôi đa là muốn chút cống phẩm quý hiếm... Nhưng cái gọi là “quý hiếm”, chính là những thứ Đại Yến ít thấy... Ở chỗ bọn họ, nói không chừng có nhiều đến chạy đầy... Như là ngựa tốt, một số dược liệu, đá hoặc một ít hoa không có tác dụng gì, dã thú hiếm lạ cổ quái cũng càng không có tác dụng.

Cống một năm hai năm, là có thể mặc kệ hoàng đế Đại Yến. Dù sao thảo nguyên mênh mông, dân du mục chăn nuôi không có chỗ ở ổn định, hoàng đế Đại Yến cùng lắm là phát giận, sẽ không làm ầm ĩ lên đi quấy rầy bọn họ.

Kỳ thật, tù thủ Đất Tề Nhĩ thực sự không đoán lầm. Đại Yến tự cho là thiên triều thượng bang, khí thế to lớn. Truy cứu cống phẩm hàng năm của nước nhỏ man hoang thật không đủ đại khí. Tuyên dương quốc uy, có thể thêm vài nét bút trong sử sách, vậy là đã đạt tới mục đích. Ít chút cống phẩm cùng bồi thường, thật không xem trong mắt.

Chỉ tiếc, Chính Đức đế không phải hoàng đế Đại Yến bình thường.

Hắn nhận lấy thư cầu hòa, xem qua loa một lần, mặt không cảm xúc xé đôi. Cho dù ngôn ngữ không thông, tù thủ Bắc Man cũng hoàn toàn hiểu rõ ngôn ngữ cơ thể của hắn.

Hắn lười biếng chống má, nói với thông dịch, “Người nói với tên man tử kia, xưng thần lại không đáng một đồng, lão tử không cần. Muốn giảng hòa cũng được, một tù binh man tử, trị giá năm con ngựa hoặc hai mươi con dê, hoặc một trăm tù binh Yến cũng được. Đừng mong lừa trăm... Lão tử biết rõ người Yến bị bắt ước chừng hai vạn (20000), nhưng trăm có mười hai vạn tù binh man t

Thông dịch chuyển cáo tù thủ, kết quả hắn dị thường tức tối xổ ra một chuỗi dài, thông dịch hồi bẩm, Chính Đức đế không kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

“Mặc cả không cần nói với trăm. Người trực tiếp nói với hắn, Đại Yến không có lương thực cho Bắc Man ăn, nhưng mà, đánh hồng Nhạn Hồi Quan, đốt thành Hoa Châu đến lộn xộn, ngoài ra còn phá hoại các thôn Hoa Châu... cộng lại hết thật sự rất nhiều. Sợ rằng tù binh man tử phải ở Hoa Châu một thời gian rất dài... Dù gì cũng không thể đốt nhà người ta rồi không giúp tu sửa chứ?”

“Khuyên hắn không đổi cũng được, nhớ kỹ đưa cơm đến. Làm việc không cơm ăn, người sắt cũng chịu không được. Nhưng lão tử lại không có lòng từ bi đầu, đối chết một bớt một tai họa. Trước khi chết làm được vẫn phải làm... Nếu mười hai vạn tù binh này đối chết lại chưa làm xong, lão tử không loại trừ khả năng sẽ đi Bắc Man trời người về làm tiếp, hiểu chưa?”

Thông dịch thật vất vả chuyển đạt xong, nhưng tù thủ trả lời khiến hắn rất khó xử, không biết hồi bẩm hoàng đế thế nào.

“Nói.” Hoàng đế lạnh lùng, “Nói đúng sự thật.”

“Hắn, tù thủ Bắc Man hắn nói...” Thông dịch cố lấy hết can đảm, “Ngài, hoàng thượng ngài là... thổ phỉ mã tặc.”

“Sai” hoàng đế cười đến thật hung ác, “Lão tử là lưu manh. Mà bọn họ, là cường đạo. Chọc tới lưu manh, cường đạo cũng chỉ có thể chờ bị lột da, hiểu?”

Nghe xong thông dịch nói, tù thủ rất tuyệt vọng hơn nữa chân chính nhận ra cái gì gọi là lưu manh.

65. Chương 65

Các bộ Bắc Man còn ở chế độ chủ - nô, quý nhân cùng tiện dân, thậm chí so với nô lệ khác biệt rất lớn. Có lẽ có thể không quan tâm đến tính mạng của nô lệ cùng tiện dân, nhưng không thể không quan tâm tù binh quý nhân các bộ... ít nhất cũng có hơn ngàn người.

Coi như tính tròn một ngàn người, chính là năm ngàn con ngựa, hoặc hai vạn dê. Đây đã là con số không nhỏ. Nếu như còn cần nhắc đến tính duệ cùng thanh tráng (thanh niên khỏe mạnh)... ít nhất cũng phải

chuộc một nửa về, vậy đối với dân tộc du mục mà nói là một khoản chi cực lớn, nếu muốn đổi toàn bộ, thực sự phải dùng hết tất cả tài phú của các bộ, ngay cả mùa đông này cũng không qua khỏi.

Nhưng Chính Đức để căn bản không cho bọn họ thời gian mặc cả kiêm cải cộ. Bắt đầu từ ngày xé bỏ thư cầu hòa, hần đã ra lệnh cắt lương thực của tù binh Bắc Man.

Này còn không tính, đáng sợ nhất chính là, nếu đã thu phục Hoa Châu, chôn cất thi cốt quân dân, trong đó tự nhiên có thi thể người Bắc Man. Côn đồ lưu manh không đáng sợ, đáng tiếc hần là hoàng đế lưu manh đuôi to nhất toàn bộ Đại Yển, thủ đoạn âm độc khiến người không t

Hần lệnh quân dân thu gom thi thể Bắc Man, không quản đã thành dạng gì, toàn bộ chém đầu. Thi thể chồng chất cùng một chỗ thiêu, lấy cái nồi lớn, đem đầu người Bắc Man toàn bộ dùng nước sôi nấu chín, chờ nguội làm sạch da thịt, chỉ còn xương sọ trắng hếu.

Sau đó để quân dân Hoa Châu cửa nát nhà tan thống khổ không chịu thấu cảm xương sọ này đi Nhận Hồi Quan đáp đũa sọ, trang trí một chút tường thành đang tu sửa. Cũng ra lệnh xử lý tù binh Bắc Man đói chết như vậy.

Cắt lương ngày thứ ba, tù thủ hoả tốc đưa đến hai vạn tù binh người Yển cùng thi thể Tương Quốc Công, đồng thời còn có năm trăm con dê tạm thời bổ sung phí lương thực... Chính Đức để rất “nhân từ” trả lại cho ba trăm người Bắc Man.

Tương Quốc Công nha, thân phận đặc biệt không giống. Lấy một đổi trăm, cũng đáng, sẽ không tính quá kĩ với Bắc Man. Nhưng khiến người trở mặt chính là, Chính Đức để ngay cả quan tài cũng không cho, chỉ để Tương Quốc Công đã chết ăn mặc chỉnh tề, lên xe tù áp giải trở lại kinh thành, cho Đại Lý Tự thẩm vấn người chết này.

Xe tù đi đường nhiên sẽ không quá nhanh, tuy nói khí trời dần mát, nhưng một đường mưa nắng hầm, hầm đến kinh thành, đã không còn hình người.

Đại Lý Tự khanh nhận được vụ này, thiếu chút ngất đi. Từ xưa đến nay còn chưa nghe nói qua thẩm người chết... Này làm sao thẩm? Phải thẩm cái gì? Chờ thấy đến Tương Quốc Công toàn thân giò bọ, hoàn toàn thay đổi, Đại Lý Tự khanh thực sự té xỉu

Đáng tiếc té xỉu cũng không có tác dụng, các ám vệ áp giải thi thể Tương Quốc Công rất có kiên trì đợi Đại Lý Tự khanh tỉnh, cung kính lại kiên quyết nói hoàng thượng còn đang đợi bọn họ hồi báo.

Đây đại khái là vụ án mà Đại Lý Tự thẩm lý nhanh nhất, dù sao nhân chứng vật chứng xác thực, “phạm nhân” dưới đường cũng “cam chịu”. Chỉ là sau đó lần tay lại có chút khó khăn... Nhưng chút khó khăn này đã được Chính Đức để nhìn xa trông rộng giải quyết.

Ám vệ lấy ra một cái bình được phong kín, đổ ngón tay cái được được vật bảo tồn hoàn chỉnh của Tương Quốc Công ra, rất thuận lợi lần tay.

Thế là Tương Quốc Công với đại tội mưu nghịch “thông địch bán nước, dao động quốc bản”, trăm lập quyết. Chấp hành không chút qua loa, hoàn toàn chiếu theo luật Đại Yển... Cho dù Tương Quốc Công đã sớm là người chết.

Đây rõ ràng là xử trí không quá bình thường, lại như hất một chậu băng tuyết lớn vào triều đình và dân chúng vốn đang nghị luận ồn ào như canh sôi, trầm mặc yên tĩnh xuống. Dưới sự thao túng của người cố ý, Chính Đức để coi thường tính mạng quân sĩ, một trăm tù binh chỉ bằng hai mươi con dê, này đã đủ khiến ngôn quan vui đầu viết gián văn (văn can gián). Lại hung hãn tàn bạo, tiền tài tính toán chi li, hoàn toàn mất đi phong phạm thiên triều Đại Yển, càng khiến sĩ phu bùng nổ.

Nhưng Tương Quốc Công ác thói tận trời, thi thể hầm một đường rỉ nước, bỏ đầy giò bọ, trong xe tù không che không dầy tiền kinh chịu thẩm, thực dọa hổng đám chư tướng bách quan sống trong an nhàn này.

Cùng hôn quân lưu manh nói nhân nghĩa đạo đức, so với giơ tay hái sao còn khó hơn, so với lên núi đao còn gian hiểm gấp trăm lần.

Trong quan trường nhiều năm như thế, chư tướng bách quan phi thường thức thời im lặng.

Thật chộc hên quân không nói lý xù lông, dính líu đến Tương Quốc Công... thì làm sao đây? Tương Quốc Công đi ngang trong triều hai ba mươi năm, ai có thể cùng hắn không chút quan hệ... không quan hệ, đã nằm thẳng chân dưới lòng đất, cỏ mọc trên đầu còn cao hơn người.

Yêu quý tính mạng, im lặng là vàng.

Chính Đức đế thật ra không thèm quan tâm kinh thành nghị luận. Lúc đó Tam Lang đưa ra đã nói rõ chiêu này là chơi tâm kế, được chính là lợi thật sự, nhưng thanh danh cũng sẽ hỏng rất lợi hại.

Ai để ý đến bọn họ a? Chẳng lẽ hắn cũng theo tổ tông hoàng đế lúc trước chơi cái gì “nhân thiện hoài nhu” (người hiền lành mềm lòng) ngu xuẩn, liền có thể từ hôn quân biến mình quân sao? Đờng đờng.

Hai vạn tù binh nô lệ đợi giáo huấn, còn không dùng được, ngoại trừ ăn tổn lương thực, cần người trông coi, có thể có lợi ích lập tức gì? Nhưng ngựa và dê là tài sản quý giá của dân du mục.

Vụ làm ăn này, tính sao cũng là trước đem tù binh không dùng được đi đổi quý nhân Bắc Man là tương đối sáng suốt. Bởi vì hoàng đế Đại Yên thật sự rất tàn ác, rất biết làm. Nói cắt lương liền cắt lương, một chút thương lượng cũng không có. Không chỉ như vậy, còn ở kinh quan đắp xương sọ... Chứng tỏ hắn hoàn toàn không phải nói giỡn!

Vội vã trả người, còn có thể khiến hắn thoáng thả lỏng.

Nếu không hoàng đế lưu manh sẽ thực sự dám bỏ mặc mười hai vạn tù binh đói chết, mắt cũng không chớp một chút.

Quả nhiên, trả tù binh người Yên, lưu manh đuôi to đáng chết kia mặc dù kiêu ngạo không chịu gặp bọn họ, lại chuyển tay đem mọi chuyện giao cho quan văn so với nữ nhân Đại Yên còn đẹp hơn.

Mặc dù nói, quan văn này so với tướng lĩnh dũng mãnh nhất của An Bắc quân còn giết người như ma, dưới thương vô số vong hồn Bắc Man, khiến người ớn lạnh. Nhưng dù sao bình tĩnh nói lý hơn, còn có thể từ từ thương lượng.

Chỉ tiếc, các bộ Bắc Man dù sao cũng ngay thẳng, không nghe ngóng xem vị Phùng đại nhân mặt hoa da tuyết này có ngoại hiệu là “lãnh diêm la xích luyện xà”. Bị hãm hại càng thảm, còn đặc chí tưởng được lợi, thuận lợi dùng nửa giá đổi hơn một ngàn quý nhân quan trọng.

Còn những người khác sao, ai bảo các người không phải tiện dân chính là nô lệ, bằng không chính là không đủ cao. Phùng đại nhân từ bi để các người làm công tự chuộc thân, còn cho ăn ở. Làm tám mươi năm là có thể về quê hương, nên thỏa mãn.

Thẳng thắn mà nói, tù binh Bắc Man đãi ngộ không tính quá tệ, công việc tuy nặng, ít nhất có thể ăn no mặc ấm. Nhưng Tam Lang là ai? Hắn làm sao có thể làm chuyện không có ý nghĩa chứ?

Kể từ khi được Chỉ Hạnh mở mang, giáo huấn qua hoàng hậu, hắn làm quan càng thuần thực càng xảo trá. Thiêu diệt ly gián như mây trôi nước chảy, người bị lừa còn cảm động đến rơi nước mắt, cảm thấy Phùng đại nhân thực sự là tri kỷ sẵn sàng.

Mười năm sau, mười vạn tù binh Bắc Man này, cuối cùng cũng tu sửa trọn vẹn cả Hoa Châu, thay đổi hoàn toàn, so với trước chiến tranh càng giàu có và phồn hoa hơn. Gần một nửa lưu lại trở thành quân tinh duệ của Yên Văn, tràn ngập thù hận đối phó các bộ Bắc Man lúc trước bỏ mặc bọn họ. Số còn lại quay về Bắc Man, khiến Bắc Man vốn nội đấu càng thêm xung đột thâm sâu, lòng đầy hận ý.

Nhưng đại đế mà nói, đối với Đại Yên... hoặc là nói Phùng đại nhân cùng Chính Đức đế, tràn ngập cảm kích. Dù sao bộ tộc vứt bỏ bọn họ, nguyên bản vận mệnh của bọn họ chính là chờ làm việc đến đói chết mới thôi... Nhưng đại nhân cùng hoàng đế cho bọn họ hy vọng cùng cơ hội sống, hơn nữa cảm khái thực hiện lời hứa, để bọn họ trả xong tội ác chiến tranh liền được tự do.

Tuy chưa xưng thần, nhưng Chính Đức đế cùng Diệp đế tại vị, mười vạn người Bắc Man này dị thường trung thành, khi Bắc Man cùng Đại Yên xung đột, luôn đứng về phía Đại Yên, thậm chí còn xin theo quân bình định Nam Di.

Chỉ có thể nói, so với lưu manh cùng tâm cơ quỷ, đám hán tử đại ạc này, chỉ là dê con đơn thuần, bị bán còn cảm kích chảy nước mắt giúp người đếm tiền. Đây là nói sau.

Giờ chúng ta chuyển ống kính về thời điểm hoàng đế đột nhiên đem chuyện đùa giỡn Bắc Man... Ách, chuyện đàm phán với Bắc Man giao cho Tam Lang.

Sau khi tiến quân Hoa Châu, hoàng đế bận đến không thể rảnh tay. Hắn một mặt lĩnh quân, một mặt liều mạng ép hàng trong bụng các tướng lĩnh, vừa học vừa thực hành. Tương lai nhất định còn có chiến tranh, mà không thể ngự giá thân chinh lần nữa. Hắn đi sâu vào tìm hiểu quân sự, đây chính là cơ hội cuối cùng cũng là quan trọng nhất.

Chỉ Hạnh còn tưởng, hoàng đế bận đến quên việc của nàng. Nhưng nàng cũng không rảnh rỗi, mỗi ngày đều có thương binh chuyển về, nàng nghiêm nhiên thành thủ lĩnh quân y theo quân, mặc dù cảm thấy như vậy không tốt, nhưng hoàng đế đem tiểu hoàng trữ quỹ cho nàng, nàng cũng không còn cách nào đành dẫn tiểu hoàng trữ ra vào thương binh doanh, để hài tử tuổi tác quá nhỏ này mất thấy quá nhiều sinh ly tử biệt.

Kỳ thật nàng còn có một chút hâm mộ. Hoàng đế lưu manh kia có đứa con ngoan như thế, ưu tú như thế. Nàng cùng Tam Lang khi nào mới có thể yên ổn sinh con đây...?

Thân thể đã điều dưỡng tốt, lại gặp phải chiến tranh. Đánh nhau xong còn chưa tính xong, còn có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Nàng thở dài, vùi đầu tiếp tục khám bệnh.

Ngay lúc này, Tử Hệ đột nhiên đến, nói hoàng đế muốn gặp nàng, nàng. Ngay cả tiểu hoàng trữ cũng không thể theo cùng.

Thật muốn cự tuyệt thẳng thừng... Chỉ Hạnh nhú mày, quan sát vẻ mặt Tử Hệ. Hắn vẻ mặt bình thản, hơi có chút ưu thương, ôn nhu dặt tay tiểu hoàng trữ.

Thoạt nhìn không phải có mưu kế gì... hoàng đế lưu manh kia đại khái rảnh rồi muốn chính miệng hỏi đi.

Hỏi thì hỏi, ai sợ ai a. Không còn cách nào, thân phận hiện tại của nàng là “phu nhân Hứa thị của Phùng tổng tri huyện”, bí mật coi thường bất kính cũng không sao, công phu ngoài mặt vẫn phải làm hoàn mỹ.

Cho nên nàng lên xe ngựa.

Khiến nàng thấy lạ là, xe ngựa không đi về phía chủ doanh, mà lệch cộc hướng đến núi Xích Loan, nghe nói là nơi đặt kim thân của Yến Tử quan âm.

Chiến tranh mà, nàng sao có thể chạy loạn đến nơi đó dâng hương chứ? Cho nên chỉ biết phương hướng, cho tới bây giờ cũng chưa đi qua.

Chờ tiến vào cửa núi, nàng biến sắc. Yến Tử quan âm điêu khắc từ bạch ngọc mặc giáp sắt, cảm trường thương trong tay. Dung mạo kia... nàng rất quen thuộc.

Phải nói là, Phó thị đích truyền các đời đều rất quen thuộc. Mỗi người đều thận trọng truyền thừa tự họa của thái tổ nãi nãi Phó thị, trông rất sống động, báp tuyệt không phải sở hữu của người thế gian, giống như thật.

Lòng của nàng trở nên kinh hoàng, chỉ là cố gắng kiềm chế, thoạt nhìn vẫn là quan phu nhân tri thư đạt lễ, ôn mỹ nhu nhược.

66. Chương 66

Chính Đức đế sai bước đến đón, vẫn còn mặc giáp vàng, cũng chưa búi tóc, tóc dài tán loạn phóng túng không chịu ràng buộc, mặt đầy bụi đường. Thần thái nóng nảy khấn trương, lại cố gắng áp chế ra vẻ bình tĩnh.

Chỉ Hạnh ý nghĩ như tia chớp, mơ mơ hồ hồ đoán được một chút manh mối. Nhưng nàng vẫn hành quốc lễ, một chút cũng không qua loa. Đúng, đời sau của Phó thị nam hàng nữ không hàng. Nàng sẽ quỳ gối hành

quốc lễ, chỉ vì nàng là “phu nhân Hứa thị của Phùng tổng tri huyện Đại Yên”, cũng không phải là Phó thị đích truyền khuất phục Mộ Dung hoàng gia.

Lý cùng lễ, cho dù là trước kẻ thù truyền kiếp cũng phải đứng vững căn chốt.

Chính Đức đế thô lỗ qua loa hành sự lễ, “Không cần, chúng ta đều biết, ta chịu không nổi lễ của cô. Được rồi, ta chỉ đụng đến chút da lông, nhưng cũng tính là đệ tử ngoại môn.”

Người gặp quý. Chỉ Hạnh ôn tĩnh cúi mắt không nói, trong lòng lại mắng lên. Rà trộm sư, ai cho người vào ngoại môn? Nếu biết rõ chịu không nổi lễ của ta... Ta không tiếp lời, người có thể làm gì ta?

Nhưng đối với vô lại lưu manh, định lý im lặng là vàng nhất định bị đánh vỡ. Hắn rất thẳng thắn nói, “Ta tránh Tam Lang, sai người tra qua mẫu thân, bà ngoại, bà cố cô. Việc này cũng không là bí mật gì, rất dễ tra xét. Chỉ là người đời buồn cười lại không để ý đến phụ nhân khuê các, chưa từng hoài nghi qua... Cũng có thể là bà cố cô trên giang hồ rất có tiếng tăm. ‘Hoàng phu nhân’, ‘thiết nương tử’, ‘thế ngoại khách’... Ý độc song tuyệt, đến gần không hay không biết, ‘võ nghệ cao cường’ không đủ để hình dung một phần vạn thân thủ của bà ấy.”

“Nhưng bà cố cô, lại là thiên kim hầu phủ. Mặc dù là đời cuối... Nhưng phụ thân của bà cố cô, vẫn là hầu gia. Hoàng phu nhân xuất thân thâm khuê, là đích trưởng nữ của Cố hầu gia. Gả cho đầu lĩnh thương đội chỉ có công danh tú tài... Tựa hồ không ai nghĩ tới, Hoàng phu nhân xuất thân khuê các như vậy, vì cái gì vừa gả lập tức kinh thế tuyệt diệu... Mà Tăng gia Ngự Sử bảo thủ, vì cái gì sẽ lấy con gái một đầu lĩnh thương – bà ngoại cô – cho dù là cự thương.”

“Đủ.” Chỉ Hạnh cắt lời hoàng đế, lưng đứng thật thẳng, thẳng đến trình độ bề nghệ. “Cho nên?”

“Ta biết rõ cô sẽ không thừa nhận, nhưng chúng ta đều biết cô là ai.” Hoàng đế khó được nghiêm túc lại hành lễ, “Chưỡng môn, đệ tử xin ngài trợ giúp.”

Một chút đầu mối mơ hồ của Chỉ Hạnh lại rõ ràng thêm vài phần, “... Ta đã là vợ của thần trong triều người, luận quốc lễ ta nghe chỉ. Nhưng trong lòng chúng ta đều ngầm hiểu, ta không thể hứa hẹn cái gì, chỉ có thể xem xem.”

Hoàng đế rõ ràng thở ra một hơi, mời Chỉ Hạnh vào.

Xích Loan Quan trên núi Xích Loan, nơi đặt kim thân của Yến Tử quan âm. Nhưng khác hẳn với các đạo quan khác chính là, xuất gia ở đây đều là nữ quan, đi đứng nhẹ nhàng linh hoạt, rất rõ ràng đều có võ nghệ.

Có lẽ người Hoa Châu đã nhìn quen những kiến trúc cùng cách trang trí kì lạ này... Cũng phải, hơn hai trăm năm, chính sử không có ghi lại một chữ nữa câu về Phó thị, tất cả những gì có liên quan tới bà đều phong kín trong hoàng cung. Bút ký linh tinh cũng nghiêm mật cất ở Tàng Thư Các trong cung.

Nhưng đối Chỉ Hạnh mà nói, lại có cảm giác quen thuộc bờ ngõ.

“Phó nương nương nguyên bản có một nhánh nương tử quân (nhánh quân đều là nữ) thuộc về bà trấn thủ ở Hoa Châu.” Hoàng đế nhàn nhạt nói, “Nhân số tuy ít, nhưng đều là tinh duệ trong tinh duệ. Gần như đều theo Phó nương nương giành chính quyền, xuất thân thị nữ hoặc cung nhân bên người bà. Sau khi Phó nương nương rời cung, nhánh nương tử quân này phần nộ rời ngũ, gần như toàn bộ xuất gia. Ở núi Xích Loan một cục gạch một viên ngói xây dựng nên ‘Xích Loan Quan’. Thái tổ Uy hoàng đế triệu về luôn kháng cự, lại không có cách nào đối với đám hồng phần tiên phong giành chính quyền này, cuối cùng đem núi Xích Loan phong thưởng cho Xích Loan Quan.”

Chỉ Hạnh nhin không được cười nhạo một tiếng. Thói quen của Uy hoàng đế, ba phải thiếu quyết đoán, không có gì bất ngờ.

Chỉ là.. không nghĩ đến, nguồn gốc của Yến Tử quan âm, lại là như vậy. Từ một góc độ nào đó mà nói, nàng cùng các nữ quan này, xem như là đồng môn rất xa xôi.

Hoàng đế đưa nàng đi gặp một bệnh nhân trọng thương hôn mê, sau khi nàng xem mạch coi đơn thuốc, khẳng định giả thiết này.

Ít nhất về y dược mà nói, đích xác là đồng mạch với sư môn của nàng. Chỉ là tương đối xa xưa, thô sơ giản lược. Phó thị đích truyền, có thể quang minh chính đại lấy ra gọt giũa nhất, chính là y thuật. Hơn hai trăm năm thêm bớt sửa sang, đem nội lực dung nhập vào y thuật, đã vượt xa thời đầu tiên của thái tổ nãi nãi.

Nhưng mà, Xích Loan Quan mặc dù chỉ có thể gìn giữ cái cũ không mất, nhưng y thuật đã phi thường kinh người. Thiếu niên trước mắt này sớm nên xuống mồ, còn có thể lưu một hơi như vậy... đây chính là kỳ tích.

Nàng mở băng vải coi kỹ... Nữ quan nơi này lớn mật sử dụng “cầm thuật” mà thái tổ nãi nãi tỉ mỉ ghi chép lại nghiêm trọng cảnh cáo không được khinh suất dùng, chính là mổ ngực phá bụng, chính xương sườn bị nứt, may vá nội tạng bị tổn thương (ai xem cũng biết cầm thuật này là phẫu thuật rồi nhỉ), nếu không sẽ không thể sống đến bây giờ.

Đứa nhỏ này không ngờ đã chịu qua được “nhiễm trùng” đáng sợ nhất.

Chỉ là hấn mất máu quá độ, thương thế quá nặng. Hoàn toàn không nghĩ đến lại đáng sợ như vậy... Tìm không được một miếng da thịt lành lặn. Trong suy kiệt kết hợp với ngoại thương khỏi quá chậm, gần như đều trong trạng thái hôn mê, không ăn uống được, đứa nhỏ này đang từng chút từng chút một kéo dài đến chết.

Xem hình dáng, có lẽ là dung nhan phi thường tuần mỹ đi... Nhưng đã hủy không còn gì, sắp chậm trễ thời gian vàng để chữa trị (khoảng thời gian chữa trị có hiệu quả tốt nhất).

Nhưng so với trọng thương đáng sợ của hấn cùng cầm thuật nhiễm trùng, gần như hủy dung chỉ là vấn đề nhỏ có thể xem nhẹ.

“... Là Mạc tiểu tướng quân đi?” Chỉ Hạnh nhàn nhạt lên tiếng.

“Là cháu trai ta!” Hoàng đế tức tối nói, “Nó nên là Mộ Dung Vọng, sẽ là quận vương của Nam Đô!”

Thái độ của Xích Loan Quan đối với triều đình vẫn đều là lãnh đạm. Chuyện Mạc tiểu công tử sự thật là hoàng tôn, còn thuộc giai đoạn tin đồn chưa được kiểm chứng thậm chí bị cười nhạo. Đầu lĩnh các bộ An Bắc quân ôm chặt thái độ quan vọng ngậm miệng, sau khi Mạc tiểu tướng quân rơi xuống ngựa “chết trận”, ngay cả thi thể đều tìm không được, càng coi như hoàn toàn không biết chuyện này.

Công tử của Mạc tướng quân lĩnh quân chết trận cùng Mộ Dung hoàng tôn chết trận, nặng nhẹ không giống nhau, người sau càng có khả năng bị liên lụy ngay cả đầu đều không có.

Nhưng Mạc tướng quân dù sao ở Yến Vân qua hơn nửa đời, càng là kiêu ngạo của Hoa Châu. Cho dù là Xích Loan Quan đối với triều đình lãnh đạm, các nữ quan thế ngoại này vẫn nhìn không được ra tay, âm thầm cứu Mạc tiểu công tử chút bị ngựa đạp thành thịt nát.

Chỉ Hạnh yên lặng hồi lâu, cuối cùng lên tiếng, “Bản lĩnh của Xích Loan Quan, so với ngự y giỏi hơn không chỉ mười lần. Có lẽ sẽ chậm một chút, nhưng chung quy vẫn giữ được tính mạng của hấn.”

Hoàng đế mặt âm trầm, lửa giận thiêu đốt. “Ý ngươi là, ngươi có thể điều trị binh sĩ của ta, lại không định chữa cho đứa nhỏ này?!”

“Tổ tiên có dạy, đời sau bọn ta, nam hàng nữ không hàng. Nữ không lấy chồng nhà Mộ Dung, không tôn Mộ Dung hoàng thất, không trị Mộ Dung thị!” Chỉ Hạnh cao giọng trả lời.

Hoàng đế còn muốn tranh, nghĩ kỹ lại á khẩu. Phó thị nương nương, phải có bao nhiêu hận Uy hoàng đế. Hận đến lưu lại di huấn này.

Phải, hấn cảm thấy rất đau lòng. Nhưng có đau lòng hấn vẫn phải tranh, lúc cần uy hiếp lợi dụ đều không thể không làm.

Bởi vì hấn rất nghèo, nghèo đến thân nhân chỉ còn lại một đứa con ruột. Đây là cháu trai của hấn, cháu trai duy nhất! Là đường ca (anh em chú bác) duy nhất của con trai hấn, người duy nhất có thể yên tâm gọi ca ca!

Cho dù là truyền nhân của Phó thị linh tuệ cơ trí, vũ lực siêu quần, làm sao có thể hiểu được tâm tình cho dù phải lật ngược quỷ môn quan, cũng không thể bỏ cuộc của bọn họ

Hắn cùng Chỉ Hạnh ở trước giường âm ỉ, ngữ khí càng lúc càng kịch liệt. Chỉ Hạnh lửa giận rất lớn, thực sự phi thường lớn, tên ngốc này... Thực sự nói hắn là tên ngốc còn vũ nhục kẻ ngốc! Tổ huấn nàng không thể vi phạm, cho nên đã hàm súc ám chỉ, Nàng sẽ cùng nữ quan Xích Loan Quan “giao lưu y thuật”, nàng cũng rất đồng tình đứa nhỏ thiếu chút tuần quốc này, luôn có cách uyển chuyển đạt tới kết quả hai bên đều thắng.

Nhưng hoàng đế vẫn cùng nàng âm ỉ không ngừng, đầu óc như là bị cửa kẹp, giống như nàng không ra tay đứa nhỏ này liền phải chết không thể nghi ngờ!

Hoàng đế lưu manh lại ngang ngược kiêm chỉ số thông minh thấp... Mộ Dung hoàng thất vì sao không nhanh chết sạch đi?

Âm ỉ đến hoàng đế muốn rút kiếm, Chỉ Hạnh muốn ở trên người tên lưu manh này bào ra mấy vết thương thì... Mạc Vọng hôn mê khó được tỉnh lại.

Kỳ thật hắn không nghe hiểu hai người này đang âm ỉ cái gì... Nhưng “Mộ Dung Vọng” lại thật sâu kích thích hắn, kích thích đến hắn cố sức hé mắt.

Giọng nói khàn khàn khô ráp, thật thấp. Thiếu niên vàng vọt hốc hác vừa nói vừa thở, lại biểu thị thật rõ ràng, “Ta là... Mạc Vọng. Cha ta là... Trần Quốc đại tướng quân Mạc Phạm. Ta họ Mạc, không phải họ Mộ Dung.”

Hoàng đế muốn nói gì, lại bị Chỉ Hạnh hung hăng trừng. Trừng xong nàng bình tĩnh ổn định hỏi Mạc Vọng, “Người biết chính xác người đang nói gì không lời thề không thể thay đổi.”

Mạc Vọng thở hổn hển vài cái, mí mắt lại trở nên nặng nề. Hắn vừa đau lại mệt, thực sự rất muốn ngủ không tỉnh... Chỉ có một cỗ quạt cường cùng tự trách chống đỡ. Hắn còn xa xa không bằng cha, hắn phải sống sót, trách nhiệm của hắn còn chưa xong.

“Ta... họ Mạc. Đây là sự thật... không phải cái gì... lời thề. Ta vĩnh viễn họ Mạc... vĩnh viễn là con trai của cha ta...”

Hắn ngất đi.

“Toàn nói bậy!” Hoàng đế hỗn hển rống.

“Xin đừng rống bệnh nhân của ta được chứ? Hoàng thượng? Hắn cần phải tỉnh dưỡng.” Chỉ Hạnh lãnh đạm nói, “Phiền ngài sai người đi một chuyến, lấy hành lý của ta đến, thuận tiện cho Tam Lang biết một tiếng... Ta ở đây có bệnh nhân nguy cấp, cần phải ở lại chữa trị.”

Đứa nhỏ, người đã có một quyết định trọng đại. Lựa chọn này, ta thu được. Thái tử nãi nãi sẽ không trách ta... Bởi vì bà cũng đồng dạng kính trọng đại trượng phu vì nước vì dân... Chỉ cần hắn không phải họ Mộ Dung là được.

Hoàng đế lưu manh nhất thiên hạ, cuối cùng đã phải cửa sắt. Hắn buồn bực xuống núi chuyển lời, không ngờ lại có người hắn lưu manh không được... Khiến hắn có chút giật mình, hơn nữa bị thương

67. Chương 67

Sau khi Tam Lang biết chuyện, giận dữ cùng hoàng đế chiến tranh lạnh vài ngày.

Hoàng đế không có phản ứng gì, chỉ là phi thường ai oán. Nếu có thể, hắn cũng không muốn đột nhiên đụng chạm giới hạn cuối cùng của Tam Lang như thế... Hắn cùng Tam Lang tình nghĩa không tầm thường, là bằng hữu đầu tiên cùng cô thân của hắn, thân tử thân chính vì hắn làm việc.

Hắn là người nhớ tình bạn cũ, cuộc đời ở trong cung nhằm chán sắp chết, là Phùng Tam Lang có cùng mệnh cảm như hắn này, khiến hắn cảm thấy không quá cô độc, cùng hắn một đường sống vai tác chiến đến hiện tại.

Ở triều đình so với chiến trường càng tàn ác hơn, một đường đến chiến trường máu tanh ngập trời, hỗ trợ lẫn nhau, thậm chí càng nhiều là Tam Lang bảo vệ đến hiện tại.

Hắn rất muốn nói chuyện cùng truyền nhân của Phó thị, bởi vì hắn thật rất kính ngưỡng Phó nương nương. Nhưng Tam Lang cái gì cũng không quan tâm, chỉ là đối với nương tử mình coi trọng hơn tính mạng... Có lẽ sẽ trêu chọc hắn, có lẽ sẽ tiến từ từ, nhưng sẽ không thô bạo lỗ mãng triệu kiến như vậy.

“Người thử thay đổi góc độ nghĩ cho ta xem...” Hoàng đế ai oán thử cùng Tam Lang nói lý, “Đại ca người cũng có con trai, là cháu người. Ta biết rõ người rất thương đứa nhỏ kia, nếu là ch...”

“Câm miệng!” Tam Lang cao giọng, rống xong mới hối hận, “Vi thần nói lỡ, xin hoàng thượng giáng tội.”

“Giáng cái rắm.” Hoàng đế âm thầm thở ra, “Ta bồi thường có được hay không? Ta chỉ là nóng nảy... Nếu không phải Xích Loan Quan thiếu được liệu, không thể không cầu đến chỗ ta, ta sợ rằng vĩnh viễn không biết... Đứa nhỏ kia không làm gì sai, hoàn toàn không có...”

“Hoàng thượng, vợ thần cũng không làm gì sai.” Tam Lang nhịn không được trả lời lại một cách mỉa mai, “Nhưng ngài lên triệu kiến nàng, đối với thanh danh nàng phi thường... hồng bét. Hơn nữa vì điều trị cho Mạc tiểu công tử... Nàng thậm chí bị nội thương! Vì cái gì trước đó ngài không thương nghị với vi thần một hai? Để vi thần đứng ra đều tốt hơn ngài lỗ mãng xử trí... Ngài thậm chí còn gạt vi thần!”

“... Người lời này nghe giống như là đang ghen.”

“Hoàng thượng!” Tam Lang tức giận.

Hoàng đế nhắc tay đầu hàng, “Ta nói nhầm, có được hay không? Ta chỉ là nóng vội! Được rồi được rồi, ta thừa nhận, có một chút... Chỉ có một chút ít nha, ta muốn nói thuận thể gặp một chút... chưởng môn, cũng không tệ...”

Tam Lang bỗng nhiên đứng lên, “Vi thần còn phải chuẩn bị việc đàm phán cùng Bắc Man.

“Này này này, ta là hoàng đế! Người ít nhất cũng nghe ta nói hết chứ?!” Hoàng đế một tay kéo lấy hắn. Kết quả chứng tỏ, không chỉ là liệt nữ sợ lang triền. Thần tử phát hỏa cũng chịu không được hoàng đế quá vô lại. Gặp cũng gặp rồi, hoàng đế lại luôn mãi bảo chứng sẽ không đi quấy nhiễu chưởng môn, không tha thứ cho hắn còn có thể làm gì? Đều sắp bị hoàng đế phiến muốn chết.

An ủi được Tam Lang, hoàng đế lại vẫn rất phiền não, bắt đầu mang tiểu hoàng trữ bên người, ngồi trên đùi hắn vùi dập các tướng lãnh biên quan. Sau khi vùi dập xong, ôm tiểu hoàng trữ đi cưỡi ngựa, mang tiếng là cải trang đi tuần, sự thật là chạy loạn đến nơi nào đó, thẩm tra dân tình hoặc du sơn ngoạn thủy.

Hắn cảm thấy nhi tử thật quá đáng thương, ngoại trừ hắn cùng Tử Hệ, ai cũng không có. Ngay cả đường ca cũng không chịu nhận nó... làm cha sao có thể không đối với nó tốt một chút?

Đáng tiếc nhi tử nhắc đi nhắc lại vẫn “đi Hạnh”, khiến hắn ăn dấm một trận. Không biết là ghen con trai có thể dính chưởng môn, Hay là ghen chưởng môn đoạt đi vị trí đệ nhất trong cảm nhận của con trai, lại nhớ đến thương tích của tiểu Vọng, rất là rối rắm phức tạp.

Thân là một lưu manh có tình nghĩa, luôn rất dễ dàng thương tâm.

Hoàng hậu thực sự chống không được, tám trăm dặm kịch liệt cầu cứu. Thế nước dao động, thái hậu phi thường quyết đoán xuất gia. Hoàng đế ngự giá thân chinh, tuy nói bị tấu rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn đánh đến Bắc Man phục, nhưng hắn thực sự rời kinh lâu lắm, kinh thành ngo ngoe muốn động, triều thần liên danh khẩn thỉnh thái hậu “bệnh nặng” hoàn tục quay về cung hưu dưỡng

Đây là thử đi? Tam Lang thở dài, hoàng đế hung ác cười.

Luôn phải về cái lồng cấm tú kia, hắn hiểu rất rõ, đây chính là mệnh của hắn. Nhưng hắn lo cho tiểu Vọng, nghe nói nó đã có thể ngồi dậy, nhanh chóng chạy đi muốn đón nó cùng nhau về kinh.

Mạc Vọng mặt đầy sẹo ngoan ngoãn nghe hoàng đế khuyên, cũng ngoan ngoãn gọi hắn “thập thúc thúc”. Nhưng nó nói, gọi như thế là bởi vì Mạc tướng quân là thư đồng của tiên hoàng, tình như huynh đệ. Nhưng nó tuổi tác còn nhỏ, không dám cùng lứa với hoàng thượng, lấy thể giao luận, cho nên gọi hắn thập thúc thúc.

Hoàng đế triệt để thương tâm.“... Con là cháu ta. Con là tứ hoàng huynh...”

“Không phải.” Mạc Vọng ôn hòa lại kiên định phủ nhận, “Cha ta là tướng quân Mạc Phạm. Hẳn vì tiên hoàng giữ biên quan cả đời... Hoàng thượng, ta hiện tại... còn chưa khỏe hẳn. Chờ ta khỏi hẳn, ta sẽ bắt đầu từ đầu, vì ngài giữ biên quan cả đời.”

“Ta không cần con vì ta giữ biên quan cả đời!” Hoàng đế nổi giận, “Chờ con khỏe, ta phong con đi Nam Đô! Đó là nơi tốt nhất thiên hạ... Ấm áp lại thoải mái!”

Ta biết rõ. Mạc Vọng yên lặng nghĩ. Ta biết. Sau khi bị Tương Quốc Công giam lỏng, ám vệ ngự trang thành hộ viện xếp vào bên cạnh hẳn chỉ có thể trước âm thầm bảo hộ an toàn của hẳn, nhanh chóng trở lại xin chỉ thị, trước khi có lệnh, bọn họ chỉ có thể bảo vệ tiểu công tử, cái gì cũng không thể là

Kết quả ma ma rình coi biết tất cả mọi chuyện, mặt đầy nước mắt cách cửa cho biết Mạc Vọng là long mạch, bởi vì bà là bà vú của Mạc Phạm tướng quân, thương tâm tuyệt vọng, cho Mạc Vọng biết chân tướng, liền uống thuốc độc tự tận, chết lặng yên không tiếng động.

Mạc Vọng bị chuyện đáng sợ này tấn công đến chết lặng, ám vệ kinh hoảng vội vã cho hẳn biết chuyện có liên quan đến hoàng đế, thổ lộ thân phận mình, liều mạng an ủi hẳn. Cái gì cũng nói với hẳn... Chỉ là chủ nào tớ nấy, luôn nói nói liên xa đẽ, đám ám vệ này đều đi theo hoàng đế từ khi được phong Thuận vương, ở Nam Đô nhiều năm.

Cho nên hẳn biết rõ, trong cảm nhận của hoàng đế, nơi tốt nhất chính là Nam Đô.

“Thập thúc thúc,” hẳn mỉm cười, sẹo trên khuôn mặt vặn vẹo, mặc dù dung mạo đều hủy, lại vẫn ấm áp như gió xuân quét vào mặt, “Yến Vân... là ‘Nam Đô’ của ta. Ta sinh ở nơi này, cũng hy vọng có thể chôn ở nơi này.”

Hoàng đế ghen ngào, lặng im không nói được gì. Cuối cùng hẳn suy sụp sờ sờ đầu Mạc Vọng, nặng nề trở về. Lên ngựa, đón gió rơi lệ, khóc rất thương tâm.

Vì cái gì cha con bọn họ đều đáng thương như thế? Vì cái gì đều kém may mắn như thế, vĩnh viễn không biết cái gì là “tình anh em”? Nhưng hẳn thật không dám lại sinh con... Hoàng thất là không có tình thân. Tứ hoàng huynh cùng một mẹ còn chưa từng liếc nhìn hẳn, đối với hẳn chỉ có địch ý.

Rõ ràng hẳn có đứa cháu tốt, Diệp ca nhi sẽ có ca ca tốt.

Hẳn cuối cùng vẫn là quỷ nghèo.

“Cái tên ngu ngốc nhiệt huyết đó sẽ rất thương tâm.” Chỉ Hạnh từ sau bình phong đi ra, nhẹ nhàng thở dài, “Lại nói, người chỉ còn lại có thúc phụ này.” Vậy sau liền... không một người thân.

Không thể bởi vì hẳn cứ chỉ rất thành thực liền quên mất, Mạc Vọng còn chưa tròn mười ba tuổi... Một đứa trẻ.

Nàng xác thật rất thù địch Mộ Dung hoàng gia, cũng rất muốn đánh tên lưu manh này. Nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, đây là một người của Mộ Dung hoàng gia, có hình dạng người nhất.

“... Phải.” Mạc Vọng nhẹ cười, “Ta rất thích thập thúc thúc. Không nói ta cũng không biết hẳn là hoàng đế... Tựa như là, thúc thúc, thập thúc thúc. Ta tin tưởng hẳn sẽ đối với ta tốt lắm... Nói không chừng sẽ phong Nam Đô cho ta, còn sẽ giữ ta lại trong kinh thành, không nỡ để ta đi... Diệp ca nhi cũng rất khả ái, mặt của ta biến thành như vậy, nó cũng không sợ, cười meo meo theo ta nói đông nói tây...”

Ngoại diện Xích Loan Quan có thể tùy ý thăm viếng, bất luận giàu sang nghèo hèn, già trẻ trai gái. Nhưng nội diện lại nghiêm cấm không cho nam tử tiến vào. Hoàng đế lần đó là ngoại lệ trong ngoại lệ, sau đó liền thứ không tiếp. Nhưng tiểu hoàng trữ tròn năm tuổi, lại khiến các nữ quan thật không nhẫn tâm đuổi nó, bị hoàng đế lưu manh phát hiện lỗi thủng này, năm ba ngày liền đem tiểu hoàng trữ đến thăm.

Nếu như hẳn gạt đầu, hẳn sẽ không cô độc, hẳn sẽ có thân nhân.

Nhưng hẳn bị ép lớn lên, đã biết rất nhiều âm mưu quỷ kế cùng chân tướng hẳn không muốn biết, không nên biết.

“Ta đã sớm hạ quyết tâm, muốn như cha ta, trấn thủ biên quan suốt đời, làm đại trượng phu chân chính.” Mạc Vọng cười chuyển khổ, giọng càng nhẹ, “Hiện tại càng muốn như vậy. Bởi vì ta rất thích thập thúc

thúc cùng Diệp ca nhi... Cho nên ta không muốn họ Mộ Dung, cũng tuyệt đối không thể mang họ Mộ Dung. Hạnh tỷ tỷ... xin đừng chữa mặt ta. Như vậy đi... Ai cũng nhận không ra ta. Chờ ta khỏe... Ta muốn đi U Châu, tông quân.”

“Nói vậy ư!” Chỉ Hạnh giận mắng, “Người hiện tại còn nhỏ không hiểu chuyện, tương lai nhất định sẽ hối hận!...”

“Mặc kệ là người nào trong An Bắc quân nhận ra ta... liền sẽ có một ‘Tương Quốc Công’ khác, hoặc là rất nhiều.” Hân nắm chặt chần, “U Châu cách Hoa Châu rất xa, mặt của ta lại thành như vậy... Chờ ta lớn lên, liền càng khó nhận ra. Hạnh tỷ tỷ, Yến Vân liền là ‘Nam Đô’ của ta, ta sinh ở đây cũng nhất định phải chết ở đây, da ngựa bọc thây! Tỷ chờ xem, xin mọi người đều chờ! Ta nhất định sẽ lịch duyệt tốt, như cha ta! Ta tuyệt đối sẽ không quên... cũng không cách nào quên...”

Nước mắt của hân từng giọt rơi trên đệm, ngấm ra một chút dấu vết. Chấn màu nâu, từng chấm lẹ như là vết máu khô.

Chỉ Hạnh thở dài rất nhẹ rất nhẹ, một lúc lâu không n

“Được rồi.” Chỉ Hạnh nhàn nhạt nói, “Người đã muốn cắt bỏ triệt để như thế, cũng không thể dùng tên cũ. Ta đặt cho người cái tự, người lấy tự làm tên đi.” Nàng viết ba chữ “Mạc Sư Kỳ” cho hân, “Sự thật phải là ‘Mạc Thất Kỳ’. Đừng quên ký ước nguyện ban đầu của người.”

Sau khi, Mạc Vọng khỏi hân, kiên trì muốn đi, Chỉ Hạnh cho hân một ít lộ phí cùng con ngựa, che giấu để hân đi.

Chỉ là thận trọng giao một phương thuốc cho hân, cho hân biết những dược liệu này đều rất bình thường, U Châu thậm chí thừa thãi. Nếu hân không muốn bởi vì vết thương cũ phát tác mà trở thành phế nhân, liền ngoan ngoãn hốt thuốc uống, một tuần một lần, không thể trễ.

Hân cảnh giác khùng cù uống thuốc đúng hạn, uống hết ba năm.

Sau đó mới đỡ khóc đỡ cười cảm thấy bị mệnh phụ tỷ tỷ nhuận mỹ nhã nhận đùa giỡn.

Rõ ràng đáp ứng hân không trị vết sẹo trên khuôn mặt, kết quả qua ba năm, ngày càng lớn, dấu vết cũng phai nhạt theo, đến khi hân mười tám tuổi, điều đến một doanh của Hoa Châu làm tướng, khuôn mặt trơn láng, nhìn không ra một chút vết tích từng bị trọng thương.

Hại hân lên trận giết địch còn phải mang mặt nạ, nếu không sẽ bị xem thường. Bất quá các bá bá đầu lĩnh của An Bắc quân, lại không ai nhận ra hân.

Có lẽ là hân đã lớn, khuôn mặt khác hân lúc thiếu thời. Cũng có thể là Hạnh tỷ tỷ đã động tay chân...

Mặc dù nàng kiên quyết không thừa nhận. Nhưng cũng có thể là, một chút thủ thuật nho nhỏ, không đáng chú ý.

Nhưng quả thật như hân mong muốn, trấn thủ Yến Vân, tích lũy chiến công thẳng đến trở thành Trấn Quốc đại tướng quân, được gọi là “Tiểu Mạc tướng quân” hoặc “tướng quân mặt ngọc”.

Ngược lại hân luôn muốn mọi người gọi hân là mặt quý, đối với dung nhan quá tốt của mình rất bất mãn. Khi rảnh rỗi, lau xong vũ khí của mình, sẽ tỉ mỉ lau mặt nạ ác quỷ rất uy vũ hung ác, rất là yêu quý.

Đáng tiếc ai cũng coi như không nghe thấy, cho tới bây giờ chưa ai gọi như thế.

68. Chương 68: Phiên Ngoại Cực Ngắn Cát Tường

Cát Tường đi vào hoa thính, Mục đại nhân bình thần ung dung ngồi uống trà, còn là trà ngon, Chu lão thái gia tặng.

... Hôm nay đưa trà nước là Tiểu Lý Nhi đi? Tiểu tử chết tiệt, chờ đó. Nàng sớm dặn dò Mục đại nhân đến chỉ có thể cho hân uống trà nóng, không bỏ ba đậu (thuốc xổ) đã là nàng rất thiện lương.

Không một tiếng vang chạy đi đánh giặc, ngay cả một câu cũng không để lại cho nàng.

Nhưng nàng vẫn hành lễ, giọng điệu bình tĩnh, “Gặp qua Mục đại nhân.”

“Đã nói , gọi ta Nhược Bạch là được rồi.” Mục đại nhân thần nhiên nói

“Cát Tường tự mình biết mình.” Nàng bộ dạng phục tùng hạ mắt.

Mục đại nhân nở nụ cười, “Cũng may cũng may. Còn chịu phát hỏa, vậy tất cả đều không sao.”

Cát Tường biến sắc, hung hăng trừng mắt.

“Ta là lo lắng ta không thể sống trở về.” Mục đại nhân vẫn dáng vẻ không nóng không lạnh kia.

Cát Tường ngồi xuống, ngữ khí nhã nhặn ôn hòa, “Khốn kiếp.”

“Phải.” Mục đại nhân gật đầu, “Cho nên, nàng có muốn gả cho ta hay không?”

“.....”

Lặng yên lan tràn. Mục đại nhân sung sướng phẩm trà, Cát Tường ôn tĩnh nhìn hắn. Lại có một loại hơi thở quỷ dị từ từ bay lên.

“Người thật sự nắm chắc a, Mục đại nhân.” Cát Tường ôn nhu lên tiếng.

”Gọi ta Nhược Bạch. Ừ, là có nắm chắc

“... Sẽ không sợ ta đột nhiên lập gia đình?”

“Không thể nào.” Mục đại nhân quả quyết, “Nếu nàng gả người khác, sẽ không thu ngọc bội của ta.” Hơn nữa ta còn sai người nhìn chăm chăm mà. Có điều lời này không thể nói.

Cát Tường cười một tiếng, “Ngài sai người nhìn chăm chăm chứ gì?”

Đòi mạng a đòi mạng, quả nhiên là nữ nhân hắn nhìn trúng. Không uống công phí nhiều năm công sức. Cô nương cơ trí xảo hoạt như thế, chỉ có thể nước chảy đá mòn, lặng im không tiếng động từ từ đến, chỉ ra quá rõ sẽ khiến trốn mất không thấy bóng dáng.

Hắn không có trả lời thẳng, chỉ nói, “Bởi vì ta hiểu nàng. Nàng căn bản không muốn lập gia đình, thậm chí cũng không đặt bản thân ở vị trí ‘nha đầu’ này. Nàng chỉ là lưỡi, tham luyến yên ổn. Ta không thể chứng tỏ ta rất yên ổn, nàng sẽ không chịu chuyển ồ.”

Nam nhân này. Cát Tường nhượng ày. “Người phải biết rằng, cô gia nhà ta cũng không có phúc khí nạp thiếp. Mục đại nhân, Ta không dám cản người nạp thiếp, nhưng người cũng không thể giữ lại con của ta. Cô nương nhà ta là người bao che khuyết điểm, bất cứ khi nào ta cũng có thể dẫn con đi tìm nàng, nhất định có chén cơm yên ổn cho chúng ta.”

Mục đại nhân thở dài, “Nói rõ ràng đúng là tốt hơn nhiều... Nhưng Cát Tường cô nương, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Ta cầu một mình nàng đã không còn thời gian, đến h còn cô đơn, ngay cả thị thiếp cũng không có một người. Những năm nay ta không thiếu viết thư, nàng cũng biết chủ tử của ta là thế nào, ta rất bận. Thẳng thắn mà nói, ta bề bộn nhiều việc, chỉ sợ thường đi công tác. Nhưng ta đối với nữ nhân dĩ thường soi mói, búp bê xinh đẹp ta không có hứng thú... Nhiều năm như thế, ta cũng liền cầu một mình nàng.”

“Bởi vì ta thông minh xảo hoạt?” Cát Tường chế giễu.

Mục đại nhân cười to. Người nói cô nương như vậy tìm ở đâu? Làm sao có thể bỏ qua?

“Cho nên?” Mục đại nhân mỉm cười nhìn nàng.

Cát tường suy nghĩ một hồi, “Được rồi, Nhược Bạch.” Nàng gật đầu, “Còn chưa gả qua đâu, thỉnh thoảng cũng mạo hiểm một lần thử xem.”

“Nàng nhất định sẽ cảm thấy ta là người thú vị, sẽ không hối hận.” Mục đại nhân thành khẩn nói.

“Vậy thật khó nói.” Cát Tường nhẹ thở dài, “Hiện tại ta liền cảm thấy có chút hối hận.”

69. Chương 69: Phiên Ngoại Cực Ngắn Tử Hệ

“Người ngu ngốc à! Vì sao nói không nghe?” Hoàng đế phi thường tức giận, “Được được được, người muốn nhìn thì nhìn đi! Nhìn cho rõ! Người chính là vẫn còn đứng tại thời điểm đó, nhìn ảo ảnh hoàn mỹ người muốn nhìn đến... Đó không phải ta! Thậm chí ta ngay cả lần ranh người tốt cũng không dính tới!”

“Ta biết.” Tử Hệ tử tử nhìn mặt hoàng đế, phát hiện so với trong ấn tượng của hắn không khác gì lắm... Chỉ là hơi thành thực chút.

Hắn vẫn bị cự tuyệt, ngay cả thư cũng không chịu thu, còn phải đi đường vòng. Có lẽ năm ấy lúc mới vừa được cứu... hắn không có gì cả, trong mắt chỉ có nam nhân này. Hiện tại hắn cũng không phải như vậy.

Hắn là người đầu tiên dùng thời gian ngắn nhất để thăng lên ám vệ chính thức trong doanh, từ một chút võ nghệ cũng không biết đến trở thành cao thủ trong cao thủ. Hắn luôn cảnh giác tâm trọng, không có bằng hữu... Nhưng hắn có huynh đệ trong doanh, có thể yên tâm giao mạng cho bọn họ.

Nói không chừng hắn nên từ bỏ đoạn tình cảm đã định trước sẽ tuyệt vọng này.

Nhưng ai có thể cho hắn biết, vì sao thỉnh thoảng hắn có ý niệm này trong đầu, tim liền đau như cắt, thống khổ không chịu nổi, cuồng nộ muốn vọt ra ngoài giết chết phụ mẫu cùng Tương Quốc Công?

Hắn có thể nhịn thù hận, bởi vì nếu làm như thế, sau này hắn liền không có gì cả.

“Đắc tội.” Tử Hệ nhẹ nhàng nói, sau đó giữ chặt tay áo hoàng đế.

Quả nhiên. Quả nhiên. Trái tim táo bạo cùng bất an, bị thù hận cắn nuốt thống khổ như vậy, chỉ là bởi vì kéo tay áo hắn, ở bên cạnh hắn, là có thể bình tĩnh xuống, có thể bỏ xuống.

“Người, người...” Tử Hệ ngẩng đầu, đôi mắt mỹ lệ có cầu xin, “Người thực sự ghét ta sao?”

Hoàng đế không muốn trả lời, nhưng dạng mỹ lệ cầu xin này thực sự có áp lực trầm trọng, hơn nữa càng lúc càng nặng. “Nếu ta ghét người... Sẽ nghĩ cho người nhiều như vậy sao? Người nên biết, ta không phải là người tốt.”

A. Vì cái gì lại như vậy... Hình như tim mở một lỗ, mật ào ào chảy ra. Vừa thơm ngọt... lại thật muốn khóc.

Thật muốn khóc lớn một trận.

“Ta vẫn, thực sự, thích người.” Tử Hệ ngẩng đầu, không muốn để nước mắt chảy xuống. “Chỉ thích người.”

“... Người càng quan trọng ta càng không thể đặt ở bên cạnh.” Hoàng đế không khỏi thống khổ, “Ta là quỷ nhát gan. Người khác là không có đường trốn, người còn có đường sống... Đừng như vậy. Ta thà vĩnh viễn nhìn không gặp người, nhưng người sống được tốt, vui vẻ. Người không hiểu, ta cái gì cũng không thể cho người... Thậm chí còn cố ý lừa người đi. Người ở bên cạnh ta sẽ rất thống khổ, vô cùng vô cùng...”

Cho nên, ta là người rất quan trọng, rất quan trọng, đúng không? Kỳ thật, như vậy là được rồi, đủ.

“Ta hiểu rõ, là người không rõ.” Tử Hệ vẻ mặt khôi phục bình tĩnh, “Ta không ở bên cạnh người, cũng không vui vẻ được. Sống... cũng giống như chết.”

Lá đỏ bay bay, hai người lặng im không nói. Trong không khí mang theo sự khô mát của lá rơi cùng vị ngọt của kẹo.

“Khí trời hôm nay, rất tốt.” Hoàng đế ngẩng đầu nhìn bầu trời âm trầm.

Tử Hệ cũng ngẩng đầu, trời âm u đầy mây đen. Nhưng mây đen phía xa xa lại có ánh vàng, có lẽ ở một nơi nào đó, sẽ có ánh mặt trời?

“Phải, rất tốt.” Hắn khẽ cười.

Không lâu sau đó, Hiền phi bất ngờ mất. Vì cứu tiểu hoàng tử, Tử Hệ nhận nhiệm vụ nguy hiểm nhất, giả thành cung nữ ẩn trong hậu cung, lại vào lúc cung biến bị nội thương trầm trọng.

Hoàng đế như là chim sợ cành đột nhiên triệt để lơ hẩn, thậm chí tránh nhắc tới hẩn.

Quả nhiên, có một chút thống khổ. Nhưng mà không sao, chỉ cần có thể ở cạnh hẩn là được rồi.

Tử Hề tự xin làm ám vệ bên người tiểu hoàng trữ, cẩn thận chăm sóc nó. Là con trai của người đó... Khi người đó còn nhỏ, là như vậy sao?

Thật đáng yêu. Nhìn tiểu hoàng trữ ngày một lớn lên, giống như ôn lại thời thơ ấu của người đó.

Mặc dù mãi cho đến ngự giá thân chinh xong, trạng thái chim sợ cành cong của hoàng đế mới hoãn xuống, cuối cùng khiến thống khổ của hẩn giảm đi nhiều, nhưng bọn họ vẫn thật cẩn thận duy trì tình cảm bí mật.

Hẩn có chút sợ, sau khi tiểu hoàng trữ biết đến sẽ ra sao. Nói không chừng sẽ rất tức giận... Hẩn đã coi tiểu hoàng trữ là đệ đệ của mình, người thân.

Không chịu nổi bị nó ghét.

Một ngày kia khi tiểu hoàng trữ mười tuổi đã được phong làm thái tử, là ngày nghỉ của Tử Hề. Hẩn vẫn như thường lệ bấm cáo một tiếng.

Tiểu hoàng trữ trở thành thái tử đang luyện chữ, đầu cũng không nâng nói, “Nha, đi tìm cha ta sao?”

Tử Hề kinh hãi mặt trắng đỏ, sợ đến búi tóc đều sắp dựng đứng.

“Tử Hề ca ca, huynh không sao chứ?” Thái tử có chút lo lắng hỏi, nhún nhún vai, “Huynh làm gì phải khẩn trương như thế? Huynh sẽ không nghĩ rằng ta không hề biết gì hết chứ? Nhiều manh mối như vậy còn nhìn không ra sao? Thật là... ta là con trai của cha ta nha. Huynh xem, ngày huynh được nghỉ, cha ta nhất định sẽ đi hoàng trang (trang viên của hoàng thất) ‘hưu dưỡng’. Còn nữa còn nữa, bình thường hai người đều sẽ nhìn lén nhau một cái, sau đó mặt hai người đều có chút đỏ, lại thêm...”

“Thuộc, thuộc hạ xin cáo lui!” Tử Hề chạy trời chết.

Tiểu thái tử hơi hơi há miệng, gãi gãi đầu, “Ta còn chưa nói xong. Làm gì phải lừa ta chứ...”

Người lớn thật phiền. Mẫu hậu mỗi ngày đều nói xấu cha với nó, nó đã sắp thuộc lòng rồi. Nó đã sớm biết lão cha thích người xinh đẹp, nam nữ đều có thể... Nó chỉ cảm thấy rất ngạc nhiên, lại không cảm thấy lão cha có gì đáng xấu hổ.

Bởi vì nó tỉ mỉ quan sát lão cha, phát hiện ông tối đa là ăn chút đậu hủ, phần lớn thời gian, đều ngủ cùng công văn và tấu khẩn... Như vậy cũng coi như háo sắc? Làm ơn.

Chưa từng thấy qua kẻ háo sắc nào vô dụng

Ngược lại nó có chút lo lắng thay cho lão cha. Mẫu hậu căn bản không cho cha vào phòng bà, thậm chí lão cha ở hậu cung chỉ là đi ngang qua, căn bản không qua đêm. Nó từng hỏi qua, lão cha ngừng trọng nói, “Đứa nhỏ, hậu cung là nơi dễ mất đầu nhất trong thiên hạ... Đối với cha con mà nói.”

... Có chút đạo lý.

Diệp ca nhi bắt đầu thấy cha nó đáng thương, sau đó phát hiện cha nó cũng không thật sự là sống đời hòa thượng... May mắn may mắn.

Nếu không đường đường là hoàng đế Đại Yến, nguyên thủ một nước, kết quả ngay cả một người mình thích cũng không có, thật giống như hòa thượng... sẽ mất quốc thể a.

Tiểu thái tử năm nay mười tuổi bắt đầu thay bản thân lo lắng. Cho người khác chọn hoàng hậu mạo hiểm thật quá lớn, nó cũng không muốn kém may mắn đến nông nổi này như cha đâu.

Tử Hề mặt xanh mét chạy trời chết đến nói với hoàng đế chuyện này. Hoàng đế chỉ kinh ngạc một chút, cẩn thận nghe xong tiểu thái tử nói gì, khen một tiếng, “Không hổ là con trai ta nhi tử, không uống công nuôi nó.”

“Hoàng thượng!” Tử Hề quá sợ hãi.

“Không sao. Ta thế nào con trai ta biết, cha nó đức hạnh gì nó so với ai khác đều rõ” Hoàng đế không quá để ý, “Ta đã sớm nói, ta không phải người tốt.”

“... Phải, người là lưu manh.” Tử Hê nói.

Hoàng đế lộ ra nụ cười rất có vẻ lưu manh, nhẹ nắm vai hắn, “Hôm nay thời tiết rất tốt.”

Trời trong xanh thoáng đặng, sạch sẽ đến ngay cả một chút mây cũng không có.

“Phải, rất tốt.” Tử Hê hí hóp đôi mắt đẹp của hắn, cùng tên lưu manh ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh.

70. Chương 70: Phiên Ngoại Như Ý

Lý Đại thực sự không ngờ, sẽ bị Như Ý cô nương cau mày cản lại.

“Lý tổng quản, sao huynh lại tự giặt quần áo? Nhà chúng ta không có bà tử giặt đồ sao?” Nàng tức giận hỏi.

Hắn á khẩu, đây chính là đại nha đầu có mặt mũi nhất bên người cô nương, quản gia tử tử, sao lại quan tâm đến tiểu quản sự bé nhỏ không đáng kể như hắn

“Này. . .” Hắn ngượng ngùng, “Cô gia cho tiểu nhân thể diện, làm tổng quản, nên làm gương tốt, ma ma giặt giũ là giặt y phục chủ tử, sao ta có thể lạm dụng chức quyền? Để hạ nhân học theo thì làm thế nào?”

Như Ý lẩm bẩm, “Thật là. . . Huynh trả thêm tiền không phải là được hay sao? Tổng quản, Lý tổng quản! Người là người làm đại sự, phải bày cái giá ra! Ngồi xồm bên cạnh giếng cùng một đám nữ nhân giặt quần áo ra thể thống gì? Quên đi, y phục đưa ta. . .”

Nàng đoạt lấy chậu quần áo dơ của Lý Đại, “Dù sao ta cũng ra tiền nhờ bà tử giặt quần áo giặt giúp, thêm một phần của huynh ta thêm chút tiền là được rồi,” rất hào khí khoát tay chặn lại, “Đừng nói nhiều! Đợi giặt xong ta đưa qua cho huynh.”

Sau đó quay đầu hấp tấp đi mất.

Ngây ngốc một lát, Lý Đại nhìn tay mình trống trơn, sờ sờ mũi, cảm thấy mặt có chút đỏ.

Sau này Như Ý cô nương không chỉ đem quần áo sạch sẽ trả lại, còn cẩn thận vá qua, xếp thật chỉnh tề, còn giục hắn giao quần áo dơ ra đây.

“Này, này. . . sau này ta tự mình đưa đi giặt là được.” Hắn vô cùng ngượng ngùng.

“À, được.” Như Ý gật gù đầu, “Vậy khi nào ta đi lĩnh quần áo của ta, thuận tiện lĩnh luôn của Lý tổng quản. . . Nam nhân các người chính là sơ ý, nơi nơi sờ chỉ mài bạc, không vá cẩn thận là không được.”

“Như, Như Ý cô nương, cô, cô đừng lo lắng. . .” Mặt của hắn lại đỏ.

Như Ý có chút không hiểu nhìn mặt hắn đỏ lên, một lúc lâu mới vỗ đầu hiểu ra, “Aiz, không phải, không phải như huynh nghĩ. . .” Nàng cười rộ lên, “Lý tổng quản, huynh nghĩ đến chu toàn cho cô nương chúng ta như vậy. . .”

Nàng đỏ vành mắt, “Ta ăn nói vụng về, trong lòng gấp, cũng không biết khuyên cô nương thế nào. . . Ta cũng biết cô nương không phải muốn bỏ rơi chúng ta, nhưng cô nương là một người chu đáo, sao chịu liên lụy chúng ta? Lý tổng quản quả nhiên là có kiến thức làm đại sự, biết lấy hương hỏa nói chuyện. . .”

Mặc dù cô gia đã trở về, nhưng lúc đó mảnh liệt kinh hoàng khổ sở còn sợ hãi trong lòng, nước mắt không khỏi rơi xuống, “Lý tổng quản. . . Ngài là hán tử, là một hán tử tốt trung tâm. Ngài đối với cô nương tận trung chu toàn, Như Ý coi như kính ngài. Chỉ là ta gốc, chỉ có thể tận một chút lòng như thế. . .”

Thì ra là thế. Lý Đại trong lòng yên ổn xuống, cười nói, “Như Ý cô nương nói gì vậy, cô gia là một đại thanh quan, cô nương là đại trí tuệ, ta có thể vì cô nương cô gia tận trung, thật không biết là đời trước thấp bao nhiêu nhang, là ta nên làm. . .”

Nhìn Như Ý khóc đến đáng thương, lại sờ không ra khăn tay, cảm thấy buồn cười lại không dám cười, đưa khăn tay mình qua, "Cái này ta chưa từng dùng qua. . . Nếu Như Ý cô nương không ch

Như Ý tiện tay tiếp nhận, không chỉ lau nước mắt, thuận tay hỉ mũi. Bỗng nhiên nhớ tới đây là khăn tay mới của người ta, xấu hổ quên khóc, ngơ ngác nhìn Lý Đại.

"Một cái khăn tay mà thôi, không đáng gì. . ." Hắn xua tay, chỉ là cảm giác buồn cười càng tăng lên.

"Đáng giá, rất đáng giá." Như Ý luống cuống, "Ta giặt sạch cho huynh. . . Không không, ta làm cái mới cho huynh."

"Aiz aiz, thật không cần."

"Phải, nhất định phải làm." Nàng cười không chút thẹn thùng, mặt táo đỏ bừng, cười đến ngây thơ, trái tim Lý Đại không khỏi nhảy lên.

Thật, thật là đẹp. Cho dù chớp mũi của nàng đỏ đỏ, cũng là nụ cười đẹp nhất mà hắn từng thấy.

Nghĩ cái gì vậy? Chờ Như Ý đi đã thật lâu, Lý Đại dùng sức vỗ đầu mình một cái. Đây chính là phụ tá đắc lực của cô nương, sớm nói muốn gả cho lương dân làm chính đầu nương tử!

Nhưng hắn chỉ là. . . không có cách nào. Như Ý cô nương vá quần áo cho hắn, vì hắn may quần áo khăn tay, hắn chính là luyến tiếc thốt ra một chữ "không". Ngược lại sẽ vuốt ve dấu vết vá qua, quần áo mới quý trọng bọc lại, không có việc gì liền lấy ra nhìn một cái, luyến tiếc

Quản gia tỷ tỷ cũng không phải dễ làm, Cát Tường cô nương quản sổ sách trong nhà và kho phòng, Như Ý cô nương quản nhân sự phòng bếp và đối ngoại truyền lời. Rõ ràng khi truyền lời dùng gã sai vật là được rồi, hắn lại luôn vui vẻ chạy tới nghe phân phó.

Luôn lạnh lẽo như vậy, gương mặt quả táo luôn trong trắng lộ hồng, luôn mang theo nụ cười ngây thơ. Sau này quen thuộc, còn có thể cùng hắn trò chuyện mấy câu, che miệng cười nói cái Mục đại nhân kia, có lúc còn hỏi hắn thích nha đầu nào, nàng có thể giúp làm mai.

Tâm tình này, thực sự là phức tạp.

Cái gì đều nguyện ý nói với hắn, chỉ là không coi hắn là người ngoài. Nhưng muốn làm mai cho hắn, có thể thấy nàng là không có ý. . . Phải nói nàng đối với người nào cũng không có ý, trong lòng trong mắt chỉ có cô nương.

Nhưng đồng dạng là đại nha đầu, quản gia tỷ tỷ, theo đuổi Cát Tường cô nương, là Mục đại nhân quan tứ phẩm, còn theo đuổi vất vả như vậy. . .

Hắn là ai? Chẳng qua là tổng quản đã đốt khế thân, là một hạ nhân.

Lý Đại phát sầu, hơn nữa còn phiền muộn.

Một năm qua đi, hắn cự tuyệt rất nhiều đám tốt. Cứ thế, liền còn lại một mình hắn, không thể không tự cố gắng. Không có ai bức hắn, hắn chỉ muốn trông chừng gương mặt táo đáng yêu, nhìn nàng cười lạnh lẽ. . .

Tương lai, tương lai rồi nói sau.

Không biết là tâm tư quá nặng hay là qua năm mới bận quá, hắn ngã bệnh. Nhưng làm nô bộc người, sao có thể yếu ớt được? Xin nghỉ, cũng không để người hầu hạ, tự mình ho khan sắc ẩm thuốc.

"Ta nói huynh nha!" Như Ý đứng ở cửa tiểu viện liền mắng, mắt trừng đến rất tròn, "Bệnh còn ngồi đầu gối? Cố ý để bệnh hay sao?" Đi qua liền kéo cánh tay hắn, phát hiện vừa kéo liền lão đảo, lửa giận càng lớn, "Thân thể là vốn gốc của mỗi người, lại phá hư như vậy!"

Thở phì phì kéo hắn vào sương phòng, mở rèm cửa, á khẩu. Lý Đại mặt đỏ còn hơn phát sốt, giặt giặt cánh tay mình, lại có chút không nề. "Trong phòng. . . loạn. Ta, ta sửa sang trước một chút. . ."

"Loạn?" Như Ý chống trán, ỏ heo còn gọn gàng hơn chỗ này. "Được rồi, huynh vào trong sảnh ngồi một chút, ta lấy chậu than cho huynh." Lại dắt Lý Đại đến sảnh sát vách, đặt hắn lên ghế, ra kêu người đốt chậu than, bản thân vào nội thất sắp xếp quét dọn, lại bảo người đi ôm chăn đệm mới của nàng, trải lên kháng.

Lý Đại ngây ngốc bị nàng ấn vào trong chăn đệm ấm áp thơm tho, ngay cả hít thở cũng không dám, chỉ cảm thấy mình hạnh phúc đến sắp bất tỉnh.

Đây là mùi hương của Như Ý cô nương. Ông trời a. . . Ngài cuối cùng cũng thi một lần.

“Huynh là muốn nấu thuốc thành cao sao? Aiz, ngay cả nước sôi cũng không có, huynh muốn chết khát à? Ăn chưa? Trời ạ, thức ăn này đã để bao lâu a? Giữ lại một tên tiểu tử chăm sóc cũng được mà!”

“Qua năm mới, cô nương ân điển đoàn viên, nhân thủ vốn không đủ. . .” Hắn cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhỏ giọng giải thích.

“Nói cũng phải.” Như Ý nhú mày, “Aiz, dù sao cô nương và cô gia ra ngoài làm việc, ta xin nghỉ hai ngày qua đây chăm sóc huynh vậy.”

Lý Đại mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy bị bánh nướng lớn từ trên trời rơi xuống đập trúng. “Không, không không không tốt đâu. . .”

“Không tốt chỗ nào?” Như Ý tức giận giúp hắn nhét chặt chăn, nhìn hắn mặt đỏ đến không bình thường, lo lắng sờ sờ trán, quả nhiên rất nóng. “Lý tổng quản, cô gia luôn mang theo cô nương ra ngoài làm việc, bên ngoài nhân tình lui tới, cửa hàng đồ cưới của cô nương, đều dựa vào huynh. Nhà này ít nhất cũng là huynh chống phân nửa, người khác không biết chẳng lẽ ta cũng không biết? Huynh là hán tử tốt trung tâm, Như Ý rất bội phục, chăm sóc huynh là chuyện nên làm.”

Không cho hắn cơ hội tiếp tục nói, liền hấp tấp ra ngoài bận rộn.

Lý Đại suy nghĩ dị thường hỗn loạn, qua hai ngày hạnh phúc nhất trong đ

“Vất vả Như Ý cô nương.” Hắn như trước ngây ngốc đáp tạ.

“Không tính cái gì.” Như Ý xua tay, “Đều là vì cô nương và cô gia vất vả. . . Lý tổng quản còn vất vả hơn chúng ta nhiều. Cô gia quan này không dễ làm, huynh lại càng không dễ làm. Bệnh này, cũng là mệt mà ra. Ta nói huynh nha, thật nên lấy vợ. . . Đã bỏ lỡ nhiều rồi còn gì? Nha đầu vừa độ tuổi nhà chúng ta đều đã xuất giá, chỉ có thể ra bên ngoài tìm. . .”

Nam tử hán đại trượng phu, sợ rụt đầu rụt cổ, ra thể thống gì? Lý Đại hung hăng nhéo mình một phen, lấy ra khí thế giao thiệp với quan viên bên ngoài. Tổng phải thử một chút, dù cho bị cự tuyệt. . . Tốt xấu gì cũng từng liều.

Hắn trầm giọng, “Ta không muốn ra bên ngoài tìm.”

Như Ý kinh ngạc nhìn hắn, “. . . Nhưng mà Cát Tường thích là Mục đại nhân, quân tử không đoạt thứ người khác thích. . . Là nói như vậy đúng chứ? Đối người khác được không?”

Lý Đại ngây ngốc một chút, đầu vẫn lơ đãng, cuối cùng khôi phục nhạy bén ngày xưa. Nàng cũng không có cho rằng đại nha đầu giả cho hắn không tốt, chỉ là “quân tử không đoạt thứ người khác ưa thích”.

Dùng sức nắm chặt tay, “Trừ Như Ý cô nương, ta không muốn người khác.”

Như Ý ngồi ở bên kháng, liền nhảy dựng lên. Nhìn chằm chằm hắn không nói, mặt táo đỏ bừng, hơi há miệng.

“Lý Lý Lý tổng quản, huynh huynh huynh đừng nói đùa.” Như Ý nói lấp ba lấp bắp.

Đưa đầu một đao lui đầu cũng một đao a! Lý Đại giãy giụa ngồi dậy, nghiêm túc khác thường nhìn nàng, “Như Ý cô nương, đây là đại sự cả đời, Lý mỗ tuyệt không dám vui đùa.”

“Huynh ngồi dậy làm chi?” Như Ý trách móc, tiến lên đẩy hắn, “Thật vất vả mới hạ sốt...”

Lý Đại khê cần môi, cố lấy dũng khí cả đời, cầm tay nàng, khẩn trương đến không cảm giác được mềm mại trơn bóng, thậm chí có chút phát run, “Lý mỗ thật tình cầu thú, mặc dù ta biết ta không bằng Mục đại nhân. . .”

“Nói vậy!” Như Ý dựng thẳng mày liễu, “Lý tổng quản sao lại kém cái tên họ Mục kia? Họ Mục kia chỉ lo đánh đánh giết giết, Cát Tường gặp được hắn mới là xui xẻo, không lạnh không nóng không nói thẳng một

câu. . . Lý tổng quản đã vì cô gia chịu bao nhiêu cực tức cùng thua thiệt cũng có thể chu toàn mọi chuyện, là một hán tử tốt đội trời đạp đất!”

Lý Đại cảm giác mình không còn chút bệnh nào, tinh thần sảng khoái.

“Cho nên, Như Ý cô nương chịu gả cho ta sao?” Hần thật cẩn thận

Như Ý lúc này mới phát hiện tay mình còn bị người nắm, vừa giãy, Lý Đại lưu luyến không đành, đã từ từ buông ra.

Sao có thể như vậy chứ? Như Ý tâm loạn như ma. Nếu hắn không buông tay nàng còn có thể tức giận, nhưng hắn sao lại như vậy. . . Hại người ta không biết nên làm sao bây giờ.

“Ta, ta chưa từng nghĩ đến việc này.” Nàng cuối cùng cảm thấy có chút thẹn thùng.

Lý Đại từ từ thở ra, ông trời, thì ra hắn vẫn nín thở. “Vậy, Như Ý cô nương có thể bắt đầu suy nghĩ một chút không?”

“Huynh, huynh không biết ta là người thế nào. . .” Nàng tay chân luống cuống, “Ta là đồ phụ (người vợ hay ghen), đại đại đồ phụ. Chồng ta dám có tâm tư nạp thiếp gì đó, ta sẽ vác cây cán mì cho hắn một trận. Không toàn tâm toàn ý với ta. . . Không cần chờ hắn không cần ta, ta liền không cần hắn trước!”

Có hi vọng! Lý Đại tinh thần run lên, “Đó là đương nhiên, nhất định!”

Như Ý cúi đầu một lúc lâu, giọng điệu bất đắc dĩ mà thương tâm, “Nói miệng rất dễ dàng. . . Cha ta ca ta lần nào không thể? Kết quả thế nào? Ta không muốn qua cuộc sống của mẹ ta và tẩu tử ta. . . Mà thôi, coi như ta chưa từng nghe qua, huynh cũng chưa từng nói.” Lau nước mắt quay đầu rời đi.

. . . Đây! Vì sao tính nết của nhạc phụ và cữu ca (anh vợ) trên đầu ta? Liên quan gì đến ta a?! Người cùng người có thể giống nhau sao?!

Lý Đại ngã xuống mở to mắt cả đêm, thiếu chút nữa lại phát sốt. Nhưng hắn dù gì cũng là đại tổng quản của Phòng phủ Thuận Đức Đường, bên ngoài giao thiệp với ít nhất là đại quan ngũ phẩm trở lên, nhin một đêm nghĩ ra được chủ ý, tuyệt đối là đúng bệnh hốt thuốc.

Kéo thân thể bệnh vô lực, hắn viết một tờ giao ước, tự mình đi tìm Như Ý, đem giao ước trực tiếp đặt trong lòng bàn tay nàng.

“Hai phần giống nhau. Ta đã ký tên ấn dấu tay, đợi cô gia và cô nương trở về, cũng xin bọn họ ký tên làm chứng.” Lý Đại rất thận trọng nói, “Sau đó một phần đặt ở nhà chúng ta, một phần khác nhờ cô nương bảo quản. Nếu như vẫn chưa yên tâm... có thể đến nha môn xác nhận.”

Như Ý ngơ ngác nhìn Lý Đại, cúi đầu nhìn hai tờ giao ước, lại ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hắn.

Đây là một phần giao ước rất đơn giản, viết rất trực tiếp. Đại ý là, Lý Đại thú Tằng Như Ý, làm thất phu thất phụ, lưu luyến yên hoa, ba mươi trượng, nạp thông phòng, năm mươi trượng, nạp thiếp, một trăm trượng. Nếu là vụng trộm, trực tiếp đánh chết. Trượng tính bằng quân côn, do Tước Nhi Vệ chấp hành.

Nhìn nam nhân diện mạo tuấn tú trăm ổn, bệnh đến có chút lắc lư này, Như Ý một lúc lâu mới nói, “Mười trượng liền chết người!”

“Chết là đáng!” Lý Đại trả lời phi thường kiên quyết, “Chết tiếp tục đánh!”

Như Ý chảy nước mắt, “. . . Ta tính tình không tốt, rất không tốt.”

“Không có việc gì. Nàng đánh ta tuyệt đối không đánh trả. . . Muốn thêm vào giao ước không?” Hần khẩn trương.

“Đồ ngốc.” Như Ý khóc càng dữ hơn, “Việc này. . . huynh phải nói cùng cô gia, đừng nói với ta.”

Đó chính là. . . chịu? Lý Đại chỉ cảm thấy đáy lòng pháo hoa bắn tung, rục rĩ như là lúc trước nguyên tiêu hoàng cung đã bắn.

“Cô gia trở về ta lập tức nói!” Hần đứng không vững, chỉ cảm thấy trước mắt cũng bắt đầu tỏa pháo hoa. Hắn có chút run run đưa ra khăn tay mới.

Một lúc lâu, Như Ý mới nhận lấy, lau nước mắt, lại rất trực tiếp hỉ mũi.

Mặt táo đỏng yêu là của ta. Nàng là thẳng thắn đáng yêu như thế. . . Trước kia chỉ có thể phiến muộn nhìn từ xa, không ngờ. . . quá hạnh phúc, hạnh phúc đến choáng váng.

Sau đó hần thực sự té xỉu

Vốn chỉ là phong hàn, thiếu chút nữa chuyển thành thương hàn, nằm mười ngày, mỗi ngày bị Như Ý chỉ vào trán mắng. Nhưng hần chỉ biết ngây ngốc cười, cười đến rất thỏa mãn.

Sau này bọn họ thành thân, so với Lý Đại nghĩ đến còn hạnh phúc hơn rất nhiều rất nhiều. Mặc dù biết mình chỉ xếp thứ hai. . . Nhưng dù gì hần cũng không thể ghen với cô nương mà?

Chỉ là vẫn có chút lo lắng nho nhỏ.

“Cát Tường cô nương. . . tương lai có lẽ là tứ phẩm cáo mệnh.” Hần hàm súc nói.

“Ừm.” Như Ý đáp một tiếng, cúi đầu tiếp tục vá trung y của hần, “Cáo mệnh lại không thể ăn. Hơn nữa cô ấy già đi cũng không thể trở về bên cạnh cô nương, họ Mục bắt nạt cô ấy cũng không có chỗ dựa.”

Lý Đại có chút muốn cười. Hần sớm nên biết tính tình vợ mình, hàm súc uyển chuyển cái gì đều nghe không hiểu.

“Ý của ta là nói, ta so với Mục đại nhân kém rất nhiều. . . Đồng dạng đều là đại nha đầu của cô nương. . .”

“Hừ.” Như Ý bĩu môi, “Nam nhân của ta là hán tử tốt đội trời đạp đất, dám làm dám chịu. Họ Mục kia dám viết giấy sinh tử sao? Hần không dám. Được rồi, đừng nói hươu nói vượn, ta ghét nhất ác người ruột luôn uốn khúc bảy tám vòng, một bụng quỷ, luôn suy nghĩ những thứ vô dụng kia.”

Hần cúi đầu nở nụ cười, nhịn không được ôm Như Ý, hôn hôn mặt táo ôn nhuận của nàng. Bị nàng trừng mắt mềm mềm vỗ một cái, trong lòng lại ngọt như vậy, ngọt như vậy.

Ở trong lòng vợ hần, hần giỏi hơn tất cả nam tử thế gian. Như vậy là đủ rồi, thực sự, đủ rồi.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-vien-nguyet>